

Mỹ vị se duyên anh với em

Contents

Mỹ vị se duyên anh với em	2
1. Chương 1: Gặp Phải	2
2. Chương 2: Có Cần Giúp Một Tay Hay Không?	5
3. Chương 3: Phan Công Tử	9
4. Chương 4: Hôn Lễ	12
5. Chương 5: Tính Kế	16
6. Chương 6: Mì Rắc Tôm Bằm [1]	20
7. Chương 7: Cổ Nhân	24
8. Chương 8: Sửa Đổi	28
9. Chương 9: Cứu Trận Như Cứu Hỏa	31
10. Chương 10: Thu	35
11. Chương 11: Thử Truyền Bá	38
12. Chương 12: Thử	41
13. Chương 13: Say Rượu	45
14. Chương 14: Đẳng Đường	49
15. Chương 15: Na Na (thượng)	53
16. Chương 16: Na Na (hạ)	57
17. Chương 17: Chuẩn Bị Mời Khách	60
18. Chương 18: Tình Huống Xuất Hiện Nhiều Lần	64
19. Chương 19: Phiên Nào Và Giác Ngộ	68
20. Chương 20: Quán Quýt Triều Dương	72
21. Chương 21: Bày Tổ	76
22. Chương 22: Nhở Nhung Thành Hoạ	80
23. Chương 23: Hẹn Hò	83
24. Chương 24: Diễn Tập	87
25. Chương 25: Hai Nam Hai Nữ	90
26. Chương 26: Lễ Mừng Năm Mới (thượng)	95
27. Chương 27: Lễ Mừng Năm Mới (hạ)	99
28. Chương 28: Khuất Giận	103
29. Chương 29: Bộ Mặt Của Phan Công Tử	108
30. Chương 30: Kết Hoạch Của Đàn Ông	111
31. Chương 31: Cây Thẳng	116
32. Chương 32: Phản Kích (thượng)	121
33. Chương 33: Phản Kích (trung)	126
34. Chương 34: Phản Kích (hạ)	131
35. Chương 35: Say Rượu	135
36. Chương 36: Thị Phi	140
37. Chương 37: Thành Bại	144
38. Chương 38: Cầu Hôn	149
39. Chương 39: Hạt Tiêu Nhỏ Và Lão Hồ Ly	152
40. Chương 40: Hội Gia Trưởng	156
41. Chương 41: Bước Chân Hôn Lễ	160

Mỹ vị se duyên anh với em

Giới thiệu

Triệu Đình Đình nói, “Chương Triều Dương, ta bóp chết người!” Chương Triều Dương cười rộ lên, “PL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-vi-se-duyen-anh-voi-em>

1. Chương 1: Gặp Phải

Lúc xe đạp điện tắt điện, Đình Đình đang đạp xe vào một ngõ nhỏ chật chội có ánh đèn mờ ảo.

Lòng Đình Đình đột nhiên nảy ra cảm giác tuyệt vọng “Trời muốn diệt mình”, cô nhảy xuống ghé ngồi của xe đạp điện nhìn xung quanh. Văng vẳng đến nỗi một con ruồi cũng không có, tiệm sửa xe cũng không có, chỉ có gió thổi vù vù.

“Tiểu Thúy ơi Tiểu Thúy, sao mày không cố thêm chút nữa, tao van cầu mày...” Đình Đình như cố chấp nói với xe đạp điện.

Đình Đình làm công việc chủ trì trong tiết mục mỹ thực ngoại cảnh trên đài truyền hình.

Mới tốt nghiệp từ khoá người chủ trì chuyên nghiệp ở học viện hí kịch, Đình Đình cũng đầy hùng tâm tráng chí, nghĩ mình sẽ lập nên sự nghiệp từ cương vị người chủ trì, đoạt giải Người chủ trì hay nhất, xuất hiện trong tiết mục tin tức lúc bảy giờ trước mặt khán giả cả nước.

Nhưng vào đài truyền hình rồi cô mới biết được đôi khi sự thật tàn khốc hơn lý tưởng.

Tuy Đình Đình vào đài truyền hình làm người chủ trì thực tập nhưng không nghĩ tới lại phải cùng hai người đàn ông và một người phụ nữ khác cạnh tranh kịch liệt, bốn người cùng một chỗ cạnh tranh thu hút lượng người xem chương trình giải trí.

Đình Đình cũng không phải một cô gái giỏi làm bộ, hoàn toàn ngược lại cô là một cô gái thẳng thắn, tác phong nhanh nhẹn. Còn cô gái kia thì dịu dàng tươi đẹp, lúc nào cũng dịu dàng với các nam đồng nghiệp, có thể tựa trên bờ vai người ta cắn môi hồng mím cười, ở trong nhóm làm việc hòa đồng như cá gặp nước.

So sánh giữa hai người thì Đình Đình chẳng xinh đẹp nổi bật càng trở nên mờ nhạt.

Danh sách người thực tập được tuyển thành người chủ trì chính thức cuối cùng cũng rơi vào nữ đồng nghiệp kia. Đình Đình cũng chẳng cảm thấy quá ngạc nhiên, ngược lại bác lao công lại có lòng tốt kéo Đình Đình đến góc hành lang “Đình Đình ơi, tính tình của cháu thẳng thắn như vậy rất thua thiệt. Cháu nhìn Na Na kia đi, đâu có xinh xắn như cháu nhưng cô ta biết cách ăn mặc, lại biết cách đùa giỡn, giỏi châm trà pha nước cho lãnh đạo, được lòng lãnh đạo thì đổi vận thôi.”

Bởi vì Đình Đình đã từng giúp bác bưng thùng nước của máy đun nước một lần nên bác một mực ghi nhớ trong lòng, cảm thấy một người chăm chỉ làm việc như Đình Đình tốt hơn hẳn so với Na Na chỉ loè loẹt bên ngoài.

Đình Đình biết rõ bác lao công muốn tốt cho cô nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận việc mình kết thúc kỳ thực tập mà không được nhận vị trí người chủ trì. Hai người đàn ông kia cùng cạnh tranh cương vị người chủ trì, một người vì muốn tiếp tục ước mơ được làm người chủ trì nên ở lại đài truyền hình, chuyển tới ban thiếu nhi làm nhân viên công tác hiện trường ở tiết mục thiếu nhi.

Đình Đình từng thấy hình ảnh người đàn ông cao lớn tuấn tú đó đứng ở sau lưng một nhóm thiếu nhi cùng tập thể dục trong tiết mục thiếu nhi, màn ảnh chỉ lướt qua rồi chiếu đến nhóm thiếu nhi.

Thật là bi ai, học chuyên ngành nhiều năm như vậy cuối cùng lại chỉ có thể cùng mấy em thiếu nhi tập thể dục.

Đình Đình không muốn vứt bỏ nhưng cô cũng không biết làm thế nào mới có thể tiếp tục.

May mắn thay, kênh phát sóng cuộc sống cần một nhóm người chủ trì và nhân viên công tác, một vị cán bộ cấp trung trong ban chế tác từng gặp qua Đình Đình, cảm thấy cô chăm chỉ chịu được vất vả nên đề cử cô qua.

Đình Đình phải làm tất cả mọi việc cực nhọc nhất ở trường quay từ ghi chép, chuẩn bị trang phục, hề người có chút vai vế đều có thể sai khiến cô “Này, cô đi rót cho tôi ly nước”, “Cô kia, nói cô rồi, máy đang quay thì đứng xa một chút!”

Bao nhiêu vất vả chua xót đó cũng đủ để cho buổi tối Đình Đình về nhà âm thầm khóc một mình.

Nhưng tính tình Đình Đình mạnh mẽ, cùng lắm là về nhà đánh đắm chiếc gối ôm hình siêu nhân, ngày hôm sau vẫn mang tâm trạng vô cùng phấn chấn đi làm.

Cuối cùng một năm sau, kênh cuộc sống phát thêm một tiết mục mỹ thực hoàn toàn mới, chuyên giới thiệu mỹ thực khắp nơi trong thành phố. Người chế tác thấy Đình Đình sống ngay thẳng lại chịu thương chịu khó nên phân công cô đi làm người chủ trì ngoại cảnh. Cứ thế mà đã hai năm Đình Đình làm ở vai trò người chủ trì ngoại cảnh

Người chủ trì ngoại cảnh cũng có nỗi khổ của người chủ trì ngoại cảnh. Trong khi người chủ trì nội cảnh mặc quần áo đẹp ở trong phòng điều hòa an tâm thực hiện tiết mục thì Đình Đình lại thường phải ở bên ngoài bốn ba, đi khắp hang cùng ngõ hẻm tìm kiếm mỹ thực, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Lúc này, Đình Đình vừa mới hoàn tất việc ghi lại hết tiết mục trong ngày, chờ nộp băng cho biên tập, đồng hồ đã chỉ hơn chín giờ tối. Lúc đạp xe đạp điện từ cao ốc đài truyền hình ra, bên ngoài đã tới giờ giao thông giới nghiêm nên Đình Đình chỉ có thể đi đường vòng về nhà.

Đình Đình đối với mấy con đường nhỏ trong vùng này không quá quen thuộc, chỉ nhớ mang máng rằng đi xuyên qua cổng đá cũ ở ngõ nhỏ phía trước thì sẽ không nằm trong phạm vi giao thông giới nghiêm, ước tính cách nhà của cô cũng không quá xa.

Không ngờ chiếc xe đạp điện trước giờ luôn biết chịu một nhọc vừa chạy không bao xa lại đột nhiên tắt máy trong ngõ hẻm.

Đình Đình ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bị chuyển thành màu cam nhờ ánh đèn đường, sờ sờ cái bụng xẹp lép chỉ có nước của mình thổ dài. Tình thế này dù là người quật cường tới đâu cũng không nên khiêu chiến với dạ dày mình cô liền lấy điện thoại di động ra định gọi điện thoại về nhà kêu người tới đón.

Nhưng Đình Đình buồn bã phát hiện, trên màn hình điện thoại di động nhảy ra một biểu tượng pin màu đỏ, rồi sau hai tiếng “Tích tích” cả màn hình dần dần tối lại, cuối cùng chỉ còn một màu đen kịt.

Không mang theo cũng vậy! Đình Đình dường như muốn coi chiếc điện thoại trong tay như một quả lựu đạn ném ra cho hả giận, nhưng lại nhớ tới đã mất đứt gần một tháng tiền lương để mua nó bèn nhịn xuống, đành phải nấp Tiểu Thủy trút giận “Nuôi không mày, Tiểu Thủy! Vậy mà đến lúc quan trọng mày lại đứt sên. Nếu mày còn như vậy nữa tao đành phải bán mày đi...”

Chiếc xe đạp điện không nói không rằng lẳng lẳng trong ngõ hẻm, khinh thường không thèm đáp lại.

Đình Đình tức giận vô cùng, hung ác đạp nện xe một cái, “Không lên tiếng cũng vô dụng! Xem sau này trở về tao thu thập mày như thế nào!”

Lúc này một cánh cửa trong ngõ hẻm “Két” một tiếng mở ra, một người đàn ông đeo kính, một tay cầm túi rác đen một tay vịn khung cửa xuất hiện ở cửa ra vào.

Đình Đình nghe tiếng động quay đầu lại giống như bỗng nhiên lại nhìn thấy ánh rạng đông.

Ở cửa trước tiền hai bạn học cũ xong, gom lại mấy cành hoa cúc và vỏ dưa cho vào trong túi rác, Chương Triều Dương chậm rãi ngang qua sân vườn đi ra lối cửa sau.

Ngọn đèn trên đường chiếu hình dáng gầy gầy của hắn in dài trên đường.

Chương Triều Dương chỉnh lại kính mắt trên sống mũi, thở ra một hơi, nhìn từng sợi khói trắng của hắn ngưng tụ trong không khí.

Tiết trời mùa đông ở đây trước nay vẫn vậy, hôm trước còn ấm tựa như trời tháng mười, hôm sau đã lạnh giá đến thở ra cũng hóa sương.

Hai bạn học cũ đi ô-tô đến, đáng tiếc xe không đi vào ngõ nhỏ được đành phải xuống xe đi bộ, vào phòng liên tục vận động tay chân kêu lạnh.

Triều Dương vốn định mời họ ra ngoài ăn nhưng thấy bộ dáng hai người đó thì nghĩ lại giữ bạn ở nhà ăn lẩu.

Ba người vây quanh bếp than hồng lửa, hi ha nói cười gấp đồ ăn tỏa khói trong nồi, vừa nhắc chuyện ngày xưa cùng nhau gây dựng sự nghiệp.

Tào Giản đã kết hôn sinh con vượt chiếc bụng mập mạp nhớ lại tình cảnh năm đó, ba người thuê chung một căn hộ nhỏ, tay chân đều chai cứng, vùi đầu khổ cực duy trì, đói bụng thì ăn mì ăn liền, khát nước thì uống ngụm nước đun sôi để nguội, không khỏi cảm thán: “Thời gian đó thực vui vẻ, thoáng chốc mà đã qua sáu năm.”

Triều Dương cười một cái đưa thêm một ly nước ô mai cho bạn cũ, hai người đều đi ô-tô đến không nên uống rượu, nếu không thật sự là không say không về.

“Cũng không phải vậy. Thời gian không buông tha ai mà.” Tuy Vương Hữu Gia rất hài lòng với việc giữ dáng người của mình nhưng những chân tóc cũng mờ hồ lộ ra màu bạc “Tháng sau tổ kết hôn, lão Tào lão Chương các cậu nhất định phải có mặt đấy.”

“Chúc mừng chúc mừng.” Chương Triều Dương và anh Tào vội vàng nâng chén chúc mừng lão Vương.

Anh Vương cũng sờ cái gáy sáng loáng “Tuổi tổ cũng không nhỏ, hình như lớn hơn các cậu hai tuổi, nếu không kết hôn thì có lẽ cha mẹ ở nông thôn dẫn theo cái cuốc xe trượt tuyết đi lên thúc hôn.”

Triều Dương và anh Tào nghe được phì một tiếng cười rộ lên, nghĩ lại cha mẹ thuần phác của anh Vương cũng dám làm chuyện đó lắm.

Cười cả nửa ngày, anh Tào đập phía sau lưng Triều Dương, “Triều Dương cậu thì sao? Khi nào cậu mới mời chúng tổ uống rượu mừng đây?”

Anh hồn nhiên chưa phát giác ra cái nháy mắt ra hiệu của anh Vương.

Ngược lại Triều Dương lơ đãng, “Tổ còn chưa có ý định, lão Tào cậu quen nhiều người, có ai thích hợp giới thiệu cho tổ đi.”

Anh Tào “Hừ” một tiếng, “Nếu trong lòng cậu không buông được họ Hà kia, tổ có giới thiệu bao nhiêu người cậu cũng đều không ngó tới!”

“Lão Tào cậu không uống rượu sao cũng nói mê sảng?” Vương Hữu Gia cắt đứt lời Tào Giản, “Triều Dương cậu đừng nghe hắn.”

Anh Tào há to miệng tính nói cái gì nữa nhưng cuối cùng cũng nhịn được.

Trái lại Triều Dương tỏ ra bình thường như không có chuyện gì, cúi người nhìn nước lẩu trong nồi rồi chỉ một ngón tay về đồng thịt bò trên bàn “Tốt nhất ăn hết thịt bò, không ăn hết không cho đi.”

Đề tài bạn gái, cứ như vậy mà dứt đoạn.

Hai anh Tào Vương kể chuyện phát triển công ty, các tình huống có thể xảy ra khi đưa sản phẩm ra thị trường đầu năm, ba người trò chuyện mười phần nhập tâm, đến khi con gái anh Tào gọi đến cũng đã hơn chín giờ tối.

“Ba ba... con nhớ ba, sao ba còn chưa về nhà?” Trong điện thoại vọng đến thanh âm thúc giục của bé gái.

“Ba ba trở về ngay!” Anh Tào hôn vài cái qua điện thoại “Chụt chụt chụt” cho con gái, cười đến nỗi chỉ thấy răng không thấy mắt trên mặt. Cúp điện thoại, anh vỗ vỗ chiếc bụng to tướng của mình, “Ai con gái tớ nhớ ba, tớ không về nhà con bé không ngủ được. Hôm nay đến đây thôi, tớ phải về nhà dỗ con gái ngủ.”

Anh Vương cũng sờ gáy, “Bà xa của tớ cũng canh cửa rất kỹ, trước mười giờ phải về nhà, tớ cũng về.”

Triều Dương gạt đầu tỏ vẻ hiểu, người có vợ rất cuộc không thể so với tự do của kẻ độc thân như hắn, nên cũng không giữ hai người họ lại, chỉ hẹn ba tháng sau gặp nữa rồi đưa hai người ra cửa trước trở về.

Tiến hai bạn xong, trong phòng trở nên vắng vẻ. Triều Dương nghiêng đầu nghe tiếng pháo hoa nổ “Bùm bùm” ở bên ngoài, cúi đầu tiếp tục thu dọn bàn ăn. Mấy đồ ăn thừa cất vào tủ lạnh, những đồ bỏ đi gom cả vài miếng vỏ dưa ở phòng khách đều gom vào túi rác, chậm rãi đi ra cửa sau vứt rác.

Vừa chạm tay vào cửa sau, thì nghe có tiếng con gái tức giận nói ngoài cửa, “Nuôi không mày, Tiểu Thúy! Vậy mà đến lúc quan trọng mày lại dứt sên. Nếu mày còn như vậy nữa tao đành phải bán mày đi...”

Tay Triều Dương định mở cửa thì ngừng lại, hơi do dự nghĩ trong tình huống này có nên mở cửa đi ra ngoài hay không.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng đánh đấm vọng tới, Tiểu Thúy kia không cãi lại, cũng không đánh lại, tựa như nhún nhục chịu đựng.

Giọng nữ càng giận, “Không lên tiếng cũng vô dụng! Xem sau này trở về tao thu thập mày như thế nào!”

Triều Dương nghe không được quyết định thật nhanh kéo cửa sau ra, lập tức, đôi mắt sau cặp kính hiện lên vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy dưới đèn đường mờ ảo, một cô gái mặc áo lông màu đỏ, mang một cái che tai màu trắng như lông thỏ, lăm lăm lầu bầu với chiếc xe đạp điện màu xanh biếc, nghe tiếng hắn mở cửa, chậm rãi xoay đầu lại, đôi mắt to lộ ra ngoài khẩu trang, dường như lóa lên ánh sáng.

2. Chương 2: Có Cần Giúp Một Tay Hay Không?

Đình Đình thấy người đàn ông ở cánh cửa ngừng lại một chút, sau đó chậm rãi đi qua cửa, cầm túi rác plastic màu đen chậm rãi đi xuống bậc thang tam cấp, đi qua người cô sang phía ngõ bên kia.

Đình Đình chần chờ, dù sao cũng là người xa lạ, không biết có chịu lấy việc giúp người làm niềm vui hay không?

Chỉ một lúc chần chờ này, người đàn ông đã tay không trở lại từ ngõ sâu vừa rồi.

Đình Đình trong lòng cuống lên, lúc kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay như vậy đâu còn quản được nhiều thế nữa, vừa định mở miệng cầu cứu thì người đàn ông đó dừng lại cách cô một bước ảm áp hỏi: “Có cần tôi giúp một tay hay không?”

“... Ơt...” Không đợi Đình Đình mở miệng, cái bụng cô bần đững cô trước, phát ra một tiếng kêu cực kỳ vang dội.

Người đỉnh đạc như Đình Đình cũng nhin không được mặt đỏ lên, may mắn là dưới ánh sáng mờ mờ, lại thêm chiếc khẩu trang to nên hắn là hắn không nhìn thấy.

Chương Triều Dương cố nhin mới không cười ra tiếng.

“Xe hư sao?” Hấn vẫn đứng ở cách cô một bước chân, không định mạo muội tiến lên.

Đình Đình mạnh mẽ gạt đầu “Có thể cho tôi mượn điện thoại dùng một lát hay không?”

Chương Triều Dương gạt gạt đầu, kiểm tra ví tiền mới đột nhiên nhớ tới lúc ăn cơm đã tiện tay đặt lên bàn, vừa rồi dọn dẹp bàn ăn thì lại đặt trên bàn trà.

Trong không khí tẻ ngắt lập tức tựa như có hai chữ “Xấu hổ” thổi tới thổi lui cùng một loạt âm thanh “Ọt ọt” vang ra từ trong bụng Đình Đình.

Cuối cùng vẫn là Triều Dương nói trước, “Điện thoại di động của tôi để ở trong phòng...”

Hấn định nói cô chờ tôi lấy ra cho nhưng khi nhìn hơi thở ẩm ướt xuyên qua khẩu trang của cô gái bay ra chỉ trong giây lát hóa thành sương trắng trong không khí, trái tim Triều Dương bỗng mềm nhũn. Trời lạnh như vậy mà phải ở bên ngoài bốn ba, còn đói bụng nữa quả là quá vất vả rồi.

“Nếu cô tin tôi..., cô dắt xe vào nhà tôi sẽ kiểm tra cho. Nếu chỉ hỏng chút ít tôi sẽ sửa giúp, nếu hỏng nhiều thì cô gọi điện thoại kêu người tới.” Triều Dương thân mật mỉm cười nhìn Đình Đình.

Đình Đình ngẫm nghĩ, dường như cũng không tìm ra biện pháp tốt hơn, hơn nữa cô đã từng luyện qua chút võ tự vệ phòng thân, nếu tình hình không tốt cô cũng có thể quật ngã người đàn ông ưu nhã đeo kính này!

Đình Đình nắm tay xe đạp điện, Triều Dương nâng chỗ ngồi phía sau xe đạp lên, cùng khiêng xe vào.

“Lúc nó bị hỏng, có cái gì bất thường không? Kêu, lắc lư khác thường.” Triều Dương hỏi.

Đình Đình lắc đầu, cô không để ý.

Triều Dương lại nghe tiếng kêu từ bụng cô phát ra, chắc hẳn đã cực đói.

“Nếu không chê, trong nhà của tôi còn có chút đồ ăn, nhân lúc tôi kiểm tra Tiểu Thúy, cô có thể dùng tạm lót bụng.”

Đình Đình mở to hai mắt nhìn, thì ra người này đứng sau cửa đã nghe một hồi lầm bầm của cô.

Triều Dương mỉm cười.

Đình Đình cũng trợn mắt nhìn hấn.

Triều Dương vẫn mỉm cười.

Đình Đình sụp vai xuống, cái bụng lại kêu lên, lúc này cô vừa lạnh vừa mệt vừa đói, đành phải đầu hàng với sự thật.

“... Thật ngại quá, vậy mạo muội quấy rầy anh.”

Triều Dương lắc đầu, “Không sao. Tự giới thiệu, tôi họ Chương, ánh nắng ban trưa, Chương Triều Dương.”

Đình Đình nghe xong, vừa đói vừa mệt như vậy, cũng không nhịn được cười, đôi mắt to híp lại thành hai hình trăng khuyết, “Chính là Triều Dương trong Trương Triều Dương?”

Triều Dương nhún vai. Trước kia hấn còn muốn giải thích, nhưng mà đã hơn ba mươi tuổi, ngày qua ngày năm qua năm, những năm trước đây khí thịnh so đo, bây giờ xem ra chẳng qua là tự tìm phiền não.

“Tôi họ Triệu, Triệu Đình Đình, Đình Đình trong đình đình ngọc lập (duyên dáng yêu kiều).” Đình Đình chủ động vươn tay, đêm đông trời lạnh như vậy, mặc kệ Chương Triều Dương này là thật lòng hay giả bộ, Đình Đình đều cảm ơn hấn. “Cảm ơn anh, anh Chương.”

“Không cần cảm ơn.” Triều Dương dẫn Đình Đình đến phòng phía sau, mở máy sưởi ấm lên rồi rót một ly nước cho Đình Đình, “Cô ngồi chờ một chút. Muốn xem sách hay xem ti vi thì cứ tự nhiên.”

Nói xong, cũng không chờ Đình Đình nói gì liền đi ra khỏi phòng.

Đình Đình chờ bước chân Triều Dương đi xa mới tháo tai đeo và khẩu trang xuống, khẽ nhấp một ngụm nhỏ nước sôi thưởng thức.

Không có mùi vị gì bất thường.

Lúc này Đình Đình mới thả lỏng tâm tình uống một ngụm nước lớn đủ làm ấm áp cái dạ dày trống rỗng của mình.

Buổi tối sau khi hoàn thành tiết mục, cả nhóm đến tiệm ăn món cay Tứ Xuyên nổi tiếng nhưng chắc vì trời lạnh nên đông kín chỗ ngồi. Dội đến lượt tổ quay phim thì thời gian ăn quy định đã sớm qua, Đình Đình dĩ nhiên đói bụng đến bụng trước dán vào lưng. Mấy món ăn đặc sản kêu lên đều béo ngậy cay chết người nên Đình Đình chỉ ăn hai miếng thì ngừng lại, để mấy người đàn ông như sói như hổ của tổ tiết mục xử lý mấy món ăn còn lại. Đạo diễn biên kịch và camera ăn đến đầu đầy mồ hôi.

Chờ nước sôi chảy xuống dạ dày, người Đình Đình mới ấm lên.

Đình Đình than thở, ai cũng cho rằng người chủ trì hào quang vô hạn nên vô cùng hâm mộ những người làm tiết mục mỹ thực, chẳng ai biết những vất vả trong đó không thể nói cho người ngoài biết.

Cả người ấm lên rồi, Đình Đình mới nhìn chung quanh nhà. Cô nhận ra chủ nhân của nơi này ưa yên tĩnh không thích xa hoa, những đồ vật trang trí trong nhà đều là nhà cũ sẵn có, trong góc để xích đu gỗ lim, một chiếc đèn đặt dưới đất, cùng với bàn tròn và sách vở để một bên, biểu lộ thời gian nhàn nhã của chủ nhân.

Đình Đình thầm nghĩ, trong tương lai nếu có thời gian rảnh rỗi, cô cũng muốn nằm trên xích đu, một tay cầm sách, một tay bưng ly trà, nghe tiếng nhạc vang trong phòng, đây mới gọi là hưởng thụ.

Vừa nghĩ như vậy thì đã thấy nam chủ nhà bưng một cái khay về.

“Không biết cô có ăn cay được không cho nên tôi chuẩn bị chút thức ăn cho cô, nhân lúc còn nóng cô ăn đi.” Triều Dương đặt chiếc khay lên trên bàn.

Bàn bát tiên kiểu cổ đen bóng, ngăn kéo bốn cạnh có tay cầm bằng đồng nhỏ, góc bàn chạm khắc con dơi, nhìn thoáng cũng biết là đồ lâu năm. Nếu là người khác chắc có lẽ sẽ đưa đến nhà bảo tàng, có điều Triều Dương chỉ dùng nó làm bàn ăn.

Đình Đình trông thấy cháo gà cây tể thái nóng hôi hổi, đựng trong tô hoa xanh, mùi thơm xông vào mũi, bên cạnh có hai chén đã múc sẵn cháo và thức ăn cùng một bộ đĩa.

“Cô từ từ ăn, tôi đi kiểm tra xe đạp.” Chương Triều Dương mỉm cười ra khỏi phòng, cẩn thận kéo cửa phòng lại cho Đình Đình.

Đình Đình lấy chiếc đĩa ra, múc một chút cháo đưa lên miệng. Cháo hơi nóng nhưng ăn ngon vô cùng, hương vị ngọt ngào mềm mại, cây tể thái mùi thơm ngát, gà mềm, hơi có chút mùi gừng nhưng hương vị cũng không nồng, dù cho Đình Đình không thích ăn cay cũng có thể chấp nhận.

Lại nhìn thức ăn bên cạnh, một đĩa trứng muối trộn đậu hũ, một đĩa đồ chua.

Cái bụng trống rỗng buổi tối của Đình Đình mới bị món cay Tứ Xuyên hành hạ dạ dày, lúc này chỉ đặt mục tiêu trên đĩa trứng muối trộn đậu hũ.

Đậu hũ có lẽ đã được ngâm trong nước ấm nên cũng không lạnh, vị mặn mặn của trứng muối cũng vừa miệng, hương thơm nồng của hành tỏi muối tiêu cùng dầu nóng xối ở trên, từng giọt sốt cá thêm một chút đường, chỉ ngửi mùi hương đã khiến người ta thèm thuồng.

Đến khi đưa cháo và thức ăn vào miệng, mắt Đình Đình sáng lên.

Ăn ngon thật, vô cùng thoải mái, đậu hũ trơn mềm và trứng muối vào miệng, hương thơm hành tỏi muối tiêu tan cùng một nơi, phối hợp quả thực không chê vào đâu được.

Chỉ với một đĩa trứng muối trộn đậu hũ này, Đình Đình liền ăn sạch sẽ một chén cháo gà cây tể thái.

Cuối cùng vẫn chưa thỏa mãn, Đình Đình ăn thêm một ít đồ chua.

Đồ chua chỉ là rau cải trắng ngâm, một chút chua, một chút ngọt lại thêm chút cay, hương vị vô cùng ngon miệng kích thích người ta ăn càng nhiều.

Đình Đình ảo não, nếu còn nữa bát cháo ăn với đồ chua này thì thật là hạnh phúc!

Lúc Triều Dương trở lại nhìn thấy bộ dạng ảo não của Đình Đình, “Sao vậy, ăn không ngon sao?”

Đình Đình mạnh mẽ lắc đầu, “Không đúng không đúng, chính là bởi vì ăn quá ngon, cho nên mới buồn cho chính mình, lẽ ra nên chứa lại ít cháo ăn đồ chua.”

Triều Dương cười rộ lên, “Nếu thích, tôi cho cô một hộp mang về, tôi ngâm nhiều lắm.”

Vừa nói xong Triều Dương cũng tự mình sững sờ, đêm nay đại não như có chuyện, nói chuyện không thông qua hẳn.

Đình Đình nghe xong mắt mở to sáng ngời “Thật sao?”

Chợt nhớ tới mình đã mạo muội ăn cơm ở nhà người ta, đã không biết ngại lại còn lấy ăn thêm liền cười ngây ngô, “Làm phiền anh quá, anh Chương.”

Triều Dương thấy được sự cảnh giác của cô gái đã giảm đi phân nửa, một bên thầm suy nghĩ, dễ tin người xa lạ như vậy, tại nơi phồn hoa này chỉ sợ phải thua thiệt, trong lòng cảm thấy vui vì mình không bị coi như người xa lạ, mặt khác lại thầm than bản thân tự mâu thuẫn.

“Tôi đã kiểm tra qua Tiểu Thúy của cô, do một dây điện biến chất làm cho phần tiếp xúc bị hỏng cho nên động cơ tắt. Tôi tạm thời giúp cô nối lại, dùng băng dính bao quanh, cô có thể duy trì đi về nhà sẽ không có có vấn đề. Tuy nhiên ngày mai tốt nhất cô nên đến tiệm sửa chữa kiểm tra lại toàn bộ thì tốt hơn.”

Đình Đình đứng dậy đi đến trước mặt Triều Dương vươn tay ra, “Cám ơn anh, Chương Triều Dương.”

Thời đại này không phải là không có người lấy việc giúp người làm niềm vui, mà là người chịu làm Lôi Phong (một thiếu niên anh dũng hy sinh trong quân đội của Mao Trạch Đông) thật sự quá ít, cô thấy may mắn vì hôm nay mình gặp một người.

Triều Dương mỉm cười, cầm bàn tay đã ấm áp của Đình Đình lắc lên xuống rồi buông ra “Cô ra sân vườn nhìn một chút xem.”

“Được.” Đình Đình đi theo Triều Dương ra phòng, đi vào sân khởi động Tiểu Thúy, quả nhiên đã sửa xong.

“Chương Triều Dương anh thật lợi hại...” Đình Đình ngẩng đầu xoay người nói, nhưng sau lưng lại không có bóng dáng của người đàn ông ấm áp kia, Đình Đình nháy mắt mấy cái, người đi đâu rồi?

Chỉ chốc lát sau, Đình Đình trông thấy bóng Chương Triều Dương xuyên qua ngọn đèn đi ra, trên tay cầm một hộp thức ăn đóng chặt.

“Cô lấy về ăn, dùng đũa sạch gấp ra, phần còn dư lại đặt ở tủ lạnh giữ tươi, nửa năm cũng sẽ không hư.” Triều Dương đặt hộp thức ăn vào tay Đình Đình. Hắn thật sự vui vì cô bé này thích đồ chua hẳn ngâm, hơn nữa hắn đã nói cho cô một hộp mang về đương nhiên phải làm được.

Đình Đình nhìn thoáng qua hộp thức ăn trong tay mình, trong lòng chẳng chút đắn đo tươi cười hết cỡ “Vậy tôi không khách khí, cám ơn anh, Chương Triều Dương.”

“Muộn rồi, cô Triệu...”

“Gọi tôi Đình Đình là được.” Đình Đình chặn lời Triều Dương,

Triều Dương nghe lời “... Đình Đình về nhà sớm một chút đi, để cho người trong nhà khỏi lo lắng.”

Đình Đình gật đầu, không dài dòng dây dưa “Tạm biệt, Chương Triều Dương.”

Người đàn ông tao nhã hoà thuận này bắt đầu tiễn khách.

Triều Dương giúp cô đưa Tiểu Thúy qua bậc cửa, đẩy vào trong ngõ hẻm rồi khoanh tay nhìn theo Đình Đình cỡi chiếc xe đạp điện dần dần đi xa đến tận khi không còn thấy bóng lưng cô mới quay về phòng.

Lúc rửa chén, Triều Dương đứng nhìn bồn nước tràn đầy bọt ngăn người một lát, thầm nghĩ có lẽ mình bị hai lão Tào Vương kích thích, nên mới chẳng có lý do gì mà lại ân cần đối với một cô gái xa lạ như vậy.

Nhưng sao nhìn thoáng qua cô gái này lại quen mắt như vậy?

Sau này Triều Dương nhớ tới phút giây trì trệ lúc đó của mình, đều nhìn không được tự mỉm cười, có điều đó là chuyện sau này.

3. Chương 3: Phan Công Tử

Đình Đình chạy xe đạp điện về đến nhà, dắt Tiểu Thuý đã không còn dút sên trên đường nữa dựng ở trong bãi đỗ xe dưới lầu rồi lên lầu.

Đẩy cửa phòng ra, ánh đèn cửa trước nhu hòa hắt tới, Đình Đình lắc đầu nhìn thoáng là biết mẹ đã kêu bác gái tới quét dọn vệ sinh.

Nhà Đình Đình có 2 phòng, là quà tốt nghiệp cha mẹ mua cho cô khi tốt nghiệp đại học vào đài truyền hình thực tập. Thứ nhất là khoảng cách đến đài truyền hình tương đối gần, thứ hai cũng không cách nhà cha mẹ quá xa lại ở trung tâm. Hơn nữa đây là một cư xá sang trọng, quản lý nghiêm khắc, ra vào đều phải quét thẻ rất đảm bảo về mặt an ninh. Lại thêm gần đó có trung tâm mua sắm lớn, phòng tập thể dục, bệnh viện và cơ sở hạ tầng cho cuộc sống mười phần nhanh chóng thuận tiện.

Ba mẹ Triệu chỉ lo lắng cho ba bữa ăn hàng ngày và việc nhà của con gái. Đình Đình là con gái một của hai người, từ khi sinh ra đến giờ, chưa từng nếm qua một ngày cực khổ, chịu một ngày mệt mỏi, đến trường có người đưa đón, về đến nhà có bác gái dốc lòng chăm sóc, dù cho đại học cũng là học ngoại trú (học trong trường nhưng ở tại nhà). Nói chính xác là dường như chưa từng nằm ngoài tầm mắt của cha mẹ.

Khi tốt nghiệp đại học cô khóc lóc đòi ở riêng, sao không khiến hai cha mẹ lo lắng?

Nhưng rốt cuộc không lay chuyển được con gái, cho nên mua nhà, vốn định mua thêm một chiếc xe cho con gái khỏi đi bộ nhưng cuối cùng bị Đình Đình bỏ một phiếu bác bỏ.

Đình Đình không muốn vừa bước chân vào xã hội đã quá mức nổi bật. Cô không muốn bị người ta chỉ vào sau lưng nói, ừ, người này chỉ dựa vào quan hệ của cha mẹ ở vị trí bây giờ chứ chẳng có liên quan gì đến khả năng hết.

Ba Đình Đình nghe xong lời con gái nói vỗ đùi “Tốt, có chí khí, không hổ là con gái của Triệu Kính Quốc!”

Thấy chồng nói, mẹ Đình Đình cũng không kiên trì nữa nhưng vẫn nhất định ghi lại quy củ trên bảng đóng đinh, mỗi tuần bác gái đến quét dọn vệ sinh một lần, mỗi tuần Đình Đình quần áo đẹp để về nhà thăm cha mẹ một lần.

Đình Đình không biết nên nói gì với mẹ, quần áo ngày thường mình có thể giặt được, áo khoác ngoài cũng có máy giặt quần áo hỗ trợ, nhưng mà không tiện từ chối ý tốt của mẹ đành phải lùi một bước, đổi lại mỗi ngày cô đều tự mình tranh thủ thời gian giặt sạch, miễn cho bác gái giúp việc trong nhà xong còn phải đến chỗ cô vất vả.

Đáng tiếc bác gái cũng giáo hoạt, ban đầu còn tới thời gian cố định, về sau liền đổi thành đột nhiên tập kích, thay đổi từng cái từng chút không có quy luật.

Một thời gian dài, Đình Đình không có cách nào với bác gái đành phải để lại chút việc nhà tượng trưng cho bác gái, để tránh bác gái phải đi về tay không.

Đình Đình đổi dép lê đi vào phòng khách quả nhiên trông thấy đệm dựa sofa đều chỉnh tề đặt trên ghế salon mà không phải vứt lung tung trên mặt đất, quần áo treo trên ban công cũng đã thu xuống, gấp chỉnh tề đặt ở một góc sofa, sàn nhà lau sạch bóng, trong không khí còn phảng phất hương chanh mới lạ thơm ngát.

Đình Đình mỉm cười, bác gái làm việc cẩn thận hơn cô, ngay cả chuyện cô thích hương chanh này cũng nắm dễ dàng trong lòng bàn tay.

Đình Đình lấy điều khiển từ xa mở ti vi. Kênh giải trí đang phát lại tin tức giải trí, trong màn ảnh hiện lên hình ảnh một người đàn ông cao lớn anh tuấn kéo cô gái xinh đẹp cùng nhau đi ra quán bar dưới ánh đèn mập mờ vô cùng, hay tay nắm chặt thật khó làm cho người ta khỏi suy nghĩ lung tung.

“... Nữ minh tinh nổi tiếng... Bị chụp ảnh cùng đi ra quán bar với Phan Công Tử... Đường tình của Châu Tiệp trắc trở, lần này có định tình lần thứ ba với Phan Công Tử không? Bản đài sẽ kịp thời theo dõi đưa tin...” Đình Đình vừa bỏ hộp thực phẩm đầy chặt vào tủ lạnh trong phòng bếp, vừa nghe tin tức lá cải vào tai trái ra tai phải.

Khi lỡ tai bắt được ba chữ “Phan Công Tử”, Đình Đình dừng động tác trên tay một chút, sau đó nhìn qua một cái xem thường. Ngày nào không nghe được tên của y có liên hệ với tên của một nữ minh tinh thì mới thật sự là tin tức bỏ đi?

Đình Đình nhìn qua cửa tủ lạnh, nhớ tới người đàn ông tên gọi Chương Triều Dương trong đêm lạnh, cảm giác thoát nhìn rất ấm áp nhưng cũng rất biết giữ khoảng cách. Cô cười ngây ngô một lát rồi mới rửa mặt lên giường, thả lỏng cơ thể và tinh thần mệt nhọc cả ngày của mình.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Đình Đình nghe thấy trong phòng khách loáng thoáng vọng đến tiếng nhạc, không khỏi nhú mày nhớ lại xem ngày hôm qua mình có quên tắt TV hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như có lại dường như không. Đình Đình xoa huyệt thái dương một cái, đứng dậy khoác áo ngủ bông vải vừa dài vừa lớn lên, chỉ lộ ra khuôn mặt non nớt ngoài cổ áo bông cừu, kéo cửa phòng ngủ ra nhìn vào phòng khách.

Nhìn không rõ ràng khiến lông mày Đình Đình nhú lại, nhú đến độ tựa như có thể nặn ra nước mắt.

Trên ghế sa lon phòng khách có một người đàn ông ngồi dựa lưng về phía Đình Đình, y ngồi ở đó đang cầm điều khiển từ xa đổi kênh xem, thời gian dừng lại mỗi kênh cũng chưa tới hai giây.

“Sao anh vào đây được?” Sáng sớm, cổ họng Đình Đình còn chưa khởi động nên giọng nói phát ra khàn khàn, nghe có chút không vui lại như bị cấm.

Người đàn ông nghe thấy giọng khàn khàn của Đình Đình quay đầu lại lộ ra gương mặt anh tuấn dù rõ ràng là thiếu ngủ.

“Ôi Đình Đình em đã dậy rồi, mau mau tới đây ăn cháo lươn vàng còn nóng anh lấy từ chỗ Lão Hoả đến cho em.” Người đàn ông không bị giọng nói cảnh cáo của Đình Đình làm sợ hãi chút nào, gơ tay vẫy Đình Đình qua.

“Lỡ tai của Phan Công Tử anh điếc rồi sao? Em hỏi anh vào bằng cách nào?” Đình Đình không tới mà đi thẳng vào toilet.

Phan Công Tử cọt nhả ngoáy ngoáy lỗ tai “Không điếc, tốt lắm.”

Từ trên ghế salon y đứng dậy đi đến cạnh cửa toilet, khẽ dựa vào cửa, bộ dáng thoải mái tự nhiên “Anh vào từ cửa trước.”

Đình Đình vừa đánh răng, vừa ném một ánh mắt xem thường cho Phan Công Tử từ trong gương toilet “Giao cái chìa khoá ra đây.”

Phan Công Tử nhún vai “Không có vấn đề.” Dù sao nộp bộ này, y vẫn có thể làm một bộ nữa từ chỗ bác gái.

Đình Đình dùng nước tráng hết bọt trong miệng, sau đó dùng nước sạch rửa miệng sạch sẽ lại vùi đầu rửa mặt.

Phan Công Tử đứng ở cửa ra vào, nhìn cái mông cong cong tròn lẳn ẩn dưới lớp áo bông vải của Đình Đình, ngoài ra không có chút đường cong nào đáng nói cười rộ lên, “Đình Đình em nói chúng ta như vậy có giống vợ chồng già hay không?”

Ai vợ chồng với anh? Đình Đình ngại khóe miệng có sữa rửa mặt nên chẳng muốn cãi với Phan Công Tử.

Lại nói tiếp giữa Đình Đình và Phan Công Tử thật sự là một đoạn nghiệt duyên.

Ba Đình Đình Triệu Kính Quốc và cha của Phan Công Tử Phan Hiếu Tiên cùng nhập ngũ chung, cùng được xếp vào chung quân đội chung đoàn chung doanh trại chung đội chung ban. Ở Nam Không, hai người ngủ chung, về sau lại cùng nhau điều về bộ hậu cần ở Nam Không, trên bờ vai lần lượt thêm gạch thêm sao, lần lượt kết hôn sinh con. Chỉ là Phan Hiếu Tiên kết hôn sớm, sau khi kết hôn một năm liền có con trai, Triệu Kính Quốc kết hôn muộn, bà xã lại yêu sự nghiệp nhảy múa của mình, muốn sinh con muộn cho nên Đình Đình nhỏ hơn Phan Công Tử đúng sáu tuổi. Khi Đình Đình còn thất bím tóc, cùng chơi đùa khắp nơi với những bạn nhỏ thì Phan Công Tử đã lớn đến độ chẳng muốn chơi trò đóng giả vợ chồng với mấy cô gái nhỏ.

Không chịu được chính là hai nhà Phan Triệu là thế giao, không chịu nổi ánh mắt ai oán của mẹ Phan muốn sinh con gái nữa nhưng điều kiện sức khỏe không cho phép, không chịu nổi quả đấm lớn và chén dấm chua của cha, Phan Công Tử chỉ có thể bắt dất dĩ để cho Đình Đình đi theo sau mình, làm một cái đuôi nhỏ.

Khi đó Phan Công Tử đã vờ đồng ý nhưng ngầm làm trái, người lớn vừa quay lưng là y sẽ bỏ tiểu Đình Đình xuống bên cạnh, còn mình thì chạy tới trụ sở bộ đội chơi với mấy tên con trai khác.

Đình Đình không ngờ, anh không chơi với tôi tôi còn đứng một mình chẳng bèn tự mình về nhà chứ sao.

Sau đó để ẹ Phan biết, thiếu nước thì tới Triệu gia nhận lỗi, sau đó Phan Công Tử không phải ăn một trận đòn mà bị phạt chạy đủ mười km.

Về sau Phan Công Tử tốt nghiệp trung học không nghe lời cha, gạch bỏ đi ý nguyện thứ nhất là vào học viện chính trị không quân sửa thành một đại học nổi tiếng ở thủ đô mà y lại thi đậu như ý nguyện. Ba Phan vô cùng tức giận nhưng trong lòng lại tự hào vì con trai có thể không dựa vào quan hệ vẫn lấy được thành tích, nghĩ vậy nên vẫn tôn trọng lựa chọn của con trai, cho phép y đi thủ đô học đại học.

Lúc đó Đình Đình mới tốt nghiệp tiểu học nên cũng không quá mức luyến tiếc.

Khi Phan Công Tử được nghỉ hè từ đại học trở về đã là một thanh niên anh tuấn, cũng đã hiểu được phép lịch sự với con gái nên mang quà cho Đình Đình, dạy Đình Đình học. Nhìn bên ngoài quả là một thanh niên tốt.

Chỉ có Đình Đình biết rõ, kỳ thật trong xương cốt của y vẫn là Phan Công Tử cương quyết, nếu đã quyết định cái gì thì khư khư cố chấp, chưa bao giờ thay đổi.

Về sau nữa, ba Phan được điều đi trung ương còn ba Triệu thì ở lại Nam Không, hai nhà cũng liên lạc ít đi. Kỳ lạ là Phan Công Tử không theo cha mẹ cùng đi thủ đô, mà lựa chọn ở lại bản địa, ngược lại lui tới với Triệu gia nhiều hơn.

Đình Đình nghĩ, có lẽ bởi vì bản địa mặc dù là thành phố trực thuộc trung ương nhưng cuối cùng cũng không phải ở dưới chân thiên tử, núi cao hoàng đế xa, bác Phan dù uốn bắt Phan Công Tử làm thế nào cũng ngoài tầm tay với.

Chờ Đình Đình rửa mặt xong, Phan Công Tử tự động kéo khăn mặt trên kệ khăn mặt xuống đưa vào trong tay đang sờ soạng tìm của Đình Đình “Đây.”

“Cám ơn.”

Đình Đình lau khô mặt, lấy chai dầu hoa cúc dưỡng da trên kệ ra, nhỏ một giọt trên đầu ngón tay, sau đó vỗ đều đều trên mặt, không nhanh không chậm, chờ da hấp thu tương đối lại bôi thêm một lớp nước dưỡng da.

Ánh mắt Phan Công Tử nhu hòa khi trông thấy chai nước dưỡng da trên tay Đình Đình. Đó là quà lần trước y mang cho cô khi trở về từ Macao, không thể nghĩ được cô vẫn đang dùng. Y vốn tưởng rằng Đình Đình sẽ chẳng thèm ngó tới, ném vào góc để bám đầy bụi.

“Lãng phí là tội lớn nhất.” Đình Đình nhìn thấy ánh mắt hiếm khi được thanh tịnh mềm mại của Phan Công Tử, mỉm cười nói.

Phan Công Tử cũng chỉ tỏ vẻ như nghe không hiểu ý tứ trong lời của Đình Đình, vỗ tay một cái thúc giục “Nhanh lên, cháo sắp nguội rồi.”

Đình Đình đặt lại mấy chiếc chai lên trên kệ đi ra toilet. Phan Công Tử đi phía sau cô, hai người một trước một sau đi đến cạnh bàn cơm ngồi xuống.

Phan Công Tử lấy cái nắp nồi tử sa trên bàn ra, “Ừ, cháo ngon của Lão Hoả cho thêm sò tươi, cháo lươn vàng, thơm ngon dễ ăn, sáng sớm anh đã mua một phần.”

Vừa mở cái nắp ra Đình Đình ngửi được mùi thơm tỏa vào trong không khí, quả nhiên là cháo ngon.

“Còn có bánh quẩy, vùng này chỉ có một tiệm, không có chi nhánh, ăn cực kỳ ngon.” Phan Công Tử lại mở một hộp cơm ra, bên trong lộ ra một cây bánh quẩy mập mập màu vàng. Y bắt đầu múc thêm một chén cháo nữa cho cô, sau đó cười hì hì đưa cho Đình Đình.

Dưới ánh mắt sáng quắc soi mói của Phan Công Tử, Đình Đình húp một ngụm cháo lươn vàng mềm mại lại gắp thêm một cây bánh quẩy.

Cắn bánh quẩy vào trong miệng, hương giòn tươi xốp, cũng không quá béo, bột bánh được ủ, thơm mà không béo, húp một ngụm cháo, ăn rất ngon.

Ánh mắt Đình Đình sáng lên, miệng nhai chậm rãi, thỉnh thoảng còn cắn trúng củ năng trong vắt khiến cho người ta vui vẻ ngoài ý muốn.

“Ăn ngon không?” Phan Công Tử nâng cằm lên, híp mắt cười tủm tỉm hỏi.

Đình Đình nuốt bánh quẩy trong miệng xuống, “Không có chuyện gì thì không đến điện Tam Bảo, nếu vô sự đã không ăn cần thế, nói đi có chuyện gì?”

“Đình Đình em nói vậy anh thật đáng thương, cứ như anh mà đối xử tốt với em thì luôn có ý đồ vậy.” Hai tay Phan Công Tử che ngực, làm bộ đáng người phương Tây ôm trái tim.

Đình Đình bĩu môi “Ấu bỏ đi, có chuyện nói mau!”

Đình Đình quá hiểu Phan Công Tử, nếu có một ngày y đổi tính lấy lòng cô thì hơn phân nửa đều có mục đích.

Phan Công Tử cười hắc hắc cũng không giận “Được được, anh nói, anh nói. Tháng sau năm tốt tháng tốt ngày tốt giờ lành... Thấy Đình Đình lại trừng mắt, Phan Công Tử tranh thủ thời gian nói chuyện chính, “Đại Lang kết hôn, em và anh cùng tham dự nhé”.

4. Chương 4: Hôn Lễ

Từ trong đại sảnh nhà hàng tổ chức đám cưới mù mịt khói Đình Đình trốn ra ngoài.

Hôn lễ tổ chức tại một câu lạc bộ tư nhân cao cấp có bảo vệ đứng uy nghi, quan khách và bạn bè đến dự đều phải đưa một tấm thiệp mời mang mã số được ẩn dấu, sau khi trải qua kiểm tra qua máy quét, nhân viên bảo vệ xác nhận thân phận mới có thể đi vào.

Nếu không phải giữ bí mật cao độ như thế, Đình Đình quyết sẽ không đồng ý cùng Phan Công Tử đến tham dự hôn lễ.

Thanh danh của Phan Công Tử tại bản địa, thậm chí trong cả giới giải trí có thể nói là quá vang dội. Minh tinh lớn nhỏ từng gặp chuyện xấu với y, không tới năm mươi cũng phải hơn chục người.

Nếu bị phóng viên truyền thông chụp được ảnh cô và Phan Công Tử ở cùng một chỗ, Đình Đình tự biết là nhảy vào trong Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Nếu đổi lại là các minh tinh kia thì họ hận không thể gặp thêm nhiều chuyện xấu hơn để lăng xê vị trí lên, trong lòng còn cười vui mừng cũng chưa biết chừng. Nhưng trong trường hợp này Đình Đình cũng không định mượn mấy chuyện xấu và quy tắc ngầm để được lên chức.

Nếu không cô và Na Na dùng thân kiều eo mềm nhả nhận để đi lên kia có gì khác nhau? Những cố gắng kiên trì bao năm qua của cô có ý nghĩa gì?

Phan Công Tử tự nhiên hiểu sự kiên quyết của Đình Đình, khuyên can mãi, cam đoan tất cả rằng nhất định không có truyền thông ở đây, bọn họ chỉ là anh em tụ hội. Lúc ấy Đình Đình mới nể tình cháo lươn vàng nóng và bánh quẩy ngon lành, đáp ứng tham gia cùng Phan Công Tử.

Đợi đến khi vào trong, Đình Đình nhìn lại thì quả nhiên đều là gương mặt quen thuộc, các chú bác cô dì trong cơ sở bộ đội, bạn học khi còn bé, thậm chí còn có vài vị thủ trưởng quan trọng ở Nam Không.

“Cô chú cũng tới đang ngồi ở bàn ông, chúng ta qua chào đi.” Phan Công Tử nắm vai Đình Đình dẫn cô về phía bàn chính.

Đình Đình liếc Phan Công Tử, sớm biết như thế cô đi cùng với ba mẹ rồi. Ý đúng là một bụng ý nghĩ xấu, cũng không nói với cô một tiếng, ba mẹ biết rõ cô bận việc, cũng không nói với cô.

Trên bàn chính một ông lão mặt mày hồng hào tinh thần khoẻ mạnh trông thấy Phan Công Tử cùng đi Đình Đình tới, quay đầu cười nói với ba Triệu và mẹ Triệu ngồi cùng bàn, “Đình Đình của chúng ta và Đông Tử nhà lão Phan đứng cùng một nơi, thật sự là một đôi kim đồng ngọc nữ.”

“Bao giờ thì được uống rượu mừng của chúng đây?” Trưởng phòng hậu cần bên cạnh lập tức nói theo ý của thủ trưởng, “Đình Đình cũng không còn nhỏ rồi?”

Ba Triệu cười một cái, “Đã để Biện xứ (vì trưởng phòng này họ Biện nên gọi thế) chê cười rồi, đứa nhỏ này từ nhỏ có cách nhìn riêng, nói là muốn làm ra sự nghiệp bằng bản lĩnh của mình rồi mới kết hôn.”

“Ngược lại bản lĩnh không thua đấng mày râu nhỉ.” Biện xứ tán dương.

Ông lão chỉ vào vị trí trước mặt Đình Đình và Phan Công Tử, ý bảo hai người ngồi xuống, lập tức có người hiểu ý mang ghế tới.

“Cháu chào ông.” Phan Công Tử chào hỏi với trưởng bối trước, “Cháu chào Chú Triệu, thím Nghiêm, Biện xứ, các vị chú bác cô dì.”

Đình Đình hận không thể đập Phan Công Tử một cái, nhưng ngại phần đông trưởng bối ở đây chỉ có thể dùng sở trường hung ác vừa véo eo Phan Công Tử, vừa cười “Ông ngoại, ba mẹ, bác Biện, chú bác cô dì.”

Thì ra ông lão đúng là tư lệnh Nam Không, ông ngoại Đình Đình.

Lại nói tiếp chuyện xưa của ba mẹ Đình Đình. Ngày trước ông lão là viện trưởng học viện chính trị không quân, vừa mới đến hậu cần mở hội nghị. Lúc đó Triệu Kính Quốc vẫn là trợ lý quân hàm trung uý một gạch hai sao, làm công tác hậu cần chạy trước chạy sau ở hội nghị, phụ trách công việc liên lạc tổ chức. Một buổi tối Nghiêm viện trưởng phát bệnh tim, vừa vặn lúc ấy Triệu Kính Quốc ở lại khách sạn phụ trách công tác liên lạc, quyết định thật nhanh đưa Nghiêm viện trưởng đến bệnh viện hải quân gần đó. Bởi vì cứu chữa kịp thời nên không để lại di chứng gì cho sức khỏe ông lão.

Lúc đó mẹ Đình Đình làm diễn viên múa ở đoàn văn công bộ đội vừa nghe tin cha nằm viện, lập tức chạy tới bên gặp Triệu Kính Quốc đang ở bệnh viện chăm sóc cha mình. Bà nghe nói là Triệu Kính Quốc cứu cha, lại cảm thấy anh này trung hậu thành thật, làm việc đến nơi đến chốn rất nhiều ưu điểm, do đó phó thác trái tim mình cho hắn.

Về sau Nghiêm viện trưởng lành bệnh xuất viện, Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa đều trở về cương vị công tác, chỉ gửi thư tín đưa tình tới lui, một năm sau được tổ chức phê chuẩn, kết làm vợ chồng. Chuyện này lúc đó đã làm nên một giai thoại.

Từ đó về sau, con đường sự nghiệp của Triệu Kính Quốc đi lên thuận lợi, sao và gạch trên vai gia tăng từng năm, đến khi Đình Đình sinh ra thì đã mang quân hàm trung tá, làm chức trưởng phòng quản lý phòng địa sản ở hậu cần Nam Không, một công việc béo bở người người hâm mộ.

Đây là chuyện xưa, cho đến khi Nghiêm viện trưởng từ viện trưởng học viện chính trị thăng nhiệm phó Tư lệnh quân khu, ở tại Nam Kinh thì chỉ có ngày Tết, nghỉ đông, nghỉ hè Đình Đình mới có cơ hội gặp ông ngoại mình.

Nghiêm tư lệnh cười một cái, “Đông Tử cháu không nói cho Đình Đình tông sẽ đến sao?”

Nhìn sắc mặt của cháu ngoại, rõ ràng là trước đó không biết rõ tình hình.

Phan Công Tử mỉm cười “Cho em ấy một ngạc nhiên vui mừng a.”

“Nghịch ngợm.” Nghiêm tư lệnh ngoắc Đình Đình “Lại ngồi kế ông ngoại.”

Đình Đình oan ức liếc Phan Công Tử một cái, tỏ vẻ sau đó sẽ tính sổ với anh, rồi mới vòng qua nửa cái bàn tròn, đi đến trước mặt ông ngoại kêu một tiếng, “Ông ngoại, cháu rất nhớ ông.”

“Cháu a...” Nghiêm tư lệnh kéo tay Đình Đình, dò xét trên dưới “Không phải đi làm tiết mục mỹ thực gì sao? Sao gầy như vậy?”

Đình Đình không có ý định kể khổ với ông ngoại, hắc hắc cười ngậy ngô “Lần này ông ngoại tới bao lâu?”

“Tham gia hôn lễ xong thì phải trở về, lần này dùng thân phận riêng tới cho nên chỉ ở có một đêm.” Ông lão vỗ khuôn mặt cháu gái “Tốt lắm, đừng ở bên cạnh những người già chúng ta, hãy cùng Đông Tử tìm bạn trẻ chơi đi. Rượu để cho Đông Tử uống, cháu ăn nhiều món ăn một chút là tốt rồi.”

“Dạ dạ dạ.” Đình Đình gật đầu như bằm tỏi.

“Ông yên tâm, cháu nhất định chăm sóc tốt Đình Đình.” Phan Công Tử vỗ ngực cam đoan.

Ông lão cười rộ lên, hai đứa trẻ này ngày nhỏ thì không ở chung một chỗ được, không thể tưởng được khi trưởng thành ở cạnh nhau lại hòa hợp như thế.

Từ đây bàn đầy những vị khách của ông ngoại và ba mẹ Triệu cố ý giỡn đùa nhìn xem “chàng thiếp có tình”, Đình Đình và Phan Công Tử trở về bàn của mình.

Lập tức những người trẻ tuổi trong cơ sở ủa tới trêu ghẹo.

“Ai u, Phan Công Tử mang em Đình Đình đến à, sao không phải nữ minh tinh?”

“Phan Công Tử chúng ta có nữ minh tinh nào chưa thấy qua? Người nào có thể vượt qua Đình Đình chứ?”

“Chắc chắn, cậu xem hấn khẩn trương chăm sóc Đình Đình như vậy, một tác cũng không rời. Lão Phan, chúng ta sẽ không ăn Đình Đình đâu.”

“Đình Đình em không cho anh mặt mũi, bình thường anh bảo em đi chơi, sao em không để ý tới anh chứ?”

“Đình Đình, lần sau đến phiên em và Đông Tử mời khách uống rượu mừng đi...”

Phan Công Tử vội vàng thở dài cầu xin tha thứ “Các anh em xin buông tha tôi, hôm nào đó tôi sẽ làm chủ để bày tỏ cảm ơn.”

Đình Đình cười hì hì nói, “Em đi chơi cùng với các anh, về sau em làm sao làm việc được? Sách báo giải trí không phải sẽ mỗi ngày treo hình của em lên? Khi nào các anh lập gia đình, dẫn theo chị dâu em bé kêu em đi chơi, em nhất định sẽ không chối từ.”

Người kia nghe xong, đến phiên hấn thở dài “Tốt lắm tốt lắm, anh nói sai, Đình Đình em đừng tức giận.”

Triệu Đình Đình là ai chứ? Cô hi hi ha ha, không có nghĩa là cô ngây thơ không biết, trong bụng cô so với ai khác đều tinh tường hơn. Nếu cô bắt đầu phản kích, mấy người đang ngồi kia nào phải là đối thủ của cô?

Lúc này Đình Đình mới an tâm ngồi xuống, uống nước trái cây Phan Công Tử tự tay đưa, bên tai nghe người trên bàn ồn ào lộn xộn tám chuyện.

“Cái bụng của cô dâu không che được.”

“Cũng không có gì, có con kết hôn cũng được.”

“Anh em chờ khi cậu kết hôn, em bé đã có thể làm hoa đồng rồi (Đứa bé cầm hoa đi sau cô dâu)?”

“Ánh mắt Đại Lang rất khác biệt, cô này chính là quán quân quyền đạo, từng đoạt huy chương vàng thể vận hội Olympic, năm ba người đàn ông tầm thường không phải là đối thủ của cô. Lúc Đại Lang ở nhà, không biết ở trên hay là dưới.”

Đình Đình nghe đến đó, một ngụm nước trái cây như muốn phun ra, mấy người thật quá bỉ ổi đi.

Phan Công Tử tranh thủ thời gian ho khan một tiếng, ý bảo các anh em đừng thái quá.

Mấy người kia vội vàng châm thuốc châm thuốc, uống rượu uống rượu.

Đình Đình đập thẳng lên mũi chân Phan Công Tử dưới gầm bàn, ai bảo mấy người quá không đứng đắn.

Phan Công Tử đau đến nhúu mày.

Lúc này chú rể cô dâu ở trên chậm rãi đi ra trong giai điệu quân hành của hôn lễ.

Bởi vì nghe xong tin kia, Đình Đình nhin không được cẩn thận quan sát cô dâu. Quả nhiên bộ áo cưới đặt may cũng không che lấp được cái bụng đã hơi nhú ra của cô dâu. Có điều nét mặt cô dâu cực thanh tú, hoàn toàn nhìn không ra là quán quân quyền đạo thể vận hội Olympic, chỉ là trên trán có một vệt anh khí.

Lại nhìn sang Đại Lang, khoe mắt đuôi mày đều mang theo nét vui mừng, ánh mắt cực kỳ dịu dàng.

Đình Đình nghĩ, Đại Lang thật sự yêu rồi? Nếu không sao có sự phô trương hôm nay?

Trình tự hôn lễ cứ thế tiếp tục, cô dâu chú rể vào phòng nghỉ thay quần áo, mọi người trong bữa tiệc đã sớm nâng ly cạn chén, sương khói lượn lờ. Mấy người đàn ông tửu lượng cao, bắt đầu nói những chuyện thô tục, Phan Công Tử ngắt câu chuyện mấy lần không có kết quả, vẻ mặt mười phần bất đắc dĩ.

“Em đi ra ngoài hít thở.” Đình Đình cảm thấy không khí trong phòng đã giảm sạch sẽ tới mức nhất định, tốc độ tạo khí của điều hoà ở giữa hoàn toàn không đuổi kịp tốc độ chế tạo sương mù của mấy tên này.

Phan Công Tử gật gật đầu, “Em đừng đi xa, chút nữa cô dâu sẽ đi qua mời rượu.”

Trên hành lang ở bên ngoài, rõ ràng không khí tốt hơn rất nhiều.

Đình Đình tựa ở trên lan can, nhìn xuống đài phun nước trong đại sảnh tầng dưới, trên miệng đài phun nước có một quả cầu ngọc thạch màu xanh, theo dòng nước chảy bắt đầu chuyển động không ngừng. Đình Đình âm thầm tắc lưỡi, cái này thật sự là xa hoa quá rồi.

Đài phun nước có quả cầu bằng đá vận chuyển nước, cô từng gặp qua tại Liên Hoa khi làm phỏng vấn tiết mục mỹ thực ngoại cảnh ở Đài Loan. Nghe nói đường kính của quả cầu đá hoa cương làm nước chuyển động kia gần hai thước, nặng đến mười sáu tấn, buổi đêm đài phun bọt nước ra dưới ngọn đèn mê ly mộng ảo, xác thực vô cùng mỹ lệ.

Nhưng mà đó là đài phun trên quảng trường khổng lồ bên ngoài cũng đủ khoáng đạt rồi.

Nơi đây chẳng qua là câu lạc bộ tư nhân, không ngờ ở ngoài nhìn giản dị như vậy, bên trong lại ẩn chứa bất ngờ. Chỉ một quả cầu ngọc thạch xanh này đã đủ để người xem thưởng thức. Giá thị trường của ngọc xanh tuy không bằng ngọc dương chi (cũng là 1 loại ngọc màu trắng) và bạch ngọc, nhưng để có được một khối ngọc xanh tròn lớn như thế, bên ngoài nhỉnh nhụi mà dịu dàng, màu sắc đều đặn thế kia thì quyết không phải chuyện dễ.

Trong lòng Đình Đình, kẻ có tiền chính là thuộc loại trâu bò.

Lúc này thang máy kêu “Đình” một tiếng, có người từ trong thang máy đi ra.

Đình Đình vô thức quay đầu nhìn, chỉ thấy một người đàn ông tóc ngắn gọn gàng, đeo một cái kính mát đen, mặc áo len có khoá kéo và quần jean, mang dép từ trong thang máy đi ra, hai người bốn mắt giao nhau đều sửng sốt.

Đình Đình cười rộ lên trước, dương dương tay, “Chương Triều Dương, không thể tin được gặp anh ở trong này.”

Chương Triều Dương chậm rãi đi đến bên cạnh Đình Đình, cũng tựa vào trên lan can, “Đến chơi à?”

Đình Đình chỉ một ngón tay vào trong sảnh tiệc tràn ngập sương khói, “Tới tham gia hôn lễ, anh thì sao?”

Triều Dương nhìn thoáng qua đại sảnh, gật gật đầu, “Ngày mai người bạn cử hành hôn lễ ở chỗ này, tôi hỗ trợ tới xem trước.”

Đình Đình vừa định nói trùng hợp như vậy, Phan Công Tử lại từ trong sảnh tiệc thản nhiên thong thả bước ra, vươn tay về phía Đình Đình “Đình Đình, tới đây, Đại Lang và tân nương chuẩn bị qua chỗ chúng ta mời rượu, em làm em gái thì dù thế nào cũng phải uống một ly rượu của cô dâu.”

Ánh mắt không dám xía tới Triều Dương.

Đình Đình chỉ cảm thấy trong không khí có dòng điện kêu vang lên pằng pằng.

Tuy rất muốn nói vài câu nữa với Chương Triều Dương nhưng Đình Đình vẫn lập tức đi đến cạnh Phan Công Tử. Đùng tưởng khi còn bé vị Ấu Bối này không muốn thấy cô, chính là sau khi lớn lên, lúc nào cũng

tự mình là người bảo vệ, cho phép y khi dễ cô nhưng lại quyết không cho phép người khác có chủ ý với cô. Nếu như cô không nhanh đi qua, chờ Phan Âu Bải giận, quay đầu đi điều tra hết tổ tông mười tám của Chương Triều Dương thì không ổn chút nào.

“Tạm biệt.” Đình Đình nói với Triều Dương.

“Tạm biệt.” Triều Dương mỉm cười. Sao hắn nhìn không ra ý tứ cảnh cáo trong ánh mắt của người đàn ông cao lớn đối diện chứ?

Chỉ là —— Triều Dương nhìn qua bóng lưng Đình Đình, miệng mỉm cười nhàn nhạt —— có một số việc, sao không như người dự tính?

5. Chương 5: Tính Kế

Đình Đình ăn tiệc cưới xong hung ác đập Phan Công Tử một trận mới thả y cho đi quây đê động phòng của Đại Lang còn chính mình thì ngồi xe cha mẹ về nhà.

Hệ số nguy hiểm bị chụp ảnh khi ra vào cùng với Phan công tử thật sự rất cao, Đình Đình vẫn tự nhủ phải bảo trì khoảng cách nhất định với nhân vật nguy hiểm ới tốt.

Ba Triệu mẹ Triệu hỏi han công việc của con gái một chút, sau đó cười hỏi “Có bạn trai chưa? Ông ngoại cũng nói tuổi con không còn nhỏ, thêm vài năm nữa coi chừng biến thành thừa nữ (cô gái dư lại).”

“Ha, ông ngoại cũng thực hiện đại, ngay cả thừa nữ cũng hiểu được.” Đình Đình cười hì hì, chu hai mắt mà nói.

Hai ông bà đành phải lắc đầu, đứa con gái này nét mặt không xấu, gia thế cũng không kém so với bất luận kẻ nào, sao lại không có người theo đuổi? Một người hai người đều xem cô như em gái nhỏ, bằng hữu tốt. Vấn đề rốt cuộc ở chỗ nào?

Hai người có chỗ không biết, có khi khoảng cách gần gũi lại tựa như kiểu vận động của các phân tử nóng lạnh, khoảng cách càng xa sức hút càng mạnh, khoảng cách càng gần sức đẩy càng lớn. Giữa những người bạn trẻ quá quen thuộc nhau thì kết quả là họ hiểu rõ về đối phương, ngay cả bộ dạng đối phương lơ lửng như cái mòng mặc tã đều đã thấy qua thì ai còn có thể nảy sinh mấy ý nghĩ hấp dẫn mập mờ trong đầu chứ?

Đình Đình tất nhiên là không biết suy nghĩ đăm chiêu này trong lòng cha mẹ, chỉ quan tâm đến chủ đề thừa nữ vừa nói.

Ba Triệu mẹ Triệu thấy con gái có vẻ không muốn nói chuyện nhiều, vả lại chuyện tình cảm cũng không gấp gáp được bèn chiều theo ý con gái dừng lại.

“Đông Tử nói y đã mua nhà ở cư xá của con, mẹ bảo y có thời gian thì chiều cổ con nhiều hơn.” Mẹ Triệu sờ má con gái một cái, đi ra ngoài làm việc mấy năm rồi mà đứa nhỏ này chẳng thấy béo lên chút nào.

“Mẹ, Phan Công Tử có nhiều bạn gái, làm sao có thời giờ chiều cổ con. Mẹ đừng bố trí thêm nhiệm vụ cho y nữa.” Đình Đình chu miệng nhưng cũng không phải làm nũng mà đơn giản là kể lại sự thật.

“Đừng gọi Phan Công Tử Phan Công Tử, con cũng không phải không biết tên thật của nó không phải như thế mà.” Mẹ Triệu Nghiêm Ái Hoa xoa khuôn mặt chẳng có chút tròn trịa của con gái “Không thể không biết lớn nhỏ với Đông Tử.”

Đình Đình cười khúc khích. Tên Phan Công Tử, xác thực là không đúng.

Ngày Phan Công Tử sinh, trong bệnh viện cũng rối loạn tiếp nhận một đội cảnh sát vũ trang anh dũng và quần chúng dám làm việc nghĩa vì dập tắt lửa trên núi mà bị thương. Trong lúc hỗn loạn đó Phan Công Tử sinh ra từ trong bụng mẹ. Phan ông ẵm đứa bé mới sinh ra nhón nhúm ngay cả con mắt cũng chưa mở cảm khái vạn phần, nói với con trai đã khấn trượng đến ngây ngốc là đứa nhỏ này khóc thật là lớn, từ nay về sau nhất định có thể trở thành đứa bé khỏe mạnh kháu khỉnh lanh lợi như Phan Đông Tử, vậy cứ kêu Phan Đông Tử đi.

Phan ông đã lên tiếng thì ba Phan đương nhiên gật đầu đồng ý.

Đến lúc điền giấy chứng sinh cho em bé, bác sĩ hỏi, em bé tên là gì?

Ba Phan vội nói, gọi là Phan Đông Tử.

Cũng không biết bác sĩ ngễnh ngãng nghe lầm, hay là loay hoay choáng đầu rồi hoặc là do nguyên nhân gì khác, tóm lại tuyệt bút vung lên liền viết xuống ba chữ Phan Công Tử.

Ba Phan trong lúc kích động, nhận giấy chứng sinh xong cũng chẳng kịp nhìn qua nhét vào túi quần, tranh thủ thời gian trở về phòng bệnh xem vợ con. Chờ về đến nhà, chăm sóc vợ trong tháng ở cữ xong lúc cầm giấy chứng sinh ra đi báo tạm trú cho đứa bé, người hộ tịch Cảnh Nhạc nói Phan cán sự, con của các vị tên là Phan Công Tử sao?

Ba Phan choáng váng, lấy giấy chứng sinh ra xem xét rồi ngơ ngác.

Một Phan Đông Tử hay như thế, cứ như vậy nháy mắt một cái hóa thành Phan Công Tử.

Cảnh hộ tịch thấy vậy vội vàng trấn an kẻ mới làm cha, Phan cán sự anh đừng khẩn trương, đến bệnh viện xin bác sĩ sửa lại thì được rồi.

Ba Phan liền nhận lại giấy chứng sinh trở về nhà.

Phan ông thấy con trai trở về tâm tình không tốt, nét mặt khó coi liền hỏi sao vậy.

Ba Phan kể lại chuyện đã xảy ra, ông cụ vỗ đùi, chúng ta vì nhân dân phục vụ, bác sỹ bận rộn như vậy, viết sai thì viết sai, sao có thể làm cho người ta đang bận bịu lại thêm phiền hà? Cứ kêu Phan Công Tử, Đông Tử là tên ở nhà, không sao!

Từ đó, Phan Đông Tử là Phan Công Tử.

Tuy người trong nhà, trong cơ sở (chỗ làm việc của ba Phan) gọi hán Đông Tử Đông Tử nhưng trên giấy chứng nhận hộ tịch, rõ ràng là ba chữ Phan Công Tử.

Nghe nói Phan Công Tử vì tên này mà bị các bạn nhỏ trong cơ sở cười nhạo, đã từng tuyệt thực phản đối, đầu có như Đình Đình sinh trẻ mà vô duyên gặp vận may.

Đình Đình le lưỡi, cô thấy bây giờ Phan Công Tử rất vui vẻ với cái tên này vì nó đã đem tác phong công tử của y phát dương quang đại.

Thứ hai trước khi đi làm, Đình Đình lấy đồ chua trong tủ lạnh đổ sang một cái bình thủy tinh trong suốt, sau đó đem hộp thực phẩm rửa sạch rồi đập chặt lại cho vào túi vải thun màu đỏ mà Đại Lang đựng bánh kẹo cưới, định sau khi tan ca nếu có thời gian sẽ mang tới trả lại cho Chương Triều Dương.

Có điều vừa bước vào thang máy đã nhìn thấy Na Na đến trước cô một bước.

Na Na mặc một cái áo khoác ngoài bằng nhung cừu màu trắng ngà, cổ áo và ống tay áo đính da cáo rất đẹp, bên trong là một cái áo cổ thấp đan chỉ trộn lẫn kim tuyến bạc, phía dưới mặc quần jean ống nhỏ, phối hợp với một đôi giày boots cao qua gối. Về bẫy phần mỹ lệ ba phần xa hoa của Na Na rất đẹp, rất phô trương.

Đình Đình nhìn lại mình, một cái áo vệ nhung màu xám, bên ngoài là áo đoạn lông ngắn, phía dưới là quần jean bị bạc thành màu xanh da trời, chỉ có đôi giày đáng tiền nhất, là của Phan Công Tử đi Newyork mua ở cửa hàng bán độc quyền trên đại lộ 5 tặng cô. Quả thực tương phản với Na Na tươi đẹp.

Na Na trông thấy Đình Đình che miệng cười nói tự nhiên, “Đình Đình, sớm vậy.”

“Sớm nhỉ, Na Na.” Đình Đình vươn tay bấm nút tầng trệt thay cho Na Na.

“Gần đây đài các cô bạn hay không?” Na Na vuốt vuốt điện thoại di động của mình.

Đình Đình mới phát hiện đó là chiếc thoại mới nhất của hãng gì đó có chữ N đứng đầu (Nokia chẳng?), màu đỏ đô, bàn phím nhỏ có thể kéo ra, loại này trong nước còn chưa bán.

Đình Đình cười một cái, “Cũng như bình thường, còn các cô?”

Na Na nghịch ngợm phát mái tóc một cái vẻ phong tình vạn chủng “Chúng tôi bận tối mày tối mặt, vừa phải quay tiết mục mới đặc biệt mùa xuân, vừa phải chủ trì tiệc tối, mấy ngày nữa còn phải đến hiện trường lễ trao giải Oscar đưa tin, bận chết được, thật là muốn nghỉ ngơi “

Đình Đình nghĩ trong đầu, Oscar a! Oscar đó! Na Na cô còn ở nơi này tỏ vẻ với tôi, nói cái gì muốn nghỉ ngơi ư?

“Tôi phải đi rồi.” Đình Đình cười nói một câu cắt lời Na Na.

Na Na bị nghẹn lại, sau đó dựa vào vai Đình Đình giơ bàn tay nhỏ ra “Cô chính là trụ cột ở đài, sao lại quan tâm tôi làm mấy việc chân chạy (sai vật) vừa khổ vừa mệt mỏi, Đình Đình

”

Thanh âm vừa mềm mại vừa ỏn ẻn, nghe khiến Đình Đình run rẩy vươn tay xoa tay Na Na “Hay nói giỡn “

Na Na lại che miệng cười duyên “Tôi nghe nói kênh các cô mới nhận một người đàn ông gương mẫu từ đài truyền hình Vệ Tinh tối, về sau cô nhớ giới thiệu cho tôi quen nha.”

Đình Đình sửng sốt, tại sao cô không nghe nhắc tới chuyện này?

Nhưng nghĩ đến kỹ thuật gạo nếp đậu hũ của Na Na, lại cảm thấy thoải mái, tin tức của Na Na luôn linh thông.

“Biết rồi, nếu như là soái ca nhất định giới thiệu các cô quen trước.” Đình Đình đến tầng trệt, đi ra thang máy, vẫy tay với Na Na.

Cửa thang máy vừa mở thì có anh biên tập và thẩm định đi tới, vỗ vai Đình Đình “Tại sao đến chung với Ba Na Na vậy? Em và cô ấy đứng chung thì thật sự cô ấy chẳng có chút ưu thế nào, khó trách cũng bị cô ấy đẩy đi.”

Na Na vốn tên là Bảo Na, bị mọi người đùa giỡn gọi là chuối tiêu để diễn tả sự mềm dẻo và ngọt ngào của cô.

Đình Đình nhún vai “Vừa mới đụng phải.”

Anh biên tập và thẩm định lắc đầu. Kỳ thật Đình Đình dễ ở chung, vừa chịu khổ, khả năng chủ trì cũng rất giỏi, khuyết điểm chỉ là thiếu một chút may mắn mà thôi.

Đình Đình đi đến trước bàn làm việc của mình, buông ba lô xuống rồi cầm cái ly vào quầy giải khát, vừa rót một ly trà cầu kỳ hạt lười ươi về thì nhà sản xuất Tiêu Tiểu đã tới, đứng ở cửa phòng hội nghị vỗ tay triệu hồi tất cả nhân viên tổ tiết mục đi vào họp. Đứng bên cạnh cô là một người đàn ông cao to trẻ tuổi, gương mặt tuấn nhã.

Những người chủ trì khác cùng tổ với Đình Đình cuồng nhiệt nhào vào lưng Đình Đình, khê kêu lên “Trời ơi, là Hứa Đình Vũ - Hứa Bát Đường.”

Đình Đình nhấp một ngụm trà thanh phổi nhuận cổ, trong lòng âm thầm nói, quả nhiên tin tức Na Na linh thông.

Người này xuất thân chính quy, tốt nghiệp ở học viện hí kịch thủ đô, làm trong tiết mục nghệ thuật ở đài trung ương. Bởi vì khí chất ưu nhã tuấn lãng, hiểu biết rộng rãi, nội tâm phong phú nên được nhiều phụ nữ trẻ và trung niên hâm mộ. Tuy nhiên do quy tắc ở trung ương gò bó, không cho phép hoạt động ở chương trình khác nên đã hạn chế rất nhiều sự nghiệp của anh ta.

Lúc đó người này đã có một hành động được coi là mười phần không thể tin nổi —— từ làm việc ở đài trung ương chuyển đến đài truyền hình vệ tinh ở địa phương.

Mọi người đều nói anh ta ngốc, bày đặt không cần chén vàng ở đài trung ương mà chạy tới đài vệ tinh uống cháo hoa màu.

Nhưng người này dám tìm ra một con đường khiến người người tán thưởng, lúc làm việc bận rộn nhất anh ta đồng thời chủ trì tám tiết mục đẳng cấp, từ đó được tặng danh hiệu bát đường (tám đẳng cấp).

Tiêu Tiểu chờ mọi người ngồi xuống rồi, hắng giọng nói “Để tôi giới thiệu với các bạn, đây là đồng nghiệp mới của tổ tiết mục chúng ta, Hứa Đình Vũ, chắc hẳn các bạn cũng đã hiểu một chút về anh ấy nên bây giờ tôi sẽ không nói cụ thể nữa. Bắt đầu họp, mọi người xem bản cập nhật tỉ lệ xem đài.”

Mỗi một kỳ tổ tiết mục sẽ nhận được phản hồi về tỉ lệ xem đài để chế tác mới biết phản ứng của người xem, kịp thời có điều chỉnh về nội dung tiết mục.

“Tỉ lệ xem đài từ thứ hai đến thứ sáu rất ổn định, nhưng đến thứ bảy chủ nhật lượt xem rõ ràng giảm xuống. Tiết mục mỹ thực trước Tết chúng ta đưa ra nhận phản ứng bình thường. Các bạn thảo luận một chút xem nên thay đổi thế nào, có thể xoay chuyển lượt xem trong buổi truyền hình của hai ngày nghỉ không?”

Tiêu Tiểu gần bốn mươi tuổi, lúc còn trẻ làm người chủ trì tiết mục tâm sự tại radio, về sau chuyển nghề sang làm phim. Cô là một phụ nữ tràn đầy nhiệt tình, hăng hái.

Bình thường đối với cấp dưới của mình cô luôn luôn bảo vệ, là chị lớn tri kỷ của bọn họ, nhưng trong công việc, cô nghiêm khắc hơn bất cứ người nào, luôn yêu cầu nghiêm khắc mọi người phải tạo ra tiết mục mỹ thực đạt tới độ hoàn mỹ cho cô.

Đình Đình hơi khép mắt nhìn xuống bản báo cáo tỉ lệ xem đài, quả nhiên tỉ lệ xem của hai ngày nghỉ hơi giảm, đối với chị Tiêu luôn theo đuổi hoàn mỹ mà nói, quả là kích thích không nhỏ.

Trong giây lát mọi người trong phòng họp đều im lặng, sau đó tiểu Trương đề nghị: “Chúng ta tìm những đầu bếp nổi tiếng đã đưa ra trong các tuần trước tổ chức thi vào Chủ nhật được không? Một vòng tìm hai người, cho bọn họ chủ đề, sau đó bắt đầu quay từ giai đoạn chuẩn bị cho đến hết trận đấu thứ bảy chủ nhật... Ủ — có thể mời người qua đường ăn thử, sau đó bình luận tìm ra bên chiến thắng. Người xem bình thường cũng có thể báo danh tham gia.”

“Được, đây là một ý kiến. Còn có đề nghị nào khác hay không?” Tiêu Tiểu gõ đuôi bút lên mặt bàn phòng họp.

“Trong khoảng thời gian hai ngày nghỉ này, những người tuổi trẻ đều ra ngoài đi dạo phố mua đồ, cho nên chúng ta bị mất chính là nhóm người xem này, nếu như chúng ta có thể thu hút ánh mắt của bọn họ, tỉ lệ xem đài nhất định có thể tăng trở lại.” Người chủ trì Thiên Tình phân tích.

Mọi người nghe xong đều gật đầu đồng ý.

Trong hai ngày nghỉ người già hoạt động tương đối ít hơn người trẻ tuổi, cho nên bọn họ thường ngồi trước tivi. Hoạt động giải trí của trung thanh niên đa dạng phong phú hơn, lúc này lại là lúc họ ra ngoài ăn cơm, nếu có thể kéo bọn họ về đến trước tivi thì —

“Có ý tưởng cụ thể gì không?”

Thiên Tình vuốt vuốt mái tóc “Gần đây tiết mục chọn người đẹp khí thế hùng hực, bao nhiêu người tuổi trẻ như si như cuồng với người dự thi của mình, hoặc là chúng ta có thể cùng bên kia thương lượng một chút, mời người dự thi tới biểu hiện chút khả năng nấu ăn?”

Bắc Phương - một nam chủ trì khác phản đối “Thiên Tình, những đứa trẻ còn chưa cởi sạch tóc sơ sinh, có thể có tài nghệ nấu ăn gì? Chúng ta không thể được cái này mất cái khác đâu. Không thể chỉ thấy nhóm người này xem đông thì liền đem người xem khác vớt ở một bên chứ?”

“Vậy anh nói còn có biện pháp tốt gì?”

“Chúng ta có thể —”

“Tôi cảm thấy —”

Hai thanh âm một nam một nữ đồng thời vang lên, Đình Đình và Hứa Đình Vũ liếc nhìn nhau, Hứa Đình Vũ mỉm cười với Đình Đình, “Cô nói trước đi.”

Đình Đình cũng không khách khí với anh ta, “Tôi cảm thấy Thiên Tình và Bắc Phương nói đều không sai. Cho nên... Chúng ta không ngại mời những nghệ sĩ được yêu thích làm tiết mục nấu ăn, vừa biểu lộ bản lĩnh.”

“Sao biết người xem thích hay không?” Tiêu Tiểu nghe đến đó hỏi.

“Chúng ta sẽ phỏng vấn người đi đường, điều tra bọn họ thích nghệ sĩ đó không, muốn thấy họ nấu đồ ăn không rồi trưng cầu ý kiến của bọn họ.”

Tiêu Tiểu trầm ngâm một lát, chuyển sang Hứa Đình Vũ, “Tiểu Hứa nói ý kiến của anh xem.”

“Ý tưởng của tôi tương tự cô ấy.” Hứa Đình Vũ chỉ một ngón tay về phía Đình Đình, “Nhưng tôi đơn giản hơn một chút, chính là mời diễn viên điện ảnh và truyền hình của tiết mục nóng bỏng nhất gần đây lên, mời bọn họ biểu hiện tài nghệ nấu ăn, báo trước tiết mục mỗi tuần, gợi lên hứng thú và ham muốn của người xem, như vậy là được rồi.”

Tiêu Tiểu chống cằm “Đây cũng là một ý tưởng, có điều kinh phí mời những diễn viên này lên chỉ sợ không thấp. Kinh phí chế tác của chúng ta có hạn. Được, chúng ta tiếp thu ý kiến quần chúng, xem trên ý tưởng này còn có thể có phương pháp tốt hơn không.”

6. Chương 6: Mì Rắc Tôm Bằm [1]

Lúc trông thấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo lông màu đỏ trên màn hình giữa mùa đông rét lạnh phỏng vấn người qua đường, Chương Triều Dương mở to hai mắt, đột nhiên hiểu được vì sao hắn lại cảm thấy Đình Đình rất quen mắt nhưng không nhớ nổi đã thấy ở đâu.

Cô gái trên TV thoát nhìn đầy đặn hơn so với trong đời thực, hơn nữa có trang điểm nhẹ nên so với người thật thì già dặn hơn rất nhiều. Màn ảnh quả nhiên rất biết chọn người, bản thân cô gây hơn trên TV, hơn nữa — cũng hấp dẫn hơn.

Triều Dương khẽ lắc đầu, nếu hắn có thời gian sẽ xem tiết mục mỹ thực này. Đã có vài người thay nhau làm chủ trì tiết mục nên đều thấy quen mặt, không thể tưởng nổi đã gặp hai lần mà hắn đều không nhận ra Đình Đình chính là tiểu Đình trong tiết mục mỹ thực.

Từ lần đầu gặp Đình Đình thì chỉ nhớ đến cảnh cô lăm bằm lầu bầu một mình với xe đạp điện trong ngõ hẻm không người vào ban đêm, Triều Dương lại không khỏi buồn cười, mới nhìn thì rất trưởng thành không ngờ lại có một mặt trẻ con như vậy.

Bất giác lại nghĩ tới ngày đó nói chuyện ngắn ngủi với nhau tại câu lạc bộ tư nhân, thì gặp người đàn ông với ánh mắt đầy vẻ cảnh cáo, sự vui vẻ trong mắt Triều Dương liền biến mất. Hắn đã hỏi qua quản lý, ngày đó một thiếu tá trong bộ đội cử hành hôn lễ, mọi người tới tham gia hôn lễ đều có lai lịch lớn, dường như tất cả đều có bối cảnh quân chính, người bình thường rất khó trà trộn vào, hơn nữa không cho bất cứ cơ quan truyền thông nào đến quay.

Như vậy, Đình Đình thân là người chủ trì trong đài truyền hình xuất hiện ở tiệc cưới cũng khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Triều Dương đi đến quầy bar nhỏ trong phòng khách, pha một bình trà ỉn, sau đó trở về ghế dài gỗ lim, tựa người trên đệm mềm mại tiếp tục xem TV.

Do một vài cảnh có Đình Đình chủ trì đã xong, bây giờ đổi thành người nam chủ trì đi vào bếp của một nhà hàng năm sao xem xét.

Suy nghĩ của Triều Dương vẫn còn dừng lại trên người Đình Đình.

Thật sự là một công việc vất vả, dù mùa hè nóng bức hay trời đông giá rét, gió táp mưa sa, đều dẫn theo người đi tìm mỹ thực khắp nơi trong thành phố. Dẫu vậy lại không được ăn đủ bữa, để đói bụng đến rêu ừng ực. Chỉ một chén cháo một đĩa đồ chua cũng làm cho cô ăn ngon miệng.

Triều Dương nghĩ, cô gây như vậy phần lớn là vì công việc, ba bữa ăn lung tung, không cố định thời gian? Nếu đổi lại là hắn, nhất định mỗi ngày làm thức ăn thơm ngon miệng cho cô, đem cô nuôi đến trắng trẻo mập mạp.

Triều Dương bỗng nhiên cả kinh, sao lại nghĩ như thế?

Chẳng qua mới mới gặp hai lần mà thôi.

Sau đó Triều Dương cười khở.

Đàn ông lớn tuổi một chút, có tiền có thời gian rảnh, quả nhiên tâm tư sẽ thay đổi. Thêm nữa là trong hôn lễ của bạn thân Vương Hữu Gia, giữa một mảnh ồn ào náo nhiệt, không hiểu sao hắn lại nhận được hoa cô dâu ném ra ngoài khiến ột đám phụ nữ độc thân oán thán, thật sự làm cho Triều Dương sợ đến toàn thân đổ mồ hôi.

Lúc cô dâu chú rể tiễn khách, Vương Hữu Gia thần bí kể sát tai Triều Dương nói “Triều Dương cậu đừng không tin, thứ này cũng có chút chính xác. Vợ tớ cũng vì nhận hoa cô dâu trong ngày cưới nên mới đột nhiên hiểu ra, cảm thấy muốn gả cho tớ. Hắc hắc, tớ thấy cậu cũng sẽ nhanh thôi.”

Lúc đó Triều Dương còn đang suy nghĩ, kết hôn ư? Đừng nói cô dâu, ngay cả lông tơ bạn gái cũng chưa từng có một sợi, nói gì kết hôn?

Nhưng giữa buổi đêm không người này, làm xong công việc, buông lỏng tâm tình, trong đầu hắn lại tràn ngập hình ảnh cô gái mới chỉ gặp hai lần.

Triều Dương uống một ngụm trà đắng, để hương vị đắng mát lạnh tràn ngập trong miệng, sau đó trở nên thơm ngọt.

Uống trà, có phải giống như đời người? Khổ tận cam lai (Thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới).

Triều Dương bắt mình không suy nghĩ lung tung nữa, lấy điều khiển từ xa đổi kênh, một vở kịch tình yêu khóc lóc đau khổ. Trong kịch mẹ chồng độc ác muốn mạnh mẽ mang đi cháu trai con trai để lại để sau này hương khói, người vợ mất chồng đầu tóc rối bù bần thủi khóc lóc ôm chân của mẹ chồng độc ác, van xin bà đừng mang đứa bé đi, bé trai cũng vừa khóc la vừa giãy dụa, đòi trở lại trong lòng mẹ nó.

Triều Dương hơi run lên, quan hệ mẹ chồng con dâu Trung Quốc vốn phức tạp, lại trải qua sự phóng đại của kịch truyền hình nên càng xem càng kinh hãi. Khó trách thanh niên nói, bây giờ tìm vợ thật khó, vừa muốn có xe có nhà, vừa muốn cha mẹ đều mất.

Nói như thế, hắn cũng không tìm thấy vợ. Tuy nói có xe có nhà, nhưng cha mẹ trong nhà khỏe mạnh, còn có một em gái già mang theo con gái ở nhà, chỉ sợ các cô gái phải chùn bước.

Triều Dương âm thầm buồn bực, tại sao lại nghĩ đến vấn đề tìm vợ chứ bèn tranh thủ thời gian đổi kênh.

Đài này hay hơn, là một chương trình nói chuyện tình cảm, nam nữ khách quý ngồi hai bên đang trao đổi cùng người chủ trì, khắp nơi kêu người thân bạn bè lên đài công kích chỉ trích đối phương, nam nữ trong cuộc đều mất mặt. Nữ khách quý nói, chỉ số thông minh của tôi trong quá khứ là ba trăm, trong tương lai thêm ba trăm, trước sau là sáu trăm, không ai có thể vượt qua.

“Phụt!” Trà trong miệng của Triều Dương phun vào không khí.

Diện mạo cô gái này giống như người tiền sử (uhm... còn giống con vượn =]), cảm nhận về bản thân lại khiến hù chết người.

Không, đây không phải một chương trình nói chuyện, đây rõ ràng chính là một tiết mục giải trí.

Triều Dương như bị sét đánh lại vội vàng chuyển kênh, xem nữa, hắn sợ mình cũng giống như cái vị sư gia trong Đường Bá Hổ - Thu Hương, phún máu không ngừng.

Đúng lúc này Triều Dương nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên liền đứng dậy đi ra ngoài mở cửa.

Mở cửa, Triều Dương nhìn thấy Đình Đình mặc áo lông màu đen, mang đồ che tai lông thỏ và khẩu trang to, trên vai đeo một cái túi lớn đang đứng trên bậc thang.

Trông thấy hắn ra mở cửa, Đình Đình mỉm cười sau khẩu trang, con mắt biến thành hai hình trăng cong.

“Chương Triều Dương.” Thanh âm trong trẻo tựa như châu ngọc va chạm.

Triêu Dương không nghĩ tới lại là Đình Đình, kinh ngạc một lát mới lập tức mỉm cười “Vẫn khỏe chứ Đình Đình.”

“Có thể vào không?”

“Muốn vào trong ngồi một lát không?”

Hai người đồng thanh nói.

Sau đó Đình Đình nhếch miệng cười hắc hắc trong khẩu trang còn Triêu Dương thì dùng tay ra dấu mời “Hoan nghênh.”

Lần này Triêu Dương dẫn Đình Đình vào phòng khách trước, rót ly nước nóng cho Đình Đình, đồng thời nhìn đồng hồ, 8 giờ 45 .

“Ăn cơm chưa?” Nhớ lần trước cô tới sau chín giờ, bụng đói kêu vang.

Đình Đình lại gật gật đầu, “Lúc tôi ra khỏi cơ quan có ăn chén vằn thắn nhỏ trong tiệm ăn nhanh.”

Đình Đình vốn định tan ca tới đây, trả hộp thực phẩm bằng nhựa để tỏ lòng cảm ơn với Chương Triêu Dương rồi trở về nhà ăn cơm. Nhưng không nghĩ tới lại có cuộc họp chọn đề tài, họp một cái đến tám giờ. Họp xong chị Tiêu nói mọi người cùng nhau đi ăn cơm, xem như chào mừng đồng nghiệp mới. Đình Đình cố ý xin nghỉ, hơn nữa đáp ứng lần sau sẽ bù mới không phải đi ăn cùng cả nhóm.

Chờ đến khi tiễn cả đoàn người trùng trùng điệp điệp đi ăn cơm ca hát, Đình Đình mới bí hiểm phát hiện mình cũng đói bụng đến ngực trước dán vào sau lưng rồi, chẳng lẽ không biết xấu hổ lại vác cái bụng đói kêu réo ầm ĩ đến chỗ Chương Triêu Dương? Cho nên cô tranh thủ thời gian chạy đến tiệm ăn nhanh Trung Quốc đối diện đài truyền hình kêu một chén vằn thắn nhỏ ăn lót dạ rồi mới tới.

“Tính giảm cân sao?” Triêu Dương nhún mày. Dựa theo đo đạc của mắt hần, Đình Đình ca chừng 58 inches, trọng lượng còn chưa tới trăm cân (trăm lbs).

Đình Đình mạnh mẽ lắc đầu, loại công việc này cường độ nhanh, chạy suốt ngày ngoài đường, nếu như còn muốn giảm cân thì mạng nhỏ này của cô sẽ không còn. Chỉ là vì công việc mà ba bữa ăn không ổn định cho nên dù cho tính cách hòa nhã đến mấy ăn cũng chẳng mập lên được.

Triêu Dương tăng thêm chút ầm của máy sưởi trong phòng “Cô ngồi một lát xem TV, tôi vào bếp tìm một chút đồ ăn cho cô.”

Đình Đình há to miệng, muốn nói cảm ơn xong tôi sẽ đi nhưng Triêu Dương lại phát phát tay “Có chuyện gì đợi lát nữa nói sau.”

Nhớ tới cháo gà cay tẻ thái lần trước được ăn qua, còn có trứng muối trộn đậu hũ, đồ chua mỹ vị, da mặt Đình Đình bèn dầy lên, cởi áo lông ra, ngồi xuống xem TV.

Lúc mùi thơm từ trong không khí tản ra, giống như cái tay vô hình bắt được khứu giác của Đình Đình, Đình Đình còn đang trợn mắt há hốc mồm nhìn cô gái nhỏ lùn phò bầy lòng tự tin vô hạn trên TV.

Đình Đình tự nhận cô cũng tiếp xúc với đủ loại người hỗn tạp, đủ mọi hạng người nhưng cô gái này thật sự là người đầu tiên cô được gặp từ lúc chào đời đến nay, người trước là ba trăm, sau thêm ba trăm quả là có một không hai.

Nếu chị kia chỉ giả vờ giả vịt dùng hoa dâm bụt làm tên, giả khóc lóc giống như Đông Thi (Đông Thi trong phim Tây Thi), thì cô này hoàn toàn là hàng xóm Đông Thi, quá shock.

Chương Triêu Dương bưng khay đi vào vẫn thấy cô gái giống người tiền sử trên TV đang không ngừng khẳng định tự tin.

Triêu Dương cười rộ lên, “Đến ăn đi.”

“Được.” Đình Đình tắt TV rồi chợt nhớ đây không phải trong nhà mình bèn le lưỡi “Thói quen mất rồi.”

“Không sao, lúc tôi ăn cơm cũng không thích xem TV.” Triêu Dương đặt khay trên bàn nhỏ trước sofa, bưng cái đĩa hoa văn xanh và hai cái chén nhỏ ra bên cạnh.

Đình Đình nghiêng người nhìn lại, không khỏi thêm thường.

“Tôi không khách khí đâu”

Đình Đình làm tiết mục mỹ thực cũng đã lâu, ít nhiều cũng có chút tâm đắc. Món Chương Triều Dương bưng lên là mì rắc tôm băm, phía trên là một tầng tôm băm đã xào thành màu đậm, độ mịn của mì bên dưới rất đều thể hiện rõ ràng là người xào mì giỏi, hương vị thơm ngào ngạt tỏa ra.

Đình Đình cầm đũa gấp mì lên đưa vào miệng, mì tan ra trong răng, tôm chắc ngọt, cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm “ken két” phát ra khi nhai, vị giác thỏa mãn, thính giác cũng sung sướng.

Ăn một chút mì rắc tôm băm lại thêm một miếng nấm mèo đen trộn mù tạt. Mù tạt hơi cay và có chút vị chua hòa quyện cùng vị thơm ngọt của nấm mèo đen, lập tức làm tan hết chất béo của mì, uống thêm một ngụm canh thảo mộc tôm khô...

Đình Đình nheo mắt lại, cái này thật sự là cuộc sống tốt đẹp thần tiên cũng không sánh được.

Triều Dương nhìn cô gái ăn đến thất tình hiện lên mặt, vẻ mặt hờ hững trong lòng cảm thấy ảm áp. Nhiều năm trước đây lúc hần còn chưa nấu ăn ngon như bây giờ thì đã từng nấu cơm cho cô gái mình yêu mấy lần, cô gái ăn rứt rề sau đó ngọt ngào tựa trên vai hần nói, Triều Dương, anh đối với em thật tốt, từ nay về sau anh nấu cơm em giặt quần áo...

Triều Dương lắc đầu. Đã lâu rồi hần không nghĩ đến chuyện tình cảm đã mất đi nhưng không biết sao, nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô gái khi ăn trước mặt, sự chán nản trước kia lại từng chút từng chút nổi lên.

Cô gái hần yêu có từng nghĩ tới tâm tình trong lòng hần. Hần cũng là đứa con được cha mẹ sủng ái. Từ nhỏ đến lớn chưa từng xuống bếp, vì muốn cô có thể ăn một bữa hần tự nấu đã phải chạy về nhà hỏi mẹ, còn bị em gái cười nhạo.

Yêu như vậy, khát vọng cho người yêu hạnh phúc như vậy, cố gắng vì tương lai của hai người mà làm việc như vậy, đối được lại là một câu không thực tế, một câu chúng ta chia tay đi, bảo hần làm sao mà chịu nổi?

Trong tai lại nghe thấy tiếng hút miếng mì cuối cùng vào miệng của cô gái, sau đó húp muỗng canh cuối cùng rồi đặt đũa xuống.

Triều Dương bắt buộc mình từ trong trí nhớ nhàn nhạt đau thương trở về hiện thực.

“Ôi, Chương Triều Dương, tài nấu ăn của anh thật giỏi! Có thể mở quán ăn riêng rồi! Tôi cam đoan mỗi ngày vào ủng hộ.” Đình Đình vo lại mấy miếng giấy lau miệng để trước mặt.

Triều Dương nhìn Đình Đình gương mặt hồng hồng vừa ăn mì và nấm xào mù tạt rồi uống canh nóng xong, mỉm cười, “Nếu cô thích, cứ coi nơi này là quán ăn cũng được, hoan nghênh cô đến tùy ý.”

“Thật sao?” Đầu tiên đôi mắt Đình Đình sáng ngời, sau đó hắc hắc cười ngây ngô dùng hai tay chống má, nghĩ cũng biết người ta khách khí.

“Đưa điện thoại cho tôi.”

Làm gì? Đình Đình nhú mày.

Triều Dương liền vươn tay.

Đình Đình ngoan ngoãn lấy ra điện thoại di động đặt vào trong tay Triều Dương, điện thoại có vỏ ngoài màu xám bạc, nằm ở trong bàn tay thon dài sạch sẽ của hần có vẻ nhỏ bé.

Triều Dương lấy điện thoại Đình Đình bấm số điện thoại di động của mình, lưu số của Đình Đình vào trong điện thoại của mình rồi lại gọi về điện thoại Đình Đình, thay cô lưu số của mình, sau đó trả lại cho Đình Đình.

“Ừ, đây là số của tôi, Chương Triều Dương. Nếu muốn tới đây ăn cơm, gọi điện thoại.”

Đình Đình nhận điện thoại di động, hơi ấm của bàn tay hần còn vương trên điện thoại rơi vào lòng bàn tay cô.

Triều Dương nhìn đồng hồ “Thời gian không còn sớm, cô cũng nên về nhà, trên đường chú ý an toàn.”

Đình Đình oán thăm, sao cơm nước xong thì đuổi khách rồi?

Triêu Dương cười một cái, con gái đi đường ban đêm quá muộn không an toàn, dù cho đi xe đạp điện cũng không chắc chắn có thể thoát khỏi người xấu, vẫn nên về sớm chút mới tốt.

Trong bụng tuy nói thăm nhưng Đình Đình vẫn đứng dậy, kéo túi lớn của mình qua, mở khóa kéo lấy ra cái túi vải màu đỏ “Xém quên việc chính. Cám ơn lần trước anh tặng đồ chua cho tôi, ăn rất ngon.”

Triêu Dương nhận túi rồi tiễn Đình Đình ra cửa.

Đình Đình ra cửa, quay lại vẫy tay với Triêu Dương. Cô dắt Tiểu Thúy lên xe chạy ra vài mét. Lúc Đình Đình quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Chương Triêu Dương còn đứng ở bên cửa đưa mắt nhìn theo, bóng người dưới đèn đường mờ vàng có vẻ cô đơn quạnh quẽ. Một góc trong nội tâm Đình Đình đột nhiên có một giọng nói, mình nên ôm hân một cái. Một thanh âm khác thì nhảy ra nói, không, không phải ôm, mà là...

Mà là cái gì?

Giọng nói kia không nói ra được lời xấu, nhưng cũng có chút vô lại, dù sao không phải ôm là được!

7. Chương 7: Cổ Nhân

Quản lý gọi điện thoại cho Chương Triêu Dương báo “Ông chủ, có một xí nghiệp vốn nước ngoài phát triển nghiệp vụ tàu bè muốn thuê hội sở của chúng ta để tổ chức họp hàng năm...”

Triêu Dương ngừng tay làm việc “Anh biết quy tắc của hội sở, trực tiếp từ chối bọn họ là được rồi.”

“Nhưng họ nói hàng năm đều là lãnh đạo cấp trung của công ty tổ chức họp, nếu như có thể làm cho họ hài lòng, bọn họ sẽ gia nhập hội sở, từ nay về sau các chương trình lễ tết đều tổ chức ở hội sở.”

Triêu Dương trầm ngâm một lát, điều kiện đối phương đưa ra không thể nói là không hấp dẫn, cho nên quản lý mới do dự, gọi điện thoại tới xin chỉ thị.

Nhưng, nếu là hội sở, có đôi khi chú trọng tính bảo mật cũng không thể thỏa hiệp vì vài lợi ích.

“Anh có thể giới thiệu khách sạn hoặc là quán ăn quán bar dưới tập đoàn cho bọn họ, nếu như đối phương vẫn kiên trì..., anh nói họ tới gặp tôi.” Triêu Dương nói lời cuối.

Quản lý hội sở thở dài ra một hơi. Mở cửa buôn bán, chú ý hòa khí sinh tài, hôm nay tiền tài đưa tới cửa, nào có đạo lý đẩy ra bên ngoài? Nhưng ông chủ nhà mình là người như vậy, quy tắc chính là quy tắc, như thế nào cũng không chịu thỏa hiệp. Y vốn cho là mình phải kiên trì cự tuyệt khách rồi, không ngờ ông chủ lại dốc hết sức đáp ứng, tự bản thân ra mặt thì còn gì tốt hơn.

Nhận điện thoại nhưng qua hai ngày không có động tĩnh gì Triêu Dương cho rằng việc này đại để đã trôi qua rồi.

Không ngờ buổi trưa hôm nay Triêu Dương nhận được điện thoại của công ty quan hệ xã hội.

Đối phương là thư ký của quản lý, nói một câu tiếng phổ thông rõ ràng “Ngài khỏe chứ, tôi là thư ký của bà Hà Hân Nguyệt quản lý phòng thị trường công ty quan hệ xã hội Sở Độc Hoa.”

Hà Hân Nguyệt? Trong đầu Triêu Dương gợn sóng nhưng vẫn bình thản nghe nữ thư ký hẹn thời gian với hân.

Triêu Dương suy nghĩ một chút, hẹn chín giờ sáng ngày hôm sau.

Nữ thư ký ghi chép lại thời gian, xác nhận lần nữa xong, lễ phép cúp điện thoại.

Triêu Dương để điện thoại xuống, ấn nút trò chuyện định kêu thư ký đến tra chút tư liệu giùm hân nhưng cuối cùng lại buông tay tự lên mạng tìm tòi.

Bây giờ có internet, mọi sự đều trong tay, có thím ferry cũng có mẹ google.

Triêu Dương mở trang web ra, nhẹ nhàng nói với Microphone trong máy vi tính: Hà Hân Nguyệt, Công ty quan hệ xã hội Sở Độc Hoa.

Phần mềm máy tính rất nhanh tiến hành thao tác phân biệt giọng nói, sau đó đưa ra các chọn lựa có liên quan.

Triều Dương bấm vào kết quả tìm kiếm.

Đây chính là phần mềm máy tính năm đó bọn họ nghiên cứu phát triển, chủ yếu dành cho những người tàn tật, khiếm thị và không biết cách gõ bàn phím để họ có thể thuận tiện sử dụng máy tính.

Đây là một thị trường có tiềm lực khổng lồ, nghiên cứu chế tạo phần mềm máy tính thành công, sau khi tung ra thị trường đã nhận được rất nhiều khen ngợi, khiến cho rất nhiều người tàn tật và người già có thể tự do lướt web, tải văn kiện. Phần mềm máy tính chẳng những có thể phân biệt giọng nói, còn có thể đem văn tự chuyển hóa làm âm tần (các tần số trong khoảng 20 Hz tới 20 kHz trong các thiết bị điện thanh), hơn nữa có thể phiên dịch thành nhiều quốc ngữ và ngôn ngữ địa phương.

Công ty của bọn họ chính là dựa vào việc sản xuất và tiêu thụ độc quyền phần mềm máy tính này mà thu được món tiền đầu tiên.

Đã sáu năm qua, công ty đã đứng vững thị trường, những cố gắng và trả giá năm xưa đều đã được hồi báo.

Chỉ là —— người hấn muốn đi cùng cuộc đời kia cũng đã rời hấn mà đi.

Kết quả của thím ferry không làm người ta thất vọng, kỹ càng giới thiệu kiếp trước kiếp này của công ty quan hệ xã hội này, cô Hà Hân Nguyệt hiện giữ chức quản lý phòng thị trường, thậm chí còn kèm theo ảnh chụp của cô.

Triều Dương nhìn qua, quả nhiên là cố nhân.

Thần thái phiêu dật nhẹ nhàng của thiếu nữ đã rút đi, thay vào đó là nét già dặn từng trải. Không còn váy trắng lay động, mà là một bộ đồ công sở hàng hiệu, tóc dài cũng đã cắt gọn tạo cảm giác nghiêm nghị, nổi bật lên sự giỏi giang và thanh lịch.

Triều Dương đóng trang web rồi nhẹ nhàng kéo ngăn kéo bàn làm việc ra.

Trong góc ngăn kéo, một cái hộp nhung tơ màu đỏ lẳng lẳng nằm. Không cần mở ra, Triều Dương cũng có thể rõ ràng nhớ lại từng vầng sáng trên mặt cắt của chiếc nhẫn kim cương cỡ năm phân (0.5 carat)

Năm đó không phải hấn không có tiền mua kim cương lớn hơn tốt hơn cho người yêu, hấn chỉ muốn mua nó bằng năng lực của chính mình. Cha mẹ đều nói, nếu muốn cầu hôn thì ngại gì trong nhà chi tiền trước, chuyện này cũng không có gì dọa người. Ngay cả em gái lúc đó còn chưa tốt nghiệp trung học cũng xem thường hấn nói, cẩn thận hạt nhỏ như vậy chị dâu nhìn không thuận mắt.

Không ngờ một câu của em gái hóa thành lời tiên tri.

Hấn thậm chí ngay cả cơ hội lấy ra đều không có, người ấy đã kiên quyết mà đi.

Triều Dương đóng ngăn kéo, cười một cái, một chiếc nhẫn kim cương bạch kim năm đó chỉ hơn sáu ngàn nguyên, hôm nay giá thị trường phải một vạn không chừng. Chàng trai ở trong căn hộ nhỏ vui đầu cực khổ làm việc năm đó, hôm nay đã xuất thân bất phàm, công ty sắp lên thị trường.

Đây không phải “Vận mệnh trên người” sao? Người ấy chỉ cần chờ nhiều nhất là hai tháng, tất cả liền hoàn toàn khác.

Đáng tiếc người ấy không thể đợi.

Mà tôn nghiêm đàn ông của hấn, cũng không cho phép hấn ăn nói khé nép đi cầu xin.

Từ biệt cũng đã sáu năm.

Nói không cảm khái là lừa mình dối người.

Triều Dương đột nhiên nhớ lại cô gái trong đêm lạnh kia, nếu đổi lại là cô ấy, cô có thể chấp nhận được nỗi khổ đó hay không? Chờ một người đàn ông không biết năm nào tháng nào mới có thể công thành danh toại?

Nhớ tới Đình Đình, Triều Dương liền không nhịn được nhìn điện thoại của mình.

Nửa tháng qua, Đình Đình không gọi điện thoại nhưng lúc nào hắn cũng có thể trông thấy cô ở trên TV đi khắp hang cùng ngõ hẻm, nét mặt linh động khi tìm kiếm mỹ thực. Triều Dương đã có thể nhận ra hương vị món cô ăn từ nét mặt của cô, ngọt, cô sẽ mặt mày hớn hở, khi chua, cô sẽ nhăn nhó chớp mũi, lúc cay, cô sẽ quạt quạt trước miệng hít hà, tuyệt không để ý đến hình ảnh của mình.

Đến khu dân cư phỏng vấn cao thủ nấu ăn, cô cũng cũng không tiếc lời ca ngợi.

“Món cá hấp của bà làm ăn ngon thật, ngọt chua đều vừa miệng. Bà xem cháu của bà ăn ngon chưa kìa! Bạn nhỏ, thức ăn bà ngoại nấu là ngon nhất phải không?”

Bạn nhỏ gật đầu như bầm tỏi, trong miệng nhai một đồng cơm nói không rõ lời “Ngon.”

Triều Dương nhìn bà lão bị trêu chọc đến cười không ngậm miệng được.

Chỉ là Triều Dương biết rõ, lúc này Đình Đình rất có thể đang đói bụng.

Lúc này trong lòng Triều Dương ầm ập, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô gái này trước màn ảnh người xem tựa như có thể cảm nhận được thức ăn mỹ vị trên TV mà nhin không được muốn tự mình đi nếm thử thức ăn cô giới thiệu một chút. Cái này phải chăng chính là điểm hấp dẫn của tiết mục cô chủ trì?

Triều Dương cố nhin mới không gọi điện thoại cho Đình Đình.

Hắn sợ cô đang thu tiết mục hay đang họp.

Cũng không biết gần đây cô ăn ngon không.

Trong nội tâm có một tiếng nói, anh yêu mến cô.

Lập tức có một giọng khác phản bác nói, như yêu mến em gái.

Một giọng khác cắt ngang, thế mới là lạ!

Một tiếng nói khác, anh cũng không hiểu cô, anh yêu mến cô điểm gì?

Giọng kia ghen lại, chờ chốc lát mới nói, yêu mến chính là yêu mến, quẫn hắn thích khi gió gì!

Hai giọng nói đấu đá trong nội tâm Triều Dương, không ai nhường ai.

Ngày hôm sau, Triều Dương mang theo tâm tình bị hai giọng nói đấu đá đến hoang mang, ngồi trong văn phòng nhỏ, tiếp đón Hà Hân Nguyệt quản lý phòng thị trường công ty quan hệ xã hội Sở Độc Hoa.

Hà Hân Nguyệt tràn đầy tự tin đi vào văn phòng, cô tin tưởng với tài ăn nói của mình, nhất định có thể thuyết phục chủ tịch kiêm tổng tài điều hành của tập đoàn “Huy Nhật”.

Nhưng, khi cô nhìn thấy người đàn ông dịu dàng nhã nhặn đeo kính mắt ngồi ở phía sau bàn làm việc thì không khỏi sững sờ, trong lòng trầm nghĩ, việc này chỉ sợ phải không thành mà về.

Trước khi đến, Hà Hân Nguyệt đã điều tra qua.

Đời trước của tập đoàn Huy Nhật là một công ty khách sạn tư nhân có được năm khách sạn kinh doanh. Ông chủ họ Chương tự mình tạo lập. Về sau con trai của ông chủ tốt nghiệp đại học, rèn luyện một thời gian ngắn bên ngoài mới về nhà tiếp nhận việc làm ăn của cha, từng bước tiến cử một vài quản lý và nhân sự mới có ý kiến tiên tiến, mở rộng phát triển năm khách sạn kinh doanh thành tập đoàn ăn uống Huy Nhật. Trong tay bây giờ có nhiều khách sạn năm sao, nhà hàng và quán bar cùng với câu lạc bộ tư nhân xa hoa.

Hà Hân Nguyệt còn biết con trai ông Chương cũng không phải học quản lý khách sạn, lúc trước cũng không muốn thừa kế nghiệp cha nhưng sau khi đi một vòng bên ngoài cuối cùng vẫn lựa chọn kế thừa gia nghiệp.

Chỉ có điều anh Chương kia tương đối không nổi danh, tất cả hoạt động tiếp xúc công chúng và truyền thông đều giao cho nhân viên ra mặt, hắn chỉ phụ trách quản lý tập đoàn thật tốt.

Cho nên bên ngoài có rất nhiều suy đoán về anh Chương đó, ai nấy hết sức tò mò. Còn người chân chính may mắn được gặp thì đều nói hắn làm việc mười phần cẩn thận, làm người khiêm tốn, nhưng cũng không dễ dàng để người điều khiển, đầu óc và quyết định cực phong phú.

Hà Hân Nguyệt tin tưởng đây là khiêu chiến và thí luyện đối với năng lực của mình. Nếu như lần này có thể thành công, cô tin tưởng vị trí mình muốn sẽ gần hơn một bước.

Chỉ là, cô thật không ngờ anh Chương thần bí an phận kia lại là người tình đầu ở đại học của mình, Chương Triều Dương.

Chuyện cũ như nước xô trôi rồi như thủy triều lại thối lui trong nháy mắt.

Hà Hân Nguyệt không phải cô gái không biết phân biệt công tư trong công việc. Lần này nếu thật sự bởi vì tình cũ ngày xưa làm cho cô không thành công mà lui, cô cũng chỉ có thể tiếc nuối đã không thể hoàn thành nhiệm vụ của mình, không hơn không kém.

Chương Triều Dương đứng dậy trước một bước, vươn tay về phía Hà Hân Nguyệt “Cô khỏe không, Hà quản lý.”

Hà Hân Nguyệt cũng giữ lễ phép vừa vặn, mỉm cười “Anh khỏe chứ Chương tổng.”

Khách và chủ nói xong ngồi xuống, thư kí bưng nước trà vào.

Hà Hân Nguyệt nhấp một ngụm trà xanh hương nồng tượng trưng, sau đó đặt ở trên bàn trà, ngồi thẳng người nói: “Chương tổng, để tôi đi thẳng vào vấn đề.”

Cô nói ra ý theo trật tự rõ ràng, sau đó dừng lại chờ đợi Chương Triều Dương trả lời.

Chương Triều Dương đẩy đẩy kính mắt “Hà quản lý, hội sở của chúng tôi chủ yếu mở ra cho hội viên, cam đoan bọn họ tại hội sở được hưởng thụ phục vụ hạng nhất, lại có không gian riêng tư của mình. Tôi tin tưởng quý công ty muốn tổ chức họp ở hội sở hàng năm cũng do nhìn thấy điểm này. Bây giờ nếu như tôi đồng ý để cho những người không phải hội viên mở họp hàng năm tại hội sở, chẳng phải là làm trái tôn chỉ phục vụ của hội sở sao?”

Hà Hân Nguyệt cười một cái “Nhưng theo tôi được biết, trước đó không lâu hội sở của Chương tổng ngài có cử hành một hôn lễ long trọng chưa từng có, tôi tin tưởng khách trong hôn lễ cũng không phải mỗi người đều có tư cách hội viên.”

Hà Hân Nguyệt đã tính trước, cô đã định liệu đối phương sẽ lấy cớ cự tuyệt.

Trong mắt Chương Triều Dương có vẻ tán thưởng “Hà quản lý đại khái có chỗ không biết, tiệc cưới kia xác thực không phải mỗi khách trình diện đều có được tư cách hội viên, nhưng —— đôi cô dâu chú rể trong tiệc cưới đã báo trước thời gian cử hành hôn lễ ba tháng. Ngày đó chúng tôi chỉ tiếp khách của cô dâu và chú rể thôi.” Bởi vậy sẽ không tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì cho hội viên khác, mang đến phiền toái không cần thiết.

Hà Hân Nguyệt thở dài trong bụng, thoát nhìn đích thực không có hi vọng.

“Nếu đã như thế tôi cũng không quấy rầy Chương tổng nữa, công ty của chúng tôi sẽ tìm nơi phù hợp khác.”

Chương Triều Dương lấy ra xấp giấy từ trên bàn làm việc, đưa tới.

“Hà quản lý, đây là danh sách những địa điểm trực thuộc tập đoàn Huy Nhật phù hợp yêu cầu của quý công ty, cô không ngại khảo sát tận mắt xem. Nếu như cũng không thể làm quý công ty thoả mãn, tôi cũng biết mấy hội sở và khách sạn đều có đại sảnh với các thiết bị phục vụ đầy đủ.”

Mua bán không thành tình nghĩa còn, tuy hẳn không thể phá lệ cho Hà Hân Nguyệt sử dụng hội sở nhà mình nhưng hẳn nguyện ý cung cấp trợ giúp khác.

Hà Hân Nguyệt xem xét cũng không dây dưa nữa. Đối phương chưa từng gây khó dễ cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ cô. Vươn tay tiếp nhận xấp giấy, cô nói với Triều Dương.

“Cám ơn anh, Chương tổng.”

“Không cần cảm ơn, về sau có cơ hội lại hợp tác.”

Hai người nói lời từ biệt. Triều Dương nhìn theo bóng lưng nhẹ nhàng của bạn gái cũ biến mất trong tầm mắt, không phải không cảm khái. Trong cảm khái, lại mang một tia vui mừng.

Nếu Hàn Nguyệt lấy cảm tình quá khứ để gợi ý với hắn, hắn sẽ giúp cô, nhưng không lẽ cô gái đã từng hồn nhiên tốt đẹp trong trí nhớ sẽ thật sự bị triệt để thay đổi theo thời gian?

Cũng may, cô không có.

Cô không lấy cảm tình quá khứ để đạt được mục đích.

Vậy là đủ.

Triều Dương mỉm cười, lấy ra điện thoại gọi cho bạn: “Có cô Hà định thuê chỗ mở hộp hàng năm, nếu như đến nói chuyện, nhờ anh cho ưu đãi thích hợp.”

Nói chuyện điện thoại xong, Triều Dương trở lại văn phòng làm việc thường ngày của mình, đứng ở trước cửa sổ sát đất, quan sát náo nhiệt bên ngoài, đột nhiên rất nhớ tới cô gái hay tự nói, lại biết ha ha cười ngây ngô kia. Hắn lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn: mới có ít sò xanh của Italy, buổi tối mời cô ăn mỳ Ý sò xanh tối giản.

8. Chương 8: Sửa Đổi

Gần đây khối lượng công việc của Đình Đình tăng đột biến, bận đến nỗi lực thân không nhận (không nhận người thân).

Người làm phim Tiêu Tiểu ra lệnh một tiếng, bản sửa đổi tiết mục đã được trình lên. Tiết mục mỹ thực mới bổ sung thêm tiết mục cao thủ nấu ăn dân gian đại quyết đấu cùng ngôi sao vào hai ngày nghỉ cuối tuần.

Tổ tiết mục muốn thu bốn tiết mục cho hai tuần trước nên tiến hành sửa đổi để truyền bá, xem phản hồi của khán giả như thế nào mới có điều chỉnh cuối cùng.

Tổ tiết mục vốn có bốn người chủ trì nhưng ai cũng muốn hợp tác với Hứa tám đương mới đến để cùng nhau chủ trì.

Thiên Tình vụng trộm nói với Đình Đình “Hứa tám đương qua đài chúng ta rồi, rất nhiều nam chủ trì cảm thấy áp lực. Gần đây Bắc Phương và A Thuần cũng liều mạng tập thể hình, rèn luyện cơ thể.”

Đình Đình nghe xong, đang mệt mỏi như vậy cũng phải cười rộ lên.

Uh, đáng người anh Hứa cao to tráng kiện, khi thay quần áo trong phòng hoá trang trước khi lên tiết mục, thợ trang điểm Asa chảy nước miếng nói, có cơ bụng sáu múi kia, thật muốn sờ một cái khiến tất cả ánh mắt của mấy cô gái tỏa ra ánh lửa.

Điều này sao không khiến Bắc Phương sinh ra đã nhỏ nhắn và A Thuần một thân thịt mỡ khủng hoảng?

Tiết mục mới còn chưa chính thức thu nên tất cả mọi người đang chuẩn bị hậu cần cho tiết mục sửa đổi trong đó là quan trọng nhất chính là tìm chỗ phù hợp cho tiết mục ngôi sao nấu ăn này.

Rạp ghi hình của truyền hình Nghiễm Điện không phải không tốt, chỉ là hoàn cảnh xung quanh không đủ đẹp, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có một kiểu dễ tạo cảm giác nhàm chán cho người xem.

Nhưng, tìm chỗ như thế nào cũng là một vấn đề.

Nhà riêng của ngôi sao? Chỉ sợ họ không muốn cho tổ quay phim ra ra vào vào, đến lúc đó những bí mật khuê phòng bị tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ từ nay sẽ không có cơ hội hợp tác nữa rồi.

Sảnh tiệc của khách sạn? Lại sợ ngôi sao ra vào, người hâm mộ la hét lên ồn ào sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả quay. Khách sạn cao cấp cũng chưa chắc chịu vì sẽ làm ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi và riêng tư của khách.

Nhà cũ lịch sử? Sợ đơn vị bảo vệ cổ vật là người đầu tiên đứng ra phản đối.

Mọi người suy nghĩ nát óc cũng không có được một kết quả.

“Bên cạnh thác ở ngoài, giống như buổi họp báo của Chanel, làm cái phòng thuỷ tinh trong suốt, quay bên trong thì sao?” Thiên Tình đề nghị.

“Nếu như đại minh tinh nấu ăn không tốt thì rất khó coi, ở hiện trường luống cuống tay chân lại bị mọi người thấy thì sẽ hạn tiết mục chúng ta đến chết.” Bắc Phương là người thứ nhất tỏ vẻ phản đối.

“Khu nhà sang trọng được không? Bên kia có câu lạc bộ, hộ gia đình hiếu kỳ tương đối cao với các ngôi sao.” A Thuần nói “Tôi biết rõ Phố Giang là khu nhà ở sang trọng mà rất nhiều người nước ngoài ở, gần đó có siêu thị lớn, mua thứ gì cũng thuận tiện.”

“Bọn họ rất coi trọng sự riêng tư, câu lạc bộ là nơi người dân sinh hoạt, chúng ta đi vào quay chụp liệu có ảnh hưởng đến cuộc sống của họ hay không? Hơn nữa bình thường muốn đi quay chụp, đều cần được ban quản lý bỏ phiếu đồng ý, cả quá trình cực kỳ phiền phức.” Đinh Đinh nói. Cô biết ban quản lý ở cư xá mình thường xuyên họp, dù là đặt thùng rác hay là đốt pháo hoa, hoặc là phân chia chỗ đậu xe đều phải qua ban quản lý họp thương thảo bỏ phiếu.

“Đúng vậy, tôi nghe nói bọn họ từ việc nhỏ như trong hành lang dùng bao nhiêu đèn tiết kiệm năng lượng đến việc lớn như cư xá đối diện mới xây lầu cản trở ánh mặt trời mấy tiếng đồng hồ đều phải họp thảo luận.” Thiên Tình gật đầu đồng ý “Nghe nói ngay cả chuyện phạt con chó đại tiểu tiện ở bãi cỏ bao nhiêu cũng phải bỏ phiếu quyết định.”

“A ——” Bắc Phương kêu thảm một tiếng, té nhào vào mặt bàn “Quá thống khổ.”

“Nếu có người tài trợ tự mình chạy tới cửa nói ‘Tôi nguyện ý cung cấp chỗ cho các bạn’, thật là tốt biết bao.” Thiên Tình cũng bổ nhào.

“Nếu có người đồng ý cho chúng ta mượn biệt thự không biết có thể phù hợp yêu cầu của tổ tiết mục hay không?” Trầm mặc sau nửa ngày Hứa Đình Vũ đột nhiên nói.

“Anh bạn, sao anh không nói sớm chút?” Bắc Phương đứng thẳng người nhưng sau đó lại ngã nhào lên mặt bàn, “Nhưng ai có biệt thự trống mà ượn chứ?”

“Vùng này biệt thự trống còn ít sao?” Thiên Tình trước sau như một thích nói ngược lại với Bắc Phương, “Anh đi hỏi người môi giới của bất cứ công ty bất động sản nào họ cũng đều có thể cho anh một đồng địa chỉ biệt thự trống.”

“Stop! Người ta còn chưa bán ra chúng ta đã đi vào quay chụp? Khói dầu đầy phòng, đồ đạc tung tóe, phòng bếp bị dơ? Em tới quét dọn hả?” Bắc Phương phản bác.

Hai người người một lời ta một câu, cứ thế tranh luận.

Đinh Đinh đột nhiên cũng nhớ tới căn nhà đá cũ của Triều Dương, sạch sẽ yên tĩnh, đồ đạc cũ kỹ cùng với người đàn ông nấu được món ngon ở trong.

Nếu cho cô chọn, cô sẽ chọn chỗ như vậy chứ? Có hơi thở ấm áp, không cần xa hoa đã làm cho người ta nguyện ý ngồi xuống, lắng lắng uống một chén trà, chờ đợi mỹ vị tràn ngập vui vẻ bùng lên bàn.

Nhưng —— Đinh Đinh nhìn hai người đang đấu võ mồm cực kì cao hứng —— sao có thể mang theo một đoàn người âm ỉ, chạy tới chỗ như vậy, phá hư sự yên lặng của nơi đó?

Ngay vào lúc này, điện thoại di động trong túi rung lên, Đinh Đinh lấy ra xem thì thấy Chương Triều Dương gửi tin nhắn: mới có ít sò xanh của Italy, buổi tối mời cô ăn mỳ Ý sò xanh tối già.

A a a, trong lòng Đinh Đinh kêu lên, thật mong bây giờ tan ca ngay! Nhưng làm sao được khi vấn đề tìm chỗ quay còn chưa tranh luận ra kết quả.

Cuối cùng vẫn là bàn tay trắng nõn của Tiêu Tiểu vùng lên, “Đừng cãi cọ, trước hết ra ngoài phỏng vấn xem người qua đường nghĩ xem ngôi sao nào nấu món gì, vấn đề chỗ quay suy nghĩ sau!”

“Nghẹn chết bán đèn!” Mọi người lập tức linh mệnh tản ra như chim bay.

Nghẹn chết bán đèn? Tiêu Tiểu nhìn theo bóng lưng mọi người chạy tới trước bàn làm việc lấy trang bị, trên môi nổi lên nụ cười, mình cũng nghẹn chết.

Đình Đình đi ra truyền hình Nghiễm Điện, vốn định nhắn tin trả lời cho Triều Dương, nói rằng tan việc sẽ qua, nhưng điện thoại của Phan Công Tử lại chọn đúng lúc này gọi tới.

“Đình Đình... Nhanh lên, tan ca tranh thủ thời gian về cứu mạng!” Giọng của Phan Công Tử hạ xuống cực thấp, giống như đang trốn tránh người nào, nói xong cũng không đợi Đình Đình hỏi gì, lạch xạch một tiếng tắt điện thoại.

Đình Đình cầm điện thoại, mờ mịt đứng ở chỗ để xe, một bên mỹ thực, một bên là bạn, lựa chọn gì cũng làm khó chính mình. Bên tai Đình Đình tựa như nghe thấy ca thần đang hát khẽ.

Anh Camera vác thiết bị đi qua người Đình Đình đến xe tải phía sau, vươn tay vỗ vai Đình Đình một cái “Hi, tiểu Đình, sao em ngây ngốc ra thế? Đi mau, bằng không hôm nay công việc không kết thúc được.”

“Dạ.” Đình Đình đi theo anh camera lên xe, đạo diễn, biên tập thẩm định kịch bản âm thanh, tất cả 11 người đều leo lên chiếc xe nhỏ ngồi.

Đình Đình ngồi ở hàng cuối cùng, mặc các anh ở tổ quay phim tán gẫu tùm lum, cô thì vui đầu nhắn tin.

Tin nhắn này ghi lại xoá, xoá lại ghi, ghi ghi xoá xoá, mãi cũng chưa gửi đi được.

Một chị biên tập ngồi trước mặt Đình Đình quay đầu lại “Đình Đình, em gửi một tin nhắn mà lộ hết cả thất tình trên mặt, không phải là gửi tin nhắn cho bạn trai chứ?”

Một đám nam đồng nghiệp trong xe không hàn huyên nữa, đem chú ý chuyển về phía Đình Đình.

“Đình Đình có bạn trai sao?” Mấy người nam lao xao hỏi.

“Khi nào thì giới thiệu cho chúng tôi gặp mặt bắt tay chứ.”

“Tôi đã có thể nghe thấy trong lòng tan nát”. Anh camera làm bộ thở dài một tiếng “Gần lâu đài nước tắt được nguyệt nga (tiên trên cung trăng).”

Đình Đình nghe vậy không biết nên khóc hay cười, mấy người nam đồng nghiệp này thật nhiều chuyện, so với nữ đồng nghiệp chỉ có hơn chứ không kém, khuôn bố giống nhau.

Bị bọn họ hiểu lầm như vậy lại khiến tâm tình Đình Đình bình tĩnh trở lại, bấm một tin nhắn gửi ra ngoài.

Hôm nay tôi bận công việc, không thể tới. Cám ơn anh, Triều Dương.

Tin nhắn gửi đi một lát sau bên kia trả lời: không sao, là tôi lo lắng không chu đáo, lần tới vậy.

Đình Đình không khỏi tiếc nuối.

Mỹ Ý sò xanh tôi già, hôm nay tôi và bạn vô duyên. Đình Đình nói trong lòng, anh Đông Tử, anh kêu tôi đi cứu anh thì tốt nhất có một lý do chính đáng, nếu không ——

Nếu không như thế nào? Đình Đình bắt đầu dĩ sụp vai xuống, cô thật đúng là không thể làm gì Phan Công Tử. Cô từ nhỏ đã đấu không lại Phan Công Tử. Mỗi lần đều là cô tức giận hừ hừ, anh không để ý tới tôi, tôi đành phải về nhà. Bây giờ lớn rồi, da thô thịt dày, đánh y đấm y cũng không đau nhức không ngứa, chẳng có bất kỳ sự ụy hiếp nào.

Xe lái vào quảng trường ngũ giác, tìm chỗ đậu xe, Đình Đình và một đám đồng nghiệp nam của tổ quay phim bắt đầu công việc phỏng vấn đầu đường.

Quảng trường ngũ giác là trung tâm thương nghiệp mới phát triển của vùng này, tiếp giáp khu sinh hoạt của học viện lớn và nhà bộ đội quanh đây, mười phần náo nhiệt.

Nhiệm vụ hôm nay của Đình Đình chính là phỏng vấn một lượng lớn người qua đường, thu thập tư liệu trực tiếp, hiểu rõ người xem muốn thấy ngôi sao nào nấu ăn.

Chủ trì ngoại cảnh cần sự can đảm can trọng da mặt dày, mắt độc nói ngọt suy nghĩ nhanh. Có mấy người đi đường không muốn trực tiếp nhận phỏng vấn trên màn ảnh sẽ cự tuyệt, lúc này da mặt phải dày, tranh thủ thời gian tìm kiếm mục tiêu kế tiếp. Mà mục tiêu tìm kiếm thật sự quan trọng. Những người vội vàng, rõ ràng muốn đuổi thời gian không phải mục tiêu phỏng vấn của người chủ trì ngoại cảnh; có người xa xa trông thấy màn ảnh, đã đi đường vòng, tự nhiên không cần tiến lên phỏng vấn. Chỉ có những người qua

đường thoát nhìn không vội vàng, nhìn máy quay cũng không tỏ ra kháng cự mới là mục tiêu chọn lựa đầu tiên.

Đầu tiên Đình Đình chặn lại một đôi tình nhân trẻ tuổi, hai người tay trong tay có chút ngại ngùng nhận sự phỏng vấn của Đình Đình.

“Xin hỏi anh chị có xem tiết mục mỹ thực từ bảy giờ đến tám giờ vào chủ nhật trên kênh cuộc sống của chúng tôi không?”

Người nam nhìn bạn gái, sau đó gật đầu.

“Nếu như được lựa chọn một ngôi sao thì triển tài nấu ăn, xin hỏi anh chị muốn thấy ngôi sao nào?” Đình Đình đưa microphone tới trước mặt hai người.

“A! Thật không? Ai cũng có thể sao?” Cô gái sau khi nghe, rõ ràng tỏ ra hưng phấn hơn so với ban đầu.

“Uh, muốn xem ai cũng được, chúng tôi đến chính là để trưng cầu ý kiến người xem.”

“Tôi muốn thấy Kim Thành Vũ. Anh ấy rất đẹp trai, tạo cảm giác thật bí ẩn. Thật muốn xem anh ấy nấu đồ ăn sẽ thế nào.” Hai tay cô gái đặt lên ngực, tựa như nước miếng đã tràn lan.

Chàng trai bất đắc dĩ nhìn bạn gái, Đình Đình cười rộ lên “VẬY anh thì sao? Muốn xem ngôi sao nào?”

Chàng trai suy nghĩ một chút “Thái Nhất Lăng đi, nghe nói tài nấu ăn của cô ấy không tồi.”

“Tốt, cảm ơn hai bạn đã nhận phỏng vấn.” Sau khi Đình Đình từ biệt đôi tình nhân trẻ tuổi, liền tìm được ba cô nàng cùng đi dạo phố để phỏng vấn.

Đến trưa phỏng vấn chấm dứt, tập hợp nội dung phỏng vấn lại thì cơ bản phát hiện theo kết quả người được hỏi, đa số người tuổi trẻ đều hi vọng thấy ngôi sao thần tượng thi triển tài nấu ăn, người xem lớn tuổi hơi thì đủ loại, ca sĩ ngày thường rất ít tham gia hoạt động công chúng, vận động viên thân hình cao lớn, nữ hoàng nhảy cầu, phạm là ngôi sao thì đều có thể được nhắc tới.

“Tôi cảm thấy được tiết mục mới nhất định nóng.” Lúc tan việc anh biên thẩm nói với Đình Đình trong thang máy.

“Em cũng cảm thấy như vậy.” Đình Đình cười rộ lên.

9. Chương 9: Cứu Trận Như Cứu Hỏa

Đình Đình chạy xe đạp điện về đến nhà, dừng xe xong, lấy điện thoại di động ra xem, bên trong đã có tin nhắn Phan Công Tử gửi tới, nội dung là: cứu mạng. Phía dưới là một địa chỉ.

Quả nhiên là địa chỉ nhà ở chỗ cư xá cô, số 8 lầu 7 Lâm Giang Uyển.

Đình Đình lú lừ.

Lâm Giang Uyển có phòng cạnh sông, cũng có biệt thự riêng, cũng có loại biệt thự vừa ở gần sông vừa xuôi theo đường cái được những tòa nhà cao hơn tầm mắt che tro bụi tạp âm ở ngoài đường.

Lầu số tám chính là loại nhà có tầm nhìn khoáng đạt, có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh Phố Giang nhưng giá mỗi mét vuông trên hai vạn đô-la khiến cho người ta chùn bước. Nhưng nếu không chịu trả giá tận dụng cơ hội mà chỉ nói thích mua thôi thì cũng không có cơ hội trở lại.

Đình Đình đã từng xem qua phong cảnh quanh nhà trong chương trình về người ngoại quốc sống ở vùng này trên tivi. Nơi đây về đêm, đèn rực rỡ bật lên, từ cửa sổ kính trong suốt nhìn xuống có thể thu vào tầm mắt toàn bộ phong cảnh hai bờ sông Phố Giang. Các tòa tháp tràn ngập ánh đèn đủ màu sắc long lánh, những con thuyền ngắm cảnh qua lại trên sông, kiến trúc phồn hoa ở bên bờ tây Phố Giang... khiến cho người ta giống đang trong mộng, lưu luyến không rời.

Phan Công Tử quả biết xài tiền, Đình Đình nghĩ thầm, khó trách những nữ minh tinh lớn nhỏ cạnh tranh khốc liệt trong giới giải trí kia luôn tìm cách tiếp cận y.

Nghĩ như vậy, Đình Đình chậm rì rì đi đến lầu số tám, trong lòng thầm nghĩ đến tột cùng là chuyện gì mới có thể làm cho Phan Công Tử kêu cứu mạng. Chẳng lẽ là bị phụ nữ quần quít lấy không tha, muốn cô qua làm cái đêm giang hồ cấp cứu?

Dựa vào kinh nghiệm chơi hoa ghẹo nguyệt vô số của Phan Công Tử, đâu có chuyện dễ dàng để tay ướt dính bột mì như vậy, thoát cũng thoát không xong chứ.

Đình Đình thấy không đáng giùm những cô gái chỉ thấy vẻ bên ngoài oai hùng tuấn tú và thân thể bất phàm của Phan Công Tử, tất cả các cô không ai phát hiện dưới ví da của Phan Công Tử là một linh hồn vĩnh viễn truy cầu kích thích, không muốn an phận.

Y không phải khát vọng cô gái yên ổn, cùng y một chỗ, thời khắc chờ đợi lo lắng vì y sợ mất đi cảm giác mới lạ, rất dễ dàng bị lạc mình.

Đình Đình đi đến trước cửa nhà ở lầu số tám, camera trên cửa thang máy quay ngay mặt của cô.

Đình Đình đề xuống nút thông qua, cửa thang máy “Đình” một tiếng mở ra.

Đình Đình nhìn camera, hít vào thở ra đi vào thang máy.

Kể có tiền thật là xa xỉ! Đình Đình nói trong lòng, sau đó cười hì hì nhìn mặt với vách tường mặt kính, sau đó vươn tay ấn phím lầu 7.

Đình Đình đi vào lầu 7, nhấn chuông cửa, chỉ nghe bên trong vọng đến thanh âm không che dấu nhiệt tình chút nào của Phan Công Tử: “Nhất định là Đình Đình đến, mẹ, con đi mở cửa.”

Đình Đình nghe xong thì bừng tỉnh hiểu ra, không khỏi đứng ở ngoài cửa cười.

Thì ra là mẹ Phan đến đây, trách không được Phan Công Tử phải kêu cô đến cứu mạng.

Cha Phan được điều đi thủ đô nhậm chức, mẹ Phan cũng cùng đi nhậm chức, bởi vậy một năm cũng không gặp được con trai mấy lần, Phan Công Tử lại càng không phải lên kinh, ở vùng này tự lập vương quốc riêng mà bác Phan cũng ngoài tầm tay với, muốn trông nom cũng không xen vào được.

Chỉ khổ ẹ Phan, thật sự nhớ con trai thì từ thủ đô bay về, nhìn một cái lại bay đi.

Đình Đình cảm thấy ở điểm này, Phan Công Tử làm tuyệt đối không ổn, nhưng nào có phần cho cô lên tiếng?

Phan Công Tử từ bên trong mở cửa ra, trông thấy Đình Đình thanh tú động lòng người, mặt mũi đang cố nén cười đứng ở cửa ra vào, có chút bất đắc dĩ trừng trừng mắt, sau đó bĩu môi về phía phòng có ý: toàn bộ nhờ em.

Đình Đình hí mắt cười, có chỗ tốt gì cho tôi?

Phan Công Tử làm vẻ ngửa mặt lên trời thở dài, anh là hồ lạc xuống đồng bằng, là rồng bị vây hãm chỗ nước cạn đây.

Đình Đình thấy biểu lộ không cam lòng của y phát tay làm vẻ xin miễn, nơi này không cầu tôi sẽ có chỗ cầu tôi, Phan Công Tử, thật khinh thường anh!

Phan Công Tử tranh thủ thời gian vươn tay giữ chặt Đình Đình, hạ giọng nói, “Biết rồi, tất cả tùy em, tranh thủ thời gian vào bãi bình lão phật gia cho anh.”

Lúc này mẹ Phan xoay đầu hồ nghi hỏi: “Đông Tử, Đình Đình, hai người các con đứng ở cửa nói thầm cái gì vậy?”

“Con và anh Đông Tử thảo luận buổi tối mời mẹ đi chỗ nào ăn cơm, mẹ Phan.” Đình Đình véo cánh tay Phan Công Tử một cái, ý bảo y tranh thủ thời gian buông tay ra sau đó nói với vào bên trong.

Vào phòng, thấy mẹ Phan đang ngồi ở trên ghế sa lon đối diện với cửa kính trong suốt có thể nhìn xuống đất, hai bờ sông Phố Giang không sáng không tối ngoài cửa sổ, trong nháy mắt đầy hương vị hồng trần.

Mẹ Phan vẫy Đình Đình “Đình Đình, mau tới đây, ẹ Phan nhìn xem.”

Đình Đình ngoan ngoãn đi qua, ẹ Phan đối với cô tốt như mẹ ruột, hận không thể xem cô như con gái ruột của mình kéo cô ngồi xuống ghế sa lon, sau đó cẩn thận dò xét cô mấy lần từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Mẹ Phan nhìn một hồi lâu, mới thở dài một tiếng “Đứa bé này sao còn gầy hơn cả trong TV thế? Công việc có phải là rất vất vả không? Nếu quả thực mệt mỏi thì đừng làm, đến công ty Đông Tử làm đi, chín giờ làm năm giờ nghỉ, ngày nghỉ theo luật pháp, nghỉ đồng nghỉ hè, một cái cũng không thể thiếu cho con.”

“Mẹ, mẹ dứt khoát không cho Đình Đình làm việc, gả cho người giàu có làm bà chủ gia đình là được.” Phan Công Tử phỉ trán, có cần thương con gái như thế không, con trai cũng là người đấy?

Mẹ Phan nghe vậy, lập tức hung hăng lườm con trai. Đúng là đồ mắt kém, đây không phải mẹ đang tạo cơ hội gần gũi được ban lộc cho con sao? Mẹ không sinh được con gái, để Đình Đình làm vợ con thì trở thành con dâu —— con gái trên pháp luật. Biết cái gì mà nói, tránh ra một bên đi!

Chỉ nhận một ánh mắt này của mẹ Phan mà Phan Công Tử lập tức bại trận, chán nản ngồi một bên.

Đình Đình trông thấy ánh mắt mẹ Phan và Phan Công Tử giao phong, Phan Công Tử bại hoàn toàn, nhin không được cười rộ lên, quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn. Phan Công Tử không sợ trời không sợ đất nhưng thấy mẹ là lập tức gục xuống.

“Mẹ Phan, lần này tới có thể ở lại mấy ngày?” Thấy ánh mắt Phan Công Tử ai oán nghiêng mặt nhìn cô, Đình Đình lập tức phân tán sự chú ý của mẹ Phan.

“Có thể ở lại một tuần.” Mẹ Phan nói, lại thở dài một hơi, “Con trai của một người bạn tốt gần nhà trước đây kết hôn, gửi thiệp mời ẹ, mẹ liền đến đây. Cũng cần đến sớm chuẩn bị một chút, bằng không thì quá thất lễ. Ai... Lúc trước chúng ta sinh con trai cùng một năm, con trai người ta đã kết hôn còn Đông Tử thì ngay cả một bạn gái đứng đắn cũng không có...”

Phan Công Tử lại ai oán, nói thế nào mà lại quần đến vấn đề này chứ?

Y đã bị mẹ tra qua vấn lại nhiều giờ, vốn tưởng rằng Đình Đình đến đây, có thể chấm dứt đề tài này, không nghĩ tới đó chính là tâm sự trong lòng mẹ không thể quên được.

Đình Đình muốn cười cũng không dám cười, nét mặt đầy thống khổ, “Mẹ Phan, ánh mắt anh Đông Tử cao, muốn tìm vợ thì phải ngàn dặm mới tìm được một người, mẹ đừng vội, vợ tương lai nhất định vừa xinh đẹp vừa dịu dàng vừa hiền lành lại biết giúp đỡ...”

Đình Đình không nói thêm được nữa, cô gái như vậy, bây giờ sợ là so với gấu mèo còn quý hiếm hơn, cơ bản đã tuyệt chủng rồi.

Nếu hai mắt Phan Công Tử có thể giết người, Đình Đình phỏng chừng mình đã chết mấy lần.

Muốn đẩy anh về phía hồ lửa? Anh đi đâu tìm được người này chứ?

Một câu kế tiếp của mẹ Phan cứu Phan Công Tử, “Cũng không cần dịu dàng hiền lành tài giỏi, biết chăm sóc mẹ Phan như Đình Đình con là được.”

Phan Công Tử thở xuống một hơi thả lỏng.

Mẹ Phan lại nói tiếp một câu lại khiến cho tim Phan Công Tử nhảy lên.

“Lúc trước mẹ nghe nói con và cô Châu gì đó ở chung, nữ diễn viên đó thay bạn trai nhiều lần, với ai cũng cho rằng đó là tình yêu chân chính, nếu không phải anh ta thì không lấy, có anh ta mới biết được cái gì là hạnh phúc. Nhưng vừa nói xong thì đã thấy chia tay rồi, hết lần này đến lần khác cô cũng không thấy mệt mỏi. Con cùng người như vậy ở chung, mẹ kiên quyết phản đối! Bọn họ căn bản coi tình yêu như đồ ăn vặt, đói bụng lấy tới hai cái ăn, no rồi sẽ chẳng coi là gì. Vậy mà gọi là tình yêu sao? Hoàn toàn là trò đùa! Nếu con như vậy, mẹ sẽ tới thay con ăn bài gặp mặt.”

Đình Đình rốt cục nhin không được cười rộ lên ha ha “Mẹ Phan, anh Đông Tử đi xem mắt, khẳng định chỉ một lần sẽ thành công!”

Đình Đình quả thực có thể tưởng tượng tình cảnh Phan Công Tử đi xem mắt.

“Mẹ

~” Phan Công Tử ai oán kêu, nghe đến rung động tâm can.

“Mẹ Phan, con đói bụng, chúng ta ăn cơm đi.” Đình Đình biết rõ nếu không dừng lại, sau đó Phan Công Tử sẽ phiền cô không thôi.

“Gọi ba mẹ con ra luôn, mẹ cũng lâu rồi không gặp họ.” Mẹ Phan vỗ tay Đình Đình nói.

“Dạ.”

Cuối cùng vì mẹ Phan nhớ hương vị quê hương nên người hai nhà đi một tiệm ăn Vô Tích (1 tỉnh ở Giang Tô, ý chỉ tiệm này chuyên bán món ăn ở Vô Tích).

Cơm nước xong, mẹ Phan sai con trai đưa Đình Đình trở về, còn mình thì cùng với chị em tốt - mẹ Triệu đốt đèn thức đêm trò chuyện.

“Anh Triệu, Ái Hoa, Đình Đình của anh chị thật sự là đứa trẻ ngoan.” Chờ nhìn Đình Đình lên xe con trai, hai người cùng nhau chạy vào trong bóng đêm, mẹ Phan quay đầu cảm khái nói với Nghiêm Ái Hoa, “Trước kia Đông Tử nhà em khi dễ con bé như vậy, nó cũng không mang thù, Đông Tử vừa gọi nó tới cứu nó đã vội vã tới.”

Mẹ Phan cười một cái, bà lớn đến tuổi này rồi, sao nhìn không ra chứ?

Mẹ Triệu cười khoác cánh tay mẹ Phan, “Nó mà cứng đầu lên cũng dọa chết người, chỉ là không để em trông thấy mà thôi.”

“Là cô gái tốt... cô gái tri kỷ...” Mẹ Phan xiết chặt áo choàng nhưng trên bờ vai.

“Đông Tử cũng rất tốt, em xem tự nó mở công ty, một mình quản lý thành thạo, cũng có nhiều thành công.”

“Thành công thì làm được cái gì? Bạn gái cũng không có, vô vọng ôm cháu a!” Mẹ Phan lại nghĩ tới tận đây.

Ba Triệu trước sau như một không tham dự những chuyện này, không thể nói cho phụ nữ hiểu được, tình yêu muốn gấp cũng không gấp được, mỗi ngày nhắc tới cũng chẳng hữu ích gì!

Lúc này tài xế chạy chiếc xe cấm cờ đỏ phấp phới đến, Triệu Kính Quốc nhẹ ho một tiếng “Xe đến rồi, lên xe rồi nói chuyện, bên ngoài lạnh.”

Không ai chú ý tới, trong hành lang nhà hàng, một cô gái mỹ lệ, kéo tay một người đàn ông, từ lúc Đình Đình và Phan Công Tử đứng ở cửa ra vào chờ xe vẫn chú ý đến động tĩnh của bọn họ.

Chờ bọn họ lên xe đi, cô gái mới nhẹ nhàng hỏi bạn trai, “Anh thấy cô gái ngồi xe BMW lúc nãy không?”

Người đàn ông cười khế, “Nhìn thấy, hình như trước kia cùng giành chủ trì tiết mục với em, về sau chuyển sang kênh cuộc sống, tên thì không nhớ rõ lắm.”

Cô gái hơi hơi cong cong khóe miệng, “Cô ta sao có thể đi cùng Phan Công Tử chứ?”

“Em hỏi anh, anh đi hỏi ai?” Tay người đàn ông ôm eo cô gái xiết chặt, “Dù sao chỉ cần cô ta không ở một chỗ với anh, em cũng không cần phải khẩn trương, đúng không Na Na?”

Cô gái ngẩng gương mặt kiêu kỳ lên nhìn người đàn ông, rõ ràng là hoa đán hiện nay của kênh giải trí —— Na Na.

Người đàn ông cười, hôn xuống thật sâu.

10. Chương 10: Thu

Ngôi sao khách quý đầu tiên của tiết mục mới là một người rất nổi tiếng do Tiêu Tiểu thông qua quan hệ mời về. Trong ba bộ phim truyền bá gần đây, có hai bộ do cô làm diễn viên chính, truyền thông đùa giỡn xưng là “Con dâu chuyên nghiệp”. Vai diễn của cô thể hiện đủ kiểu con dâu sau năm tám mươi, ở vùng khác, thành tích cao, thu thập cao, ở trong phim lúc nào cũng cùng các kiểu mẹ chồng diễn vở mẹ chồng nàng dâu đại chiến.

Đình Đình ngẫu nhiên cũng xem một chút, chỉ là vừa xem đến cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu thì đầu Đình Đình liền to như cái đầu, không rõ tại sao một cô gái đáng yêu hoạt bát, sau khi kết hôn, sẽ bị mẹ chồng ức hiếp thành như thế, cả thể xác lẫn tinh thần đều giống như không được bình thường.

Đình Đình không lý giải nổi.

Thời gian Đình Đình và ông bà nội ở chung không nhiều lắm, hai cụ đều là nông dân điển hình, bởi vì không nuôi nổi cả năm đứa con trong nhà đi học nên chỉ để đứa lớn nhất có thành tích học tập cao nhất tiếp tục học. Sau đó ba Đình Đình đi tòng quân, cả nhà lại trông cậy vào trợ cấp công tác của con trai.

Về sau ba Triệu một bước lên mây, thăng chức làm quan, điều kiện kinh tế khá giả nên thường xuyên gửi tiền cho nhà, Đình Đình cũng chưa từng thấy mẹ tỏ vẻ phản đối, ngược lại thường thường nghe mẹ nói muốn đón ông bà nội đến thành phố ở.

Nhưng ông bà nội từ khi Đình Đình có trí nhớ đến nay, chỉ tới thành phố một lần vào năm mới. Nhưng sau đó ngại lễ mừng năm mới trong thành phố không náo nhiệt, cả pháo cũng không cho đốt ở nhà vẫn tốt hơn, ông bà đi đây đó thăm người thân bạn bè rồi không đợi đến mười lăm tháng giêng hết Nguyên tiêu thì cả hai cụ đã về nông thôn.

Kỳ thật hai cụ không biết, phía sau đại viện bộ đội chính là kho dầu. Có một năm hai nhóc nghịch ngợm thả pháo hoa Dạ Minh Châu “Xèo xèo” bay qua tường, bay thẳng đến bên kho dầu. Cảnh vệ kho dầu và lãnh đạo có trách nhiệm sợ tới mức hồn phi phách tán, một bên cử ngay một lực lượng tới tranh thủ thời gian dập hết tất cả mọi thứ có khả năng gây hỏa hoạn, một mặt chạy đến đại viện, xin chỉ thị thủ trưởng.

Thủ trưởng vừa nghe cái này còn làm gì hơn! Lúc này hạ lệnh, từ nay về sau không được châm ngòi bất kỳ pháo hoa nào có thể bay lên không ở đại viện để tránh ảnh hưởng đến kho dầu, tạo thành tai họa ngầm.

Mà mấy nhóc nghịch ngợm không biết tính nghiêm trọng của hậu quả, bị cha mẹ dẫn về nhà đánh năm mười đại bản.

Sau đó Đình Đình nghe nói, trong hai người kia, một tên chính là Phan công tử, đáng tiếc chuyện này không có chứng cứ thật sự.

Tóm lại, ông bà Triệu nói ở trong thành phố không quen, dặn dò con trai phục vụ nhân dân cho tốt, không cần nhớ thương hai cụ em trai em gái, tiền trong nhà đủ xài, nếu như có chuyện bọn họ sẽ tìm ông, sau đó thì không chủ động lên thành phố nữa.

Sau khi Đình Đình lớn lên, mới cảm thấy, có lẽ là hai cụ ở trong đại viện cảm thấy có áp lực không được tự nhiên nên mới về.

Dù sao, trên cơ bản mẹ Triệu không hề có va chạm gì với cha mẹ chồng. Chuyện này khiến Đình Đình không thể hiểu được vì sao mà quan hệ mẹ chồng nàng dâu lại tựa như thủy hỏa bất dung như phim trên TV.

Đình Đình đem nghi vấn đó ra thảo luận cùng những người khác trong tổ tiết mục, để rồi nhận lấy sự cười nhạo của mấy người đã kết hôn.

“Bé con biết cái gì? Chờ em kết hôn sẽ hiểu.”

“Trời Đình Đình, con dâu mới kết hôn nào không có suy nghĩ khờ dại là quan tâm mẹ chồng cho tốt, tránh va chạm với mẹ chồng? Loại quan hệ đối lập thậm chí thù địch lẫn nhau đều là dần dần tích lũy trong cuộc sống, cuối cùng trở thành mâu thuẫn không thể dung hòa, đến chết không hết.”

Gi? Đền chết không hết? Đình Đình choáng váng.

“Cô gái ngốc, không biết à? Có một vài con dâu, dù ỉnh cũng làm mẹ chồng rồi, bà nội cũng đã tạ thế rồi, còn để bụng với những chuyện bà nội ngày xưa, nhắc đến cũng nghiêng răng nghiêng lợi.” Người từng trải vỗ khuôn mặt đỏ bừng của Đình Đình “Cứ như em vậy, thất tình đều lộ ra trên mặt, có vui vẻ hay không liếc đều thấy được, làm sao có thể giấu lại được mẹ chồng chứ. Mẹ chồng cởi mở chút thì tốt, sợ là loại người âm trầm, có chuyện gì đều giữ ở trong lòng không nói nhưng lại giở thủ đoạn sau lưng với người ta, vậy thì sống cũng khổ chết.”

“Mấy người đừng dọa Đình Đình, nói với cô ấy như vậy thì sau này cô làm sao dám tìm đối tượng kết hôn?” Chị Tiêu kịp thời lên tiếng ngăn lại mấy người từng trải đang từng bước tẩy não Đình Đình.

Dù như thế, Đình Đình cũng rung mình một cái, thật là đáng sợ.

Cho nên khi gặp phải “con dâu chuyên nghiệp” Thiển Thiển, lúc thu tiết mục, Đình Đình đi siêu thị chọn lựa nguyên liệu nấu ăn với Thiển Thiển nhìn không được hỏi: “Thiển Thiển chị diễn nhiều nhân vật con dâu như vậy, chiến đấu với nhiều mẹ chồng khác nhau, có thể cảm thấy kháng cự và mâu thuẫn đối với thân phận người vợ hay không? Chị có lo lắng sau này cũng gặp phải quan hệ mẹ chồng con dâu như vậy không?”

Anh kịch bản ở một bên giám chân, không có lời kịch này, không có!

Ngược lại đạo diễn bình tĩnh, ý bảo xem phản ứng Thiển Thiển.

Bản thân Thiển Thiển cũng hơi sững sờ, bởi vì trong kịch bản người đại diện nhận được cũng không nêu vấn đề như vậy, nhưng ——

Thiển Thiển mỉm cười, chọn lấy một hộp thịt bỏ vào trong xe đẩy “Lần đầu tiên tôi diễn vai con dâu cũng không phải rất dễ diễn, luôn có chút ít lo lắng tựa như người xem. Đạo diễn liên hướng dẫn tôi, có thể trở về hỏi bạn bè thân thích, chung sống với mẹ chồng thế nào, mẹ chồng con dâu ở chung đến tột cùng khó ở chỗ nào. Đợi cho diễn xong bộ phim thứ nhất, tôi lại khó có thể thoát khỏi ảnh hưởng của bộ phim. Loại cảm giác này thật là đáng sợ, yêu một người đàn ông, yêu đến nguyện ý dung nhập vào cuộc sống của hắn, yêu đến nguyện ý vì hắn sinh con dưỡng cái, nhưng —— mẹ người đàn ông này, lại trở thành chướng ngại tình yêu, chán ghét, căm hận lẫn nhau, thậm chí đến tình trạng không chết không dứt... Thật sự rất cực đoan, rất đáng sợ...”

Đình Đình chờ Thiển Thiển cân nhắc một lát, tiếp tục nói “Nhưng mà, sau khi quay xong hai bộ phim truyền hình vừa rồi, tôi đột nhiên hiểu được một đạo lý, tôi diễn những nhân vật này, chính là muốn từ nay trong sinh hoạt đời thực sẽ tránh xảy ra mâu thuẫn tương tự với mẹ chồng, tránh cho bị kịch. Người không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, tôi cũng không thể bởi vì diễn nhiều chiến tranh mẹ chồng con dâu mà sợ hãi trở thành con dâu, cô nói có đúng không?”

Nói xong, Thiển Thiển dí dỏm cười.

Đình Đình nghe xong, mạnh mẽ gạt đầu.

Uh! Sao lại không đúng chứ? Nói thật hay quá.

Cả đạo diễn cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên với Đình Đình ở sau lưng camera.

Ở siêu thị chọn lựa nguyên liệu nấu ăn xong, nhóm người Đình Đình đi ô-tô đến một biệt thự nghỉ ngơi.

Biệt thự là một biệt thự nghỉ phép của khách sạn do Hứa Đình Vũ thuê thông qua quan hệ bạn bè. Tổ quay phim đến kiểm tra khảo sát rồi, đạo diễn thoả mãn đến vỗ vai anh Hứa.

“Tiểu Hứa, may có anh, bằng không thật đúng là không biết phải chết bao nhiêu tế bào thần kinh.”

Anh Hứa cười rộ lên “Tôi cũng vừa vặn có bạn quen tổng giám đốc bên này, khi chúng tôi tụ hội có nhắc tới chuyện muốn tìm chỗ cho nên đã giúp tôi liên hệ. Xem như vô ý mà thành.”

Sau đó Thiên Tình cảm thán nói với Đình Đình, “Hứa tám đương muốn học thức có học thức, muốn nhân lực có người giúp, lại còn khiêm tốn ổn trọng. Nếu như hắn không có bạn gái, tớ cũng muốn hành động.”

Đình Đình nhìn không được dí tay lên trán Thiên Tình “VẬY BẮC PHƯƠNG thì sao đây?”

Tuy hai người không công khai nhưng cả tổ tiết mục cũng biết đôi oan gia đầu vô mồm thành nghiện này, kỳ thật nói ra là một đôi đang yêu.

Thiên Tình lộ vẻ kinh ngạc “Đình Đình sao cậu lạc hậu vậy chứ? Tổ và Bắc Phương còn chưa nói đến kết hôn, quan hệ gì đến việc tổ theo đuổi hạnh phúc của mình?”

Đình Đình há hốc miệng cuối cùng cũng chỉ thở dài một tiếng “Bắc Phương chỉ là xấu miệng nhưng tâm địa rất tốt, cậu nên suy nghĩ rõ ràng.” Đừng trộm gà không được còn mất nắm gạo, chân đạp hai cái thuyền, cuối cùng hai chân đều giẫm lên không.

Thiên Tình và Đình Đình làm chung lâu ngày, sao cô lại không hiểu vẻ mặt đó của Đình Đình liền vươn tay nắm vai Đình Đình “Chị em tốt, nếu cuối cùng tổ bắt hai tay mà tất cả đều không có gì thì nhớ cho tổ mượn vai khóc một hồi là tốt rồi.”

Đình Đình nghe xong, phì cười một tiếng “Hi vọng vĩnh viễn cậu không cần dùng đến vai tổ.”

Lúc đó, anh Hứa đứng ở chỗ không xa sau lưng Đình Đình và Thiển Thiển, đang khẽ thảo luận chuyện gì đó với đạo diễn, tay xách đồ nấu ăn mua được từ siêu thị chứa trong túi bảo vệ môi trường (thường là túi vải bố mỏng lớn, chỉ 1 ngăn) màu lam nhạt đầy vẻ thoải mái.

Thiển Thiển lúc rảnh rồi đã nhìn quen đủ loại nam minh tinh bèn lưu ý động thái sau lưng.

“Không thể tin được là anh Hứa lại chuyển đến đài các em. Trước kia chị từng nhận phỏng vấn của anh ấy ở đài Vệ Tinh. Anh ấy không hề gây sự, chỉ hỏi những vấn đề rất có chiều sâu, cũng không phải qua loa cho xong. Chị sợ nhất nghe người chủ trì hỏi, cô có từng bị đánh không? Khi còn bé học được không? Đúng vậy sao, thật không?”

Đình Đình cười đến đau cả hông, uh, cô cũng đã gặp loại vấn đề gây tựa như dân đói (ý chỉ vấn đề quá bình thường) của người chủ trì, khách quý ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Lần đầu tiên làm khách quý của tiết mục mỹ thực, chị rất may mắn có thể hợp tác với anh Hứa.” Thiển Thiển hé miệng cười một cái “Hợp tác với em cũng rất thoải mái, em nhập đề rất sắc bén, chỉ có điều chẳng ai hỏi chị vấn đề này.”

Đình Đình hơi ngại ngùng, từ lúc cô làm người chủ trì giải trí chưa từng phỏng vấn qua một ngôi sao nào ở hiện trường, không thể ngờ được chuyển sang làm tiết mục mỹ thực lại hoàn thành mộng tưởng ban đầu của cô.

“Hi vọng sẽ thấy biểu hiện xuất sắc hơn của em.” Thiển Thiển chìa tay với Đình Đình.

Tiết mục thu tại chỗ bắt đầu tiến hành, ánh sáng âm thanh vào chỗ, đạo diễn hô một tiếng khởi động máy, tiết mục chính thức bắt đầu thu.

Hứa Đình Vũ phụ trách giải thích, Đình Đình thì làm trợ thủ cho Thiển Thiển.

“Bình thường ở nhà Thiển Thiển có hay nấu ăn không?” Anh Hứa mỉm cười hỏi Thiển Thiển đang rửa rau.

Động tác trong tay Thiển Thiển hơi dừng lại sau đó tiếp tục rửa “Bình thường tôi không hay nấu ăn, món sở trường nhất chính là cơm rang trứng và dưa chuột xào trứng, còn có canh rau. Hôm nay lý do muốn nấu món ăn này là khi quay mẹ chồng và ba con dâu, cô Lý diễn vai mẹ chồng đã dạy cho tôi.”

“Trong bộ phim mẹ chồng và ba con dâu này, quan hệ của chị và mẹ chồng rất xung khắc, nhưng theo lời chị nói thì ngoài đời thực quan hệ của các chị rất thân thiết phải không?” Trong kịch bản gốc của anh Hứa cũng không có những lời này, chính là do phát huy của Đình Đình khiến cho anh cũng bị kích động bộc lộ ra ước vọng phỏng vấn đã lâu.

Người đại diện của Thiển Thiển gơ chân, tiết mục này sửa mà không ai nói!

Đạo diễn lại mỉm cười, rất tốt! Đình Đình và Hứa Đình Vũ rất được đấy. Càng ở thời điểm khách quý chăm chú làm việc, họ càng dễ dàng thả lỏng phòng bị trong lòng, thổ lộ chút chủ đề mà nếu trong các tiết mục phỏng vấn khác không bao giờ nhắc đến.

“Uh, cô Lý rất quan tâm diễn viên trẻ, sau khi quay xong liền hướng dẫn tôi để cho tôi mau chóng diễn tốt hơn. Trời nóng nực khẩu vị tôi không tốt, cô liền làm món này cho tôi ăn, hi hi, ngày đó tôi ăn một chén cơm lớn.” Thiển Thiển hồi tưởng lại với nét mặt nhu hòa “Kết quả buổi tối tôi bắt buộc phải nhịn đói để ngày hôm sau quay phim không thấy cái bụng lớn”

Thiển Thiển vớt rau đã rửa xong để vào rổ bên cạnh cho ráo rồi lại rửa nấm hương. Cô mua loại nấm hương lạ, có hương thơm rất đặc biệt, mùi không nồng.

“Vậy chúng ta nói món ăn này.”

“Cô Lý đặt ón ăn này một cái tên rất hay, gọi Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ (Hai bốn cầu soi đêm trăng sáng).” Thiển Thiển vớt nấm hương ra nước lau khô, giao cho Đình Đình, ý bảo Đình Đình cắt nấm hương thành miếng nhỏ.

“Tên rất có tình thơ ý họa, có điển cố gì không?”

“Cô Lý nói do cô xem một tiết mục mỹ thực Hongkong mà cảm nhận rồi tự mình sáng tạo ra.” Thiển Thiển cười rộ lên, “Tôi cảm thấy tên món ăn này dễ nghe, món ăn lại ngon cho nên xin cô Lý thực đơn, tự mình học làm. Chẳng qua tôi nấu ăn không ổn định, khi ngon khi dở.”

Trong lúc nói chuyện, Đình Đình đã phối hợp với Thiển Thiển cho rau đã rửa vào trong nước đang nấu, luộc chín liền lập tức vớt ra, đặt trong đĩa lớn trắng tinh. Sau đó lấy một khối đậu hũ, dùng cái muỗng nhỏ để nạo bí đao khoét hai mươi cái lỗ, lấy thịt băm, nấm hương, chân giò hun khói đã băm nhỏ, và các gia vị trộn đều lại, trộn chung nhồi vào lỗ nhỏ trên đậu hũ, sau đó bỏ vào nồi chưng.

Trong lúc chưng đậu hũ có nhồi thịt, nấm hương, chân giò hun khói, Thiển Thiển nêm nếm lại nước sốt, chờ đậu hũ chưng chín lấy ra, đặt ở trên rau đã rải, cuối cùng chan nước sốt lên.

“Tốt lắm, đại công cáo thành! Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ!” Thiển Thiển cao hứng vỗ tay một cái “Bộp bộp

~”

11. Chương 11: Thử Truyền Bá

“Ba rất thích nữ diễn viên này.” Ba Chương vừa gấp một miếng thịt kho đậu hũ khô cuộn đặt vào trong bát cơm của cháu gái, vừa nói với con trai. “Hành động đúng mực, làm người không tự cao, không có chuyện xấu gì, dựa vào chính thực lực của mình.”

Triêu Dương vừa nhìn màn hình tinh thể lỏng khổng lồ trong phòng khách, vừa nói với ba “Ba đừng cho Niếp Niếp vừa xem ti vi vừa ăn cơm, sẽ ảnh hưởng đến dạ dày.”

“Con biết cái gì, đây là Nguyệt Nguyệt cố ý nhấn nhủ, nếu như Niếp Niếp không chịu ăn cơm thì cho nó xem ti vi, chỉ cần không phải phim truyền hình tình yêu gì là được rồi.” Ba Chương thẳng thắn mạnh mẽ nói với con trai.

Triêu Dương đành phải lắc đầu. Đây là cách giáo dục rất tai hại, ông bà chỉ cần cháu không khóc lóc, chịu ăn cơm thật ngon, những thứ khác đều không quan tâm đến.

Em gái già ở nhà cũng thế, cách ăn mặc giống như thiếu nữ chưa lấy chồng, thứ bảy là thừa dịp ra ngoài tìm tình yêu thứ hai, chẳng chịu trách nhiệm mà để con gái ở nhà cho ông bà ngoại chăm sóc.

“Cậu, cô này rất dữ, mỗi ngày vừa cãi vừa la một bà ở trên TV.” Cô bé ba tuổi miệng nhét đầy thịt kho đậu hũ khô cuộn đột nhiên chen vào nói.

“Làm sao cháu biết?” Triêu Dương tò mò, hần ít xem phim bộ trên TV vì cảm thấy quá tiêu hao tinh thần lãng phí thời gian.

“Mỗi buổi tối bà ngoại vừa xem vừa mắng mà.” Cô bé mặt báo.

Khuôn mặt già nua của mẹ Chương đỏ lên “Diễn thật sự quá chân thực, sao lại có con dâu đáng giận như vậy chứ?”

Mẹ Chương nói một câu tiếng phổ thông ở huyện Kinh (tỉnh An Huy, Trung Quốc), lại mang theo khẩu âm vùng này, cô bé nghe xong uốn nắn “Bà nội, phải là làm sao có con dâu đáng ghét như vậy chứ

”

“A, Niếp Niếp láu lỉnh, nói tiếng phổ thông so với bà còn tốt hơn.” Mẹ Chương vội vàng sờ nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu ngoại một cái để bày tỏ khen ngợi.

Triêu Dương nghe không nổi nữa, tranh thủ thời gian lừa cơm ăn sạch sẽ rồi đi ra phòng khách xem ti vi.

Trên TV Đình Đình đóng vai trợ thủ cho nhân vật chính, để tất cả hào quang danh tiếng cho người chủ trì nam dùng tài trí ăn nói biểu diễn, không có một chút ý nghĩ giành màn hình.

Nhưng Triêu Dương dù không cố tình cũng không thể không bắt lấy hình ảnh yếu điệu, nhu hòa của cô trong màn ảnh, trong lòng lại hơi tức giận.

Trong lúc nữ minh tinh vừa rửa rau vừa nói chuyện với nam chủ trì, Đình Đình đứng một bên cúi đầu thái nấm, một ít tóc thả rơi trên trán cô, tạo nên một vệt tối nhân nhạ. Cô cực kỳ chăm chú, từng dao từng dao, có thể nhìn ra được xưa nay cũng không thường xuyên xuống bếp nên bây giờ càng hết sức chăm chú, người cầm camera chỉ cho cô một hình ảnh như vậy thì liền quay sang người khách quý. Trong lúc đó hình ảnh kia lại rơi vào tận sâu trong lòng Triêu Dương.

Sau khi nữ khách quý hoàn thành món ăn, cô mời người chủ trì hiện trường và nhân viên làm việc phía sau thưởng thức.

Màn hình quay đến chỗ Đình Đình, thấy cô chăm chú ăn một chút sau đó ánh mắt như sáng lên “Đậu hũ đã nấu qua trong nước dùng nên hấp thu tất cả tinh hoa của nước dùng, bên trong lại ngấm mùi chân giò hun khói và nấm, đậu hũ mềm non trộn đều với chân giò hun khói và nấm... Các vị mềm, ngọt, dai hòa quyện một chỗ. Người ăn cảm thấy đầu tiên là nước dùng trong vắt, sau đó là hương vị phong phú của nấm, chân giò hun khói hòa quyện nhưng cũng có vị riêng biệt, mỗi vị lại tạo ra sự thích thú thêm, ăn ngon cực kỳ.”

Người nam chủ trì cười nói với camera “Chỉ nhìn kiểu ăn của nhân viên công tác chúng ta cũng đủ để nói rõ tài nấu ăn của Thiển Thiển rồi cuộc ỉnh cỡ nào.”

Màn ảnh vừa chuyển, một nhóm đàn ông bưng chén đĩa tiến vào tầm mắt, trên màn hình theo thứ tự nhảy ra chú giải, đạo diễn râu quai nón dựng đứng ngón tay, người đội mũ bóng chày mang kính mát trông to là biên thẩm, nhỏ bé tinh nghịch chính là người của đoàn quay, trên người vĩnh viễn mặc áo gi lê có vô số túi là camera...

“Anh Camera cũng ném một chút xem.” Đình Đình cười híp mắt bưng chiếc đĩa giơ đến trước mặt màn ảnh.

Triêu Dương nhìn đến đây mỉm cười, người khác chưa chắc sẽ chú ý tới người quay camera bởi vì khiêng dụng cụ, cho nên không buông tay ra được nhưng, cô gái này lại tỉ mỉ chú ý tới.

“Cậu, cậu cười thật khùng bố nha.” Cô bé cơm nước xong, cũng chạy vào phòng khách, ngồi chen chúc trên sofa với Triêu Dương, nghiêng đầu nhìn Triêu Dương một hồi, sau khi quan sát thì đưa ra kết luận.

“Gi? Cậu cười khinh khùng như thế nào?” Triêu Dương không cười nữa, đẩy kính mắt hỏi cháu gái.

Bàn tay béo bệu mập mập của cô bé kéo cái gì đó ở khóe mắt, “Ừm, chính là như vậy, khóe mắt giống như bay lên. Đường như đang suy nghĩ điều xấu gì!”

Triêu Dương ôm lấy cô bé nặng 10 kg “Cháu cũng biết sao?”

“Cô giáo trong nhà trẻ nói, nếu có người xấu nói chuyện với em nhỏ như vậy, chúng ta nhất định không thể để ý đến hắn, phải báo cho cảnh sát!”

Triêu Dương nghe xong ngạc nhiên cười ha ha, “Cô giáo nhà trẻ nói đúng, gặp phải người như vậy thì ngàn vạn lần không cần để ý hắn!”

“Bị Niếp Niếp nói thành người xấu mà còn cát vui vẻ, mẹ xem đầu óc con hỏng mất rồi.” Mẹ Chương cũng đã ăn cơm xong, ngồi xuống dí tay vào trán con trai một cái. “Có lúc ở nhà đồ con nít không bằng đi ra ngoài nghiêm chỉnh tìm bạn gái về ẹ!”

“Bà nội, không phải cát vui vẻ, là vui vẻ như vậy.” Em bé kiên trì không ngừng uốn nắn. “Là có thời gian, không phải có lúc!”

Lúc này Triều Dương không cười nữa, nghiêng mặt xuống như đang suy nghĩ điều gì, nhìn tựa như Lương Triều Vi.

Mẹ Chương không biết phải làm sao, sinh được con trai có tài cao, bằng cấp cao, gia đình tốt, nhân phẩm không có gì chê trách mà sao qua tuổi 30 rồi còn chưa tính toán kết hôn thì bà già này sao ôm cháu nội được? Cũng may còn có cháu ngoại gái bên người, có thể cho hai ông bà hưởng thụ niềm vui ngậm kẹo vui đùa cùng cháu.

“Chờ con tìm được bạn gái, nhất định dẫn về ẹ gặp trước, nhưng...” Triều Dương liếc qua mẹ đang say mê xem cuộc chiến của mẹ chồng con dâu trong phim “Mẹ đừng xem phim truyền hình quá nhiều mà trợn lẫn nội dung vở kịch và sự thật, cảm thấy muốn đấu tranh với con dâu là tốt rồi.”

Ba Chương ăn cơm xong thu dọn bàn ăn, đi vào phòng khách đúng lúc nghe thấy lời nói của con trai và vợ, không khỏi nhìn con trai sau đó nói với vợ già “Chuyện tình của mấy đứa trẻ bà quan tâm nhiều như vậy làm gì? Chuyện tình cảm muốn gấp cũng không gấp được, nếu có một ngày nó thực sự có bạn gái bà chỉ cần lo đốt pháo đuổi nó ra cửa. Dù sao cuối cùng cũng chỉ là cuộc sống vợ chồng của chính tụi nó sao?”

Triều Dương sờ sờ mũi, vẫn là cha thấu hiểu.

Lúc trước hần thất tình, không có lòng làm việc chỉ ngồi ăn rồi chờ chết, cũng do cha trắng đêm nói chuyện với hần, hần mới tỉnh lại.

Lúc đó, hần hiểu được Hân Nguyệt cũng không hần có lỗi với hần. Khi hần vùi đầu khổ cực làm việc, hần có từng lo lắng đến tâm tình Hân Nguyệt không? Vợ chồng vốn như chim rừng, lúc đại nạn cũng còn tự bay đi. Hần và Hân Nguyệt chẳng qua là một đôi tình nhân chưa từng trải qua sóng to gió lớn thôi, ai có thể trách móc ai nặng nề?

Nếu lúc trước hần yêu đến bất chấp thì cũng có thể đuổi theo, cứu vãn tình cảm này.

Nhưng hần cũng không làm, không phải sao?

Nghĩ tới đây, Triều Dương cười với cha “Nếu con tìm một bạn gái rất tàn ác bá đạo thì làm sao bây giờ?”

“Vậy phải nã pháo đuổi ra cửa!” Ba Chương trừng mắt nhìn con trai.

“Tại sao phải nã pháo?” Cô bé không hiểu.

“Ừ, để bà giảng cho cháu nghe, bởi vì khi kết hôn là phải thả pháo...”

“Bà nội, theo như bà nói, sau này không phải lúc...”

“Niếp Niếp, bà nói cả đời rồi nhưng cháu nói tiếng phổ thông thật hay, cháu phải tha thứ cho bà...”

Triều Dương nghe mẹ và cháu gái ngoại nói qua nói lại, bà một câu cháu một câu thì thầm nghĩ, nếu có một ngày dẫn bạn gái về gặp cha mẹ, cô gặp cảnh như vậy thì có thể cảm thấy ấm áp và an tâm như hần không?

Na Na hẹn Đình Đình cùng đi ăn cơm khiến Đình Đình sưng sờ.

Từ lúc cô thua Na Na trong vụ cạnh tranh cương vị chủ trì giải trí, ánh mắt Na Na nhìn cô có chút cao ngạo không chân thực, tựa như kiểu nhìn bại tướng dưới tay mình.

Đình Đình không ngốc, bản thân mình tự biết tài trí hơn người nhưng đài truyền hình lại nâng cô ta làm hoa đán, tôi và cô không làm việc cùng một kênh, không ai đụng chạm ai, nước giếng không phạm nước sông, chúng ta không phải cùng đi trên một con đường.

Xưa nay Đình Đình đi ra ngoài vui vẻ đều là đi cùng một đồng nghiệp kênh cuộc sống, ăn uống, hát karaoke cũng không nhiều.

Bởi vì Đình Đình xuất thân gia đình quân nhân chính thống nên phong cách chín chắn, cô hơi không thích đối với những trường hợp quan hệ hỗn tạp.

Phan công tử thì trái lại hòa đồng như cá gặp nước.

Đình Đình không nghĩ ra, phòng khiêu vũ và quán bar âm nhạc ầm ĩ, tiếng người huyên náo, nói chuyện với nhau cũng phải rống lên, cả trai lẫn gái ái nấy đều giống như uống thuốc ho, chen chúc như cá mèi trong sà nầy lác mông lác đầu, cả trai lẫn gái đều thịt dấn sát thịt với người không quen, rốt cuộc có cái gì tốt? Đền thì lấp lóe như muốn làm mù mắt người ta.

Khi Đình Đình đi học không thể chối từ lời mời của bạn học có đi hai lần, trên cơ bản cô không có hứng thú nhiều. Về sau ra xã hội làm việc, trừ phi là hoạt động trong tổ tiết mục và đài, nếu không Đình Đình chẳng có hứng thú đi những nơi như thế này để gây hại thính giác và hệ hô hấp của mình.

Theo bản năng Đình Đình muốn từ chối đề nghị của Na Na nhưng Na Na lại khoác tay Đình Đình, dịu dàng bóng bẩy nói: “Trời ơi Đình Đình, chúng ta tốt nghiệp gần năm năm rồi, bạn học chúng ta chưa bao giờ tụ hội lại, tôi đã liên lạc mọi người, cô phải giữ thể diện cho tôi đây.”

Đình Đình nghe biết Na Na đã lấy chuyện bạn học năm năm ra để cường ép nên cũng chỉ biết cười một cái “Địa điểm định ở đâu?”

“Yên tâm...” Na Na tựa cằm trên vai Đình Đình, “Sẽ không đi những chỗ lộn xộn đâu, tôi đã quyết định ở Nhật Lạc Đại Đạo, phòng chung số 5.”

Đình Đình tắc lưỡi.

Nhật Lạc Đại Đạo số 5.

Đường lớn Nhật Lạc là một ngã tư đường nổi tiếng ở Hollywood, số 60 trên đường là công ty phim Paramoun, số 5 là sơn trang Bối Phát Lợi nổi tiếng, nhà của một đôi vợ chồng, người chồng từng là thần đồng bóng đá và người vợ là ngôi sao ca nhạc sống cùng với ba đứa con của. Dù cho trải qua nhiều mưa gió, hôn nhân của bọn họ vẫn vững bền khiến người người ca ngợi.

Mà Nhật Lạc Đại Đạo ở vùng này là một nhà hàng có tính bảo mật cực cao, thường có ngôi sao ra vào. Na Na có thể đặt phòng ở chỗ đó thì thật sự không thể coi thường mạng lưới quan hệ của cô.

Na Na đắc ý cười rộ lên “Hay lắm, buổi tối thứ sáu, bảy giờ, không gặp không về, nếu cô không đến, hừ hừ cô cứ chờ xem..”

Đình Đình nhú mày, không hiểu lắm sự ác ý trong câu nói “Nếu như cô không đến, cô cứ chờ xem” của Na Na là từ đâu mà có.

12. Chương 12: Thử

Thứ sáu Đình Đình và Thiên Tình đối ca nên có thể tan sở đúng giờ.

Anh biên tập gặp Đình Đình trong hành lang, nhìn từ trên xuống dưới cách ăn mặc mới mẻ hơn ngày thường của Đình Đình đưa ngón tay cái lên “Tiểu Đình thế này mà đi ra thì sợ gì đàn ông không đứng xếp hàng theo đuổi chứ?”

Đình Đình cười ha ha “Hoa nhiều mắt loạn, đào hoa thành kiếp, chọn tới chọn lui chọn đến cuối cùng tìm được kẻ gốc.”

“Em đây...” Anh biên tập thở dài, sao lại có cô gái lạnh nhạt với tình cảm như vậy?

Anh biên tập không biết, lúc đại học Đình Đình đã từng yêu thích một học trưởng lớp biểu diễn, học trên cô hai lớp.

Anh chàng đó nét mặt anh tuấn, rất ưa nhìn và phong độ, lại thêm từ nhỏ đã là ngôi sao nhí, chẳng bao lâu thì diễn không ít vai trong các bộ phim điện ảnh kinh điển và phim truyền hình, được giải thưởng Đồng Ngưu. Sau khi lớn lên càng cực kỳ nổi tiếng, dù cho ở học viện hí kịch có rất nhiều nam thanh nữ tú cũng vẫn là người nhận được nhiều chú ý. Nữ sinh thích hắn cũng không ít.

Đình Đình chính là một trong số đó.

Lúc đó Đình Đình đối với chuyện tình cảm vẫn hành động theo cảm giác, học viện hí kịch có không gian mở, nếu đã thích mà không nói rõ thì thấy có lỗi với chính mình. Được bạn học khuyến khích, Đình Đình thức đêm viết thư rồi tìm thời cơ thích hợp trao tận tay cho học trưởng.

Học trưởng mỉm cười nhận lấy nhưng cũng không tỏ vẻ cự tuyệt.

Sau đó gặp nhau trong trường học vẫn cười với Đình Đình.

Đình Đình khờ dại nghĩ, nếu đã không cự tuyệt thì chính là tiếp nhận phải không? Trong lòng vui vẻ như chim sẻ tung tăng.

Nhưng chẳng được bao lâu, vị học trưởng kia ở trước học viện, trước mặt mọi người nắm tay cô gái học dưới hệ biểu diện của hắn đi qua vườn trường, khoe khoang chuyện thực tế hắn đã có bạn gái.

Đình Đình biết, rất muốn tìm hắn hỏi rõ, nếu anh đã không thích tôi thì vì sao lại không cự tuyệt, vì sao gặp tôi còn cười?

Bạn học vội vàng ngăn Đình Đình lại, sợ cô gái ngốc này sẽ liều lĩnh chạy tới trước mặt người ta chất vấn.

“Cái đó gọi là lịch sự, lịch sự, hiểu không? Chính là ‘Tuy tôi không thích cô nhưng tôi cũng không cự tuyệt cô trước mặt mọi người khiến cô thấy xấu hổ.’ Bạn học vỗ vai Đình Đình, “Cậu đó, vì gia cảnh tốt quá nên chưa từng nếm qua đau khổ, cho nên không hiểu những minh tinh này không dễ dàng đắc tội với người khác.”

Đình Đình sợ sệt, cái đó và gia cảnh nhà cô tốt, không có bị khổ thì có quan hệ gì chứ?

Từ đó về sau, Đình Đình đóng lại cánh cửa tên là “Tình cảm”, cũng rất ít nói với người ta về gia đình của mình. Cô đi đến hôm nay toàn bộ đều bằng khả năng của mình chứ không hề nhờ vào sự giúp đỡ của cha mẹ.

Nếu không dùng thân phận ba Triệu là trưởng phòng quản lý bất động sản vùng này ở hậu cần Nam Không, và mẹ Triệu là đoàn trưởng đoàn văn công bộ đội không quân, nếu Đình Đình muốn có một vị trí nhỏ ở trong giới giải trí phức tạp này tuyệt đối không có vấn đề.

Đình Đình chạy xe đạp điện của cô ra khỏi đài truyền hình Nghiễm Điện, chăm chú lái xe giữa dòng xe cộ tấp nập khi tan ca.

Dù sao chỉ là gặp mặt bạn học, muộn một lát cũng không sao, Đình Đình không có ý định lấy mạng nhỏ của mình mạo hiểm.

Trước cửa đường lớn đài truyền hình Nghiễm Điện lúc nào xe cộ qua lại tấp nập như nước chảy, muốn vượt qua đường lớn phải đợi mấy phút, vội vàng là chết người.

Đình Đình theo dòng chảy trên đường đi tới chỗ tụ hội ở Nhật Lạc Đại Đạo.

Gió đêm mùa đông thổi trên mặt, dù cho cô đã đeo khăn quàng cổ khẩu trang và đồ che tai, chỉ còn lại đôi mắt lộ ra bên ngoài cũng không khỏi cảm thấy lạnh. Chỉ có lúc đó, Đình Đình mới có thể thâm suy nghĩ, nếu nhận ý tốt của ba mẹ, nhận lấy cỗ xe mini cooper, ít nhất lúc mùa đông rét lạnh cũng có sắt che thịt chứ không phải thịt che sắt.

Nhưng xe mini cooper cũng quá phô trương, quay đầu lại sẽ có lời đồn nói không hiểu được cô chủ trì nhỏ ở kênh cuộc sống kia được ai bao nuôi v.v... Đình Đình lắc đầu, vẫn là BYD tốt, sản phẩm xe trong nước, xe nhỏ, bảo vệ môi trường lại tiết kiệm năng lượng, giá cũng rẻ.

Đình Đình cộng lại tiền gửi ngân hàng của mình, tính toán nếu mua một chiếc xe nội địa cũng không có vấn đề gì, hơn nữa cũng sẽ không quá mức rêu rao để cho người ta bàn tán.

Đình Đình nói với mình ngày nghỉ sẽ đi xem xe.

Còn đang cân nhắc thì đã đến cửa ra vào Nhật Lạc Đại Đạo.

Đình Đình ngẩng đầu nhìn đường chạy xe đen nhánh kéo dài xuống bãi đỗ xe rồi nhìn lại Tiểu Thúy yếu ớt của mình, cùng với những chiếc xe thép chạy đều đều trên đường, khẽ thở dài. Tiểu Thúy của cô muốn chạy xuống dưới, nhưng có chạy được xuống hay không đó cũng là một vấn đề.

Ở đây có bảo vệ, bảo vệ đi tới hỏi “Cô muốn đỗ xe sao? Vòng qua đằng sau, có chỗ đỗ xe cho xe máy.”

Người bảo vệ trẻ tuổi, chỉ một ngón tay vào con đường xi măng vòng qua bên trái cửa ra vào Nhật Lạc Đại Đạo, trên mặt không có một chút coi thường nào.

Đình Đình cảm kích cười một cái, vội vàng đẩy Tiểu Thúy qua bãi đỗ xe.

Dừng xe xong, cô đi xuyên qua lối thoát hiểm cùng một lối đi nhỏ thì liền tới đại sảnh nhà hàng.

Đại sảnh Nhật Lạc Đại Đạo treo đầy đặc trưng hình phong cách ba mươi năm trước, máy quay, đèn treo thủy tinh cực lớn, ngọn đèn âm áp, cầu thang lượn vòng từ trên xuống, tay vịn đồng sáng loáng. Trên mặt đất đá cẩm thạch trải thảm đan bằng tay của Thổ Nhĩ Kỳ.

Đình Đình le lưỡi. Loại thảm này cô từng gặp qua trong dinh thự rộng lớn của một vị đại gia, căn bản là tranh treo trên tường, không ngờ nơi đây cho người giẫm đến giẫm đi như vậy.

Chẳng qua cô chỉ thất thần một chút đã có quản đốc trung niên gầy gò đi tới vươn tay “Xin hỏi cô tôi có thể giúp gì không?”

“Tôi có hẹn bạn phòng thuê số 5, cô Bảo.” Đình Đình báo tên Na Na.

“Vâng, cô Bảo, xin mời đi theo tôi.” Quản đốc đi trước để Đình Đình vào thang máy, sau đó mới vào thang máy ấn phím lầu hai. Đình Đình chỉ kịp nháy mắt một cái, thang máy đã lên đến lầu hai.

Quản đốc dẫn Đình Đình tới trước cửa phòng thuê số 5 vươn tay gõ cửa, sau đó giúp Đình Đình đẩy cửa ra, lập tức một cỗ sóng nhiệt và tiếng người náo động bên trong đập vào mặt.

“Mời cô.” Quản đốc đã quen những trường hợp này, chỉ mỉm cười làm một tư thế “Mời vào”.

Đình Đình đi vào phòng liền có phục vụ tiếp nhận áo khoác lông màu hồng cánh sen của Đình Đình treo lên giúp cô, lại nhận túi xách của cô đặt ở tủ giữ đồ ngay cửa.

“Ha, tớ đoán đi vào là nữ sinh mà? Đến đây, Lão Âu tự mình phạt ba ly!” Đình Đình nghe thấy có tiếng đàn ông cười to nói.

“Đây không phải Triệu Đình Đình sao? Cậu tới muộn, hẳn là phải phạt trước ba ly mới đúng!” Người đàn ông được kêu là lão Âu giở trò vô lại, “Còn hại tớ phải tự phạt ba ly, cần phải phạt cậu thêm ba ly, mới có thể để cậu qua cửa.”

Đình Đình giật mình cười, vừa mới vào cửa chưa kịp nói gì thì đã phải uống liền ba ly ư? Liên tục khoát tay không ngừng “Không nên không nên, tớ lái xe tới! Bây giờ uống rượu lái xe sẽ bị bắt, các cậu tha cho tớ đi.”

“Đình Đình cô chạy xe đạp điện, cảnh sát sẽ không quản đâu. Nói sau...” Trong đám người truyền đến giọng nói mềm mại của Na Na “Nếu thực uống rượu say, gọi người tới đón cô không được sao?”

Đình Đình nhú mồm, “Na Na, cô không phải muốn huỷ việc của tôi sao? Sáng sớm ngày mai tôi còn phải quay tiết mục, mặt mày sưng lên đi cũng không hay. Nếu không cô thay tôi à? Tôi đi quay tin tức giải trí buổi chiều của cô.”

Na Na yêu kiều cười “Đình Đình cô thật biết nói đùa, các cô mới ra ngôi sao nấu ăn, tỉ lệ xem cao như vậy, sao cô lại để ý tin tức giải trí của chúng tôi được.”

Đình Đình cười đi qua, mọi người tranh thủ thời gian đứng dậy nhường cho Đình Đình vị trí bên cạnh Na Na.

Đình Đình lần lượt chào hỏi với mọi người.

Đám bạn học này, có sự thay đổi khá rõ. Chỉ mới tốt nghiệp năm năm mà có người đã béo phệ như hình tượng cán bộ hủ bại; có người thì khối không rời tay, còn chưa chính thức mở tiệc đã mất say mơ màng lơ đãng; cũng có người lôi kéo bạn học, nói thầm nói nhỏ, còn lấy đồ trang điểm từ trong túi ra giới thiệu, rõ ràng là đang bán hàng đa cấp....

Quả thực khiến Đình Đình mở rộng tầm mắt.

“Bây giờ xem ra, trong đám bạn học của chúng ta, người còn ở lại trên cương vị người chủ trì cũng chỉ có Na Na và Đình Đình thôi?” Lão Âu bụng phê hỏi.

“Còn có Thiên Hạo. Bất quá hôm nay hẳn phải quay tiết mục, không tới được.” Na Na cười tủm tỉm, “Hiện tại hẳn được bạn nhỏ yêu mến mà, mỗi ngày không biết nhận bao nhiêu thư của các khán giả nhỏ.”

Đình Đình uống một ngụm nước ngô. Thiên Hạo chính là chàng trai trước đây vì muốn ở lại mà chuyển sang làm tiết mục thiếu nhi. Vì sự cố gắng cộng thêm ngoại hình nên bây giờ được nhiều khán giả nhỏ tuổi yêu thích, coi như là chuột đi đường khác cũng đã có được thành công.

“Ha ha, con tớ thích nhất là chương trình rap hát minh tinh nhỏ do hẳn chủ trì.” Một bạn học nữ sau khi tốt nghiệp liền kết hôn nhanh như tia chớp mỉm cười nói “Còn một mực đòi tớ dẫn nó đi gặp Thiên Hạo, không biết từ nơi nào nó nghe nói tớ và Thiên Hạo trước kia là bạn học thì rất nghi ngờ.”

“Vì sao?” Đình Đình hiểu kỳ.

Nữ bạn học vỗ cái bụng sau khi sinh không còn phẳng phiu của mình, lại duỗi thân xòe bàn tay đeo nhẫn kim cương cực lớn của mình “Nó cảm thấy mẹ là một bà chủ vừa béo vừa không biết làm việc gia đình, làm sao có thể là bạn học của anh Thiên Hạo vừa đẹp trai vừa biết đùa như vậy? Thật tức chết!”

Mọi người nghe xong đều cười ha ha.

Đình Đình cao hứng thay bạn học nữ, tự trêu chọc mình như vậy nhất định cuộc sống cực kỳ hạnh phúc. Ngược lại những người khắp nơi quảng cáo rùm beng mình hạnh phúc như thế nào, thành công ra sao thì thực tế lại luôn luôn có chỗ không bằng người.

“Cậu thì sao lão Âu, bây giờ làm gì?” Đình Đình nâng ly nói với bạn nam nói đầu tiên, trước kia trong ban tiểu phẩm vương - lão Âu.

“Tớ?” Lão Âu sờ cái bụng tròn vo của mình “Bây giờ tớ mở công ty thú cưng.”

Đình Đình trợn mắt há mồm. Lão Âu khi ở trường học cũng là một người phong lưu, viết chữ bằng bút lông vô cùng đẹp, công việc ghi áp-phích tuyên truyền trong trường học vẫn luôn giao cho lão Âu hoàn thành. Tuy người không phải rất đẹp trai nhưng lại có sự dịu dàng phóng khoáng đặc biệt của nam tài tử, sao năm năm không gặp thì làm ông chủ tiệm thú cưng rồi?

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Đình Đình, lão Âu cười một cái “Chủ yếu là đại lý nhập khẩu chó nết Đình Đình muốn nuôi chó tốt có huyết thống thuần chủng, nhớ đến tìm tớ.”

Dứt lời hai tay đưa danh thiếp lên.

Đình Đình nhận rồi lúng ta lúng túng mỉm cười “Tớ không có danh thiếp.”

Lão Âu nghe xong, ha ha cười, “Đình Đình bạn còn muốn danh thiếp gì chứ? Bạn và Na Na đều là danh nhân, gặp mỗi ngày trên TV, người nào không biết bạn đây?”

Na Na che miệng cười “Lão Âu cậu làm ông chủ quả nhiên miệng ngọt hơn so với trước kia.”

Mọi người tạm dừng trò chuyện, món ăn cũng lục tục đưa lên.

Đình Đình nhìn thấy toàn là món ăn Tây thì trong lòng rên lên, bữa tiệc này, nếu như AA... là bao nhiêu tiền đây? Na Na sao cô không chọn chỗ thích hợp một chút chứ

Nhưng ăn thật sự ngon, gan ngỗng mập béo tinh khiết thơm lừng, hai mặt chiên vàng óng phối hợp một chút cần tây, xối lên ít nước sốt hương chanh, ột miếng vào miệng thì dường như chưa kịp nhai đã hòa tan ngay đầu lưỡi; thịt bò chiên tái, nước thịt còn giữ ở trong miếng thịt rồi lấy nước sốt truyền thống Tây Ban Nha rưới lên trên mặt, cắn vào trong miệng một cái hương vị thịt bò tươi xống thẳng vào vị giác, dường như có thể nghe thấy tiếng nhai “két” trong miệng; bánh mì tỏi nướng đến thơm nức xốp giòn, bẻ một mẩu chấm canh hải sản nồng vị cà chua, cho vào miệng ăn nghe hương tỏi và vị mỡ bò cùng hương vị hải sản cà chua giống như một hỗn hợp tụ hội khiến cho người ta cả mắt cũng không muốn nhắm, bởi vì sợ nhắm mắt một cái sẽ bỏ qua hương vị nào đó trong miệng.

Được bỏ đi Na Na, không tính toán với cô ta nữa vì nơi đây ăn ngon như thế, Đình Đình thầm nói trong lòng, nhưng lần sau có thể suy nghĩ đến Nhật Lạc Đại Đạo tìm kiếm mỹ thực, có điều không biết kinh phí có đủ dùng hay không.

Khi mọi người đã rượu say tai nóng thì buổi tiệc cũng đến hồi kết, Na Na nói do cô làm chủ nhưng những người đang ngồi sao chịu chứ, ai nấy đều lấy tiền ra, cuối cùng chia đều là xong.

Sau khi tan tiệc, Na Na kéo Đình Đình đã uống hai ly đi ở cuối cùng “Đình Đình, cô uống rượu có tự mình về được không? Không được, nói bạn cô tới đón đi? Cô gọi điện thoại, tôi chờ cô lên xe mới đi, nếu không tôi sẽ lo lắng.”

“Tôi gọi xe taxi là được rồi.” Đình Đình giãy dụa nhưng không có cách nào tránh được tay Na Na.

“Một mình cô ngồi xe taxi không an toàn, lại uống rượu nữa. Đưa điện thoại cho tôi, tôi gọi điện cho.” Na Na nhiệt tình khiến Đình Đình ăn không tiêu.

Nhưng Đình Đình không muốn ba mẹ lo lắng, nếu tài xế trong nhà nhận được điện thoại của cô nhất định sẽ báo cáo với cấp trên. Về phần Phan công tử —— Đình Đình lắc đầu, cho y biết rõ làm sao được? Cho y biết rõ là cho toàn đại viện bộ đội biết.

Giữa lúc Đình Đình đang rối rắm thì một tiếng nói dễ nghe, như tiếng người trời vọng tới.

“Đình Đình?”

Đình Đình nhìn lại theo tiếng gọi thì thấy Triều Dương đứng ở bên kia đại sảnh, cũng đang nhìn về phía cô, không khỏi vui mừng vô cùng thoát khỏi bàn tay Na Na mạnh mẽ vấy tay với hân “Triều Dương!”

13. Chương 13: Say Rượu

Triều Dương buồn cười nhìn Đình Đình như được đại xá, thoát khỏi bàn tay cầm giữ của cô gái xinh đẹp kia, bộ dáng mạnh mẽ vấy tay với hân, biểu lộ gấp gáp như thể hận không sinh ra một đôi cánh dưới nách làm trái tim hân vui vẻ vô cùng.

Triều Dương thản nhiên đi đến trước mặt Đình Đình và Na Na, vươn tay nhẹ nhàng ôm vai Đình Đình, sau đó mỉm cười với Na Na rồi lập tức hỏi Đình Đình bên cạnh “Ra ngoài ăn cơm với bạn à?”

Đình Đình gật đầu, “Tôi có uống hai ly rượu đỏ, Na Na lo lắng tôi chạy Tiểu Thúy về nhà lại lo lắng tôi một mình đi xe taxi về nhà, đang bảo tôi gọi bạn tới đón.”

“Bạn của cô suy nghĩ rất chu đáo, người uống rượu đích thực không nên chạy xe.” Triều Dương vươn tay về phía Na Na “Cảm ơn, tôi sẽ đưa Đình Đình về nhà.”

Đình Đình “Hắc hắc” cười ngây ngô một tiếng. Chỉ cần có thể thoát khỏi phần nhiệt tình quỷ quái này của Na Na, mặc kệ Triều Dương nói gì cô cũng chỉ cười ngây ngô phụ họa.

Na Na chỉ cần liếc mắt nhìn qua là biết ngay. Triều Dương ăn mặc thoải mái, dù trên người không có một thứ nào hàng hiệu, chỉ có một đôi giày da bò dưới chân là làm bằng thủ công ở Italy, tinh xảo nhẵn nhụi, quyết không phải một công ty châu Âu sản xuất giày da trong nước có khả năng làm được.

Na Na không dám chắc người này có phải người lái xe BMW đêm đó hay không. Đêm đó vì cô muốn tránh Đình Đình cho nên lúc từ trong phòng đi ra, trông thấy Đình Đình đứng ở cửa ra vào liền cố đứng đó một lúc lâu, chỉ nhìn thấy bóng lưng cao lớn của một người trên BMW.

“Đình Đình, người này là ...?” Na Na cười hỏi.

“A, quên giới thiệu, Triều Dương, đây là đồng nghiệp của tôi, Bảo Na. Na Na, đây là bạn của tôi, Chương Triều Dương.”

Đầu lông mày của Na Na khẽ nhíu lại, Trương Triều Dương? Diện mạo hình như không phải thế này?

Đình Đình rất muốn cầm cùi chỏ thọc eo Triều Dương, anh xem kìa, nghe thấy tên của anh ai cũng phản ứng như vậy. Nhưng rốt cuộc không làm.

Triều Dương cười nhạt một tiếng “Là Chương trong lập sớm, không phải Trương trong cung dài.”

Đuôi lông mày của Na Na nhảy lên, cô nói “Đã có bạn tới đón cô thì tôi cũng an tâm, chúng ta gặp lại trong dài.” Nói xong, lá lướt xoay người vào thang máy xuống tầng dưới đất.

Triều Dương nhìn bóng lưng lá lướt thướt tha của Na Na, giống như nữ tử màu trắng tuyết liệt đi trong trí nhớ cười một cái. Tính cách mạnh mẽ như vậy, con mắt cao ngạo như thế chỉ e Đình Đình không phải là đối thủ.

Đình Đình thấy Na Na vào thang máy rồi cửa thang máy khép lại, lúc này mới thở ra một hơi, suy sụp hạ vai xuống, hôm nay Na Na thật là kỳ quái.

Triều Dương đẩy đẩy kính mắt, che giấu suy nghĩ sâu xa trong ánh mắt hỏi Đình Đình hai má đỏ bừng nhưng ánh mắt lại tươi sáng tựa như kim cương “Đồ ăn ở đây ăn ngon không?”

Đình Đình nhớ lại “Ăn ngon, nhưng quá đắt, nửa tháng tiền lương không còn.”

Triều Dương nghe được cười càng sâu sắc.

“Triều Dương, anh cũng tới ăn cơm sao?” Đình Đình chợt nhớ ra nếu như không phải trùng hợp gặp Triều Dương thì cô còn không biết tìm cơ nào để trốn khỏi “ma trảo” của Na Na.

“Đầu bếp chính của bọn họ là bạn của tôi, hôm nay tôi đến tìm hân ôn chuyện.” Triều Dương chờ thang máy từ dưới đất lên lầu trở lại đại sảnh, nắm tay Đình Đình đi vào, bấm xuống tầng dưới lấy xe peugeot 207 của mình, đưa Đình Đình về nhà.

“Kỳ thật tôi tự mình có thể trở về.” Đình Đình cảm thấy thật có lỗi “Dù sao Na Na đi rồi, tôi ——”

“Cô đây, một cô gái uống rượu, một mình về nhà không an toàn chút nào. Thân là bạn thì lẽ ra phải đưa cô về nhà.” Triều Dương cắt ngang lời Đình Đình, “Tiểu Thúy của cô để ở đây rất an toàn, có rảnh tới lấy là được rồi.”

Đình Đình thầm suy nghĩ có xe thật tốt. Na Na chỉ cần nói buổi tối phải lái xe về nhà, liền có thể chặn lại tất cả lời mời rượu, cả đêm không dính giọt rượu nào. Đáng thương Triều Đình Đình cô, bởi vì chạy một chiếc xe đạp điện nên không thể không đáp ứng bạn học cũ, không chịu nổi ép buộc lần khuyên nhủ uống rượu. Nếu như cô cũng có xe —— Đình Đình nghĩ, cô nhất định phải mua xe xe xe...

Thanh âm trong lòng vang vọng, đỏ ửng hai gò má, hai mắt rạng rỡ sáng tươi.

Triều Dương vừa lái xe, vừa phân tâm nhìn Đình Đình lăm lăm bấm không ra tiếng, trong lòng biết cô đã say lên đầu rồi.

“Đình Đình! Đình Đình! Trước tiên cho tôi biết địa chỉ nhà cô đã!” Thừa dịp trước khi cô còn chưa có hoàn toàn bị rượu chinh phục, Triều Dương tranh thủ thời gian hỏi địa chỉ.

Địa chỉ? Đúng, địa chỉ! Đình Đình lắc đầu một cái, muốn nói ra địa chỉ nhớ kỹ trong đầu, đáng tiếc, rượu kia đã đi trước một bước tiếp quản đại não của cô, cả dãy chữ cùng con số tạo thành địa chỉ tựa như đám côn trùng bay tới bay lui, không cách nào bắt được.

Triều Dương chỉ nghe thấy “Bịch” một tiếng, đưa mắt nhìn sang đã thấy đầu Đình Đình gục trên cửa kính, toàn thân rơi vào trạng thái mơ màng.

Triều Dương than thở, rốt cuộc vẫn chậm một bước, chưa kịp hỏi địa chỉ.

Triều Dương lái xe chậm lại rồi đỗ sát vào lề đường chỗ trạm đón taxi, cởi bỏ dây cài an toàn trên người mình rồi nghiêng người qua hộp số, vươn tay đến chỗ giữa cái đầu nhỏ của Đình Đình và cửa kính lạnh như băng, hơi dùng sức kéo về phía mình.

Đình Đình đại khái cảm thấy không ổn hơi nhúc nhích cổ, sau đó cọ má vào lòng bàn tay Triều Dương, tìm được vị trí thoải mái nhất lại nhắm mắt lại, mũi thở ra khô khè.

Lòng bàn tay cảm nhận được mái tóc mềm mại và nhiệt độ rượu nóng cháy da, Triều Dương có chút bất đắc dĩ.

Tại sao có thể có cô gái khờ dại không hề cảnh giác như thế?

Bọn họ mới quen bao lâu đâu? Cô cứ yên tâm như vậy mà say rượu ngủ ở trong xe của mình sao?

Trái tim Triều Dương lại bởi vì tiếng thở khê khàng của Đình Đình mà phút chốc mềm xuống, từ từ kéo đầu cô vào người mình, nhẹ nhàng đặt ở trên vai.

Đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa sổ xe.

Qua cửa kính Triều Dương trông thấy đèn báo hiệu lóe lên, còn có anh cảnh sát giao thông đứng ở ngoài cửa sổ xe với vẻ mặt nghiêm túc kiểm tra, không khỏi cười khổ.

Cảnh sát giao thông ở bên ngoài xe chào một cái, sau đó ra hiệu bảo Triều Dương quay cửa kính xe xuống. Triều Dương liếc mắt nhìn Đình Đình tựa ở trên vai hắn, ngáy nhẹ nhàng như chú heo nhỏ, khê khàng quay cửa sổ xe xuống một chút.

“Đồng chí, xin quay toàn bộ cửa xe xuống.” Cảnh sát nói.

Triều Dương một tay đỡ cái đầu nóng hổi của Đình Đình, một tay quay cửa xe xuống.

“Xin hỏi anh có uống rượu không?” Đồng chí cảnh sát giao thông cúi người xuống thò đầu vào trong xe kiểm tra, vừa hít ngửi vừa cẩn thận quan sát nét mặt Triều Dương, sau đó nhìn Đình Đình tựa trên bờ vai Triều Dương.

“Không có.” Triều Dương nói.

Cảnh sát giao thông nhíu mày, trong xe có mùi rượu nồng như vậy mà còn nói không có? Anh ta lấy ra đồ thử nghiệm rượu rồi mời Triều Dương xuống xe.

Đình Đình trên vai Triều Dương giật mình, có lẽ là bị gió lạnh thổi đến “... Mẹ, đóng cửa sổ...”

Triều Dương chú ý tới khoe miệng đồng chí cảnh sát hơi co lại, sau đó đưa đồ thử nghiệm rượu còn vào trong xe.

Triều Dương hả miệng thổi một hơi, chẳng bao lâu dụng cụ ra kết quả, tất cả đều bình thường. Anh cảnh sát cúi chào lần nữa rồi ra hiệu sau khi cài dây an toàn xong Triều Dương có thể đi.

Triều Dương tiếp tục lái xe một lần nữa. Nhìn từ trên thì đầu Triệu heo nhỏ không lớn, có điều sau khi mất đi ý thức lại nặng đến lạ, chỉ trong chốc lát mà khiến nửa cánh tay Triều Dương run lên.

Triều Dương bỗng nhiên cười thầm “Tôi lái xe ba năm, đây là lần đầu tiên bị cảnh sát ngăn lại, Đình Đình, cô có biết không?”

Đình Đình tự nhiên không biết, tất cả những chuyện xảy ra cô hoàn toàn không có cảm giác.

Cuối cùng Triều Dương chạy xe nhanh về ngoài cư xá của hắn. Triều Dương ngừng xe ở vạch đậu xe trên đường cái sau đó thở dài lục lọi túi xách của Đình Đình, tìm nửa ngày lấy ra điện thoại di động.

Hắn không biết Đình Đình có ở cùng người nhà hay không, nếu như Đình Đình ở một mình thì cũng được. Nhưng nếu như ở cùng cha mẹ thì một cô gái muộn như vậy còn chưa về nhà sẽ khiến cha mẹ chắc chắn lo lắng lắm?

Ngẫm nghĩ, Triều Dương mở danh bạ trong điện thoại của Đình Đình ra. Quả nhiên số đầu tiên chính là trong nhà, sau đó là ba mẹ, kế tiếp là tài xế.

Tài xế —— Triều Dương liếc mắt nhìn Đình Đình tựa trên vai hắn ngủ như chết —— hoàn cảnh gia đình thế nào mà có cả tài xế chuyên trách?

Xem xuống dưới, Triều Dương thấy vài tên của những người có tiếng tăm lừng lẫy ở vùng này xuất hiện ở trong danh bạ.

Trong đầu Triều Dương đã hình dung sinh động về hoàn cảnh gia đình của Đình Đình.

Đột nhiên Đình Đình trên vai kêu một tiếng: “Con muốn mua xe!”

Triêu Dương nghĩ rằng Đình Đình tỉnh lại nhưng khi nhìn sang vẫn thấy cô ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Triêu Dương bật cười, cô gái này chắc bị kích thích đây.

Rốt cục vẫn phải bấm số nhà trong danh bạ điện thoại của Đình Đình.

Sau một lát có người nhận điện thoại nói “Nhà Triệu trưởng phòng, xin lỗi ai gọi vậy?”

Giọng nữ đã có tuổi, còn mang theo chút ít khẩu âm Tô Tích.

Triêu Dương nhìn thoáng qua đỉnh đầu tóc rối của Đình Đình trên bờ vai, “Tôi là bạn Đình Đình.”

“A —— Đình Đình không ở nhà.” Giọng nữ khẩu âm Tô Tích nói, “Anh có việc tìm cô ấy ..., gọi điện thoại cho cô là được.”

“...” Triêu Dương cười, cô quá cẩn thận rồi “Đình Đình ở trên xe tôi, cô ấy uống rượu say, tôi muốn đưa cô về nhà nhưng không biết địa chỉ ở đâu.”

“Cái gì, Đình Đình uống rượu say?” Người phụ nữ cất cao giọng, sau đó có giọng nam hỏi, Đình Đình sao vậy?

Triêu Dương báo địa chỉ nơi ở của mình “Tôi có thể đưa Đình Đình trở về, hoặc là chờ mọi người tới đón cô.”

Giọng nam nhận điện thoại “Xin hỏi anh là ai?”

“Tôi là bạn Đình Đình, họ Chương, Chương Triêu Dương.” Triêu Dương trả lời, trực giác cho hắn biết giọng nói hùng hậu này là ba Đình Đình.

“Tôi là ba Đình Đình, nhờ anh Chương đưa Đình Đình về địa chỉ ——” Triệu Kính Quốc báo địa chỉ trước “Tối cửa nói với cảnh vệ anh tìm Triệu trưởng phòng lầu số chín, bọn họ sẽ cho vào.”

“Được, khoảng nửa tiếng nữa tôi sẽ tới.” Triêu Dương cúp điện thoại. Hắn biết rõ địa chỉ kia, lúc học đại học thường xuyên đi ngang qua, sáng sớm buổi tối đều có thể nghe thấy tiếng gọi rời giường và tắt đèn của bên kia khiến những học sinh như bọn họ cũng tạo thành thói quen làm việc và nghỉ ngơi giống bộ đội quân binh.

Lúc đó thế giới kia thật thần bí xa xôi, không thể tưởng tượng được Đình Đình lại từ nơi đó mà ra.

Trong đêm đường có vẻ vắng hơn, Triêu Dương chạy rất nhanh đến quảng trường ngũ giác rồi chạy nhanh đến đại viện của bộ đội không quân.

Cảnh vệ gác cửa ngăn xe của hắn lại kiểm tra, Triêu Dương dựa theo ba Triệu dặn, nói gặp Triệu trưởng phòng lầu số chín.

Cảnh vệ liếc mắt nhìn Đình Đình ngủ trên vai Triêu Dương rồi cúi chào cho vào.

Vừa tiến vào cửa, đã nhìn thấy một phụ nữ mập mập mặc áo khoác quân đội dài đến chân, một tay ôm một đồng hồ vẫy tay với hắn.

Triêu Dương chạy tới quay cửa kính xe xuống một chút.

“Anh là anh Chương sao?” Người phụ nữ trông thấy một cái đầu tóc xù trên vai Triêu Dương thì gấp đến độ nói ra cả tiếng địa phương.

“Dạ, cháu họ Chương, cô là người nhà Đình Đình?”

Người phụ nữ tự giác mở cửa xe ngồi vào chỗ ngồi phía sau chỉ đường cho Triêu Dương, “Đến đằng trước quẹo vòng lớn, chạy đến cuối quẹo vòng nhỏ...”

Lái xe đến trước một toà nhà biệt lập hai lầu thì dừng lại. Người phụ nữ giúp Triêu Dương đem Đình Đình xuống xe, mở áo lông cừu lớn trong tay ra bọc Đình Đình từ đầu đến chân vào bên trong, sau đó ôm vào nhà.

Triệu Dương cảm thấy chuyện của mình đã xong đang định lên xe trở về nhà, không ngờ giọng nam hùng hậu trong điện thoại gọi hắn lại.

“Cậu Chương phải không? Phiền cậu mượn như vậy còn đưa Đình Đình về nhà, mời cậu vào ngồi một lát.”

Triệu Dương trông thấy một người đàn ông trung niên mặc một bộ quân trang mặt mũi nghiêm túc đứng ở cửa thì đẩy đẩy kính mắt “Vây cháu xin quấy rầy.”

14. Chương 14: Đẳng Đường

Triệu Dương ngồi xuống trên ghế gỗ lim trong phòng khách rộng rãi ở nhà Triệu trưởng phòng, một cô gái pha trà đưa lên cho hắn “Mời anh uống trà.”

“Cám ơn.” Triệu Dương vươn hai tay nhận.

Triệu Kính Quốc nhân cơ hội dò xét chàng trai tên gọi Chương Triệu Dương này.

Gia quy nhà Triệu trưởng phòng rất nghiêm khắc, bởi vì vợ xuất thân cao hơn ông, bằng cấp cũng cao hơn. Tuy tình cảm vợ chồng rất sâu sắc nhưng vẫn không tránh được nghe thấy sau lưng có người nói thầm, họ Triệu dựa vào cái gì mà thăng quan nhanh như vậy cao như vậy? Còn không phải do hắn cưới con gái của phó tư lệnh sao chứ bản thân hắn thì có bản lĩnh gì?

Triệu Kính Quốc vì thế mà trong lòng cũng sinh nhiều ít hờn dỗi.

Về sau con gái sinh ra, Triệu Kính Quốc vô cùng quan tâm để ý. Tuy ông là đứa trẻ xuất thân từ nông thôn, người ngoài nhìn thì không biết ông có vận may gì mà cưới được hoa khôi xinh đẹp nhất trong quân khu làm vợ, nhưng ông muốn bồi dưỡng con gái thành đứa trẻ không kém hơn so với nhà cấp trên, toàn thân trên dưới không có một chút tật xấu, tự tôn tự ái, làm cho tất cả mọi người đưa ngón tay cái lên mà nói: con gái của Triệu Kính Quốc thật tốt. Dùng cách đó để chứng minh dù cho ông có xuất thân từ nông thôn nhưng cũng có gia giáo và tu dưỡng tốt.

Đình Đình nhà ông hai mươi lăm năm qua, ngoại trừ sau khi tốt nghiệp đại học âm ỹ đòi chuyển chỗ ở làm cho ông đau đầu một lần ra, trên cơ bản không làm gì khiến ông lo lắng. Khi còn bé ngoan ngoãn, học ở trường luôn luôn đứng đầu, ra xã hội làm việc chưa bao giờ cúi mặt trở về muốn cha mẹ sử dụng quan hệ, bác gái qua quét dọn vệ sinh trở về nói trong căn hộ chưa từng có dấu vết của người khác phải ở qua đêm... Trên tổng thể mà nói Đình Đình là đứa bé khiến người ta rất yên tâm.

Bởi vậy Triệu Kính Quốc để con gái làm việc trong giới giải trí có quan hệ rắc rối phức tạp vẫn rất yên tâm.

Tận đến khuya hôm nay!

Bác gái nhận được điện thoại nói Đình Đình uống rượu say, còn ở trên xe của một người đàn ông không biết địa chỉ của cô!

Triệu Kính Quốc thừa nhận là sau khi mình nghe tin đó không còn chút bình tĩnh nào.

Đó là con gái ông nuôi hai mươi lăm năm, từ lúc mới sinh ra là một đứa bé nhảnh nhịu nhỏ xíu, nhỏ như một con khỉ con, cẩn thận che chở, dành cho tất cả quan tâm yêu thương tận đến khi cô tốt nghiệp đại học, bắt đầu đi làm, trở thành một cô gái duyên dáng yêu kiều. Mặc dù không phải muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, muốn những vì sao cho trắng sáng nhưng cũng là hòn ngọc quý trên tay của Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa. Trước kia Đông Tử nhà lão Phan khi dễ Đình Đình nhà ông, tuy ngoài miệng ông không nói ra nhưng mỗi lần Đông Tử bị lão Phan dạy dỗ, phạt chạy mười km, ông đều cười híp mắt nói trong lòng: xem tiểu tử ngươi còn dám khi dễ Đình Đình nhà của ta không!

Nhưng đứa con gái được cha mẹ sủng ái hai mươi lăm như vậy, đột nhiên lại được một người đàn ông xa lạ gọi điện thoại về nói, cô uống rượu say ở trên xe hắn, hắn không biết địa chỉ, làm cha sao có thể bình tĩnh được?

30 phút ngắn ngủi đợi con gái được đưa về nhà, Triệu Kính Quốc chỉ cảm thấy từng giây dài như cả năm. Bác gái tính toán thời gian không sai biệt lắm lấy chân lông nói “Trưởng phòng tôi ra cửa lớn đón Đình.”

Lúc đó Triệu Kính Quốc nghĩ, cũng may bà xã không ở nhà, nếu không thế nào cũng sẽ vô cùng lo lắng.

Chờ bác gái dìu Đình Đình vào nhà, Triệu Kính Quốc lên tiếng gọi lại chàng trai đang định lên xe rời đi.

Tuy ông nhìn ra được ánh mắt chàng trai này thanh tịnh, trên người không có một chút vẻ háo sắc, nhưng ông vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

Uống một ngụm trà, Triệu Kính Quốc đặt ly trà nhỏ xuống “Cậu Chương làm việc ở đâu?”

“Nhà cháu kinh doanh ẩm thực.” Triệu Dương biết rõ đây là sự cẩn thận của một người làm cha cho nên cũng không giấu diếm, trả lời từ tốn, không chút vội vàng.

“Không biết cậu Chương quen Đình Đình nhà chúng tôi trong tình huống nào?” Ba Triệu tự nhận vẫn còn có chút hiểu rõ với việc xã giao của con gái. Chủ nhật lúc con gái về nhà ăn cơm, gặp mẹ Triệu ở nhà, hai mẹ con cười cười thăm thì có thể nói một ngày về những truyền thuyết ít ai biết đến trong đài truyền hình, chuyện xưa sau lưng những ngôi sao, nghe được thấy được a... Có khi ba Triệu giả bộ xem báo chí hoặc là đánh máy vi tính, kỳ thật lỗ tai dựng thẳng lên cũng nghe được sáu bảy phần những chuyện mà con gái nói.

Cho nên ba Triệu ít nhiều biết rõ trong quan hệ của con gái, dường như không có một nhân vật như vậy.

Triệu Dương cười một cái, thuật lại ngắn gọn tình huống hẩn gặp Đình Đình.

Triệu Kính Quốc khẽ chau hàng lông mày dày, con bé Đình Đình này, xảy ra chuyện như thế mà sao không gọi tài xế trong nhà đi đón? Bây giờ nó dùng điện thoại gì mà trong lúc khẩn cấp như vậy lại hết pin? Nếu thật sự có chuyện gì cần gọi điện thoại về nhà mà lại hết pin thì làm sao chứ?

“Hôm nay sao Đình Đình lại uống rượu?”

Triệu Dương thu lại nụ cười “Hình như là bạn học hội họp, ước chừng uống hai ly rượu, cháu vừa vặn có việc đi qua nhà hàng này nên đã đưa cô về.”

Triệu Dương nhớ lại cảnh Đình Đình trông thấy hẩn thì như trút được gánh nặng như được đại xá, trực giác cho hẩn biết quan hệ giữa cô gái gọi là Na Na và Đình Đình, thoát nhìn cũng không hài hòa như biểu hiện ra.

Lúc này bác gái từ trên lầu đi xuống, không để người khác thấy kín đáo lắc đầu với Triệu Kính Quốc, lúc này tâm trạng như đang bị treo lên của Triệu Kính Quốc mới xem như phục hồi về vị trí cũ.

“Nói như vậy, thật sự là phải cảm ơn cậu, cậu Chương. Chờ Đình Đình tỉnh rượu rồi, tôi nhất định bảo con bé tự mình đến nhà cảm ơn.” Triệu Kính Quốc đứng dậy, nắm tay với Triệu Dương qua bàn trà.

Triệu Dương tự nhiên hiểu ý tứ tiễn khách của Triệu trưởng phòng. Hẩn nhẹ nhàng đặt ly trà nhỏ mới uống một ngụm trong tay xuống, bắt lấy bàn tay to dày của Triệu trưởng phòng “Chú khách sáo rồi, đây là chuyện cháu phải làm. Đã muộn, cháu không quấy rầy nữa. Tạm biệt.”

Triệu Kính Quốc nhìn Triệu Dương nói lời từ biệt xong đi ra cửa, lên chiếc peugeot 207 chạy đi, âm thầm nhẹ gật đầu. Cậu thanh niên này có lý có lẽ, bình tĩnh ổn trọng, biết rõ bác gái đi lên kiểm tra Đình Đình có bị xâm phạm hay không vẫn không có chút bất an nào, có thể thấy được không phải do tổ chất tâm lý vượt qua thử thách mà chính là thật sự không thẹn với lương tâm.

“Chị thấy thế nào?” Triệu Kính Quốc hỏi bác gái đang dọn bàn trà.

Bác gái suy nghĩ một chút, “Ngón tay rất sạch sẽ, móng tay cực kỳ ngắn, người rất trầm ổn, nhìn ra được có lòng nhân hậu.”

“Đình Đình sao rồi?” Triệu Kính Quốc càng quan tâm con gái có bị hại hay không.

“Quần áo trong ngoài ngoài đều cực kỳ chỉnh tề, không có một chút dấu vết không nên có nào.” Bác gái lắc đầu cười, “Ngủ ngon như heo nhỏ thế, có đánh hô lay cũng lay không tỉnh, còn mơ nữa... Xong rồi, toàn bộ hình tượng trong mắt thanh niên đó đã bị huỷ!”

Bác gái dậm chân tưởng tượng.

“Phải cảm ơn nó mới đúng.” Triệu Kính Quốc móc thuốc lá ra nhưng nhớ đến chỉ thị bắt buộc cai thuốc của bề trên đành lưu luyến đặt ở dưới chóp mũi ngửi ngửi rồi lại cất vào trong hộp thuốc lá. “Nếu là một người tâm bất chính thì Đình Đình phải chịu khổ rồi.”

Bác gái mạnh mẽ gật đầu, đúng vậy!

Đúng thật là đứa trẻ tốt. Khó hơn chính là, làm người tốt nhưng cũng không có một chút vẻ tự mãn: xem tôi giúp con gái nhà các người, còn không mau tới cảm ơn tôi?

Đình Đình tỉnh lại thì đầu đau đầu mắt, nháy vài cái mới phát giác ngoài mắt ướt một chút. Nhìn quanh thấy là phòng ngủ nhà mình, cúi đầu xem xét, trên người mặc một bộ đồ ngủ bông vải phần lam rộng thêu hoa cúc.

Hắn là bác gái thay quần áo cho cô. Đình Đình nghĩ sau đó nâng cằm lên nhớ lại một lát, trí nhớ đi từ đoạn bạn học hội họp, thoát khỏi Na Na đột nhiên nhiệt tình đến lên xe Triều Dương thì dừng lại.

A a a a

~ Trong lòng Đình Đình kêu một tiếng đau thương!

Say đến bất tỉnh nhân sự trong xe người ta, ngay cả về nhà như thế nào cũng không biết!

Lúc này bác gái gõ cửa tiến vào, trông thấy Đình Đình ôm mặt ngồi ở trên giường ngẩn người bật cười, “Tỉnh rồi ư?”

Đình Đình nghe tiếng ngẩng đầu, bác gái vừa thấy thì phì cười ra tiếng. Con bé này, ngủ một đêm chắc xoay người mấy lần, má trái bị đè đến đỏ lên, tóc rậm rạp rối bù, ánh mắt mê man, nào có chút nào sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái thường ngày?

“Bác gái...” Đình Đình say rượu, giọng nhừ nhụa, suy nghĩ còn ở vào trạng thái nửa say nửa tỉnh, không hiểu bác gái đang cười cái gì.

“Ừ, uống một ly nước chanh mật trước cho tỉnh rượu, nhuận tràng sau đó đánh răng rửa mặt đi. Trưởng phòng đã thức dậy, chờ con ăn điểm tâm.”

“Dạ.” Đình Đình ngây ngốc nhận ly thủy tinh, uống sạch nước chanh mật rồi rời giường trong tiếng thúc giục của bác gái, mặc thêm áo vào buồng vệ sinh rửa mặt.

Năm ba giây sau bác gái nghe thấy trong phòng vệ sinh vọng đến một tiếng hét thảm thì lắc đầu, lấy bao đá hồng trà từ trong tủ lạnh ra cho Đình Đình thoa mí mắt bị sưng.

“Xem con về sau còn dám uống rượu hay không!” Bác gái đứng ở cửa ra vào buồng vệ sinh nói với Đình Đình.

“Bạn học hội họp, con lại không lái xe nên không thể từ chối được.” Đình Đình chu miệng, cô là người bị hại mà! “Bác gái, bác nói con mua xe được không? Dừng xe thay đi bộ, về sau nếu gặp những kiểu xã giao này cũng có thể lấy cớ mình lái xe tối không thể uống rượu.”

Bác gái gật đầu, “Tốt thì tốt, nhưng con biết lái xe không?”

Đình Đình há hốc mồm, a, cô còn không biết lái xe.

“Rửa mặt đi đã rồi xuống lầu ăn cơm. Cơm nước xong con thương lượng một chút với trưởng phòng, nếu yêu cầu hợp lý ông sẽ đồng ý thôi.” Bác gái thúc giục Đình Đình, “Bác xuống dưới làm đồ ăn sáng cho con, con nhanh lên.”

Đình Đình nhìn theo bóng lưng béo lùn chắc nịch của bác gái, rất muốn học người vượn dậm ngực dậm chân kêu a a a a a điên cuồng một tiếng, đáng tiếc sợ dọa đến bệnh tim của bác gái nên chỉ có thể la lối trong nội tâm một chút cho đã nghiền.

Đình Đình rửa mặt xong thay đồ xuống dưới lầu, không tránh được bị ba Triệu đưa ra một bộ mặt nghiêm khắc dạy bảo một trận.

Đình Đình cúi đầu rửa tai lắng nghe, tự kiểm điểm.

Ba Triệu nói một lát, thấy thái độ của con gái “thành khẩn đoan chính”, giọng nghiêm khắc liền giảm “Ba không can thiệp cuộc sống kết bạn và công việc của con, nhưng về sau gặp phải trường hợp uống rượu này, con sớm thông báo về nhà một chút, con không cho ba ba hoặc Đông Tử đi đón, cũng có thể bảo tài xế đi đón. Ngày hôm qua nếu như không phải người bạn họ Chương của con là người tốt, con bị người ta khi dễ cũng không biết nữa!”

“Ba

con biết sai rồi, về sau sẽ không tái phạm.” Đình Đình tranh thủ thời gian tỏ thái độ “Nếu không, con sẽ học lái xe, về sau lái xe đi làm, ba, ba nói được không? Bây giờ tuần tra lái xe uống rượu rất nghiêm, nếu gặp mặt bạn mà nói lái xe tối, người ta cũng không bắt uống rượu.”

Ba Triệu suy nghĩ một chút “Chiếc xe mini cooper mua cho con còn ở trong ga-ra, con lấy ra là được.”

“Ba

quá phô trương rồi, người ta sẽ bàn tán.” Đình Đình sợ nhất cha nhắc tới chiếc xe mini cooper.

Ba Triệu như muốn than thở. Con nhà người ta hận không thể mua chiếc xe tốt chạy chiếc xe nổi tiếng. Con gái của ông thì lại quá tốt, chỉ một chiếc cổ mini cooper mà đã sợ phô trương.

“Người tuổi trẻ các con thích xe gì, ba không rành giá thị trường, gọi Đông Tử đi cùng con đi.” Ba Triệu phát phát tay “Nó rành mấy chuyện này, chuyện học lái xe lấy bằng cũng bảo nó làm giúp con là được rồi.”

“Dạ.” Đình Đình nhận lệnh, trong lòng biết đã tổn thương đến trái tim cha già, tranh thủ thời gian gấp một miếng cá mai tứ đặt vào trong chén ba Triệu “Ba, ăn nhiều đồ ăn một chút.”

Hai cha con ăn xong điểm tâm, ba Triệu đón xe đến chỗ hộp bắt động sản, Đình Đình và bác gái rửa chén trong phòng bếp. Bác gái phụ trách rửa, Đình Đình phụ trách bỏ chén vào trong tủ.

Rửa xong bát đĩa, bác gái đi lấy quần áo toàn mùi rượu mùi thuốc lá tối hôm qua Đình Đình mặc đi giặt, thấy Đình Đình còn muốn đi theo bác vung tay lên, “Đi, tìm bọn Đông Tử mà chơi!”

Đình Đình rảnh rồi trong nhà liền bị đuổi ra như con gà.

Bất đắc dĩ Đình Đình đành phải trở về phòng, sờ đông sờ tây trong chốc lát. Trong lòng luôn có tiếng nói nói với cô: còn mù mờ cái gì? Gọi điện thoại qua nói lời cảm ơn đi!

Một giọng nói khác liền lập tức nhảy ra nói: không rụt rè chút nào.

Tiếng khác liền “Cắt” một tiếng, nói: có quan hệ gì với rụt rè? Chịu ơn nhỏ như rãnh nước của người thì phải coi như suối tuôn mà báo đáp, hần đã trợ giúp cô không chỉ một lần rồi!

Thanh âm phản đối không có động tĩnh gì.

Đình Đình nhào lên trên giường, lấy ra điện thoại di động trong túi lớn ném trên sàn nhà, bấm số Triệu Dương nhấn nút trò chuyện.

Ông nghe truyền đến tiếng ca bài Trên đường đi có em của Trương Học Hữu, Đình Đình tập trung lắng nghe... Trên đường đi có em, khổ một chút cũng nguyện ý, cho dù đời này nhất định chia lìa với em...

Giọng hát hay như vậy, tình ca dịu dàng khiến người nghe thấy mà đau lòng, Đình Đình không nghĩ tới nhạc chờ của Triệu Dương sẽ là một đoạn nhạc như vậy.

Nghĩ đến hai lần mình ăn cơm ở chỗ Triệu Dương, trong nhà to như vậy nhưng dường như chỉ có mình hần, cũng không có dấu vết của nữ chủ nhân, trên tay hần cũng không mang nhẫn kết hôn, Đình Đình âm thầm ngạc nhiên. Triệu Dương nấu được món ngon, người lại dịu dàng săn sóc, người đàn ông tốt hiếm có như thế sao có thể độc thân chứ?

Chẳng lẽ là đã từng có một đoạn chuyện thương tâm?

Ngay giữa lúc Đình Đình đang miên man suy nghĩ, Triệu Dương tiếp điện thoại, giọng nói dễ nghe dịu dàng của hần truyền đến “Đình Đình phải không?”

Đình Đình tỉnh lại “Chào anh, Triệu Dương! Cảm ơn anh đêm qua đưa tôi về nhà.”

Triêu Dương ở bên kia cười rộ lên “Về sau nếu một mình tham gia hội họp thì đừng uống rượu hoặc là nói cho trong nhà một tiếng để họ qua đón cô.”

“Anh và cha tôi nói cùng một giọng.” Đình Đình nói thầm.

Triêu Dương cười ha ha “Đều là vì muốn tốt cho cô.”

“Để trình trọng đáp tạ hai lần ra tay tương trợ của anh, tôi mời anh ăn cơm.” Đình Đình nghịch con khi miệng rộng treo trên dây điện thoại di động, trái tim nhỏ đập thành thịch.

Bên kia Triêu Dương ngừng cười “Được, cô cứ định thời gian địa điểm.”

“Ừ.” Đình Đình nghe xong, đôi mắt cười thành vầng trăng khuyết.

“Vậy đến lúc đó gặp, Đình Đình.”

“Đến lúc đó gặp.” Đình Đình cúp điện thoại, chỉ cảm thấy một tiếng “Đình Đình” cuối cùng của Triêu Dương, quả thực rung động đến tận tâm can, dịu dàng như nước.

Xong rồi! Cô bé Triệu Đình Đình một tay cầm điện thoại di động, một tay bùm lấy một bên mặt nói với mình, mình dường như thích người đàn ông tên gọi Chương Triêu Dương này!

15. Chương 15: Na Na (thượng)

Hôm sau đi làm, Tiểu Thúy đã được tài xế Tiểu Chu lái xe jeep đến bãi đỗ xe sau Nhật Lạc Đại Đạo lấy về rồi để ở dưới lầu nhà ở Lâm Giang Uyển của cô.

Đình Đình cảm ơn tài xế Tiểu Chu rồi đưa hai phiếu ăn buffet cho Tiểu Chu. Tiểu Chu chối từ mãi không được mới chịu nhận.

“Tiệc buffet hải sản bên kia ăn thật ngon, khi nào ba của tôi không cần dùng xe thì anh đưa bạn gái đến ăn nhé.” Đình Đình biết rõ Tiểu Chu có một người bạn gái từ dưới quê lên, bây giờ đang làm bảo mẫu cho gia đình một vị thủ trưởng trong đại viện.

Tiểu Chu cười một cái lại giúp Đình Đình mang thùng quả anh đào và chôm chôm nhập khẩu ba Triệu cho lên lầu “Đình Đình cô có chuyện gì muốn dùng xe cứ gọi điện thoại cho tôi.”

“Vậy làm phiền anh rồi, Tiểu Chu.” Đột nhiên tiếng Phan Công Tử từ phía sau vọng đến.

Đình Đình liếc mắt xem thường Phan Công Tử xuất quỷ nhập thần, sau đó ra hiệu Tiểu Chu có thể đi.

Tiểu Chu gật đầu với Phan Công Tử rồi đi xuống lầu.

Phan Công Tử liếc nhìn hoa quả đặt trên bàn phòng khách, đi đến lấy một quả chôm chôm, lột vỏ cứng lông xù bên ngoài rồi cho thịt quả trong suốt trắng nõn vào miệng, lập tức bị chua đến nhúu mày. “Sao em lại thích thứ chua chất này?”

Đình Đình không để ý tới ý, cất quần áo đã giặt sạch sẽ bỏ vào tủ quần áo, lại lấy quần áo muốn mặc ra, trước khi đóng cửa phòng ngủ, cảnh cáo Phan Công Tử “Giao chìa khóa ra đây!”

Phan Công Tử cười một cái, chỉ coi như không nghe thấy, chờ Đình Đình đóng cửa lại thì vẻ tươi cười liền biến mất.

Tuy y không ở trong đại viện, nhưng tin tức tai mắt vẫn còn. Hôm sau đã có người nói với hắn chuyện tối hôm trước Đình Đình uống rượu say, do một người đàn ông lạ đưa về nhà, Triệu trưởng phòng còn bảo người đàn ông kia đi vào ngồi khoảng mười phút.

Lông mày Phan Công Tử không khỏi nhúu chặt lại. Đình Đình là cô gái ngây thơ thẳng thắn ít gặp, tính cách này không chỉ nói ít gặp trong đại viện mà ở trong xã hội cũng chính là hiếm thấy. Trước kia y khi dễ cô, lạnh nhạt cô, cô cũng chưa bao giờ đi về nhà cáo trạng — tuy sau đó y cũng không thể không bị phạt;

sau khi lớn lên, y chiếu cố cô, che chở cô, cô cũng không tự ình có được đặc quyền mà vênh mặt hất hàm sai khiến.

Thái độ của Đình Đình đối với mọi đàn ông đều như nhau, không thân mật quá phận, cũng không cao ngạo quá đáng.

Chính bởi vì như vậy, y mới càng thêm nguyện ý ở chung với Đình Đình.

Đình Đình khiến hắn nhớ tới ánh mặt trời trong sáng tươi đẹp nhất lúc tám chín giờ sáng sớm.

Chỉ là —— ánh mặt trời tươi mát trong sáng này, dường như muốn chiếu vào trái tim người khác.

Phan Công Tử nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ Đình Đình.

Cô bé ngốc này sẽ không bị thiệt thòi chứ?

Đang nghĩ như vậy thì Đình Đình đã thay quần áo xong đi ra.

“Chú Triệu đã cho anh biết, bảo anh cùng em đi chọn xe, khi nào thì em rảnh?” Phan Công Tử tạm bỏ qua vấn đề chịu thiệt trong nội tâm, tà mị cười hỏi Đình Đình.

“Thứ Bảy tuần sau hoặc là chủ nhật đi.” Đình Đình lật sổ ghi chép ra nhìn một cái, gần đây trong dài hạn, vừa phải thu tiết mục đặc biệt cho Tết âm lịch, vừa phải theo tiết mục mới mà vẫn phải cam đoan tiết mục phát ra bình thường, còn phải tổ chức hoạt động ký bán tranh ảnh tư liệu trong hai tuần, rất có thể làm không ngơi nghỉ.

Phan Công Tử gật đầu, hắn luôn luôn biết rõ Đình Đình quá mức coi trọng công việc hơn cái khác cho nên cũng không hỏi nhiều “Thứ bảy anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Sau đó đưa túi giấy mang đến cho Đình Đình “Này, đồ ăn sáng mua cho em, bánh bao thịt heo BBQ (món nướng có nước sốt) ở lầu Hạnh Hoa, tương đậu đen, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

“Cám ơn anh Đông Tử.” Đình Đình thành tâm cảm ơn, buổi sáng mùa đông có điểm tâm nóng hổi để ăn thật quá hạnh phúc.

“Hừ, cảm ơn một tiếng là đủ rồi sao?” Phan Công Tử làm bộ tức giận.

Vậy anh muốn thế nào? Đình Đình trừng mắt liếc y một cái, mở túi giấy ra, lấy ra một cái bánh bao thịt heo BBQ mềm mịn, cắn một cái, chà chà... quá ngon...

Phan Công Tử chỉ một ngón tay lên gương mặt của mình, hôn một cái!

Đình Đình nhìn thoáng qua bánh bao thịt heo BBQ trong tay, lại liếc nhìn gò má bóng loáng sạch sẽ, sáng sớm mới cạo râu của Phan Công Tử, nhìn qua nhìn lại.

Sự vui vẻ trong mắt Phan Công Tử càng đậm thêm khi thấy Đình Đình đi tới.

Sau đó, cô nhét bánh bao thịt heo BBQ đã cắn một miếng và túi giấy vào tay Phan Công Tử, “Ừ, trả lại cho anh.”

Phan Công Tử đầu tiên là sững sờ rồi lập tức phì cười, “Làm gì vậy, trêu chọc em mà”

“Nhìn mặt em đi.” Đình Đình dùng hai ngón tay chỉ chỉ mặt của mình “Em không phải dễ trêu.”

Phan Công Tử đặt lại bánh bao thịt heo BBQ vào tay Đình Đình, “Được rồi, không trêu em, tranh thủ thời gian ăn rồi đi làm.”

“...” Đình Đình lặng yên.

Vào đài truyền hình Nghiễm Điện, Đình Đình lại gặp Na Na trong thang máy.

Hôm nay Na Na đổi một cái áo khoác nhưng màu đen ở ngoài, bên trong mặc áo đầm đến đầu gối màu xám khói thuốc có thêu chỉ bạc, mang một đôi giày lộ mắt cá chân, tóc dài búi ở sau ót, mắt vẽ viền đen, đeo túi xách màu xanh ngọc xen kẽ bạc kim, cả người hào quang phản chiếu.

Đình Đình đứng chung với cô, quả thực giống như phụ tá của cô.

Đình Đình còn chưa kịp ấn nút đi lên, một bàn tay sạch sẽ đã chặn cửa thang máy sắp đóng “Chờ một chút.”

Hứa Đình Vũ mặc áo khoác màu đen lách vào thang máy, trông thấy Đình Đình và Na Na sóng vai đứng ở trong thang máy thì khẽ nhún mày.

“Buổi sáng tốt lành, tiểu Đình. Buổi sáng tốt lành, cô Bảo.” Giọng nói dễ nghe của anh Hứa vang lên trong thang máy.

“Buổi sáng tốt lành.” Đình Đình nhẹ gật đầu. Cô vẫn cảm thấy anh Hứa tạo cho người ta một cảm giác xa cách. Kinh nghiệm chủ trì của anh phong phú, con người cũng không tự cao tự đại nhưng không biết vì cái gì mà vẫn có áp lực vô hình, cô sợ khi cộng tác mình sẽ có chỗ sơ suất.

Na Na tựa ở trên vai Đình Đình che miệng cười, “Tất cả mọi người đều là đồng nghiệp trong dài truyền hình, gọi cô quá khách sáo đi, không phải sao anh Hứa? Xin gọi tôi Na Na là tốt rồi.”

Anh Hứa nhìn Na Na mang giày cao gót cao hơn Đình Đình một nửa mà lại như con chim nhỏ nép vào trên vai Đình Đình thì cảm thấy có phần không thích hợp, nhưng có quan hệ gì với anh đâu, chính cô ta cho rằng như vậy mới đẹp là được rồi.

Trong chốc lát không khí trong thang máy có vẻ tẻ ngắt. Nhưng Na Na vốn đã quen chủ động trong mọi tình huống liền mỉm cười hỏi Đình Đình, “Hôm trước cô trở về không có việc gì chứ?”

Có thể có chuyện gì chứ? Đình Đình nghĩ, “Không có gì, về đến nhà liền ngủ.”

“Vậy là tốt rồi. Là tôi suy nghĩ không chu toàn, lại còn làm phiền bạn của cô tới đón cô làm gì? Tôi trực tiếp đưa cô về nhà chẳng phải tốt hơn sao? Tôi cũng vui về đến hồ đồ rồi.” Về mặt Na Na mười phần tự trách.

“Không sao.” Đình Đình còn chưa quá quen nhiệt tình kỳ quái của Na Na.

“Chúng tôi đã đến.” Hứa Đình Vũ kịp thời nói.

“Đình Đình, nếu có thời gian chúng ta phải gặp nhau nhiều hơn nhĩ” Giọng nói mềm mại của Na Na truyền đến.

“Uh.” Đình Đình đi ra thang máy cùng anh Hứa như chạy trốn.

Na Na nhìn theo bóng lưng Đình Đình và Hứa Đình Vũ đi ra thang máy, ánh mắt nheo lại lạnh lùng.

Khuya ngày hôm trước, cô từ Nhật Lạc Đại Đạo đi ra, cũng không lập tức lái đi, mà là đứng ở bên lề đường, mắt thấy Đình Đình ngồi trên một chiếc xe Peugeot 207 rời đi.

Peugeot 207 mặc dù là xe nhập khẩu, nhưng so với BMW, vẫn kém rất nhiều.

Hiển nhiên người đàn ông đeo kính gập trong hành lang Nhật Lạc Đại Đạo và nam tử đi BMW gập trước đó một lần không phải là một người.

Na Na cắn cắn môi, trong lòng không cam tâm càng thêm nhiều nghi vấn.

Na Na từ nhỏ đã xinh đẹp. Mẹ mang cô ra ngoài, ai nấy gặp đều nói cô là đứa bé rất dễ thương, mắt to môi đỏ lông mi dài. Mọi người cả ngỡ biết có một bé gái xinh đẹp gọi là Bảo Na.

Nhưng xinh đẹp thì làm được gì? Khi cô học tiểu học, cha mẹ cùng nghỉ việc. Cha không có bằng cấp chỉ có chút tay nghề, mẹ vốn làm việc ở tập đoàn Bách Thị nhưng vì hiệu quả kinh doanh kém mà lần lượt đóng cửa. Lúc đó mẹ dứt khoát nghỉ việc giải thoát mình khỏi một đám phụ nữ bán hàng.

Vợ chồng công nhân viên nghỉ việc, trong nhà có một con gái còn đang học tiểu học nên khu phố phát ột ít tiền để bảo đảm cuộc sống ở mức tối thiểu

Mẹ Na Na cầm chút tiền bảo đảm cuộc sống lòng đầy lo lắng. Chút tiền ấy làm sao đủ chi tiêu trong nhà? Nhưng ba Na Na có chút tiền thì thấy thoải mái rồi, không cần làm việc mà còn có tiền cầm, đủ để ông hút thuốc uống rượu chơi mạt chược.

Từ đó trở đi, trong nhà lúc nào cũng tràn ngập tiếng cãi vã của cha mẹ. Cha mẹ cãi nhau xong thì cha đẩy cửa ra, đến ngõ bên cạnh chơi mạt chược, cả cơm tối cũng không về ăn.

Cô là một cô gái mạnh mẽ, thấy cha mẹ khắc khẩu cũng không có cách nào khuyên can đành chỉ yên lặng học bài trên gác xép nhỏ nhỏ sau đó giúp mẹ làm thức ăn nấu cơm trên bếp than. Ai nhìn thấy đều cảm khái gia đình cô nhà cửa sơ sài mà con cái lại ngoan ngoãn.

Đến khi Na Na lên cấp 2 thì cha Bảo đã không còn về nhà, dường như chỉ còn một mình mẹ chèo chống cuộc sống của hai mẹ con. Dần dần Na Na nghe thấy sau lưng có tin đồn, nói mẹ Na Na thừa dịp Na Na tới trường học, thì làm gái trong nhà.

Na Na đã hiểu chuyện, biết rõ làm gái là ý gì, tức giận đến mặt đỏ bừng, cả người run rẩy.

Về đến nhà, mẹ nấu một bàn thức ăn ngon, có tôm có cá, còn có vịt nướng cười tủm tỉm kêu Na Na nhanh rửa tay ăn cơm.

Na Na hỏi: đây đều là mẹ làm gái đổi lấy sao?

Lần đầu tiên trong đời, mẹ Bảo đánh con gái, tức giận ngập đầu, nghiến răng như muốn đánh cho đến chết.

Na Na cũng không kêu la khóc lóc, cứ như vậy để mẹ phát tiết, đến khi mẹ đánh mệt quá nhìn thấy vết thương đầy người con gái, đau lòng đến nỗi khóc òa lên.

Nếu như mẹ không làm gái thì kiếm đâu ra tiền nuôi hai mẹ con ta? Na Na nghe thấy giọng nói khàn khàn bị nén trong cổ họng của mẹ tựa như con thú bị vầy hãm.

Đêm đó hai mẹ con cũng không biết đối diện nhau như thế nào, chỉ yên lặng không nói gì ăn hết chỗ vịt nướng tôm cá đã lạnh trên bàn.

Từ khoảnh khắc đó, Na Na trưởng thành, cô bé Na Na ngây thơ ngày nào một đi không trở lại.

Na Na lớn lên trong vòng một đêm, vóc người cũng dần dần nảy nở, khuôn mặt mỹ lệ như búp bê. Sau đó thì gầy đi, không đẹp hơn so với khi còn bé, nhưng lại có vẻ trẻ trung phong tình. Đi đường ban đêm không thiếu nam sinh chú ý.

Có một lần cô gặp một người đàn ông trẻ tuổi nói tiếng phổ thông khẩu âm Lĩnh Nam, tự xưng mình là trợ lý của đạo diễn nổi tiếng đang tìm diễn viên cho phim. Anh ta chặn Na Na lại hỏi cô có hứng thú đi quay thử hay không.

Na Na suy nghĩ một chút rồi nói dối mẹ đi.

Nhưng cô vừa đi thì liền hối hận.

Địa điểm quay thử bố trí trong phòng một khách sạn, ngọn đèn mờ ảo, không khí mờ ám.

Người đàn ông trẻ tuổi thấy Na Na đúng hẹn mà đến, phả một ngụm khói lên mặt cô: chúng tôi làm việc có quy củ, nếu như cô muốn lên cao phải hầu hạ cho đạo diễn hài lòng. Người khác muốn cơ hội này cũng chưa chắc có. Nói dứt lời thì tiến tới định cởi áo khoác Na Na.

Na Na sử dụng hết sức lực từ khi còn bú sữa mẹ, chạy hốt hoảng.

Về đến nhà, cô trốn lên gác xép âm thầm khóc nhưng cũng không hề kể ra với người nào.

Na Na từng xem phim truyền hình Hoa Quý mười sáu tuổi, biết rõ diễn viên trẻ có một vài người thì nổi danh, có một số khác thì yên lặng. Cô muốn dùng sức mình, cô muốn có tiếng, muốn có tiền, muốn ẹ được sống những ngày tốt lành mà không cần bị người ta chỉ sau lưng nói nà này dựa vào bán dâm nuôi sống cả nhà.

Na Na lên phổ thông trung học thì nhan sắc của mẹ đã không bằng lúc trước. Kinh tế càng thêm khó khăn nhưng mẹ chưa từng than một chữ khổ với cô. Na Na lại gạt mẹ một lần nữa, đi nhảy ở phòng khiêu vũ.

Chỗ này vô cùng lộn xộn đủ mọi loại người hỗn tạp. Na Na mặc quần áo ít ỏi không thể tránh khỏi bị người ta sờ soạng. Từ lúc đó Na Na bắt đầu học cười mềm mại, dụ khách mua rượu uống rồi chia phần với chủ quán. Đương nhiên có khách nam mời cô đi ra ngoài, đáp ứng sẽ có biện pháp làm cho cô thành danh, nhưng Na Na một mực giữ gìn trong sạch của mình.

Na Na nghĩ, nếu quả thật phải mất đi trinh tiết thì cũng phải có giá trị xứng đáng của nó.

Ngày đó rất nhanh đã đến.

Đại học năm thứ nhất, Na Na thi đậu khoá người chủ trì học viện hí kịch. Lúc này cô vẫn đang nhảy trong vũ trường. Một người đàn ông có tiền có vợ đến đó giao thiệp nhìn trúng Na Na. Lúc Na Na tan việc thì lấy xe đón cô đi.

Lúc này, Na Na không phản kháng.

Người đàn ông này cho Na Na rất nhiều tiền, mua cho Na Na một căn hộ nhỏ hai phòng, cho Na Na tự do xứng đáng. Điều kiện duy nhất là khi ông ta cần gọi, Na Na phải đến.

Na Na ban ngày đi học ở trường học, tham gia hoạt động, buổi tối đi múa, hoặc ở trong ngực người đàn ông đó, vượt qua một đêm tràn ngập dục tình.

Cô vẫn duy trì một khoảng cách với tất cả mọi người, chỉ giao thiệp qua loa. Trường học cho rằng cô học ngoại trú, mẹ cho rằng cô trọ ở trường, có việc đều gọi điện thoại cô. Không có ai biết cô đã không còn là Na Na khờ dại thuần khiết ngày xưa.

Nghĩ tới đây, Na Na lạnh lùng cười. Gia cảnh Triệu Đình Đình vô cùng tốt, từ nhỏ đã không biết đến khó khăn thì làm sao hiểu nổi cô đã phải trả giá bao nhiêu vì hôm nay?

16. Chương 16: Na Na (hạ)

Lúc tan việc, Na Na trông thấy Đình Đình chạy xe đạp điện từ bãi đỗ xe của đài truyền hình Nguyễn Điện rời đi, trên khóe miệng mang theo một nụ cười.

Cô mơ hồ nghe nói hoàn cảnh gia đình Triệu Đình Đình không tồi. Trong hồ sơ của nhân viên đài truyền hình địa chỉ của Triệu Đình Đình ở Lâm Giang Uyển là một trong những cư xá xa hoa nhất vùng này. Nghe nói lúc bắt đầu bán giá nhà đã hơn một vạn Đô-la một mét vuông. Na Na không cho rằng tiền lương thực tập vừa tốt nghiệp của Đình Đình có thể mua được nhà ở Lâm Giang Uyển. Nếu như không phải trong nhà có tiền thì chính là bạn trai có tiền.

Có tiền như vậy mà hết lần này tới lần khác muốn tỏ vẻ nghèo kiệt cổ hủ, cho ai xem chứ?

Na Na biết rõ, nếu như cạnh tranh riêng về khả năng chuyên ngành, cô và Đình Đình không thể phân rõ; so về sắc đẹp có lẽ cô hơn Đình Đình một chút. Nhưng nói đến may mắn thì trước kia trong trường học Đình Đình cũng rất may mắn.

Ngay khi Na Na cho rằng mình vô hình trong cuộc đấu tranh, không cách nào giành được thắng lợi thì người đàn ông đã biến cô từ con gái thành phụ nữ lại mang đến cho cô một phần quà.

Người đó sắp đưa gia đình đi di dân nhưng trải qua những năm tháng sống chung thì đối với Na Na ít nhiều cũng có chân tình, không nỡ phũ phàng nên trước khi đi cho Na Na một khoản tiền.

“Na Na, anh biết rõ em có dã tâm cũng có thủ đoạn, chỉ thiếu chút quan hệ.” Người đàn ông hôn khóe mắt Na Na, “Anh phải đi, từ nay về sau không có cách nào chăm sóc em nữa, tự em phải quan tâm mình thật tốt. Trong công việc, khả năng chuyên môn của mình hơn người rất quan trọng, nhưng để lại ấn tượng tốt cho lãnh đạo cũng rất quan trọng.”

Na Na dựa vào ngực người đàn ông, dịu dàng đáp “Em biết rồi.”

“Em không biết, cô gái ngốc ạ.” Người đàn ông điểm chóp mũi của cô một cái, “Nịnh nọt lãnh đạo nhất định phải có. Cùng là hai nhân viên làm việc xuất sắc, một người tính tình ngoan cố, vui vẻ hay không đều biểu lộ trên mặt, lãnh đạo sai liền trực tiếp vạch trần; một người hành xử linh hoạt, có được dân được, hiểu được cách làm cho lãnh đạo vui, em nói lãnh đạo thích người nào hơn?”

Na Na ngẩng đầu lên, nhìn những nếp nhăn ở khóe mắt người đàn ông, đột nhiên lệ tràn ra khóe mắt.

Giữa cô và ông ta không có tình yêu thật sự, nhưng thời gian bốn năm, bọn họ cảm nhận ảm áp trên người đối phương, dục vọng cùng đạt tới miền cực lạc. Dù nhiều hay ít ông ta cũng có sự thật tình đối với cô.

“Con gái bên ba trong xã hội, phong thái phải mềm, đừng đối nghịch với lãnh đạo, nhìn thấy thì chỉ có vẻ cứng đầu bướng bỉnh...” Người đàn ông sờ đầu của cô một cái, “Đi lên đây anh giới thiệu vài người bạn cho em quen, có lẽ về sau có thể giúp đỡ cho công việc của em.”

Na Na nhớ rõ, ông ta chưa từng mang cô tham gia bất luận trường hợp công khai gì, mấy lần mang cô tham dự đều là tiệc cá nhân đã giới thiệu cô cho bạn bè trên thương trường.

“Đây là con gái bạn học cũ của tôi, vừa mới làm việc, nhờ chú bác về sau xin chỉ bảo nhiều hơn.” Người đàn ông cười to bảo cô mời rượu cho những vị khách mà nhìn thoáng qua cũng biết là người công thành danh toại.

Cô mỉm cười mời rượu nói: “Về sau xin chú chỉ giáo nhiều hơn!” “Về sau xin bác chỉ giáo nhiều hơn!”

Có người vui vẻ vui lòng nhận, có người không lạnh không nhạt cũng có người mặt đầy khinh miệt.

Nhưng cô đã không còn là Na Na nghe người khác ở sau lưng nói mẹ “Bán dâm” thì mặt đỏ bừng lên. Cô nhớ rõ lời ông ta nói, chỉ để ý thả lỏng tư thái mỉm cười.

Sau đó, người đàn ông đưa vợ con đến bờ bên kia đại dương.

Bỏ lại cô giãy dụa một mình trong hồng trần.

Về sau, trong cuộc họp hằng năm của tập đoàn, cô gặp lại một người trong những “chú bác” kia, khoảng bốn mươi tuổi, hăng hái, ánh mắt sáng ngời có thần, bước chân nhanh nhẹn như dưới bàn chân sinh gió.

Ông ta lên đài đọc diễn văn hoan nghênh sinh viên tốt nghiệp khoá này gia nhập đại gia đình của tập đoàn Nghiêm Điện.

Xuống đài, ông ta lần lượt mời rượu từng bạn, đến bàn của nhóm thực tập sinh bọn họ cười hỏi: “Các bạn đây lòng hăng hái ở đây, làm việc đã quen chưa? Có vấn đề gì..., cứ hỏi chúng tôi.”

Vài nam sinh hào khí vạn trượng, cô thì nâng ly mỉm cười, Triệu Đình Đình bên cạnh mở to hai mắt, đầy vẻ ngạc nhiên giống như chưa từng gặp qua tình cảnh này.

Na Na trông thấy trong mắt của ông ta có thứ ánh sáng của người đàn ông động lòng vì phụ nữ mỹ lệ.

Na Na khép mi xuống mỉm cười.

Dáng vẻ giống như cô bây giờ, đứng ở trong thang máy, khép mi xuống mỉm cười.

Đàn ông đều kháng cự không nổi kiểu muốn nói còn xấu hổ cười này.

Na Na lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, trông thấy một đôi giày da nam ở trước cửa thì bĩu môi một cái, ném chìa khóa kêu “Leng keng” vào tô sứ men xanh trên kệ rồi thuận tay đặt túi xách bạch kim trên ghế trang trí.

Người đàn ông trong phòng bếp nghe được tiếng động nhô đầu ra, “Na Na, em đã về rồi à? Chờ một chút có thể ăn cơm.” Rồi lại lùi về phòng bếp.

Na Na lên tiếng, “Không vội đâu Đỗ Huy, đơn giản một chút là được rồi.”

Người đàn ông trong phòng bếp hàm hồ nói “Biết rồi”.

Na Na lắc đầu cười, Đỗ Huy này, ở bên ngoài ăn hương uống ngọt không chịu lại chạy đến chỗ cô làm trâu làm ngựa, còn tự coi đó làm vui, vui vẻ chịu đựng.

Vào phòng thay đồ mặc ở nhà đi ra đã thấy Đỗ Huy chuẩn bị cơm tối trên bàn.

“Hôm nay sao rảnh tới vậy?” Na Na ngồi bên cạnh Đỗ Huy khoác cánh tay của ông ta.

“Nhớ em.” Ông ta hôn má Na Na, “Ăn cơm trước đã, thử tay nghề của anh.”

“Chỉ cần anh nấu, em đều thích.” Na Na hôn lại má người đàn ông.

Ông ta không được coi là đẹp nhưng vì sự nhiệt tình hăng hái mà cực kỳ có tinh thần.

Na Na chưa từng hỏi Đỗ Huy, vợ của anh thì sao? Anh có thể ly hôn với cô ấy không? Chúng ta có tương lai không?

Na Na biết rõ, người như bọn họ không thích ly hôn, càng không thể hứa hẹn gì với người ngoài.

Na Na cũng chưa bao giờ hy vọng xa vời.

Cô chỉ muốn tiết kiệm nhiều tiền để về sau mẹ và mình dưỡng lão, không cần nhìn sắc mặt người khác.

Mẹ đã ly hôn với ba, nhà cũ phá bỏ và chuyển đi nơi khác. Ba lâu không thấy mặt đột nhiên xuất hiện với dáng vẻ vô lại, công bố giấy đứng tên nhà là tên ông nên phí phá dỡ và dời đi nơi khác hẳn phải thuộc về ông. Nếu không ly hôn thì đó là tài sản trong hôn nhân, sau khi ly hôn thì chính là của một mình ông.

Mẹ chịu khổ chờ đợi, bà đã đi làm, bà không muốn vất vả vì cái nhà trên danh nghĩa này nữa mà chỉ muốn sớm ký tên, thoát khỏi cuộc hôn nhân này.

Nhưng Na Na không đồng ý. Không có đạo lý ba mươi mấy năm qua, ba không trả giá chút tinh thần và sức lực nào cho cái nhà này, bây giờ lại từ trên núi Nga Mi xuống hái đào có sẵn.

“Ly hôn thì có thể, ẹ mười lăm vạn để đền bù tổn thất và phân chia tài sản hôn nhân mấy năm nay ẹ con chúng tôi.” Na Na lãnh đạm nói với Bảo Kim Lai (cha Na Na) “Tùy ông trộm cắp ăn cướp đi mượn, trước tiên đưa mười lăm vạn ẹ, còn lại thì dù phí phá bỏ và chuyển đi nơi khác có bao nhiêu cũng không quan hệ với chúng tôi.”

Bảo Kim Lai suy trước nghĩ sau, cảm giác mình cũng không thiệt hại gì, không biết từ nơi nào kiếm được tiền, đưa mười lăm vạn ẹ Na Na.

Viết xong chứng từ ra công chứng, từ nay về sau cầu đi cầu, đường về đường, nam hôn nữ gả đều không có liên quan.

Mẹ Na Na ly hôn với Bảo Kim Lai xong thì quay về kết hôn với người đàn ông đã bao năm qua yên lặng chăm sóc bà.

Bảo Kim Lai một mình chiếm hết toàn bộ tám mươi vạn phí phá bỏ và dời đi nơi khác, sau đó bốc hơi khỏi nhân gian không còn tin tức.

Na Na không quan tâm cha để đi đâu, cô hi vọng ông ta ở địa phương nào đó cờ bạc chơi gái, chết ở bên ngoài vĩnh viễn không trở lại!

Na Na không cảm thấy mình máu lạnh, cô cảm hận cha để lòng tham không đáy mà lại không hề cảm thấy hổ thẹn.

Ăn cơm xong, một bên cho chén bỏ vào máy rửa chén để máy rửa chén làm việc, bên này Na Na và Đỗ Huy ôm nhau ngồi ở trên sofa xem TV.

Đỗ Huy xem tin tức một chốc thì chuyển kênh, vừa vặn đến tiết mục mỹ thực của kênh cuộc sống. Gương mặt hồng hào của Đinh Đình xuất hiện ở trên màn hình, Đỗ Huy vô thức muốn đổi kênh thì Na Na nhẹ nhàng đè mu bàn tay của ông ta xuống.

Đỗ Huy cười liếc Na Na “Em không sợ anh động tâm sao?”

Na Na nhéo thịt trên mu bàn tay ông ta một cái, “Anh dám

”

Ông ta liền cười ha ha, “Uh uh uh, anh không dám.”

Trong màn hình Đinh Đình cầm dù đang phỏng vấn người qua đường xem giữa mùa đông mưa dầm triền miên này ăn cái gì ngon nhất?

Dường như tất cả người qua đường đều nói, lẩu!

Sau đó thông qua đoạn phim ngắn giới thiệu mấy quán lẩu đặc sắc trong thành phố.

“Tiết mục của bọn họ rất được hoan nghênh, tỉ lệ xem cao nhất lúc bảy giờ.” Na Na tựa ở trên vai Đỗ Huy.

“Sao, muốn qua đó à?” Đỗ Huy hơi khép mắt hỏi.

Na Na lắc đầu “Không cần! Tuy thu tỉ lệ xem cao nhưng chạy ngoại cảnh quá cực khổ, dầm mưa dãi nắng, ba bữa cơm không ổn định.”

Đỗ Huy cười khẽ “Nhưng có duyên với quần chúng, phụ nữ cũng thích, chú bác đều thưởng thức, thành phần tri thức ít nhiều đều là fan trung thành. Trong đài có nhiều người chủ trì đều là từ người chủ trì ngoại cảnh ngoài đường làm lên.”

Na Na đột nhiên ngẩng đầu lên, “Em thích tiết mục chủ nhật của bọn họ, không chỉ đơn thuần đứng ở nơi đó báo tin tức, cũng không phải ngồi ở đó nói chuyện phiếm khô khan. Người chủ trì và khách quý đều làm việc, cũng dễ dàng làm cho khách quý buông lỏng phòng bị, phỏng vấn được tin tức độc nhất vô nhị.”

Đỗ Huy điểm mũi Na Na “Em nói thẳng muốn đi làm tiết mục vào hai ngày nghỉ của bọn họ chẳng phải tốt hơn sao.”

Na Na hơi vênh môi “Người ta không muốn anh khó xử

”

“Được rồi, anh đi làm cho.” Môi Đỗ Huy áp tới “Em cảm ơn anh thế nào?”

Na Na đẩy mạnh ông ta ra, đứng dậy đi về phía phòng ngủ, đi đến trước cửa phòng ngủ, xoay người lại, ngoắc ngón tay với ông ta “Cảm ơn anh thế này...”

Vừa hết câu, quần áo rơi xuống...

Thì ra trong áo sơ mi cashmere không mặc thứ gì.

Ánh mắt Đỗ Huy bốc cháy, đứng dậy đi đến trước Na Na, ôm ngang Na Na ném lên trên giường, sau đó nhào tới.

Ông ta trông thấy ánh mắt mỉm cười狡 hoạt của Na Na, nhưng có gì quan trọng chứ?

Ông ta thích là tốt rồi.

Bọn họ không dùng ngôn ngữ, chỉ liều chết triền miên.

17. Chương 17: Chuẩn Bị Mời Khách

Thứ sáu lúc Triều Dương tan việc nhận được điện thoại của Đình Đình. Trong điện thoại giọng Đình Đình phần chần mạnh mẽ, mang theo một chút lo lắng không yên, “Triều Dương, anh có đặc biệt thích ăn món gì hay không?”

Triều Dương nghe xong, hỏi trêu chọc: “Tôi thích ăn gì thì cô mời tôi ăn món đó sao? Nếu như tôi thích ăn cay?”

Triều Dương biết rõ Đình Đình chỉ có thể ăn cay ít, nếu cay nhiều thì vô năng. Bình thường ăn cay cô sẽ có vẻ mặt xấu xí bị ống kính bắt được.

Đình Đình ở bên kia buồn bực một giây đồng hồ, “Nếu như anh thích ăn cay, tôi biết rõ vài quán ăn Xuyên (tỉnh Tứ Xuyên) Tương (tỉnh Hồ Nam) Kiềm (tỉnh Quý Châu) nổi tiếng.”

Triều Dương ở bên kia cười ha ha, “Tôi không kén ăn, chỉ cần không mời tôi ăn những món ăn khác thường như Tam Khiếu thì cũng không có vấn đề gì.”

“Tam Khiếu là cái gì?” Đình Đình ở bên kia tò mò hỏi, cô làm tiết mục lâu như vậy cũng chưa từng nghe nói món ăn này.

“Cô không biết thì tốt hơn, khá khủng bố.” Triều Dương vừa dọn dẹp đồ cá nhân trên bàn làm việc vừa kẹp điện thoại xách túi đi ra văn phòng. Hấn không nghĩ tới Đình Đình lại không biết món ăn này.

“Vì sao chứ? Lá gan tôi lớn lắm, cơm côn trùng cũng đã nếm qua.” Đình Đình cười hì hì “Tôi không sợ.”

“...” Triều Dương lặng yên một chút, cô gái này vì công việc mà cả cơm côn trùng cũng dám ăn rồi “Thật ra là một món ăn của Quảng Đông, bỏ con chuột nhỏ mới sinh ra vào trong chảo dầu nóng để chiên, chiên chín thì ăn.”

Đình Đình bên kia yên lặng một chút sau đó buồn bực hỏi “Tại sao phải gọi là ‘Tam Khiếu’?”

“Bởi vì lúc con chuột nhỏ bị chiếc đũa gấp lên, kêu một tiếng ‘chít’, khi ném vào trong chảo dầu lại kêu một tiếng ‘chít’, cắn vào trong miệng, da giòn thịt non, kêu ‘chít’ một tiếng nữa trong miệng cho nên được hình tượng gọi là ‘Tam Khiếu’.”

Triều Dương mím môi, khi hấn đi Quảng Đông đã từng có khách dẫn hấn đi tìm kiếm của ngon vật lạ. Tuy hấn không bị hù đến hồn phi phách tán nhưng trong lòng cũng khắc sâu thói quen ẩm thực dững mãnh cái gì cũng dám ăn của người Quảng Đông.

Đình Đình bên kia “A” một tiếng “Thật buồn nôn! Thật buồn nôn!”

Sau đó điện thoại bị cắt đứt.

Triều Dương quả thực có thể tưởng tượng bộ dáng dậm chân, lông tơ dựng đứng ở đầu bên kia điện thoại của cô.

Mấy giây sau, Đình Đình lại gọi điện thoại tới “Thực xin lỗi, vừa rồi không cẩn thận nhấn điện thoại. Như vậy tôi mai nhé, địa chỉ là...”

Đình Đình báo địa chỉ, Triều Dương lặp lại một lần tỏ vẻ đã nhớ kỹ.

“Không gặp không về.”

“Không gặp không về.”

Triều Dương dừng máy, nhớ lại tiếng kêu thất thanh của Đình Đình “Thật buồn nôn” ở đầu kia điện thoại vừa rồi, cười rộ lên ha ha rồi vào thang máy đi xuống ga ra.

Hai người trợ lý và thư ký nhìn theo bóng lưng ông chủ, hai mặt nhìn nhau. Chờ khi Triều Dương vào thang máy cả hai mới nhíu mày.

“Sếp cười cợt nhả thật.”

“Chớ không phải là mùa xuân đến rồi sao?”

“Hay là bị phạt vào ngày đông rét?”

“Nội tiết mất cân đối chăng?”

Hai người đàn ông đột nhiên cùng trầm mặc, suy nghĩ đầy đầu sau đó đồng thời thở dài, “Đàn ông không có tình yêu làm dịu rất dễ dàng biến thái a.”

“Tranh thủ thời gian tìm bạn gái đi.”

Triều Dương không hiểu được hai vị đại tướng dưới tay mình bị tiếng cười hiểm thấy của hấn kích thích, huyết sáo đi ô-tô về nhà.

Về đến nhà, hấn gọi điện thoại cho cha mẹ, báo cho hai người biết thứ bảy hấn không trở về nhà ăn cơm, bảo hai người không cần chờ hấn.

Ba Chương chỉ kịp “Uh” một tiếng thì trong điện thoại đã vọng đến giọng mẹ Chương.

“Triều Dương con không về nhà ăn cơm à? Hẹn hò sao?”

Triều Dương đoán chừng mẹ lại dùng máy nội bộ nghe lén nhưng cũng không vạch trần mẹ “Không phải hẹn hò, chỉ là bạn mời ăn cơm thôi.”

“Bạn nào? Nam hay là nữ? Bao nhiêu tuổi? Làm công việc gì? Người ở đâu?” Mẹ Chương tựa như là đặc vụ thẩm vấn.

“Bà quản nhiều như vậy làm gì? Qua lại với bạn bè nhiều mới tốt.” Ba Chương vô cùng bình tĩnh ngăn cản bà vợ đang muốn truy vấn tổ tông mười tám đời của bạn bè con trai.

“Đi, ông biết cái gì chứ!” Mẹ Chương dìm bạn già một câu, nắm giữ quyền nói chuyện một lần nữa “Con trai này, có bạn gái hợp ý thì dẫn về, cha mẹ không có yêu cầu gì khác, nhân phẩm tốt là được rồi.”

“Cậu, còn phải mua chocolate cho cháu!” Giọng nói rất vang dội của cháu ngoại ở bên cạnh vọng tới.

Triều Dương cười rộ lên, hần nói điện thoại một mình mà ba người nghe lén, kết bè chơi xấu hần.

Thứ bảy Đình Đình dậy rất sớm, cầm thực đơn tối hôm qua nghĩ ra đến khu đồ tươi ở siêu thị lớn gần đó mua vật liệu cần thiết để nấu ăn.

Lúc làm tiết mục, Đình Đình từng phỏng vấn chuyên gia xuất sắc về chọn mua thức ăn nên sơ lược biết rõ thịt động vật hải sản nên chọn loại nào mới tươi ngon. Về phần rau cải, Đình Đình chỉ chọn mua những thứ mình biết tên hoặc đã ăn.

Trong siêu thị có một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, trông thấy Đình Đình bèn bước tới tươi cười chào hỏi “Cô là tiểu Đình trên TV?”

Đình Đình gật gật đầu, người nước ngoài liền cười đến sáng lạn “Mỗi một tiết mục của các cô tôi đều xem, học được không ít món ăn Trung Quốc. Nói như thế nào nhỉ? Có ích lợi không nhỏ.”

Đình Đình nghe được lời ấy trong lòng vô cùng vui vẻ, ngay cả người nước ngoài cũng thích tiết mục của bọn họ thì dù có khổ có mệt bao nhiêu cũng đều đáng giá.

Về đến nhà, Đình Đình phân loại vật liệu đã mua, thứ nên cất vào tủ lạnh thì cho vào tủ lạnh, thứ nên rửa nên cắt đều đặt ở trên thớt để xử lý.

Đình Đình chủ trì tiết mục mỹ thực hơn hai năm, từng phỏng vấn không ít danh gia cao thủ, lý luận tri thức phong phú nhưng kinh nghiệm thực tế lại không có.

Nhìn cá hồi đã mua, Đình Đình bó tay, trong lòng tự nhiên nảy sinh cảm giác lực bất tòng tâm.

Nghĩ đến thật là tốt đẹp, nhưng thao tác thực tế thì lại khó khăn.

Cô vội vàng gọi điện thoại về nhà, người nghe chính là mẹ Triệu Nghiêm Ái Hoa hiếm khi được ở nhà nghỉ ngơi.

“Mẹ, bác có ở đó hay không?” Đình Đình vô cùng lo lắng hỏi.

“Bác đi mua thức ăn, có chuyện gì vậy con?” Nghiêm Ái Hoa ngoắc tay ra hiệu Triệu Kính Quốc đang vì lệnh giới nghiêm mà ngứa ngáy trong lòng cùng nghe điện thoại.

“Mẹ —— con mua cá hồi, làm sao để cắt nó thành miếng mỏng như trong tiệm sushi?”

Vấn đề vừa nêu ra thì Nghiêm Ái Hoa sững sốt. Từ nhỏ bà không làm việc nhà. Khi làm văn nghệ trong quân đội cũng chỉ học những điều cơ bản nhất như giặt quần áo xếp chăn. Cho tới bây giờ cũng chưa vào bếp lần nào. Sau khi kết hôn, bác gái cũng sống ở nhà họ nên lại càng không cần bà rửa tay nấu canh. Đối với bà mà nói, phòng bếp quả thực giống như một không gian lạ lẫm.

Triệu Kính Quốc thở dài một tiếng, cầm điện thoại từ trong tay vợ. Con gái đúng là bệnh cấp tính nên chạy chữa loạn, hoàn toàn quên mất hai mẹ con cô đều là người mười ngón không dính nước mùa xuân.

“Đình Đình, cá hồi có những vị trí khác nhau, ở trong tiệm sushi cắt thành dày mỏng khác nhau. Con mua là vị trí nào?”

Ách? Đình Đình ngẩn người, nhìn túi đựng cá hồi chỉ viết cá hồi, không có ghi là vị trí gì.

“Ba, trên mặt túi không có ghi.”

Triệu Kính Quốc đỏ mồm cười, “Vây cũng không cần biết nữa, con dùng bàn tay đè nó, sau đó để lưỡi dao nghiêng 30 độ với thớt cắt xéo xuống.”

Đình Đình không thể hiểu nổi.

“Ba, lưỡi dao thành 30 độ với thớt là cỡ nào?”

Ba Đình Đình cũng chịu “Con gái a, con làm người dẫn chương trình mỹ thực có thấy qua đầu bếp cắt cá chứ?”

“Nhưng ba ơi, rất nhiều đầu bếp đều nói đây là tuyệt kỹ bí mật nên không cho phép quay.” Đình Đình buồn bã phát hiện, cái động tác thoát nhìn rất đơn giản ấy đến chỗ cô lại hoàn toàn không có khả năng thực hiện.

“Sao con muốn cắt cá?” Ba Triệu kỳ quái hỏi.

“Cái kia —— hì hì —— con muốn mời Triều Dương ăn cơm, cảm ơn hần hai lần giúp đỡ. Con cảm thấy mời hần ăn cơm ở bên ngoài không có thành ý, cho nên —— hì hì hì...” Đình Đình cười ngây ngô trong điện thoại.

Ba Triệu hết chỗ nói.

Mẹ Triệu lấy lại điện thoại “Khi nào thì mời tiểu Chương ăn cơm?”

Lúc Nghiêm Ái Hoa từ đoàn văn công trở về, bác gái đã thuật lại sự tình từ đầu đến cuối cho bà nghe rồi. Bà cũng có chút tò mò với Chương Triều Dương chưa từng gặp này, trong lòng cũng hơi có chút hảo cảm.

“Buổi tối.”

“Thời gian còn kịp mà, chờ bác mua đồ ăn trở về, mẹ cùng bác lập tức qua.”

“Anh cũng đi.” Ba Triệu nhắc tay.

“Anh đi làm cái gì?” Mẹ Triệu trừng mắt “Vài ngày em không gặp con gái rồi, đi nói với con bé vài lời, anh đi làm cái gì.”

“Có thể hút thuốc không?” Ba Triệu nhân cơ hội hỏi.

“Xem khẩu hình của em ——” Mẹ Triệu cười rộ lên “Không - cho - phép!”

Đình Đình ở bên kia phì cười ha ha “Mẹ, con chờ mẹ.”

Khi mẹ Triệu và bác ái đón xe chạy tới khu nhà Lâm Giang Uyển, trong phòng Đình Đình đang tràn ngập một mùi thơm trong veo của cơm chín.

“Gạo gì thơm vậy?” Bác gái cười hỏi Đình Đình mặc tạp dề chạy tới mở cửa.

“Gạo hương hoa cực phẩm Đông Bắc, ông chủ tiệm gạo nói loại gạo thơm này ăn ngon nhất.” Đình Đình cười nhận túi của mẹ và cô thả trên ghế sa lon.

“Bao nhiêu tiền một cân?” Bác gái chạy vào phòng bếp, tự giác thay tạp dề bắt đầu lựa mằm đậu.

“Ba đồng năm hào.” Đình Đình cũng theo vào bếp.

“...” Bác gái và mẹ Triệu nhìn nhau, con bé này bị chém rồi. “Lần sau mẹ kêu Tiểu Chu đưa gạo đến, gạo từ quê nhà bọn họ đưa lên, vừa thơm vừa ăn ngon.”

“Dạ.” Đình Đình đối với mấy món này cũng không rành lắm, cô chỉ để ý ăn được không chứ chưa bao giờ so sánh các loại để chọn.

Chưa đến một lúc, bác gái đã ngắt hết rễ già của một rổ mằm đậu rồi đặt vào túi thực phẩm.

“Buổi tối trước khi xào ngâm trong nước từ 10 - 20 phút để thuốc trừ sâu khỏi lưu lại.” Bác dặn dò Đình Đình.

Đình Đình gặt đầu, cái này cô biết.

“Ừ, cắt cá thì cắt như vậy.” Bác gái lại lấy thớt và hai con dao nhỏ kiểu nữ dùng, “Ngón tay song song đặt ở trên miếng cá khế dùng lực, sau đó lưỡi dao cắt xéo xuống dưới, thành 30 độ với thớt gỗ — đến đây xem này...”

Bác gái ra hiệu cho Đình Đình đến bên tay trái xem. “Nhìn rõ chưa?”

“Đại khái nhìn rõ rồi.”

Bác gái nhường lại vị trí cho Đình Đình, đặt chuôi dao vào tay Đình Đình, “Con thử làm xem.”

Đình Đình nhận dao, học theo dáng vẻ của bác, run rẩy cắt xéo miếng cá “Bác có thể cắt vào tay hay không?”

Bác gái rất muốn cười nhưng lại sợ tổn thương lòng tự trọng của Đình Đình, “Chậm một chút thì sẽ không bị.”

Nghiêm Ái Hoa lắc đầu, “Con mời tiểu Chương đi ra ngoài ăn cho rồi, phí nhiều công như vậy làm cái gì.”

“Triều Dương nấu đồ ăn ngon lắm, không hề kém so với đầu bếp lớn bên ngoài. Con mời hẳn đi ra ngoài ăn thì chẳng có chút thành ý nào.” Đình Đình không thể nói rõ nguyên nhân cụ thể, chỉ cảm thấy mặc dù tay nghề mình bình thường, nhưng có thành tâm “Tự mình nấu, tâm ý càng tốt hơn.”

Nhìn con gái chăm chú cúi đầu như muốn dè vào cái thớt cắt cá, Nghiêm Ái Hoa chợt nhớ tới mình lúc còn trẻ cùng trượng phu Triệu Kính Quốc. Một người ở hậu cần Nam Không, một người ở đoàn văn công bộ đội, có thể điện thoại, có thể gửi thư. Thời gian chờ đợi đối phương gửi thư tuy dài vô hạn nhưng sau khi nhận được thư của đối phương thì sự ngọt ngào vui sướng này không thể dùng bất cứ ngôn từ gì để hình dung.

Lại nhìn biểu lộ lúc này của con gái, tuy con bé tuyệt đối có năng lực mời chàng trai họ Chương ăn ở nhà hàng xa hoa nhất vùng này nhưng con bé lại kiên trì muốn tự mình xuống bếp chỉ vì muốn cho đối phương cảm nhận được tâm ý của cô.

Trong lòng Nghiêm Ái Hoa tự nhiên nảy ra một chút chua xót. Con gái trưởng thành rồi, đã không tự chủ mà cố gắng muốn đem tâm ý hết sức chân thành của mình truyền lại cho người khác.

Nghiêm Ái Hoa gọi bác gái “Tổ Huệ, chị giao phòng bếp cho Đình Đình đi, con bé tự làm được rồi, chị chỉ cần chỉ cho con bé thôi.”

Bác gái nhìn Đình Đình lại nhìn Nghiêm Ái Hoa rồi nhẹ gật đầu.

Hai người này vẫn bảo vệ cưng chiều Đình Đình từ khi sinh ra nay bỗng nhiên hiểu được, chim nhỏ đã lớn lên, thời gian muốn bay xa mẹ đã đến rồi.

18. Chương 18: Tình Huống Xuất Hiện Nhiều Lần

Triều Dương đến sớm năm phút đồng hồ so với thời gian hẹn, nhìn chữ Phúc vàng lấp lánh ánh đỏ chói lọi trên cửa, Triều Dương mỉm cười.

Chuông cửa vang lên không lâu thì bên trong vọng tới tiếng nói trong veo của Đình Đình, “Dì Trữ phải không?”

“Chương Triều Dương.” Triều Dương ở ngoài cửa cao giọng nói.

Một giây sau, cửa mở vào phía trong, lộ ra khuôn mặt của Đình Đình, “Mời vào.”

Triều Dương đi vào thế giới riêng của Đình Đình.

Đình Đình đưa tay xoa xoa lên tạp dề kéo Triều Dương vào nhà “Ngồi tự nhiên nhé, cơm tối sẽ xong rất nhanh.”

Sau đó liền vào trong phòng bếp.

Triều Dương cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Hắn thấy địa chỉ nhà riêng thì cho rằng Đình Đình định mời hắn ăn riêng nhưng vào trong nhà mới biết đây là chỗ ở của Đình Đình. Khắp nơi trong nhà lộ ra dấu vết riêng của Triều Đình Đình. Trên bàn trà bày ảnh chụp kỷ niệm cô đi du ngoạn khắp nơi, trên mặt tường đối diện cửa phòng treo ảnh chụp trắng đen cực lớn, trong tấm ảnh Đình Đình mặc quần áo múa ba-lê, cánh tay thon gợn lên, mũi chân chĩa xuống đất, đôi mắt sáng cụp xuống, nhẹ nhàng giống như một nụ hoa sen xanh chớm nở.

Đình Đình từ phòng bếp đi ra thấy Triều Dương ngăn người nhìn bức ảnh trắng đen cực lớn thì khẽ cười, đưa cho hắn một ly nước chanh ấm “Đó là hình tôi chụp lúc mười sáu tuổi, chớp mắt mà đã sắp qua mười năm.”

Triều Dương nhận ly nước uống một ngụm “Tư thế rất chuyên nghiệp.”

Đình Đình cũng nhìn về phía bức ảnh chụp trắng đen với hắn “Trước kia tôi học khiêu vũ, vốn định thi học viện vũ đạo.”

Triều Dương xoay đầu lại nhìn một bên mặt Đình Đình. Hôm nay mái tóc dài đen dày của cô cột thành một cái đuôi ngựa, dùng dây cột tóc có đính những hạt tròn đủ màu như kẹo buộc ở sau gáy, lộ ra cái trán trơn bóng đầy đặn. Một chiếc áo dày có nón dài đến gối che giấu tất cả đường cong của cô, một cái tạp dề thêu hình mèo Kitty như muốn che mắt cô khiến cô có vẻ cực kỳ nhỏ nhắn xinh xắn.

Lúc này Đình Đình nghiêng đầu, “Tôi béo hơn trước phải không? Nếu người khiêu vũ dừng lại sẽ béo.”

Triều Dương lắc đầu, “Không, như vậy là vừa vặn.”

Trong phòng bếp đột nhiên vọng đến tiếng “Xích xích” của chất lỏng sôi trào tràn trên lửa phát ra.

“A —— canh của tôi ——” Đình Đình hét thảm một tiếng, không quản gì đến tư thái lễ tiết chạy như điên về phòng bếp bỏ lại Triều Dương.

Triều Dương nhìn bóng lưng vô cùng lo lắng của Đình Đình bỗng nhiên cảm thấy rất muốn cười nhưng nghĩ đến cô gái da mặt mỏng lại nhịn được.

Triều Dương đặt ly thủy tinh trong tay xuống, cởi áo lông trên người đặt ở thành ghế sa lon, đi theo Đình Đình vào trong phòng bếp.

Trên bàn trong phòng bếp đã bày món ăn đã xào xong, chỉ có trên bếp gas còn đang nấu một nồi nước. Có điều cái nồi nước này trong một chốc nói chuyện phiếm mà tràn ra như muốn dập tắt hết ngọn lửa phía dưới, lúc này chỉ còn lại ngọn lửa màu đỏ quýt đang thoi thóp đung đưa cháy trên bếp.

Đình Đình cầm khăn lau trong tay, kiệt lực cứu vãn cục diện nhưng do canh trào ra quá nhiều nên một cái khăn lau hoàn toàn không giải quyết được vấn đề.

Triều Dương đi qua vỗ vai Đình Đình “Để tôi.”

Đình Đình chán nản giao chiếc khăn lau, ánh mắt trông chờ nhìn Triều Dương tắt lửa trước, sau đó rất nhanh bưng nồi nước xuống chuyển sang phần bếp không bị trào nước canh mở lửa nhỏ tiếp tục nấu. Sau đó, đem cái khăn lau đã hút đầy nước bỏ vào trong bồn rửa, đổi một cái khăn lau sạch sẽ tiếp tục dọn dẹp nước canh tràn đầy trên bếp.

“Tạm thời vậy đã, bởi vì bây giờ món ăn cũng còn để ở chỗ này, chờ nấu nướng xong, phun một ít Mr.Muscle thì sẽ sạch.” Triều Dương vừa rửa tay sạch sẽ trong bồn nước vừa nói với Đình Đình.

“Uh.” Đình Đình ngây ngốc nhìn qua. Kỳ thật trong lòng đang ảo não, chỉ nói hai câu thôi mà canh này đã tràn hết ra thật chẳng để lại chút mặt mũi nào cho bản cô nương.

Triều Dương nhìn Đình Đình đang ngây ngốc, trong lòng mềm xuống sờ đỉnh đầu của cô một cái, “Tôi đói bụng, có thể ăn cơm chưa?”

“A? Được.” Đình Đình nghe xong liên tục gật đầu không ngừng, “Có thể chứ.”

“Những thức ăn này đều lấy ra sao?” Triều Dương chỉ một ngón tay về phía những món ăn đã nấu xong trên bàn bếp. “Thức ăn rất phong phú nhỉ.”

Đình Đình vừa mới từ trong rối rắm hoàn hồi về, vừa định đưa tay vén tóc mái đã bị Triều Dương nhẹ nhàng nắm cổ tay.

“Trên tay toàn là dầu đó.” Triều Dương giật mình. Cổ tay trong tay mình nhỏ xíu xiu.

Đình Đình cười ngây ngô, “A, quên mất.”

Trong lòng lại rối lên. Để hấn thấy chân tay mình vụng về sẽ nghĩ như thế nào chứ?

Chờ Đình Đình rửa tay xong thì trên cơ bản Triều Dương đã giúp cô đặt tất cả món ăn lên bàn cơm trong phòng khách rồi, Đình Đình chỉ cầm chén đũa thìa làm mấy công việc vụn vặt.

“Cô ngồi đi, canh nóng để tôi đi bưng.” Triều Dương ấn Đình Đình xuống ghế, đi vào bếp múc canh bày ở chính giữa bàn ăn.

Qua chén canh nóng hổi Đình Đình nhìn sang Triều Dương ở phía đối diện, trong lòng tự nhiên hoảng hốt như thể thấy một đôi vợ chồng đang chung sống.

Triệu Đình Đình, mày đừng suy nghĩ lung tung! Đình Đình âm thầm nói với chính mình, thích đến luống cuống tay chân, thật không có tiền đồ mà.

Triều Dương không hiểu tâm sự con gái trăm chuyển ngàn hồi của Đình Đình cầm lấy chiếc đũa, “Tôi không khách khí nhé.”

Đình Đình rốt cục trấn định lại “Trình độ nấu ăn của tôi rất bình thường, một bàn này hôm nay còn phải dựa vào mẹ và bác chỉ đạo, không thể so sánh với anh được. Nếu như không thể ăn..., cũng mong bao dung, lượng thứ.”

Triều Dương cười rộ lên. Bây giờ con gái chưa lập gia đình biết nấu đồ ăn không phải là không có nhưng chỉ có rất ít. Đình Đình chịu tự mình xuống bếp rửa tay nấu canh thật sự đã làm cho Triều Dương rất vui mừng rồi.

“Em gái của tôi kết hôn, có con đã ba tuổi rồi mà vẫn không biết nấu ăn, so với cô, Đình Đình cô đã hơn rất nhiều.” Triều Dương cũng không phải an ủi Đình Đình. Em gái của hấn chỉ nhỏ hơn Đình Đình một tuổi mà thôi, đến bây giờ cũng vẫn còn ở nhà dưỡng già, cho tới bây giờ mười ngón không dính nước, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ làm người tiêu dao.

Ngược lại so với em gái của hấn, gia cảnh Đình Đình rất tốt mà cô vẫn chăm chỉ làm việc, thiết thực làm người quả là khó mà có được.

Triều Dương gấp một ít rau đậu đen xào cho vào miệng sau đó lim dim mắt.

Rau đậu đen xào cực ngon miệng, không có một chút vị chat nào, chỉ thêm một ít nước tương và mù tạt rồi xối một chút dầu vừng ở trên. Món khai vị cực kì nhẹ nhàng khoan khoái.

“Tôi bị nắm mèo đen trộn mù tạt anh mời ngày đó dẫn dắt.” Đình Đình cũng tự gấp lên một miếng, um, ăn ngon, món ăn này xem như thành công.

“Rất có năng lực đó.” Triều Dương tán thưởng, nghệ thuật nấu đồ ăn này đúng là nắm được thì sẽ thông hết.

Triều Dương lại ăn một miếng cá hồi sushi, thịt cá cắt tuy hơi dày nhưng không chút nào ảnh hưởng khẩu vị, hạt gạo đầy đặn dẻo thơm, độ chua vừa đủ, dù cho rong biển cuộn có chút lỏng, dưa chuột cắt lớn nhỏ không đều cũng không ảnh hưởng đến hương vị của sushi.

Nhìn đôi mắt to của Đình Đình nhìn hấn trừng trừng đầy vẻ khấn trương, Triều Dương đẩy kính mắt “Đây là sushi của tiệm nào vậy? Ăn thật ngon.”

Đình Đình nở nụ cười, mắt cong như trăng khuyết, lộ ra một hàm răng trắng “Tiệm Triệu Đình Đình.”

“Tôi phải ăn thêm mấy cái nữa.” Triều Dương mỉm cười, cô bé này thật dễ dụ, chỉ một câu ăn ngon đã mặt mày hớn hờ.

Sự khẩn trương của Đình Đình dần dần tan đi bắt đầu nói nhiều.

“... Có một lần đi Trà Mã Cổ Đạo, khắp núi đồi đều là cây trà, trong không khí giống như phiêu tán màu xanh. Hướng dẫn du lịch địa phương dẫn bọn tôi xem một cây trà cổ đã có năm trăm năm tuổi. Dân bản xứ coi nó là thần trà. Gốc cây trà cổ kia cao như vậy ——” Đình Đình so sánh với nóc nhà, “Lần đầu tiên tôi mới biết thì ra cây trà có thể cao lớn như vậy...”

Triều Dương vừa gấp tôm bóc vỏ Đình Đình xào với trà long tinh ăn, vừa nghe Đình Đình kể những chuyện cô biết khi đi đường.

“Dân bản xứ dùng nước trên núi uống trà. Nước suối thanh tịnh sạch sẽ, không cần nấu khử độc cũng có thể uống. Bọn họ rót nước suối vào trong ống trúc, sau đó đặt trên lửa đun nóng, chờ nước trong ống trúc sôi rồi mới cho trà vào. Nước trà pha ra có mùi thơm ngát từ trúc, thấm vào ruột gan, uống ngon cực kỳ. Uống một ly trà ống trúc như vậy, mệt nhọc leo núi nửa ngày tựa hồ thoáng cái đều biến mất, cả người lại tràn đầy sinh lực.”

Lúc Đình Đình miêu tả như vậy, hai mắt sáng ngời, giống như ánh sao rạng rỡ trên bầu trời, làm cho trong người nghe không khỏi thần phục ngưỡng mộ

“Nghe cô nói như vậy, tôi cũng muốn đi Trà Mã Cổ Đạo.” Triều Dương nói. “Nếu như cô không chủ trì tiết mục mỹ thực... mà đi chủ trì tiết mục du lịch, nhất định cũng rất được hoan nghênh.”

Đình Đình mở to hai mắt, cô nhớ rõ cô chưa từng nói với Triều Dương về công việc của mình nhưng sau đó bình tĩnh hiểu ra mà cười “Anh xem tiết mục của tôi.”

Triều Dương gật gật đầu “Cả nhà tôi đều thích xem tiết mục này. Đúng là tôi quá dở không nhận ra cô ngay.”

Đình Đình hơi thẹn thùng, “Người dẫn chương trình mỹ thực mà không biết nấu món ăn, khiến anh chê cười rồi.”

Triều Dương không khỏi nhớ tới đêm mới gặp gỡ, cô đói đến bụng kêu ục ục “Người dẫn chương trình mỹ thực mà đói bụng đến cái bụng bồn chồn cũng rất hiếm thấy.”

A a a

~ Đình Đình che mặt, thật đúng quá!

Triều Dương không đành lòng thấy Đình Đình rối rắm vội vàng nói sang chuyện khác, “Cô nói trình độ nấu ăn của mình bình thường mà đã nấu ngon như vậy, nếu như trình độ cao siêu thì đơn giản có thể so sánh với khách sạn năm sao rồi.”

“Không có ăn ngon như anh nói.” Đình Đình sao lại không biết Triều Dương đang nói sang chuyện khác, “Tôi đây chỉ là múa đao trước mặt Quan Công, múa rìu qua mắt thợ, tự bêu xấu mình.”

Triều Dương lắc đầu, sao lại có người tự hạ thấp mình như thế? Bây giờ bên ngoài người nào không phải có ba phần kiêu ngạo thì muốn nói thành mười phần kiêu ngạo, ngựa gầy ốm không giả dạng làm lạc đà? Cô gái ngốc, không tự mình bộc lộ thì cũng không thể quá mức khiêm tốn thế chứ.

“Sao anh lại có thể nấu ăn ngon như vậy?” Đình Đình vẫn rất ngạc nhiên, xem khí chất Triều Dương cũng không giống như một người quen thuộc với nổi niêu, vậy mà tài nấu ăn lại cao siêu như thế.

“Tôi?” Triều Dương sững sờ, lập tức cười một cái, “Mỹ thực có thể khiến cho tâm trạng con người tốt lên mà tôi thì muốn mỗi ngày đều có tâm tình tốt, cũng làm cho người chung quanh có được tâm tình tốt.”

Đình Đình biết rõ đây chẳng qua là đáp án cho có nên cũng không hỏi nữa chỉ cười nói, “Ăn có no không? Trong phòng bếp còn cơm, tôi nấu dư nhiều lắm.”

“Tốt, thêm một chén.” Triều Dương cũng không khách khí, hẳn luôn hưởng thụ thức ăn trước mặt.

Đình Đình đứng dậy vào phòng bếp xới cơm.

Đúng lúc này ở cửa phòng vọng đến tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa, cửa đẩy ra cùng với giọng ầm ập của một người đàn ông, “Đình Đình, nấu món gì mà thơm như vậy?”

Triều Dương nghe tiếng nhìn lại. Người đàn ông anh tuần từng gặp một lần trên hành lang hội sở lúc trước, đang đẩy cửa tiến vào.

Trông thấy Triều Dương ngồi ở trước bàn ăn, người đàn ông nhíu mày rậm lại.

Triều Dương ngồi tại chỗ mỉm cười.

Đình Đình bưng chén cơm từ trong phòng bếp đi ra, trông thấy Phan Công Tử cầm chìa khóa giống như nam chủ nhân về nhà đứng ở cửa ra vào, ngây ngốc.

19. Chương 19: Phiền Não Và Giác Ngộ

Trong cuộc họp chọn đề tài vào thứ hai, nhiệt tình trong lòng mọi người sục sôi. Tỷ lệ xem của chương trình Ngôi sao nấu ăn vào chủ nhật đại thắng, vượt qua gần hai điểm so với tiết mục tổng nghệ và tiết mục thân cận TV cùng thời gian trong đài. Người xem đều lên trang web đài truyền hình nhấn ở diễn đàn của kênh cuộc sống.

Đình Đình xem qua trên Laptop, đại khái đều khen ngợi như nước thủy triều.

“Ha ha, phản ứng của người xem rất chào đón đây.” Tiếng cười của Bắc Phương vang dội. “Ngay cả tôi cũng chờ mong kỳ thứ hai.”

“Vương tử tình ca đã sẵn sàng nhận lời chúng ta, sẽ lấy ngày trăng tròn tháng đến quay tiết mục của chúng ta.” Tiêu Tiêu vẫn giữ bình tĩnh nhưng đôi mắt cười vui vẻ đã nói lên tâm trạng tốt của cô, “Bởi vì phản ứng hoan nghênh nhiệt liệt nên rất nhiều ngôi sao đã đến liên lạc với tổ tiết mục chúng ta, nguyện ý quay tiết mục của chúng ta. Chúng ta đã có bắt đầu tốt, phải tiếp tục giữ vững!”

“Vương tử tình ca?” Thiên Tình ôm lấy một cái cánh tay của Đình Đình “Chị Tiêu! Em muốn làm tiết mục này! Anh ấy là thần tượng của em, em nghe bài hát của anh ấy mà lớn lên!”

Mặt Bắc Phương đen lại “Thần tượng của em ư? Nghe bài hát của hán lớn lên? Chị Tiêu, tôi cũng muốn làm chung.”

Đình Đình vụng trộm cười, đường tình của Bắc Phương không thể nói là không gian khổ. Thiên Tình là người coi trọng vẻ bên ngoài, người đàn ông nào cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của cô, một trái tim luôn thay đổi. Đáng thương cho Bắc Phương một hán hán hào sảng Đông Bắc đã bị con cáo nhỏ vùng sông nước Giang Nam làm cho trái tim luôn thắc thỏm, chỉ có thể dựa vào đấu võ mồm chọc tức để che dấu sự bất an.

Chị Tiêu cười cười, “Các bạn sẽ không đấu võ mồm trong tiết mục chứ?”

“Cam đoan là không!” Thiên Tình giơ tay làm bộ thề.

Chị Tiêu gật gật đầu nhưng từ chối cho ý kiến “Hôm nay còn có một chuyện nói với các bạn. Tất cả đài đều đang thu tiết mục đặc biệt Tết âm lịch. Cấp trên bảo hoàn toàn có thể dựa theo hình thức ngôi sao nấu ăn để thực hiện, sắp xếp một bàn do người chủ trì tham gia tiết mục mỹ thực đặc biệt tết âm lịch, để những người chủ trì bình thường vẫn đứng ở vị trí giải thích và bình luận trực tiếp đứng ở bếp, trở tài nấu nướng của mình, cho người xem nhìn bọn họ khác ngày thường.”

Hứa Đình Vũ tán thành “Đó là một ý kiến hay. Tiết mục đặc biệt Tết âm lịch hằng năm người xem đã xem nhiều người chủ trì ca hát khiêu vũ diễn tiết mục nhỏ, nhưng đúng là chưa từng thấy mấy người chủ trì trở tài nấu nướng của mình trên TV.”

“Nhiệm vụ của cấp trên đã bố trí xong, thời gian gấp vô cùng, chúng ta phải nắm chặt thời gian để lên kế hoạch, sau đó tiến hành kết hợp với những người chủ trì trong đài, sắp xếp thời gian, chuẩn bị chỗ quay. Nhưng kế hoạch luôn luôn có sự thay đổi nên cần phải có phương án trừ bị phòng ngừa tình huống phát sinh.” Tiêu Tiêu thập phần coi trọng tiết mục đặc biệt lần này, dù sao cũng là lần đầu tiên, không thể thất bại được.

Kế tiếp chính là tiến hành thảo luận hình thức nội dung tiết mục cụ thể. Vấn đề đột nhiên đặt ra, còn chưa kịp tiến hành thảo luận trực tiếp với những người chủ trì trong đài nên ai nấy đều cẩn thận suy nghĩ.

Cũng may trên nguyên tắc kế hoạch sơ lược đã có, chỉ cần thông qua chi tiết với anh em trong đài.

“Tôi đi thông báo với lãnh đạo bộ giải trí thông tin thể dục, các bạn cứ tiếp tục thảo luận.” Tiêu Tiểu cầm bản dự thảo tiết mục đặc biệt đi lên lầu.

Cả đám biên thẩm kế hoạch đạo diễn lâm vào tình thế tranh cãi hỗn loạn, Hứa Đình Vũ vỗ vai Đình Đình hôm nay có vẻ rất yên lặng “Ngày hôm qua ngủ không ngon sao?”

“?” Đình Đình giương mắt.

“Vành mắt thâm quầng.” Anh Hứa bình thản chỉ một ngón tay vào mắt Đình Đình.

“A, nhìn thấy sao?” Đình Đình vươn tay day mắt, cô cho rằng sáng sớm đã chườm đá hồng trà, không thấy rõ ràng.

“Ừ, rất rõ.” Anh Hứa vừa sửa sang lại bản ghi chép kế hoạch tiết mục trong tay, vừa như vô ý hỏi: “Có tâm sự sao?”

Tâm sự? Đình Đình bĩu môi một cái, há lại có tâm sự đơn giản như vậy?

Thứ bảy đúng là cô mời Triều Dương ăn cơm, cô đặc biệt mua món ăn, tuy nấu ăn không giỏi cũng tự mình xuống bếp để cảm ơn Triều Dương.

Tuy canh trong nồi tràn ra khiến cho cô hơi luống cuống tay chân vào phút cuối nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tâm tình tốt lúc dùng cơm. Triều Dương là người nghe cực kỳ tốt, tuy không nói nhiều nhưng lại có thái độ tiếp nhận khéo léo còn cổ vũ cô nói tiếp.

Không khí vốn đang hòa hợp, trò chuyện với nhau thật vui, tận đến lúc Phan Công Tử cầm cái chìa khóa nhà cô như thể nam chủ nhân, mở cửa tiến vào.

Phan Công Tử cũng không biết uống nhầm thuốc gì nữa, rõ ràng trông thấy cô có khách là đã rõ ý gì nhưng làm như mất diếc tại nơi, đi thẳng vào buồng vệ sinh rửa tay đi ra rồi ngồi vào bên cạnh bàn ăn nói: “Đình Đình, anh cũng đói bụng, lấy chén cơm cho anh.”

Đình Đình cơ hồ muốn tiến lên nắm cổ Phan Công Tử mà lắc nhưng Triều Dương ở đây, nếu cô dùng bạo lực với Phan Công Tử thì chỉ có thể để lại cho Triều Dương hai ấn tượng: một là quan hệ của cô và Phan Công Tử mật thiết đến nỗi không quen giữ lễ tiết; hai là tính tình cô không tốt, động chút là sử dụng bạo lực.

Một thanh âm trong lòng Đình Đình nói: Triều Đình Đình, sao mạng của cô khổ như vậy? Thật vất vả mới có một người trong lòng, còn chưa kịp bồi dưỡng cảm tình thì Phan Công Tử lại phá đám.

Vẫn là Triều Dương giúp cô giải vây “Đình Đình, trong nồi còn nhiều cơm không? Nhiều người ăn cơm thì càng vui.”

Cô liền ngậy ngậy đi xới cơm.

Xới cơm trở về, không khí trong phòng khách yên tĩnh quỷ dị. Thấy cô đi ra Phan Công Tử oán trách, “Đình Đình, mời bạn ăn cơm cũng không bảo anh, em thật tệ.”

Đình Đình cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng lên, Phan Công Tử quá khác thường.

“Anh còn chờ em gọi điện thoại cho anh cùng đi mua xe.” Phan Công Tử tiếp tục làm bộ dạng ai oán.

Đàn kiến bò đầy trong lòng Đình Đình. Phan Công Tử, anh bị cái gì nhập vào thân rồi? Anh nhanh khỏi phục bình thường đi!

Cuối cùng cơm tối kết thúc trong không khí quỷ dị, Triều Dương nói thời gian đã muộn, hẳn cũng nên cáo từ.

Đình Đình tính tiễn Triều Dương xuống lầu thì lại bị Phan Công Tử ngăn lại “Bên ngoài lạnh lắm, để anh tiễn anh Chương xuống cho.”

Triêu Dương cũng mỉm cười phụ họa, “Uh, Đình Đình, bên ngoài lạnh, không cần tiền tôi.”

Cứ như vậy, cô trở mặt nhìn hai bóng lưng cao như nhau của Triêu Dương và Phan Công Tử cùng đi vào thang máy xuống lầu.

Sau đó cả đêm cô bé Triệu Đình Đình ngủ không ngon giấc.

Phan Công Tử đưa Triêu Dương xong lại đi luôn không quay lại.

Đình Đình không lo lắng Phan Công Tử, bạn bè chó sói của y khắp thiên hạ, lại thêm xuất quỷ nhập thần, tiết mục sống về đêm phong phú, nếu y đưa Triêu Dương rồi còn trở lại xem TV nghe nhạc cùng cô, Đình Đình cũng muốn kiểm tra đầu y.

Đình Đình chỉ nhớ Triêu Dương, không biết đoạn đường đi xuống này, Phan Công Tử có nói gì với hắn không.

Lúc Đình Đình học ở trường, không phải là không có nam sinh theo đuổi cô. Nhưng một là vì Đình Đình là học sinh ngoại trú, ngoại trừ trên lớp học, thời gian ở chung không nhiều lắm, hai là bởi vì Phan Công Tử tự nhận anh của cô, nam sinh tiếp cận cô trong vòng năm thước đều có người báo cáo với y. Chẳng bao lâu sau, những nam sinh có ý tốt đều lặng lẽ rút lui kiếm mục tiêu khác.

Lúc đầu Đình Đình không hiểu vì lẽ gì mà thời còn học sinh của người khác đều có kỷ niệm tình yêu trong sáng nhưng chỉ riêng Triệu Đình Đình cô thì trống rỗng? Về sau tốt nghiệp trung học thì cuối cùng cũng có nam sinh lấy hết dũng khí thông báo với cô: Triệu Đình Đình, tớ thích bạn nhưng tớ đánh không lại thể lực người anh ác của bạn. Hãy tha thứ cho tớ đến bây giờ, khi tốt nghiệp rồi mới thổ lộ với bạn.

Lúc đó Đình Đình mới hiểu được, không phải cô không đáng yêu mà là Phan Công Tử ở sau lưng làm chuyện xấu.

Về sau vào đại học, cô thích học trưởng lấy hết dũng khí đi thổ lộ, lại bị nhã nhặn từ chối khiến cho tình cảm trống rỗng của Đình Đình mười chín năm qua bị đẩy kích lớn, về sau không có yêu thích người nào nữa.

Lúc này đây, tình cảm yêu mến Triêu Dương mới vừa nảy sinh, Đình Đình sợ Phan Công Tử gây hiểu lầm cho Triêu Dương.

Nhưng căn cứ vào sự hiểu biết của Đình Đình đối với Phan Công Tử, cũng chưa chắc y cố tình làm gì với Triêu Dương. Nếu như vậy mà cô đi cảnh cáo y rằng Phan Công Tử anh không được nói lung tung với Triêu Dương thì với tính cách luôn luôn bằng mặt không bằng lòng của Phan Công Tử, chỉ sợ vốn vô tâm cũng sẽ biến thành cố ý.

Trong lòng Đình Đình không yên ổn nên buổi tối ngủ không ngon, quàng thâm ở mắt lập tức nổi lên thấy rõ.

Đình Đình cho là mình che dấu không tồi không ngờ anh Hứa kỹ tính thận trọng, liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Sau khi chọn đề xong, tan họp rồi, Hứa Đình Vũ từ trong ngăn kéo lấy ra một bộ màng dán mắt ném cho Đình Đình “Giữa trưa dán lên rồi nhắm mắt một lát sẽ có hiệu quả ngay.”

“Cám ơn.” Đình Đình nở nụ cười, không thể tin được một người đàn ông như anh Hứa vẫn dùng cái này.

Thiên Tình nhìn thấy, trượt ghế xoay đến trước mặt Đình Đình “Tớ nghĩ thấy hương vị gian tình. Thành thật khai báo, có phải cậu.. cùng anh Hứa hay không? “

Thiên Tình cong cong hai ngón tay cái đối nhau, nháy mắt với Đình Đình.

Đình Đình cầm một chồng kịch bản gốc quật Thiên Tình, Thiên Tình nhanh nhẹn trượt về chỗ ngồi của mình.

Đình Đình muốn trêu chọc Thiên Tình một hai câu, Thiên Tình lại “Vào” đứng dậy trước một bước “Tớ đi ra ngoài, đứng quá nhớ tớ nha.”

Đình Đình nắm lên một mớ giấy vụn ném về phía Thiên Tình, bị Thiên Tình cười tránh được rơi trên mặt đất.

Trong hành lang vọng lại tiếng cười giòn giã của Thiên Tình.

Đình Đình trông thấy Bắc Phương nhìn bóng lưng Thiên Tình rời đi với ánh mắt thâm tình, lông mi hơi rũ xuống.

Thiên Tình, cậu có biết người thích cậu đang khó mở lòng hay không?

Sau bữa cơm trưa, Đình Đình vuốt ve điện thoại, đắn đo giữa việc gọi điện thoại cho Triều Dương và không gọi điện thoại cho Triều Dương, trong lòng bồi hồi.

Đối với chuyện tình cảm, Đình Đình cũng không kinh nghiệm hơn so với lúc mười sáu mười bảy tuổi.

Chị Tiêu cùng xuống ăn cơm bưng khay ngồi vào bàn Đình Đình “Có chuyện gì mà mặt nhăn mày nhu như thế?”

Tiêu Tiêu thích Đình Đình nhiệt tình trong sáng thẳng thắn, có lẽ bởi vì cô cũng là phụ nữ, so với mấy nữ chủ trì đáng vẻ kệch cỡm, thiếu tình tế, cô càng thương thức cô gái tràn ngập sức sống, cực kỳ nhiệt tình nhưng không hề kêu khổ kêu mệt như Đình Đình. Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô chịu nhận Đình Đình khi chế tác cấp dưới giới thiệu Đình Đình tới.

Một cái nguyên nhân quan trọng hơn là Tiêu Tiêu từ trên người Đình Đình, nhìn thấy chính mình lúc mới ra đời, tràn đầy nhiệt tình với những lý tưởng cao quý, không có một lời than oán.

Tuy thời gian tôi luyện cô trở nên hòa hợp với tất cả người làm phim hiện tại nhưng nhiệt huyết những năm mới làm việc vẫn còn đang chảy hừng hực trong mạch máu, phản xạ trên người Đình Đình khiến cô hết sức vui mừng.

Triệu Đình Đình không bị những tranh đấu lục đục giữa đồng nghiệp mà giảm đi hào quang bẩm sinh trên người.

Tiêu Tiêu cảm thấy loại khí chất tươi mát này của Đình Đình ở giữa những người chủ trì hiện nay, thật sự đáng quý.

Cho nên cô để ý tâm tình Đình Đình có chút lo lắng, sau khi bàn bạc với tất cả chủ quản ngành trên lầu xong, bèn cố ý xuống nhìn xem có thể giúp gì Đình Đình không.

Đình Đình nhìn Tiêu Tiêu cười hòa ái, đột nhiên rất muốn thổ lộ hết. Không phải là không thể nói với mẹ, nhưng mẹ sẽ lo lắng, sau đó sẽ điều tra tổ tông tám đời của Triều Dương?

Cô nhẹ nhàng hỏi: “Chị Tiêu, nếu như thích một người nhưng lại không biết hẳn có thích mình không thì nên làm cái gì bây giờ?”

Tiêu Tiêu sững sờ. Thì ra làm Đình Đình phức tạp, đúng là vấn đề tình cảm. Sau đó cô cười rộ lên, sờ đầu Đình Đình, cô gái ngốc này.

“Đối phương có vợ hoặc là bạn gái không?” Nếu như có, cô sẽ trước tiên khuyên cô bé thừa dịp tình cảm còn chưa sâu đậm, một dao sắc chém tơ tình. Dù cho xuất phát từ lý do và động cơ gì, đây đưa với một người đàn ông có vợ hay bạn gái, cũng không được.

Đình Đình lắc đầu, bằng quan sát của cô, hẳn là không có?

Tiêu Tiêu vỗ vai Đình Đình “Nếu quả thật yêu mến, phải đi nói cho đối phương biết tâm tình của mình, xác nhận đối phương có yêu mến mình không. Một người yêu mến một người khác là việc không gì bình thường hơn, không có gì khó để thổ lộ.”

Đình Đình nghe xong, sợ sệt một lát sau đó mặt giãn ra mỉm cười.

Uh, một người yêu mến một người khác là bình thường thôi.

Nghĩ phức tạp như vậy làm gì?

“Cám ơn chị, chị Tiêu.”

“Không cần cảm ơn, em khôi phục tinh thần, làm việc cho giỏi.”

“Dạ! Chị Tiêu!” Đình Đình chào theo nghi thức quân đội.

20. Chương 20: Quán Quýt Triều Dương

Triều Dương họp với các quản lý trong công ty.

“Doanh thu buôn bán của Diệu Vũ Thai tháng này là ba ngàn vạn (30 triệu), trừ đi thành phẩm, lãi đạt 1200 vạn (12 triệu)...” Tất cả chủ quản chi nhánh báo cáo thành tích tháng trước.

“Việc kinh doanh của hội sở có tăng, so với tháng trước tăng năm trăm vạn (5 triệu).”

“Bây giờ khách sạn Giả Nhật là mùa ế ẩm, không lời không lỗ.”

Triều Dương chăm chú nghe tất cả chủ quản báo cáo thành tích, nghe được việc kinh doanh của khách sạn Giả Nhật bình thường thì khẽ gõ tay lên mặt bàn, trầm ngâm.

Bây giờ kinh doanh khách sạn cạnh tranh kịch liệt, dù cho khách sạn cấp năm sao thì đôi khi cũng vắng khách vào mùa ế ẩm. Bọn họ cũng không phải khách sạn có lợi nhuận thắm nhất giữa mùa ế ẩm. Hẳn cũng không bắt buộc có thể tốt đẹp trong hoàn cảnh đó. Khách sạn bọn họ có thể thật là phát đạt, hơn hẳn tất cả, nhưng nếu như thoát khỏi tình cảnh kinh doanh lỗ vốn thậm chí là không lời không lỗ trong mùa này thì không gì tốt hơn.

“Đối với tình hình vắng khách của khách sạn Giả Nhật, các vị có ý kiến gì không?” Triều Dương lấy mắt kiếng xuống, day day mi tâm hỏi.

Tất cả chủ quản liền bắt đầu cho ý kiến một cách lộn xộn.

“Phát triển các dịch vụ đặc sắc, tỷ như SPA, tập thể hình miễn phí...”

“Giảm thành phẩm xuống, không cung cấp dụng cụ duy nhất...”

“Chúng ta cũng đã không sử dụng dụng cụ duy nhất rồi, anh em!”

“Chúng ta có thể cho rút thưởng, người thắng giải thưởng lớn có thể đến Diệu Vũ Thai thưởng thức bữa tối hoặc là cơm trưa phục vụ năm sao... Mọi việc như thế.”

“Cũng là đề nghị tốt.” Triều Dương suy nghĩ một chút, hình như trong giới này chưa có nhà nào đẩy ra kiểu hoạt động tương tự.

“Cũng có thể làm cho vi tích phân chế, khách quen thông qua tích lũy điểm đổi lấy quà tương ứng.”

“Này vậy thì còn có thể cho khách được lên phòng tốt hơn...”

Tình thần mọi người sục sôi.

Triều Dương mỉm cười, ra hiệu cho trợ lý ghi chép lại đề nghị của mọi người.

Đội cuộc họp chấm dứt, tất cả chủ quản lục tục rời đi tổng công ty về chi nhánh.

Triều Dương ở trong phòng làm việc xem biên bản ghi chép cuộc họp, trợ lý và thư kí ở bên ngoài châu đầu ghé tai.

“Anh có cảm thấy tâm trạng sếp không cao hay không?” Thư kí hạ giọng.

“Thoạt nhìn có chút hơi thấp.” Trợ lý ngẫm hiểu.

“Tôi cảm thấy ông chủ không yên lòng, lâu mà cũng chưa mở bản ghi chép cuộc họp ra.” Thư kí nghiêng mắt nhìn vào văn phòng.

“Trước lễ bái không phải còn rất vui sao?” Trợ lý đoán mò.

“Chẳng lẽ bị cự tuyệt rồi?” Thư kí nói.

“Phỉ phui! Sếp mình anh minh thần võ như vậy, có tiền có thời gian, làm sao lại bị cự tuyệt?” Trợ lý quả quyết phủ nhận khả năng này.

“Cô nịnh bợ tốt lắm! Nhưng nịnh bợ thì sếp cũng không nghe thấy!” Thư kí khinh bỉ.

“Cô mới nịnh bợ đó!”

Triều Dương không biết hai vị đại tướng dưới tay mình đang phỏng đoán tâm tình của mình ở ngoài phòng liên dùng điện thoại trong công ty gọi thư ký vào văn phòng.

Thư kí trừng mắt nhìn trợ lý, tôi đi dò hỏi sự tình.

Nhanh đi nhanh đi! Trợ lý phát tay đuổi người.

Thư kí bưng cuốn sổ vào văn phòng.

Triều Dương trả biên bản ghi chép cuộc họp cho thư kí, “Cầm lấy lưu lại, gửi ý kiến bọn họ nói ra tới hộp thư của tất cả chủ quản đi, làm một dự toán. Nếu như được, tháng sau bắt đầu thử mở rộng đi.”

“Dạ” Thư kí gật đầu nhận lệnh định rời khỏi văn phòng.

“Tiểu Kiều.” Triều Dương lên tiếng gọi thư kí lại.

Thư kí dừng bước lại, đôi mắt trông chờ nhìn sếp.

“...” Triều Dương nhìn đôi mắt nhỏ sáng lóng lánh của thư kí, do dự hỏi: “Cô sẽ đem chìa khóa trong nhà giao cho người khác phải không liên quan gì cất giữ sao?”

A? Thư kí sững sốt. Vấn đề này của sếp quá mãnh liệt rồi? Cái gì gọi là chìa khóa nhà, giao cho người khác phải không liên quan gì cất giữ? Xã hội bây giờ đen tối, cho dù là người quen biết cũng không thể tùy tiện đem chìa khóa giao cho hân giữ gìn?

“Cô sẽ làm sao?” Triều Dương lại hỏi một lần.

“Sẽ không!” Thư kí khẳng định lắc đầu, đôi mắt nhỏ phóng ra ngàn vạn ánh sáng nhiều chuyện, chẳng lẽ có cô gái muốn giao chìa khóa cho sếp cất giữ? Đây chẳng phải là ám hiệu sao?

“Vậy cô sẽ giao cái chìa khóa cho người nào cất giữ?” Triều Dương vẫn không bỏ qua hỏi.

Thư kí suy nghĩ một chút “Người nhà.”

“Người nhà...”

Thư kí trông thấy sếp dùng ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, sau lưng cảm giác mát lạnh.

“Còn có khả năng nào khác không?” Triều Dương cười liếc nhìn biểu lộ trên khuôn mặt trắng mập như bánh mì của thư kí, lại hỏi.

Sếp ơi vì sao cứ muốn dây dưa vấn đề cái chìa khoá? Thư kí rơi lệ, còn có khả năng gì đây? “Đương nhiên là đối tượng nói chuyện cưới xin.”

Lời vừa ra khỏi miệng, thư kí đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng đang từ hai mươi độ xuân về hạ nỏ hạ xuống điểm đóng băng.

Đối tượng nói đến cưới gả sao? Triều Dương nhìn nhìn biểu lộ cẩn thận của thư kí mỉm cười, “Tiểu Kiều, cô làm thư kí hành chính của tôi mấy năm rồi?”

“Báo cáo sếp, bốn năm.” Thư kí chỉ cảm thấy trong không khí cũng có thể cảm giác được hoa băng.

“Bốn năm à ——” Triều Dương thở dài một tiếng, bốn năm thôi mà đảo mắt đã biến một cô gái vừa tốt nghiệp đại học ra thành nữ thanh niên lớn tuổi. “Có đối tượng nói đến cưới gả chưa?”

Thư kí giống như con mèo béo xù lông “Ngao” một tiếng, ôm cuốn sổ và biên bản ghi chép cuộc họp xoay người chạy thực mạng.

Triều Dương hé miệng cười. Cô thư kí này của hân, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, lớn lên trắng trẻo mập mạp, hai mươi sáu tuổi mà vẫn giống tiểu cô gái nhỏ, một chút ý nghĩ kết hôn cũng không có. Khi hân đi hỏi thăm gia đình các nhân viên, ba mẹ của thư kí lôi kéo tay của hân nói: Chương tổng, anh xem trong

công ty có người đàn ông thích hợp với Tiểu Kiều hay không thì tác hợp giùm. Tuổi của nó không nhỏ mà bình thường cũng không chịu đi ra ngoài kết giao bạn bè...

Triêu Dương đẩy đẩy kính mắt, Tiểu Kiều, ai bảo tôi nghe cô nói tôi bị cự tuyệt rồi sao?

Tâm trạng Triêu Dương kỳ thật không có bình tĩnh như thoát nhìn.

Đình Đình mời hân ăn cơm, còn tự mình xuống bếp, với Triêu Dương mà nói, trong lòng vui vẻ khó có thể nói nên lời.

Triêu Dương thích biểu lộ sinh động tự nhiên của Đình Đình trong bữa tiệc, giống như hân thích vẻ vui sướng tự nhiên phát ra khi Đình Đình ăn được món ngon trên TV.

Đình Đình không biết, khi cô miêu tả sự vật thì vẻ mặt cô thật đáng yêu mới là nguyên nhân chân chính khiến người muốn đi ném thử theo cô, chân thật, hơn nữa không có đáng về kịch cỡm chút nào.

Tâm trạng tốt của Triêu Dương một mực duy trì đến khoảnh khắc người đàn ông gọi Phan Công Tử, cầm lấy chìa khoá nhà trọ của Đình Đình, mở cửa vào.

Người đàn ông kia mang theo một loại đường như rất quen thuộc tự nhiên, quen việc dễ làm vào toilet rửa tay, thản nhiên ngồi xuống, trong giọng nói quen không giữ lễ tiết, tư thái giống như là nam chủ nhân làm Triêu Dương cảm thấy có chút phản cảm.

Triêu Dương nhìn ra được, Đình Đình không mời khách khác, bát đĩa chén đĩa đều chỉ chuẩn bị hai bộ, Phan Công Tử rõ ràng là khách không mời mà đến.

Triêu Dương không muốn nhìn thấy biểu lộ khó xử của Đình Đình cho nên lên tiếng nói với Đình Đình: “Đình Đình, trong nồi còn nhiều cơm không? Nhiều người ăn cơm thì càng vui.”

Đình Đình mới thả lỏng một hơi đi vào bếp.

Người đàn ông kia nhú mày cười với hân “Chào anh, tôi là hàng xóm lâu năm, bạn bè lâu năm của Đình Đình, Phan Công Tử.”

“Tôi là Chương Triêu Dương.” Triêu Dương nhớ rõ hai người nắm tay cách bàn ăn, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng không thể nói rõ.

Tận đến khi Đình Đình trở về.

Không khí bữa tối trở nên xấu hổ, Triêu Dương trông thấy Đình Đình thừa dịp trừng mắt với Phan Công Tử, vẻ mặt hân hừ như muốn túm cổ áo của y quăng ra.

Triêu Dương thật muốn cười, Đình Đình nhất định không biết đáng về đó của cô có bao nhiêu đáng yêu — lòng mày thanh tú nhú chặt, một bên khóe mắt gườm gườm, miệng hơi hé ra, đáng yêu đến nỗi khiến cho đàn ông nhịn không được muốn chọc cô tức giận.

Thời gian còn lại, dường như đều do Phan Công Tử chủ đạo tất cả chủ đề, hỏi cô thích xe gì, màu gì, mấy lần Đình Đình cố gắng đoạt lại quyền nói chuyện đều chấm dứt trong thất bại.

Triêu Dương mỉm cười nghe, ngẫu nhiên nói xen vào, biểu đạt một chút quan điểm của mình.

Triêu Dương biết là mình đã bị người kia lừa đi nhưng hân không muốn nhìn thấy ánh mắt áy náy của Đình Đình, khiến cho cô khó xử, đó không phải là phong cách của hân.

Cho nên sau khi ăn xong không lâu, Triêu Dương liền cáo từ ra về.

Phan Công Tử xưng phong nhận việc tiễn hân xuống lầu, Triêu Dương có thể cảm giác được ánh mắt lo lắng của Đình Đình nhìn theo bóng lưng của hân.

Xuống lầu thì hai tay Phan Công Tử để ở trong túi áo khoác ngoài, “Không biết anh Chương làm nghề gì?”

Triêu Dương nhún vai, “Nhà của tôi làm ngành khách sạn.”

“Sao anh quen Đình Đình nhà tôi?”

Triêu Dương mỉm cười, “Ngoài ý muốn biết.”

Hắn nghe thấy Phan Công Tử hừ lạnh một tiếng, không cho rằng đúng.

Đi xuống lầu, hai người mỗi người đi một ngã trong ga ra dưới mặt đất. Triều Dương trở lại nhà ở Thạch Khố của mình, chào đón của hắn là một nhà quanh quẽ. Triều Dương đột nhiên liền nhớ đến cô gái có nét mặt tươi cười sáng sủa và ánh mắt sáng ngời kia.

Có cô, cả không khí đều trở nên tươi mát.

Triều Dương rất muốn gọi điện thoại qua, nhưng ——

Hình ảnh Phan Công Tử cầm chìa khoá cửa nhà nhảy ra, thanh âm trong đầu nói: quan hệ của bọn họ không giống bình thường, cậu đừng ngây ngô dính vào.

Một thanh âm khác phản biện: nhưng Đình Đình không chào đón y, cậu cũng nhìn ra được.

Một thanh âm còn nói: đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, bối cảnh của Triệu Đình Đình không đơn giản, người xung quanh cô không có mấy người đơn giản.

Triều Dương thở dài một tiếng, rốt cuộc vẫn không gọi điện thoại qua.

Bây giờ nhớ tới, dù cho xuất phát từ lễ phép, hắn cũng nên gọi điện thoại cho Đình Đình mới đúng.

Nghĩ như vậy, Triều Dương chạm vào điện thoại đặt ở trên bàn làm việc, bấm số của Đình Đình, đang định gọi qua, thì có điện thoại gọi đến.

Triều Dương nhìn dãy số, đúng là Đình Đình.

Triều Dương không cách nào hình dung tâm trạng giờ phút này của mình.

Hắn không có chú ý tới động tác hít sâu một hơi của mình.

“Chương Triều Dương.” Triều Dương tự báo tên.

“Triều Dương, tôi là Đình Đình.”

“Chào cô, Đình Đình.” Triều Dương ở bên cạnh vẫn mỉm cười.

“Triều Dương...” Đình Đình dừng lại một lát ở đầu bên kia điện thoại, tựa như chần chờ.

Triều Dương ở bên kia quyết định, “Buổi tối có thời gian không, Đình Đình?”

“... Có.”

“Vậy tôi mời cô ăn cơm xem phim.” Triều Dương thoáng nhìn bên ngoài phòng làm việc, trên bức tường ở cao ốc đối diện, có áp-phích phim cực lớn: mỹ vị tình duyên, trái tim khê động

“Hắn là tôi mời anh ăn cơm mới đúng, ngày đó quá thất lễ.” Giọng Đình Đình có chút ngưng ngừng.

Triều Dương cười, “Vậy cô mời tôi ăn cơm, tôi mời cô xem phim.”

Cô gái ngốc, đâu phải cô thất lễ mà cô lại cảm thấy ngại.

“Tôi...”

“Quyết định vậy đi, muốn tôi đi đón cô không?” Triều Dương cười tủm tỉm nói.

“A, không cần, anh nói địa chỉ tôi tự mình đi là được.” Đình Đình bên kia đã ửng đỏ lỗ tai. Ăn cơm xem phim, đây có coi là tiến đến một hướng khác, bước thêm một bước không?

Triều Dương nói địa chỉ nhà hàng rồi cúp điện thoại, cười híp mắt gọi thư kí vào.

“Tiểu Kiều, phiền cô thay tôi đặt hai vé xem phim, xem mỹ vị tình duyên vào lúc tám giờ rưỡi.”

“Vâng” Thư kí liếc sắp thấy sắp bỗng nhiên lại vui như tắm gió xuân.

Đi ra văn phòng, thư kí nói với trợ lý, tâm trạng ông chủ như ngồi xe cáp treo, lên cao xuống thấp, hoàn toàn là hội chứng tổng hợp do yêu đương.”

“Cô không phải nói sắp bị cự tuyệt sao?” Trợ lý ngắt lời thư kí.

“Cô mỗ quạ đen!” Thư kí nổi giận! Sếp giống như luồng không khí lạnh, và sếp giống như luồng gió xuân quét vào mặt, cô ngu mới chọn người trước?

Thư kí vòng hai tay quanh ngực, trời ơi, bất kể là ai xin hãy tiếp nhận vị sếp đã lâu không được tình yêu làm dịu này của chúng tôi đi, Amen!

21. Chương 21: Bày Tỏ

Trước khi Đình Đình tan việc cô cố tình chạy đến phòng hóa trang nhờ thợ trang điểm Asa chỉnh lại khuôn mặt và kiểu tóc cho cô một chút.

Asa nghe xong mắt mở lớn vô cùng nhiều chuyện lấy cùi chỏ huých cánh tay Đình Đình, “Sao, đi hẹn hò phải không?”

Đình Đình nhìn mình trong gương rồi cười với Asa “Không tính là hẹn hò, chỉ ăn một bữa cơm thôi.”

Asa nháy mắt rất quyến rũ “Không phải bạn bè thì là người yêu phải không? Trời, người nào mà có thể làm rung động trái tim của tiểu Đình chúng ta chứ?”

Đình Đình đập khế vào tay Asa một cái “Tôi xin anh làm tự nhiên chút, đừng quá đậm nhé.”

“Ha ha biết rồi, biết rồi.” Asa cười đến run rẩy cả người “Muốn có vẻ tươi mát tự nhiên, lại không quá long trọng...”

Đình Đình bị hấn cười đến phát giận, ngậm miệng nghiêm mặt lại như cái bánh bao.

Asa thấy vậy liền im “Được được được, tôi không cười nữa,” nhưng vai vẫn run run.

Về mặt Đình Đình hậm hực, Asa, tôi không nên nhờ anh.

Asa xoa tóc Đình Đình xuống, cầm lược chải thẳng sau đó dùng lược răng thưa chải đến vị trí xương cằm, lấy dây thun màu đen buộc thành một chùm, lại đổi lược răng thưa chải một ít lên cao, tạo thành một cái đuôi ngựa, sau đó đem cuốn phần tóc đuôi ngựa lên một vòng ngược lại, giấu lọn tóc vào trong dây thun rồi dùng vài cái kẹp màu đen cố định, cuối cùng phun một chút keobóng.

Sau khi hoàn thành tất cả động tác, Asa dùng ngón trỏ ấn hai bên huyệt Thái Dương của Đình Đình, để mặt Đình Đình lộ ra, “Xong rồi! Tôi vẫn cảm thấy cô làm kiểu tóc này nhất định rất phù hợp, quả nhiên, tôi quả nhiên là thiên tài, nhìn thấu bản chất của Tiểu Đình a a a

kiểu tóc múa ba lê gọn gàng ưu nhã này thích hợp với cô nhất a a a

”

Asa đang trong trạng thái say mê cực độ, không thể tự kiềm chế chính mình.

Đình Đình nhìn mình trong gương, chỉ thấy mái tóc dài của mình búi gọn đến không sót một cọng, tất cả bó lại sau đầu thành một búi tóc tròn, lộ ra cái trán trơn bóng, đôi mắt to trong sáng, mũi thẳng và cằm đầy đặn, lộ ra hết vẻ trong sáng của cô.

“Nói thật nhé tiểu Đình, cô hoàn toàn có thể đi theo con đường diễn xuất.” Asa đắm chìm trong thế giới của mình, “Con đường làm diễn viên nổi tiếng không có gì không tốt, nhưng tính tình của cô cứng rắn, không cần phải đem mình đặt ở một vị trí nhất định...”

Đình Đình cười đứng dậy, võ gương mặt tuần mỹ của Asa vẫn đang thao thao bất tuyệt, “Cám ơn anh, Asa.”

Asa ngừng lại, hai tay giống như đuổi gà liên tục phát phát ra ngoài, “Đi đi đi hẹn hò đi!”

Đình Đình cười ha ha, nhấc túi lên vẫy tay tạm biệt với Asa.

Asa đứng ở trong phòng hóa trang nhìn theo bóng lưng Đình Đình, vuốt gương mặt của mình mỉm cười. Nếu là một cô gái khác, sẽ chạy tới nói, Asa thân mến trang điểm giúp tôi, sau đó đương nhiên hưởng thụ sự đãi ngộ của ngôi sao, trước khi đi sẽ cho gã một cái ôm kiểu Tây Âu rồi nói cám ơn anh Asa.

Nhưng cô gái dần dần đi khỏi tầm mắt này của gã chưa bao giờ vô tư gọi gã một tiếng “Thân mến”, nhưng gã vẫn rõ ràng cảm nhận được lòng biết ơn của cô.

Ánh mắt Asa lóe lên, a, quên nói với Đình Đình là khi kết hôn phải để cho gã trang điểm a

Khi Đình Đình đến nhà hàng Quảng Đông, Triệu Dương đã đến trước cô một bước. Hắn đang gọi điện thoại, trước mặt có một ly trà lúa mạch còn bốc lên hơi nóng. Trông thấy Đình Đình đến gần, hắn vẫy tay với cô rồi tiếp tục nói điện thoại.

Đình Đình nhân cơ hội ổn định tâm lý ỉnh: Triệu Đình Đình, mi kéo người xa lạ bên đường phỏng vấn cũng không có vấn đề gì thì đối với hắn nhất định cũng không thành vấn đề! Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Đợi cho Đình Đình đi đến bên cạnh bàn thì Triệu Dương cũng kết thúc cuộc nói chuyện đứng dậy kéo ghế ra giúp Đình Đình.

“Cám ơn.” Đình Đình ngồi xuống, thả túi, cởi áo khoác lông để lộ ra áo len màu nâu bên trong.

Triệu Dương đẩy kính mắt, trong mắt thoáng lên một tia thưởng thức.

Thì ra Đình Đình luôn mặc áo sơ mi quần dài, lại có dáng người thon thả với tỉ lệ hoàn mỹ như vậy, đáng tiếc xưa nay đều bị che phủ trong quần áo rộng thùng thình.

Một người phục vụ đi tới hỏi: “Thưa ông có thể gọi món ăn chưa?”

Triệu Dương cười nhìn Đình Đình “Hôm nay do cô ấy mời khách, tất cả docô ấy làm chủ.”

Người phục vụ liền chuyển thực đơn đến trước mặt Đình Đình, Đình Đình nhận thực đơn mở ra “Gần đây các anh có món ăn đặc sắc nào mới ra không?”

Phục vụ lắc đầu nói không có, Đình Đình cười một cái gọi món phá lẩu, hoa Mã Lan xào đậu hũ khô, bào ngư sốt chân ngỗng, khổ qua xào hoa bách hợp, canh cải trắng, lại thêm một hoa giao chương cùng một phần cơm dưa, sau đó ngẩng đầu hỏi Triệu Dương “Còn muốn gì không?”

Triệu Dương cười nói với người phục vụ, “Nghe nói đồ ngọt ở chỗ các anh rất nổi tiếng, cho chúng tôi thêm bánh pút-đing xoài.”

Đình Đình trả lại thực đơn cho người phục vụ. Người phục vụ xin bọn họ chờ rồi lui ra.

Triệu Dương vươn tay nhắc ấm trà lên, rót một ly trà lúa mạch cho Đình Đình, “Từ cơ quan chạy tới có mệt không? Uống chút trà lúa mạch để giải nhiệt.”

Đình Đình nhận ly trà, hùng hục một hơi uống hơn phân nửa ly, trông thấy dáng vẻ cười mà không dám cười của Triệu Dương, Đình Đình đặt cái ly xuống, làm mặt giận “Khi làm tiết mục uống quá nhiều nước mặt sẽ giống như bị phù cho nên hết tiết mục mới được uống nước...”

Triệu Dương hơi xót xa, làm người chủ trì thật sự rất vất vả, “Nhất định cô rất thích công việc này.”

Người thường chỉ nhìn thấy bề ngoài gọn gàng xinh đẹp của người chủ trì nhưng không trông thấy được những vất vả và trả giá sau lưng họ.

Đình Đình gạt mạnh đầu, “Học bốn năm khoá người chủ trì, khoá cơ sở, khoá văn hóa, bài chuyên ngành, tiếng Anh thông thường... Trả giá quá nhiều, chỉ dùng mồ hôi và nước mắt. Nếu như không thể đạt được thành tựu ở đây sẽ cảm thấy uống phí bốn năm đó.”

Triệu Dương rất muốn ngồi vào bên cạnh Đình Đình, sờ đầu của cô, nói, em đã làm rất tốt nhưng vẫn nhịn được.

Lúc này thức ăn nóng lạnh lục tục đưa lên, Đình Đình cười híp mắt mời Triệu Dương đánh giá.

“Ném thử xem có thể so với tài nấu ăn của anh không?”

Triệu Dương bật cười “Tài nấu ăn của tôi chẳng qua là chút thức ăn trong nhà, sao có thể so với đầu bếp của người ta? Chỉ có món phá lẩu Triệu Châu này thôi thì tôi đã tuyệt đối làm không được.”

“Uh, tôi thích nhất món phá lấu ở đây.” Đình Đình đồng ý. “Một năm trước chúng tôi làm tiết mục đã tới nhà hàng này, thức ăn vẫn đảm bảo tiêu chuẩn trước sau như một, giá cả cũng hợp lý.”

“Nhất định trong danh sách của cô còn có rất nhiều nhà hàng như vậy, có thời gian chúng ta đi hưởng qua từng chỗ.” Triều Dương bình thản trực tiếp biến “Tôi và cô” thành “Chúng ta”.

“Tốt!” Đình Đình không bắt bẻ sự thay đổi trong cách xưng hô của Triều Dương, sẵn khoái đáp ứng.

Hai người vui vẻ ăn cơm, chẳng những ăn sạch các món ăn, canh và cơm dứa, còn chưa thỏa mãn ăn hết hai bánh pút-đing xoài.

“Nếu như không phải sợ béo phì, tôi còn có thể ăn thêm một phần cơm dứa và một bánh pút-đing xoài nữa.” Đình Đình cười ha hả xoa bụng.

“Tôi biết một nhà hàng món ngọt có các món rất đặc biệt, lần sau dẫn cô đi ăn.” Triều Dương cười khế.

Đình Đình tính tiền rồi đi ra với Triều Dương, Triều Dương sẵn sọc không nói thêm gì.

Kỳ thật để con gái tính tiền thật sự không phải phong cách của Triều Dương, chẳng qua nếu như hần kiên trì trả tiền chỉ sợ Đình Đình sẽ canh cánh trong lòng với chuyện xảy ra đêm hôm đó mặc dù Triều Dương cũng cho rằng Đình Đình không có điểm nào thất lễ.

Hai người sống vai tăn bộ đến xem phim ở rạp chiếu phim.

Đình Đình đã lâu chưa đến rạp chiếu phim rồi, trông thấy trong đại sảnh rạp chiếu phim toàn người là người không khỏi đỏ mặt cười.

“Không thể tưởng tượng lại có nhiều người như vậy.”

“Tôi nghe đồng nghiệp nói Chủ nhật còn đông hơn.” Triều Dương cũng lâu không vào rạp chiếu phim nên cũng có cảm giác bất ngờ giống Đình Đình.

Đình Đình chỉ một ngón tay về phía hàng người dài hơn hai dặm ngoài cửa bán vé nghi hoặc “Lúc này phải xếp hàng tới bao giờ chứ?”

Triều Dương liếc mắt nhìn bên ngoài phòng vé của rạp chiếu phim, không khỏi cười “Bọn họ muốn xem phim không gian ba chiều, một vé khó mua, chúng ta xem phim nhỏ, không tranh giành với bọn họ.”

Đình Đình gật đầu như bầm tỏi.

Xem phim vốn là hưởng thụ, nhưng nếu muốn cô tốn công tốn sức xếp hàng vài giờ chỉ vì mua vé xem phim, cô thà rằng về nhà xem phim VCD.

Hai người đến siêu thị nhỏ mua nước trái cây và mút hoa quả, nhìn thời gian không sai biệt lắm thì đi vào phòng nhỏ ít người xem phim.

Triều Dương đưa mã số kiểm tra của vé xem phim trên điện thoại di động cho người soát vé xác nhận, người soát vé phát tay cho đi.

Ngọn đèn trong phòng chiếu phim đã tối xuống, người dẫn khách nhẹ nhàng dẫn bọn họ tới chỗ ngồi.

Đình Đình và Triều Dương nhìn thấy ghế lô kiểu tình nhân thì cùng nhìn nhau tức cười. Lúc này phía sau có một chàng trai khoảng mười bảy mười tám tuổi thúc giục, “Nhường chỗ một chút, nhường chỗ một chút.”

Hai người đành phải ngồi ở ghế ngồi tình nhân để nhường đường ột đôi tình nhân trẻ phía sau.

Triều Dương nghĩ thầm, tiểu Kiều, cô quá tự quyết rồi, tôi nên trừ tiền lương hay thêm tiền lương cho cô đây?

Trong lòng Đình Đình thì như nai con đi loạn, đây có coi là một ám hiệu của Triều Dương không?

Lúc hai người đều có tâm tư thì phòng chiếu phim tối om om, trên màn ảnh có logo công ty phim phát ra cùng một tiếng sư tử rống.

Một bộ phim tình yêu lãng mạn, kể chuyện ông chủ kiêm đầu bếp của nhà hàng ba sao Mễ Kỳ Lâm bị bệnh nặng. Con gái sắc sảo của ông chủ không thể không rời bỏ công việc nhiều người mơ ước ở thành phố lớn trở lại thành nhỏ để vừa chăm sóc cha, vừa thay cha quản lý nhà hàng.

Thế nhưng mấy cô gái ở thành phố lớn cạnh tranh với nhau dễ như trở bàn tay lại khó có thể thích ứng với những người nhiệt tình và công việc nhà hàng ở thành nhỏ. Nhân viên không thích cô gái khôn ngoan lạnh lùng, khách nhân tuy cảm thấy thức ăn tinh xảo nhưng nó không có tình cảm.

Cô gái cảm giác mình bị bài xích, tận lực khuyên cha bán đi nhà hàng kinh doanh cả đời cùng cô đến sống ở thành phố lớn.

Người cha không chịu. Đó là tâm huyết cả đời của ông, ông không muốn cứ như vậy trao lại cho người ta, ông hi vọng con gái có thể kế thừa sự nghiệp của cha.

Hai cha con điều cố chấp giữ ý kiến của mình, không ai nhường ai.

Đầu bếp và phục vụ nhà hàng cùng xin nghỉ với lý do bị bệnh. Tận mắt thấy nhà hàng từng ngày khó có thể duy trì nữa thì đột nhiên xuất hiện một người đàn ông xa lạ anh tuấn nhiệt tình nhận vai trò đầu bếp của nhà hàng.

Cô gái như bắt lấy được một cây cứu mạng bèn nhận người đàn ông anh tuấn vào làm.

Người đàn ông nấu được món ngon, tính tình khôi hài, tuy có xung khắc với cô gái về quản lý và kinh doanh nhà hàng nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến sự hấp dẫn giữa hai người.

Chuyện xưa diễn ra tại thành phố nhỏ ánh nắng tươi sáng, cuộc sống thoải mái nhàn nhã, vườn nho, hồ nước tĩnh mịch, đồng ruộng rừng cây, phong cảnh đẹp hợp lòng người, nam nữ diễn viên thanh tú, khôi khôi, tranh cãi, sau đó yêu nhau, hôn môi, liều chết triền miên.

Một trong những đặc sắc của phim châu Âu là luôn luôn có cảnh nóng cũng không khiến người xem cảm thấy dung tục.

Chỉ là —— Đình Đình đổ mặt tới tận mang tai, len lén liếc nhìn mặt Triều Dương rồi lại vụng trộm nhìn lên màn ảnh.

Triều Dương bình tĩnh tự nhiên, nếu như để cô thấy bộ dạng ngạc nhiên giật mình như chưa thấy qua thì thật mất thể diện.

Đình Đình cảm giác trán mình đổ mồ hôi đành phải nhân cơ hội cúi đầu uống nước trái cây, cố tự trấn tĩnh.

Cuối cùng cảnh làm tình năm phút đồng hồ chấm dứt, Đình Đình âm thầm thở dài ra một hơi, ngược mắt, lại trông thấy Triều Dương cười như không cười, đưa qua bình nước trái cây chưa mở ra của hắn.

Đình Đình nhận bình nước trái cây mang theo một chút hơi ấm bàn tay của Triều Dương, thầm nghĩ: Triều Đình Đình, mi đào cái động đất mà chui vào!

Phim đến đoạn nam nữ diễn viên hiểu lầm khắc khẩu giải khai tâm kết, tiêu tan hiềm khích lúc trước đi đến kết thúc, tuấn nam mỹ nữ kết làm vợ chồng trong nhà hàng của người cha, từ nay về sau cô gái ở lại thành nhỏ, cùng chồng là người đàn ông anh tuấn kinh doanh nhà hàng do cha để lại.

Mà người cha thì sau khi con gái kết hôn kế thừa sự nghiệp của ông đã vĩnh biệt cõi đời.

Xem đến đoạn cuối cùng, cô gái mang theo một bình rượu nho đến trước mộ cha nói: con yêu cha, cha, con rất hạnh phúc.

Đình Đình lệ nóng hoen mi.

Thương thay cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ, chẳng qua chỉ hi vọng con gái hạnh phúc.

Phim chấm dứt, nhạc kết thúc vang lên thì đèn trong phòng chiếu phim cũng bật sáng lên.

Đình Đình không chú ý đến các cặp tình nhân chung quanh đang ôm nhau, hôn đến không dứt được, chỉ nhìn Triều Dương anh tuấn ưu nhã bên cạnh, lấy hết dũng khí khẽ nói: “Triều Dương, em thích anh, chúng ta kết giao đi.”

22. Chương 22: Nhớ Nhung Thành Hoạ

Lời vừa thốt ra, Đình Đình khẩn trương nhìn sang Triều Dương, trong lòng thấp thỏm.

Vụ tố tình thời đại học của Đình Đình kết thúc trong thất bại. Mặc dù đối phương cũng không cự tuyệt rõ ràng nhưng dùng hành động thông báo với tất cả mọi người, thực xin lỗi, tôi đã có người trong lòng, tôi không thể đáp lại tình cảm của bạn.

Đối Đình Đình mà nói việc đã trải qua này là một đả kích cực lớn, rốt cuộc đã để lại một bóng tối trong trái tim.

Giờ khắc này, trong lòng Đình Đình khẩn trương vô cùng, dùng một câu diễn tả thì giống như đang treo mười lăm thùng nước, cực kỳ căng thẳng.

Ở bên trong giữa đoạn kết thúc phim và lối ra vào âm ỉ tiếng người, Triều Dương quay mặt lại lẳng lẳng nhìn sang Đình Đình.

Đình Đình cảm giác lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi.

Môi Triều Dương hơi hé mở, còn chưa kịp nói gì thì cậu thiếu niên đi ngang qua bọn họ lúc mở màn lại lớn tiếng kêu lên: “Ồi, nhường một chút, nhường một chút!”

Triều Dương khẽ nháy môi rồi bỗng nhiên mỉm cười, một tay giữ chặt cổ tay Đình Đình, một tay kéo vòng eo nhỏ nhắn của Đình Đình lại, rũ mắt nhìn vào đôi mắt to nhẹ nhàng của Đình Đình khẽ nỉ non: “Anh thích em, Đình Đình! Anh nguyện ý kết giao với em!”

Lời nói cuối cùng vừa dứt thì hơi thở ấm áp rơi trên môi Đình Đình, khi mờ khi tỏ trần trọc hôn.

Đình Đình sững sờ, mắt mở to như con gà chọi nhìn người đàn ông gần ngay trước mắt, thấy rõ cả lông tơ trên làn da và lông mày không biết làm sao.

Hơi thở lửa nóng dần dần bốc lên trên môi, truyền lên khiến má Đình Đình đỏ rực. Đình Đình nhắm hai mắt lại ngưng ngừng không thôi.

Chàng trai phía sau còn đang định tiếp tục cao giọng thì lại bị bạn gái nhẹ nhàng kéo ống tay áo lại, kéo về phía ngược lại

“Này anh không nhìn ra tiểu Đình ở kênh cuộc sống sao?” Cô gái hạ giọng véo thịt trên cánh tay cậu thiếu niên.

“Anh không xem TV!” Lúc đầu tiếng thiếu niên còn lớn, bị cô gái trừng mắt không khỏi hạ thấp xuống, “Bất kể cô ta là tiểu Đình hay đại Đình thì có liên quan gì với anh?”

Cô gái dậm chân “Mẹ em thích xem tiết mục của cô ấy nhất, anh xem nhiều một chút, về sau mới có tiếng nói chung với bà, ngốc ạ!”

“Anh có tiếng nói chung với mẹ em làm cái gì...” Thiếu niên không đồng ý thẳm nói. Hai người dần dần đi xa.

Đình Đình không nghe thấy lời của đôi tình nhân trẻ ..., bên tai cô chỉ có tiếng thở sâu dần nặng dần của Triều Dương và chính cô, và cả tiếng tim đập mạnh dần lên.

Rốt cục trước khi mình mất đi khổng chế Triều Dương buông Đình Đình ra, nhưng không buông tay cô mà nắm thật chặt trong tay mình, sóng vai đi ra rạp chiếu phim.

Trên đường đi bộ về bãi đỗ xe nhà hàng lấy xe, Đình Đình lúc nào cũng phân tâm nhìn tay mình và Triều Dương kết chặt một chỗ, trong đầu bắt gặp hiện lên hình ảnh trong phim vừa rồi, hình ảnh ngón tay màu ô liu của nam tử anh tuấn di chuyển trên làn da tuyết trắng nõn nà của cô gái xinh đẹp, mặt liền đỏ hơn.

Triệu Đình Đình, mi muốn chết nhanh sao! Nghĩ gì thế? Trong đầu Đình Đình có tiếng kêu gọi đầu hàng của cô.

Lại có một tiếng nói khác cười trộm, nghĩ cái gì? Nam - hoan nữ - ái!

Tiếng nói đầu tiên chính nghĩa lời lẽ nghiêm khắc: Triệu Đình Đình! Mi là con gái, phải rụt rè. Rụt rè, hiểu hay không?!

Một giọng nói khác trái lại: tình đến nồng thì tự nhiên phải hồn - thân giao hoà...

Trong lòng Đình Đình thiên nhân giao chiến, không phân thắng thua, đành phải hất đầu, tự nói với mình không cần suy nghĩ nữa.

Triều Dương trông thấy dáng vẻ Đình Đình hất đầu bên tay phải của hấn mỉm cười, cô gái đáng yêu này.

Tổ tình, hấn phải để cho đàn ông làm chứ.

Sau đó sẽ cô gái rụt rè suy nghĩ, làm cho người đàn ông chờ đợi dày vò từng phút từng giây, cuối cùng mới kiêu ngạo kiêu my gạt đầu đáp ứng khiến người đàn ông không kìm được vui mừng, vô cùng quý trọng.

Cô gái ngọc, nếu như anh không thích em thì làm sao bây giờ?

Triều Dương xiết chặt lòng bàn tay “Nghĩ gì thế?”

“Nghĩ đến phim vừa rồi.” Đình Đình bật thốt lên, sau đó mặt đỏ bừng lên giống như cua đồng vừa mới hấp xong, mắt to nhìn trái nghĩa phải nhưng không chịu nhìn Triều Dương.

Triều Dương cố nhịn mới không có cười ra tiếng.

Triều Dương nhớ tới bài hát nhiều năm trước kia: mắt to của em, sáng ngời lấp ánh, giống như những vì sao trên bầu trời, là ngôi sao sáng nhất. Em tựa như một mồi lửa, lửa cháy hừng hực, chiếu sáng anh...

Hay lắm, Triều Dương thừa nhận, tâm trạng bây giờ của mình thật sự là rất vui, ca từ buồn nôn như thế nhưng hình dung trạng thái của hấn và Đình Đình thật sự rất phù hợp.

Từ rạp chiếu phim đến nhà hàng chỉ mất mười phút đã đi đến.

Triều Dương lưu luyến, thật hy vọng con đường này vĩnh viễn không hết, không phải buông tay Đình Đình ra.

Nhưng —— ngày mai Đình Đình phải đi làm, hấn cũng phải đi làm. Hấn có thể đi chậm chút, có thể tự mình nắm giữ nhưng Đình Đình cũng không tự do như ngôi sao kia.

“Anh đưa em về nhé?” Triều Dương hỏi Đình Đình.

Đình Đình lắc đầu, “Em đi tiểu Thuý tới, để ở chỗ này ngày mai còn phải tới lấy quá phiền phức.”

“Như vậy, lần sau đi. Lần sau anh lái xe tới đón em, sau đó đưa em về.” Triều Dương cười xoa thái dương Đình Đình, cùng đi tới mà cô đã có chút mồ hôi, hai má ửng đỏ, môi căng mọng. Triều Dương nhịn không được, cúi đầu xuống hôn Đình Đình một lần nữa.

Hôn thẳng đến hai người thở hổn hển mới buông nhau ra.

Triều Dương và Đình Đình chia tay ở bãi đỗ xe nhà hàng, hấn dõi mắt nhìn theo Đình Đình biến mất giữa tầm mắt mới đi ô-tô về nhà mình.

Trong nhà thật yên lặng. Triều Dương ngồi một mình ở giữa không gian yên tĩnh, nhìn nhìn đồng hồ, tính toán xem Đình Đình đã về đến nhà chưa.

Triều Dương lo lắng nếu mình gọi sớm mà Đình Đình còn đang trên đường, vừa lái xe vừa nghe điện thoại sẽ phân tâm, không an toàn; lại sợ mình gọi trễ Đình Đình đã đến nhà rửa mặt nghỉ ngơi rồi sẽ ảnh hưởng đến cô.

Mấy phen không yên suy tới nghĩ lui rốt cục vẫn lấy điện thoại gọi qua, tiếng chuông mới vang lên một tiếng, Đình Đình đã nghe điện thoại.

“Em về đến nhà chưa?” Triều Dương khẽ hỏi.

“Ừ, em vừa vào cửa.” Giọng nói trong trẻo của Đình Đình mang theo một chút trầm thấp khàn khàn.

Triều Dương nghe đến trái tim xiết chặt, giống như tất cả máu đều bị dồn về một phía.

“Em nghỉ sớm đi, ngủ ngon.” Tiếng Triều Dương cũng không khỏi trầm thấp dè dặt.

“Anh cũng thế. Ngủ ngon nhé, Triều Dương.”

Nhưng chẳng ai cúp máy.

Tiếng hít thở triền miên của hai người đan vào ống nghe, cuối cùng Triều Dương không nỡ để Đình Đình nghỉ ngơi quá muộn, trầm giọng nói: “Em cúp trước đi.”

Bên kia có tiếng cúp điện thoại.

Triều Dương nhìn điện thoại, cười ngây ngô trong chốc lát.

Ngay cả lúc trẻ tuổi nhất, lần đầu trải qua bể tình cũng không như vậy, đã tưởng niệm thành họa rồi.

Thư kí đẩy cửa tiến vào chỉ nhìn thấy biểu lộ xuân tình nhộn nhạo của sếp, mắt lấp lánh, “Sếp, Hà quản lý của công ty quan hệ xã hội Sở Đốc Hoa xin một cuộc hẹn, hỏi sếp khi nào thì thuận tiện.”

“Hà quản lý?” Triều Dương thoát khỏi hồi ức đêm đó, gương mặt nhìn về phía thư kí.

“Dạ, Hà Hán Nguyệt, Hà quản lý.” Thư kí thiện ý nhắc nhở sếp.

Triều Dương gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã nhớ người này.

“Kế hoạch sắp tới của tôi có thời gian không?” Thời gian làm việc của Triều Dương tương đối tự do, bận rộn thì bận rộn cũng có thể sắp xếp thời gian.

Thư kí gật đầu.

“Vậy cô sắp xếp đi, xong thì nói cho tôi biết.” Triều Dương không có ý định đem tình cảm riêng tư vào trong công việc. Trước đó Hà Hán Nguyệt không có nhắc đến cảm tình trong quá khứ thì hẳn cũng chỉ giải quyết việc chung.

Hôm sau đúng mười giờ Hà Hán Nguyệt tới phòng làm việc của Triều Dương, lần này Triều Dương tiếp đãi cô ở văn phòng lớn.

Hai người nói chuyện khách khí theo thường lệ, khách và chủ ngồi xuống, Hà Hán Nguyệt vẫn đi thẳng vào vấn đề, lấy ra tập văn kiện đưa cho Triều Dương.

“Đài truyền hình của tập đoàn Nghiêm Điện dự định nhờ quý công ty Diệu Vũ Thai làm tiết mục đặc biệt quay tại hiện trường cho năm mới. Đây là dự toán và quá trình diễn tập tiết mục của bọn họ, mời Chương tổng xem qua.” Hà Hán Nguyệt mồm miệng lanh lợi, tư duy nhanh nhẹn, không có một câu nói dư thừa.

Triều Dương nhận tập văn kiện, mở ra xem kỹ.

Bởi vì là tiết mục đặc biệt năm mới cho nên đài truyền hình phá lệ coi trọng, bởi vậy tính toán mượn Diệu Vũ Thai để người chủ trì tham gia tiết mục và khách quý diễn tập, cuối cùng mới chính thức thu. Cho nên cũng không phải một ngày hoặc là mấy giờ là có thể giải quyết vấn đề.

Triều Dương cầm điện thoại lên, thông báo trợ lý bên ngoài, kiểm tra kế hoạch sắp tới của Diệu Vũ Thai. Một lát sau trợ lý trả lời: thiên hậu tình ca nổi tiếng sẽ hát ở Diệu Vũ Thai từ bây giờ đến đêm giao thừa. Vé vào cửa đã bán hết.

Diệu Vũ Thai của tập đoàn Huy Nhật là một nhà hàng tương đối đặc biệt.

Nói nhà hàng, cũng không hoàn toàn chính xác.

Diệu Vũ Thai có một sân khấu lơ lửng trên mặt nước mà những nhà hàng khác không có, có thể dùng để biểu diễn. Nhà hàng có thể chứa được năm trăm khách hàng đến dùng cơm, hơn nữa có thể thưởng thức diễn xuất đặc sắc ở khoảng cách gần. Nghệ nhân diễn xuất ở Diệu Vũ Thai đều có bản lĩnh vững vàng mới có thể không chế diễn xuất ở hiện trường quá gần này.

Đã từng có một đoàn ca múa Phát Lạp Minh ở Tây Ban Nha đóng quân ở Diệu Vũ Thai, mỗi đêm một giờ liên tục diễn xuất trong hai trăm ngày. Lúc ấy Diệu Vũ Thai chật ních, vượt qua dự định, khách căn bản không có biện pháp tìm được một chỗ trống.

Bảy tháng, Diệu Vũ Thai phục vụ thức ăn Tây Ban Nha chính tông, cùng với đoàn múa Phát Lạp Minh của nước lạ tạo cảm giác sống động, nhiệt tình dâng trào kịch liệt, cung cấp sự hưởng thụ cảm xúc đối với vị giác thính giác thị giác đến độ cao nhất cho tất cả khách hàng, đến nay vẫn khiến người ta nhắc lại say sưa.

Cho nên đối với rất nhiều nghệ nhân mà nói, có thể diễn xuất ở Diệu Vũ Thai, hơn nữa không chế được hiện trường, đạt được khen ngợi là một sự vinh quang và khẳng định giá trị cực lớn.

“Tập đoàn Nghiễm Điện đồng ý để dòng chữ thuyết minh tỏ ý cảm ơn Diệu Vũ Thai ở vị trí bắt mắt nhất, nếu như sau này tập đoàn Huy Nhật đưa quảng cáo ở tập đoàn Nghiễm Điện, có thể có ưu đãi.” Hà Hân Nguyệt đưa ra điều kiện mười phần hấp dẫn.

Triêu Dương cũng không bị ích lợi làm choáng váng đầu óc, chỉ khẽ nhún mày “Vì sao bộ phận PR hay bộ quảng cáo của tập đoàn Nghiễm Điện không đến bàn bạc mà lại thông qua bên thứ ba?”

Hà Hân Nguyệt cười một cái, cũng không trả lời.

Nhưng Triêu Dương cũng bình tĩnh hiểu ra vẻ tươi cười đó.

A, phải rồi, chỉ có thông qua bên thứ ba mới không có người từ đó mà giành tư lợi. Mà bên thứ ba vì muốn kiếm phí dịch vụ sẽ dùng toàn lực thúc đẩy việc này.

“Bây giờ tôi không thể trả lời ngay lập tức cho cô. Hà quản lý về trước đi, chờ tin của tôi.” Triêu Dương cũng không phải trả lời qua loa với Hà Hân Nguyệt mà xác thực, nếu muốn tìm được thời gian rảnh giữa chương trình biểu diễn của thiên hậu tình ca, cung cấp cho họ nơi diễn tập và thu tiết mục không phải là điều dễ dàng. Hân phải hỏi ý kiến của quản lý Diệu Vũ Thai.

Triêu Dương cũng không phải một cấp trên tự tiện quyết định rồi sau đó bắt cấp dưới liều chết liều sống thực hiện quyết sách của hân.

“Được. Nhưng thời gian cấp bách, xin cho tôi một kỳ hạn.” Hà Hân Nguyệt sáng khoái đáp ứng.

“Một ngày.” Triêu Dương nói.

“Tốt lắm, một ngày sau tôi sẽ nhận câu trả lời của anh.” Hà Hân Nguyệt đứng dậy, cáo từ với Triêu Dương.

Hà Hân Nguyệt vừa đi thì Triêu Dương mỉm cười.

Cuối năm Đình Đình bận, Triêu Dương đang lo lắng mình tùy tiện hẹn Đình Đình ra ngoài sẽ ảnh hưởng công việc của cô cho nên từ lúc tỏ tình đến nay, hai người chỉ nấu cháo điện thoại vào buổi tối trước khi ngủ, sau đó lưu luyến không rời nói ngủ ngon.

Hôm nay rốt cục có lý do tìm Đình Đình ra ngoài ăn cơm! Trong lòng Triêu Dương nhẹ nhàng quát lên một tiếng “Yes!”.

23. Chương 23: Hẹn hò

Triêu Dương dẫn Đình Đình đến một nhà hàng có tên Thực Tứ ở sâu trong ngõ hẻm ăn cơm.

Bà chủ là một phụ nữ dịu dàng nhàn nhã, cả Thực Tứ yên tĩnh an hòa, thậm chí trong sân vườn còn có tạp dề màu trắng phơi dưới ánh mặt trời. Trong chậu hoa trồng cây xanh biếc không biết tên, không sợ gió lạnh nở hoa thật đẹp.

Trông thấy Đình Đình và Triêu Dương cùng đi vào sân vườn, bà chủ hơi sững sờ lập tức mỉm cười.

Bà không biết chuyện xưa của hai người này, nhưng khi nhìn thấy bọn họ đi cùng một chỗ lại có một vẻ tự nhiên thiên kinh địa nghĩa như nước chảy thành sông.

“Chào mừng cô Triệu anh Chương giá lâm quán nhỏ.” Bà chủ kéo hai người vào sương phòng dâng trà.

Chờ bà chủ đi ra sương phòng, Đình Đình và Triều Dương, đồng thời cười nói:

“Em đã đến Thực Tứ?”

Đình Đình nâng cằm lên nhìn quanh sương phòng, “Lần đầu tiên đi vào nhà của anh, cảm thấy rất thân thiết, bây giờ nhớ lại, ấn tượng đầu tiên anh cho em giống như là phiên bản của chàng Ôn.”

Chỉ là trong nhà Triều Dương, dương khí quá nặng lại có vẻ quanh quẩn. Mà bà chủ Thực Tứ thì yên tĩnh tỉ mỉ, dịu dàng nhã nhặn.

Triều Dương lắc đầu, “Anh không sánh được với chị Ôn, chị ấy có thể một tay chống đỡ cả Thực Tứ, từ chọn mua thức ăn đến nấu nướng rồi đến chiêu đãi khách, rất khó mà làm được. Anh tự nhận làm không được cho nên chỉ có thể ở nhà, ngẫu nhiên chiêu đãi bạn bè.”

Đình Đình cười tủm tỉm “Khó khăn nhất là tâm tính bình thản, không giống người kinh doanh chút nào.”

Triều Dương cười rộ lên, rót một ly trà lúa mạch cho Đình Đình.

Trà lúa mạch của quán này thật tinh khiết và thơm ngọt, uống ngon vô cùng, Đình Đình bưng ly trà nóng nóng nơi tay, cả trái tim đều ấm áp yên tĩnh.

“Chồng tương lai của bà chủ thật có phúc.” Đình Đình cảm khái.

Triều Dương nhìn mặt mũi Đình Đình tràn đầy biểu lộ hâm mộ nhin không được vươn tay búng thái dương của cô một cái “Vừa rồi có người nói anh là phiên bản nam của chàng Ôn, vậy sau này bà xã của anh cũng có phúc.”

“A...” Đình Đình hé miệng nhớ tới điều mình vừa nói, má ửng đỏ, “Hi hi...”

Triều Dương cảm thấy lúc Đình Đình bất ngờ cười “Hi hi” đáng yêu nhất, trong lòng khẽ động bèn kéo Đình Đình lại, hôn lên mu bàn tay một cái, lại lật lòng bàn tay qua hôn tiếp.

Đình Đình cảm thấy ngứa lại có chút ngượng ngùng.

Triều Đình Đình đương nhiên cũng không phải đoá hoa trắng chưa biết đến nhân gian khói lửa cho rằng bị đàn ông hôn thì cái bụng sẽ to lên.

Kỳ thật lúc Đình Đình mười bốn mười lăm tuổi đã biết giữa nam nữ đến tột cùng là chuyện gì.

Đầu sở gây nên chính là Phan Công Tử.

Lúc đó Đình Đình học trung học được nghỉ hè, Phan Công Tử nhàn rỗi trở lại vùng này.

Ba mẹ Triều bận rộn làm việc, bác gái thì chỉ để ý chiều cố tốt cuộc sống và ăn uống hàng ngày của Đình Đình, mẹ Đình Đình lo lắng con gái nghỉ hè ở nhà, bài tập không người giám sát, vừa đúng Phan Công Tử làm người khiếm tốn, đưa lễ vật đến thăm cô chú Triệu Nghiêm liền đem nhiệm vụ gian khổ phó thác cho Phan Công Tử.

Lúc đầu Phan Công Tử còn chịu đựng nhưng chỉ qua vài ngày liền lộ nguyên hình. Một bên giao bài tập cho Đình Đình làm, còn chính mình tìm mấy người bạn nhà Trương Lý Vũ trong đại viện, mấy thiếu niên hai mươi cùng ở một chỗ, nói to nói nhỏ, vô cùng thần bí.

Nếu Đình Đình phân tâm vênh tai nghe, Phan Công Tử sẽ ném một quyển tạp chí dày tới nói: “Tập trung làm bài tập!”

Đáng thương cô gái tươi trẻ chỉ có thể khuất phục dưới vũ lực, nhin xuống lòng hiếu kỳ.

Có một ngày Đình Đình làm xong bài tập rồi ăn cơm trưa. Giờ ngủ trưa, bác gái không ở nhà, để lại lời nhắn nói chỗ trưởng phòng có cấp trên đến, muốn ăn món ăn quê nhà nhưng ngại nhà hàng xung quanh đầu bếp đều không chính tông, nên mời bác qua nấu mấy món. Bác bảo Đình Đình buổi tối tự đến chỗ Phan Công Tử ăn cơm tối.

Đình Đình cảm thấy đến chỗ Phan Công Tử sẽ bị trút giận, còn không bằng hẹn bạn học đi ra ngoài ăn thức ăn nhanh tự do tự tại hơn.

Nhưng nghĩ đến tính cách bằng mặt không bằng lòng của Phan Công Tử, Đình Đình vẫn quyết định gọi điện thoại cho y trước để nói cho y biết quyết định của mình, để y khỏi cho là mình không giữ thể diện cho y, từ nay về sau mọi chuyện đều ngáng chân cô.

Gọi điện thoại qua, chuông vang lên hồi lâu mà không có người tiếp, Đình Đình nhú lông mày nhỏ lại gọi cho Phan Công Tử thì điện thoại trong trạng thái tắt máy.

Đình Đình mười bốn tuổi là một thiếu nữ thành thật. Cô cảm thấy hay là để lại lời nhắn cho Phan Công Tử mới tốt liền chịu đựng mặt trời gay gắt giữa trưa đi ra ngoài một trăm mét, đến nhà Phan Công Tử, lấy ra chìa khoá dự bị dưới chậu hoa trước cửa ra vào, mở cửa đi vào.

Ba mẹ Phan đã ở thủ đô, nhà ở bộ đội đại viện cơ bản trong tình trạng trống trải, chỉ có Phan Công Tử ngẫu nhiên tới ở hoặc là ba Phan mẹ Phan vì tình huống đặc biệt nên đến ở.

Đình Đình đẩy cửa đi vào thì một luồng hơi lạnh phả vào mặt.

Đình Đình nhú mày. Điều hòa mở, xác nhận trong nhà có người, nhưng vì sao mà không tiếp điện thoại?

Đình Đình nghiêng tai lắng nghe thì nghe thấy tiếng động vang trên lầu.

Chẳng lẽ là trộm vào?

Cô gái Đình Đình còn không biết loại thanh âm đó có ý nghĩ gì, suy nghĩ một chút quyết định hay là đi lên lầu xem thế nào.

Đình Đình khẽ bước lên lầu, theo tiếng động đi đến phòng dành cho khách của Phan gia.

Càng đến gần phòng khách, tiếng động kỳ quái càng rõ ràng, giọng nam phức tạp mơ hồ và tiếng rầm rì.

Đình Đình đặt tay trên nắm cửa của phòng khách, do dự một lát rồi khẽ lặng lẽ dùng sức đẩy, không ngờ cửa liền mở ra không một tiếng động.

Đình Đình chăm chú nhìn vào bên trong, cảm như muốn rớt ra.

Chỉ thấy trong phòng lộ ra trên chiếc giường lớn cỡ dành cho vua (198 x 203 cm) là một người đàn ông trần truồng, kẹp lấy một cô gái cũng không mảnh vải che thân, động tác lên xuống, lắc lư loạn chiến đụng vào giường lớn khiến nó kêu lên ken két. Cô gái kia bởi vì miệng bị cái gì đó dài dài chặn lại cho nên chỉ có thể phát ra một tiếng rầm rì trong mũi làm cho người ta nghe xong da đầu tê dại.

Đình Đình giống bị điểm huyết, không thể động đậy, ánh mắt từ từ nhìn lên liền trông thấy một bên mặt Phan Công Tử, mắt nửa khép, môi khẽ mím, gò má ửng hồng, ngón tay bóp chặt đùi thon dài của cô gái...

Giây phút đó Đình Đình đang tê dại thì như bị sét đánh một cái giật mình.

Đình Đình lặng lẽ đóng cửa lại đi xuống lầu, giống như du hồn đi về nhà, không có tâm tư mời bạn học ăn thức ăn nhanh nữa.

Từ ngày đó trở đi, Triệu Đình Đình biết rõ, mình và Phan Công Tử, quyết không là người trong một thế giới.

Phan Công Tử đã trưởng thành, mà cô vẫn là trẻ con.

Đêm đó, Đình Đình giả bộ như chưa từng đến chỗ Phan Công Tử, Phan Công Tử cũng không để ý, chỉ dặn dò cô nghỉ ngơi tốt ở trong điện thoại.

Đêm đó qua đi, Đình Đình nói với cha mẹ cô nhớ ông bà ngoại, lúc này Nghiêm Ái Hoa kêu tài xế đưa Đình Đình đến chỗ cha là Nghiêm tư lệnh ở Nam Kinh

Trước khi Đình Đình vào học trở về, Phan Công Tử đã chuyển ra đại viện bộ đội, không phải mỗi ngày ngẩng đầu cúi đầu đều thấy y nữa.

Từ đó Triệu Đình Đình hiểu được thì ra nam và nữ có thể dùng phương thức như vậy để quan hệ.

Cho đến giờ phút này, Đình Đình hai mươi lăm tuổi đã hiểu được những gì cô thấy năm đó, chẳng qua là một phương thức yêu bình thường.

Nhưng mà việc đó đã in sâu mãi liệt vào trong tâm trí khiến cho hai mươi lăm năm cuộc sống của cô, còn chưa có xuất hiện người khác phái nào có thể khiến cô sinh ra loại cảm giác khác thường này.

Nhưng có lẽ hình ảnh đẹp dễ mà không dung tục bỉ ỉ trong bộ phim đêm đó, cũng có lẽ là bởi vì lửa nóng hôn môi của Triều Dương, hoặc là bởi vì cảm xúc ấm áp ngứa ngáy trong lòng bàn tay giờ phút này, Đình Đình cảm giác mình giống như một khối mỡ bò bị hâm nóng, đang bị tan ra từng chút một.

Ngay lúc Triều Dương nhìn má Đình Đình ửng đỏ, sắp cầm lòng không được mà nghiêng người qua hôn môi thì bà chủ gõ cửa tiến vào.

Trông thấy Triều Dương nắm tay Đình Đình, mặt Đình Đình đỏ ửng, bà chủ hé miệng nhin xuống mỉm cười trở về một gương mặt chuyên nghiệp, “Hai vị, bây giờ mang món ăn nóng lên sao?”

Triều Dương gật gật đầu, Đình Đình cũng gật gật đầu.

Bà chủ đặt bốn món ăn lạnh trên khay xuống, sau đó xoay người đi ra sương phòng, lúc này mới lộ ra một nụ cười thật rõ.

Bên trong đó là thế giới của hai người có tình, bà cảm thấy cao hứng thay bọn họ tận đáy lòng.

Thức ăn lục tục đưa lên, Triều Dương vừa chấm cá tôm vào nước sốt cho Đình Đình, vừa như lơ đãng hỏi: “Gần đây em đang bận làm gì?”

Đình Đình nghe xong, làm vẻ biểu lộ sứt đầu mẻ trán “Đang bận làm tiết mục đặc biệt cho Tết âm lịch. Cấp trên lên tiếng, muốn bỏ tổ hợp bình thường, xóa bỏ sự cứng nhắc tạo cho người xem cảm giác mới mẻ để hai mắt tỏa sáng mà hưởng tiệc vui.”

“Nghe thật khiến cho người ta chờ mong.” Triều Dương lấy đũa chấm một chút nước sốt, ném ném nơi đầu lưỡi, ừ, lượng mù-tạt vừa vặn, xông lên một chút cũng không đến mức quá cay.

Đình Đình nhún vai “Hôm nay em rút thăm, vào chung một tổ với một anh ở nhóm tin tức. Em vẫn luôn rất tôn trọng sùng kính anh ấy, quả thực khó có thể tưởng tượng hợp tác nấu ăn với anh ấy sẽ như thế nào.”

Triều Dương hình dung dáng vẻ Đình Đình luống cuống tay chân, anh kia một bên dùng lời nói khô khan giải thích, muốn cười mà không dám cười.

“Càng kỳ quái hơn, kênh tài chính - kinh tế và thể dục kết hợp cùng một chỗ, hai vị này một người tư duy kín đáo, một người bốn phía kích tình, hoàn toàn không thích hợp.” Đình Đình kẹp một miếng cá sống lên, chấm nước sốt, đưa vào miệng “Um, ăn ngon lắm

”

Triều Dương bắt đầu lột vỏ tôm “Không phải là sử dụng hộp tối (máy ảnh) để người chủ trì bình thường không có khả năng cùng nhau ăn bài một chỗ, cho người xem hiệu quả không tưởng tượng được sao?”

Đình Đình sửng sốt, suy nghĩ một chút, sau đó giơ ngón tay cái, “Triều Dương, anh thật giỏi.”

Triều Dương cười lên ha ha, bỏ con tôm đã lột vỏ xong vào trong đĩa Đình Đình “Khi nào thì quay?”

“Tuần này, trong đài tính mượn một sân bãi đặc sắc chứ không phải ghi hình trong đài. Bất quá sân bãi cụ thể còn chưa quyết định.” Đình Đình nhún vai, “Kỳ thật sân bãi với em mà nói chỉ là thứ yếu, phải nấu món gì mới không làm sụp đổ hình ảnh anh tiên bối trong đài mới quan trọng hơn.”

“Em còn chưa nghĩ kỹ nấu món gì sao?” Ánh mắt sau mắt kính của Triều Dương lập loè ánh sáng.

Đình Đình gật gật đầu, ăn hết tôm “Ngày mai phải báo thực đơn lên mà đến bây giờ em còn chưa nghĩ ra.”

“Có muốn anh giúp em một tay huấn luyện đột kích hay không?” Triều Dương mỉm cười, trong lòng nói: bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Ánh mắt Đình Đình sáng lên, “Tốt quá!”

Nói xong, lại cảm thấy mình tỏ ra quá mức cần thiết liền cười ha ha, gấp một ít đậu cô ve xào vào trong đĩa cho Triều Dương.

Trong lòng Triệu Đình Đình đã có quyết định cũng mỉm cười ngay “Ăn cơm xong đến chỗ anh nhé?”

Đình Đình gật đầu, hoàn toàn không biết dáng vẻ tiểu hồng mao đáng yêu của mình đã lọt vào trong cạm bẫy của đại hôi lang.

24. Chương 24: Diễn Tập

Na Na làm một động tác về phía camera báo hiệu cô đã chuẩn bị sẵn sàng, “Ba, hai, một!”

Đạo diễn ra hiệu quay.

“Xin chào mọi người, tôi là Na Na người chủ trì giải trí Tinh Văn, chỗ đứng bây giờ của tôi là hiện trường diễn tập tiết mục tết âm lịch đặc biệt của đài truyền hình...” Na Na hơi nghiêng thân, làm dấu với camera quay về hiện trường náo nhiệt vui mừng sau lưng cô “... Đây là một tiết mục đặc biệt hoàn toàn mới, do hơn một trăm người chủ trì của 30 chương trình tivi và radio dưới tay tập đoàn Nghiêm Điện tự hội cùng một chỗ, để truyền hình trực tiếp cho người xem bữa tiệc lớn đặc biệt mừng năm mới...”

Khi phía trên chính thức thông báo cho tất cả các phòng ban là đã thuê được sân bãi của Diêu Vũ Thai để diễn tập và thu tiết mục đặc biệt dùng mỹ thực làm chính thì tạo nên sự rung động không nhỏ trong đài truyền hình.

Na Na rút thăm ngẫu nhiên thì được hợp tác với Hứa Đình Vũ kênh cuộc sống khiến không ít người chủ trì trẻ tuổi hâm mộ không thôi.

Na Na tạo dáng “Tan việc phải tranh thủ thời gian đi mua xổ số, sáng nay mặt trời đặc biệt cao.”

Những người khác dù cho nói thầm sau lưng bên trong có mờ ám thì thực sự cũng khó mà nói cái gì, dù sao cũng là rút thăm được kết quả trước mặt mọi người.

Na Na nghe nói Triệu Đình Đình bốc thăm cùng một tổ với thầy Vạn ở tin tức băng tần thì âm thầm cười đến đau bụng.

Thầy Vạn đọc tin tức to rõ, trên TV xem thì thôi nhưng trong sinh hoạt thì đầu ra đầy, làm cho người ta ăn không tiêu. Triệu Đình Đình hợp tác với ông ta thật sự là buồn cho cô.

Đài truyền hình khá coi trọng tiết mục đặc biệt lần này bởi vì đây không giống với tiết mục bình thường. Trong đài muốn cho khán giả biết đến mặt khác ngoài vẻ chuyên nghiệp của người chủ trì. Năm rồi người chủ trì chỉ đơn giản biểu diễn ca múa, làm ma thuật nhỏ một chút, sắp xếp vài tiểu phẩm, rất khó phát triển mới ra về yếu kém.

Lúc này đây nói cho bình thường chính là làm cho những người chủ trì cởi bỏ đi lớp trang phục đẹp, mặc tạp dề vào, tay cầm xẻng đứng quanh bếp lò, tấu một khúc hòa âm nổi niêu chén chậu. Thay đổi nhân vật thể này đích thực nổi bật, làm cho người ta có cảm giác mới mẻ.

Bản thân những người chủ trì đều xoa tay, tính toán thi triển tài nấu ăn của mình thật tốt để khiến mọi người phải lóa mắt mà nhìn.

Người chủ trì bình thường ở nhà biết nấu cơm thì còn tương đối bình tĩnh. Chỉ khổ cho những người tuổi trẻ, vừa chưa lập gia đình, ngày thường không phải ăn ở quán thì đã có cha mẹ chăm sóc, tài nấu ăn rốt cuộc không thể so với những người khác. Bây giờ nước tới chân mới nhảy, làm sao tỏa sáng được đây.

Na Na đã tính trước nên cũng không lo lắng. Khi còn bé cô giúp mẹ nổi lửa nấu cơm không ít, khi Đỗ Huy đến chỗ cô, cô cũng sẽ tự mình nấu.

Bây giờ điều cô muốn làm là thắng Triệu Đình Đình ở trước mặt tất cả mọi người để nếu chính mình thay thế cô chủ trì tiết mục ngôi sao nấu ăn cũng có được một giải thích hợp lý.

Na Na dẫn camera đi xuyên qua hiện trường diễn tập, phỏng vấn nhóm người chủ trì đang chiên xào nấu nướng.

“... Sau lưng của tôi là thầy Khúc, Khúc Chính Nhạc ở kênh tài chính và kinh tế.” Na Na cười như hoa mùa xuân, “Thầy Khúc, bình thường thấy thầy trong tin tức tài chính và kinh tế, lúc phân tích giá thị trường chứng khoán, nói năng trật tự rõ ràng, tư duy kín đáo, thật đúng là không tưởng tượng được lúc thầy nấu ăn sẽ có dáng vẻ gì.”

Khúc chủ trì đeo mắt kính, đầu tóc gọn gàng đáng vẻ thư sinh cười một cái với màn ảnh, “Chẳng lẽ cô nghĩ rằng tôi sẽ cầm cốc chia độ và đồng hồ bấm giây? Ha ha nói giỡn nói giỡn, mọi người xem tiết mục đặc biệt này sẽ biết dáng vẻ tôi nấu ăn ra sao.”

Nói xong, còn cố ý lấy tay che đi vật liệu trên đài, đáng vẻ mười phần thần bí.

Na Na lại đem microphone chuyển sang phía Danh Chuỷ ở kênh thể dục hợp tác với Khúc chủ trì “Anh Liêu luôn lấy phong cách giải thích tràn đầy kích thích nổi tiếng, lần này hợp tác với thầy Khúc có cảm xúc gì không?”

Danh Chuỷ vô cùng khô ngô cũng rất linh hoạt ở kênh thể dục cười cởi mở “Tôi và thầy Khúc lần đầu tiên hợp tác nhưng giữa chúng tôi tràn đầy phản ứng hoá học, đầu tiên có thể tiết lộ cho người xem là nhất định sẽ có kinh ngạc mừng rỡ không thể nghĩ tới. Có lẽ về sau tôi sẽ làm tiết mục với thầy Khúc...”

Na Na mỉm cười, “Tôi và người xem sẽ rất chờ mong sự kinh ngạc vui mừng của hai vị.”

Phỏng vấn bên này xong, Na Na tiếp tục dẫn camera phỏng vấn vài tổ hợp người chủ trì, cuối cùng tựa như lơ đãng đến tổ hợp của Đình Đình và thầy Vạn chủ trì tin tức.

“Thầy Vạn, Đình Đình, hai người khỏe không?” Na Na nhìn thoáng qua tôm và lòng đỏ trứng còn có một chén gạo nhỏ trên bàn, trong mắt hiện lên ánh sáng buồn cười. Hừ, Triệu Đình Đình, để cô thiết thời làm tiết mục mỹ thực mà cũng chỉ biết xào tôm sao? “Thầy Vạn, bình thường tôi xem thầy chủ trì tiết mục tin tức, thích nghe thanh âm thuần hậu dễ nghe của thầy nhất. Tôi thay người xem hỏi thầy một vấn đề, bình thường thầy nói chuyện cũng như vậy sao?”

Vạn Chủ Bá cười như không cười nhìn cô gái nhỏ “Tiếng nói như thế này này, nhưng có chỗ khác với giọng nhanh. Nghe giống với giọng trong tin tức không?”

Na Na lắc đầu, “Trong tin tức nghe có vẻ quyền uy, bây giờ nghe ra thân thiết hơn.”

Vạn Chủ Bá cười một cái, với sự từng trải và kinh nghiệm của hắn đã hiểu rõ tâm tư nhỏ mọn của mấy đứa trẻ này. Dù sao bình thường cô gái này cũng không có xung đột bất lợi gì với ông trong công việc nên ông cũng chỉ xem như diễn trò với người trẻ.

Na Na cuối cùng đưa microphone tới trước mặt Đình Đình, “Đình Đình, đứng chung một tổ với thầy Vạn có thể có áp lực hay không?”

Đình Đình cũng không ngốc, làm sao chịu rút lui? Nhưng rốt cuộc không muốn để cho Na Na quá mức đắc ý liên nhú mày cười, “Có áp lực mới có động lực, cùng một tổ với thầy Vạn, càng phải phát huy vượt qua trình độ, có tiến bối bậc thầy ở bên cạnh chỉ đạo chứ sao.”

Na Na cứng lại. Uh, nghe nói thầy Vạn nổi danh là đàn ông tốt, sau khi tan ca, chỉ cần có thời gian thì nhất định tự mình đi đón con gái tan học, đến siêu thị mua thức ăn, về nhà rửa chén nấu cơm, sau đó chờ bà xã tan ca, ba người một nhà ăn cơm. Mười năm như một ngày, được phụ nữ chưa lập gia đình trong đài tôn sùng là hình mẫu.

Vạn Chủ Bá cười rộ lên “Suy nghĩ nhiều rồi, Đình Đình tự em đã có ngộ tính, chẳng qua tôi nhắc nhở một chút mà thôi.”

“Thầy Vạn, chúng ta như thế này có ai ác ý mà thổi phồng không?” Đình Đình cũng cười, tiếp xúc với thầy Vạn rồi mới thấy ông là một người hiền hoà chứ không có cứng nhắc như trong tin tức.

Ánh mắt Na Na không thể không lóe lên.

Không thể tưởng tượng được xưa nay thầy Vạn làm cho người ta cảm giác nhạt nhẽo vô vị lại cũng biết nói đùa với người trẻ?

Ngược lại Hứa Đình Vũ cùng một tổ với cô, một kiểu thân sĩ nho nhã, lễ phép bảo trì khoảng cách với cô, không thân không lạ, cứ như chỉ có mỗi việc chung. Cô nói tôi tới thái độ, hẳn đã nói tôi đi rửa rau; cô nói tôi tới xào rau, hẳn cũng không phản đối, lẳng lặng ở một bên ném gia vị cho cô, trợ thủ. Thoạt nhìn thì phối hợp ăn ý nhưng toàn bộ quá trình trao đổi rất ít.

Na Na không thể không hận.

Cô đã xem qua tiết mục anh Hứa và Đình Đình chủ trì chung, họ chỉ cần một ánh mắt, một câu nói đã có thể biết đối phương suy nghĩ gì, tạo ra phản ứng chính xác, đạt tới cảnh giới hỗ trợ lẫn nhau tốt nhất mà mỗi một người chủ trì theo đuổi, ai cũng không làm lu mờ ánh sáng của ai.

Nghĩ tới đây, Na Na giữ trạng thái mỉm cười, “Vây trước tiên chúc thầy Vạn và Đình Đình hợp tác vui vẻ, tạo cho người xem sự vui mừng đặc biệt.”

Nói xong, Na Na đóng microphone, camera cũng dập máy quay, Na Na trở lại tổ của mình hội họp với Hứa Đình Vũ.

Chỗ diễn tập đang náo nhiệt, chợt có tiếng xềng rơi xuống đất, rồi tiếng kêu sợ hãi “cháy “.

Mọi người chạy tới cứu hỏa, cười cười, gọi gọi, không khí rất là sinh động.

Đạo diễn ở một bên ra hiệu camera thu nhận hết những hình ảnh này, đợi cho làm hậu kỳ thì chiếu ra ngoài lễ. Những tình cảnh ngoài ý muốn này, nếu như không thu vào tiết mục ngoài lễ thì thật là đáng tiếc.

Trong tai Đình Đình có tiếng người âm ỉ, nhưng lòng Đình Đình cũng rất yên tĩnh, cô dựa theo trình tự Triều Dương dạy cô, chậm rãi thao tác.

Vạn Chủ Bá ở nhà làm người nấu ăn cho gia đình nhiều năm để cho Đình Đình ra tay.

Khi ông nghe cô gái này dịu dàng giảng thuật thức ăn cô chuẩn bị thì biết món ăn mình chuẩn bị quyết không kém hơn so với cô gái trẻ tuổi này, lúc này liền quyết định để Đình Đình làm đầu bếp chánh, ông làm trợ thủ cho Đình Đình.

Ông trông thấy vẻ mặt cô gái nhỏ có chút ngạc nhiên cùng với một chút ngượng ngùng từ từ nổi lên sau đó, dường như cảm thấy cô đoạt danh tiếng của ông cho nên hơi ngại.

Vạn Chủ Bá thấy thú vị.

Bây giờ có rất ít cô gái còn có vẻ khờ dại không giả dối như vậy.

Người chủ trì có nửa người đứng trong giới giải trí, bọn họ tiếp xúc các loại ngôi sao, khi làm tiết mục đều bị nghĩ muốn tự đề cao phong cách của mình, bị rất nhiều người xem TV nhận ra và phản ứng.

Nhưng cũng như binh sĩ không muốn làm tướng quân thì không phải binh lính tốt, người chủ trì không muốn nổi danh cũng không phải người chủ trì giỏi.

Ông nhìn ra được, cô gái trẻ tuổi này tuy chăm chú làm việc nhưng lại không hề tính toán không từ thủ đoạn nào. So với Na Na vừa rồi cười cười nói nói như châu ngọc kia, cô như vậy rất thiết thời.

Vạn Chủ Bá vỗ vỗ vai Đình Đình, “Đồ ăn của em rất mới lạ, tôi đã nhìn sơ qua một vòng hiện trường không có món ăn giống em. Thế chúng ta mới có thể thắng được. Cố gắng lên! Tôi xem trọng em đấy ~”

Đình Đình thấy Vạn Chủ Bá đã lớn tuổi mà lại bắt chước lời kịch trong tình cảnh hài kịch giống như đực, không khỏi phì cười ra tiếng.

“Ừ!” Em sẽ, thầy Vạn! Đình Đình cam đoan trong lòng.

Diễn tập chấm dứt, một đám người chủ trì lục tục rời đi Diệu Vũ Thai.

Na Na đuổi theo Hứa Đình Vũ đang rời đi nhanh.

“Hứa Đình Vũ, anh cảm thấy món ăn của chúng ta có thể thắng được không?”

Bước chân anh Hứa không nhanh không chậm nhưng vẫn giữ tốc độ như cũ “Có thể thắng hay không không quan trọng, quan trọng là tiết mục đẹp mắt, mọi người vui vẻ.”

Na Na cắn cắn môi. Cô không biết vì cái gì anh Hứa đối với cô lãnh đạm như vậy, trong trí nhớ của cô mình cũng không có đắc tội hắn, cái này làm cô suy nghĩ trăm mối mà vẫn không có cách giải thích.

Đang lúc Na Na định nói thêm gì để tạo không khí hòa hoãn thì Đình Đình đeo túi lớn từ phía sau chạy tới.

Hứa Đình Vũ nhìn thoáng qua cái túi rất to của Đình Đình, nặng đến có thể đập ngất người chạy xe máy lắc đầu, “Có cần tôi giúp cô không, Đình Đình?”

Đình Đình liếc mắt nhìn Na Na đang lạnh lùng nhìn, lại nhìn anh Hứa cao lớn đẹp trai lắc lắc đầu cười “Không cần, bạn của tôi đang đợi bên ngoài, tôi đi trước, tạm biệt.”

Nói xong lướt qua hai người chạy ra.

Hứa Đình Vũ nhìn đuôi ngựa nhảy lên nhảy xuống lúc Đình Đình chạy, mỉm cười một cái. Đình Đình này, tràn đầy sức sống thật khiến tâm tình của người bên cạnh cô cũng thoải mái.

Na Na lại trầm mắt xuống, tay nắm chặt, nắm đến sít sao.

Triệu Đình Đình! Sao tôi có thể để cô giỏi hơn tôi? Tôi sẽ không để cô đắc ý quá lâu!

Còn Hứa Đình Vũ nữa! Anh sẽ phải trả giá thật nhiều vì sự coi thường này!

Na Na âm thầm thề trong lòng.

25. Chương 25: Hai Nam Hai Nữ

Triệu Dương đi ô-tô chờ ở ngoài cửa Diệu Vũ Thai, trông thấy Đình Đình từ cửa chính đi ra bèn quay cửa kính xe xuống, vẫy tay với Đình Đình.

Đình Đình chạy tới, kéo cửa xe hơi nghiêng ở tay lái phụ, ngồi vào trong xe.

Triệu Dương lấy ra một hộp nước canh trái cây ấm từ trong thùng giữ ấm đưa cho Đình Đình, lại lấy ra một cái muỗng dài, “Ăn một chút lót bụng đã, xem xe xong lại đi ăn cơm.”

Đình Đình cười tủm tỉm nhận canh trái cây, khẽ nghiêng người qua hôn lên má Triệu Dương.

Giữa Đình Đình và Triệu Dương lâm trạng thái bảo dưỡng thức ăn chưa ăn.

Đàn ông và phụ nữ, tên đã lên dây, ít khi dừng lại giữa đường trừ phi bị cắt đứt ngoài ý muốn.

Cắt đứt chuyện tốt, vừa vặn là hoa hoa công tử Phan Công Tử.

Cuộc gọi đoạt mệnh liên hoàn của Phan Công Tử, lần thứ nhất không được lại kiên nhẫn gọi lại.

Lúc đó Đình Đình và Triệu Dương học nấu đồ ăn, Triệu Dương dạy Đình Đình chọn lựa nguyên liệu như thế nào, xử lý nguyên liệu nấu ăn ra sao, cách điều chế tương chấm....

Triệu Dương chấm một ít tương blueberry bôi lên chóp mũi Đình Đình, Đình Đình “A” một tiếng, nhìn chằm chằm chóp mũi mình, giơ tay muốn lau đi, đôi mắt to đảo cái biến thành mắt chọi gà. Triệu Dương trông thấy buồn cười quá ôm lấy Đình Đình, trước hôn vào chỗ tương blueberry trên chóp mũi, sau đó nhẹ nhàng dời xuống, hôn cặp môi đỏ mọng.

Trong miệng có mùi thơm blueberry ngọt ngào nồng đậm, dụ Đình Đình duỗi đầu lưỡi ra liền bị Triệu Dương cướp lấy, hôn triền miên

Hai người hôn đến thở không nổi, cả hai tình sinh ý động, đang khát vọng được tiến thêm một bước nữa thì chuông điện thoại của Đình Đình vang lên, tắt, sau đó lại vang lên, lại tắt, lại vang lên.

Đình Đình không thể không dừng nụ hôn ngọt ngào tựa như tra tấn của Triệu Dương, bàn tay giữ lại eo lưng Triệu Dương, khẽ thở dốc “Em đi nghe.”

Triều Dương tuy không tình nguyện nhưng cũng lưu luyến để cô đi nghe điện thoại. Có điều hẳn thấy nếu hôn tiếp nữa, hẳn và Đình Đình tuyệt không phải hôn có thể xong.

Đình Đình đi qua lấy điện thoại từ trong túi ra nhìn dãy số, là Phan Công Tử.

Đình Đình thở dài, ấn nút trả lời.

Tiếng của Phan Công Tử lạnh lạnh trong điện thoại, “Muộn như vậy mà còn chưa về nhà? Để cô chú biết rõ thì không tốt lắm đâu?”

Đình Đình cười ngất.

Phan Công Tử hàng đêm sinh ca yếm vũ, ăn chơi trác táng lại để ý tới đêm cô có về ngủ hay không, quả thực quái dị.

“Em đang chuẩn bị một chút cho tiết mục đặc biệt tết âm lịch, lập tức về ngay.” Đình Đình nhìn sang Triều Dương lẳng lặng nghe cô nói điện thoại, ánh mắt âm u thẹn thùng mỉm cười.

Phan Công Tử thở dài ở bên kia điện thoại “Công việc tuy quan trọng nhưng sức khỏe cũng mười phần quan trọng. Nói dẫn em đi xem xe, tuần này như thế nào?”

“Chủ nhật phải diễn tập.” Đình Đình cũng không phải đùa đấy Phan Công Tử, tiết mục đặc biệt đúng là diễn tập vào Chủ nhật, hơn ba mươi đài cùng trên trăm người chủ trì quy tụ lại một chỗ không dễ dàng chút nào. Giai đoạn trước phải chuẩn bị nhiều thứ, có khi từng nhóm tiến hành diễn tập không dưới tám tiếng đồng hồ.

“Diễn tập chấm dứt, anh tới đón em. Anh quen người ở đại lý xe, hẹn sau khi tan việc dẫn em đi xem xe.” Giọng của Phan Công Tử không lạnh không nhạt, “Chú Triệu đã dặn dò anh, chút chuyện như vậy anh phải làm tốt mới có thể ăn nói với chú.”

Đình Đình nghe biết được Phan Công Tử mất hứng.

Y càng mất hứng, giọng nói càng lạnh nhạt kiểu bình thản như mây trôi nước chảy.

Nếu Đình Đình không thức thời cũng không nên tiếp tục thoái thác nữa “Được, anh cho em địa chỉ, diễn tập chấm dứt em tự đi.” Phan Công Tử cũng không dài dòng, báo địa chỉ rồi cúp điện thoại.

Đình Đình trừng mắt nhìn điện thoại thật lâu, gần đây tính tình Phan Công Tử cổ quái, chẳng lẽ là tình cảm có vấn đề gì?

Cô ảnh hậu lần trước là chuyện đã qua rồi. Gần đây lan truyền chuyện xấu với Phan Công Tử là ngọc nữ mới ra nghề.

Gương mặt nhỏ cỡ bàn tay, còn mang chút ngây thơ của đứa trẻ, mắt như nước mùa thu, lông mày như núi xa, môi anh đào, mặc một bộ váy dài bằng phẳng, dáng vóc mười phần thanh khiết.

Có phóng viên hỏi ngọc nữ, Phan Công Tử rời khỏi tình yêu với ảnh hậu chuyển sang phía cô, người trong cuộc có cảm tưởng thế nào. Cô liền nháy một đôi mắt sáng như nước mùa thu sao lạnh, mỉm cười ra vẻ nghe không hiểu. Không trả lời để các người phỏng đoán. Dù đoán ra kết luận gì cũng đều không quan hệ với cô.

Đình Đình trầm nghĩ, chẳng lẽ Phan Công Tử đi đêm nhiều cuối cùng cũng đã gặp quỷ, lần này rốt cục y gặp được đối phương, thông suốt không thoát?

Triều Dương nghiêng đầu liếc mắt nhìn Đình Đình, thấy thất tình hiện trên mặt cô, hơi nhíu mày, khẽ chu miệng thì cười vui vẻ đưa tay xoa đầu cô “Nghĩ cái gì mà mặt biểu lộ nhiều vậy.”

Đình Đình lắc lắc đầu, cọ cọ trong lòng bàn tay Triều Dương “Em đang nghĩ tới thái độ quái dị gần đây của Phan Công Tử, chút nữa đến đại lý xe, nếu y nói lung tung gì anh cũng đừng để ý đến y.”

Triều Dương cười một cái, vỗ tay, tỏ vẻ biết rồi.

Đại lý xe Phan Công Tử chọn nằm ở khu vực hoàng kim, xung quanh đều là những cửa hàng xa xỉ bán đồ tinh phẩm, cửa kính sát đất sáng bóng trong suốt. Trong nhà hàng chỉ thấy lác đác vài người, tiền lương

trung bình căn bản cũng không dám đi vào. Nhân viên bên trong sớm luyện được một đôi mắt lửa vàng, người có tiền hay không có tiền chỉ quét mắt một vòng liền biết ngay, thái độ cũng vậy mà biến hóa theo nhiệt tình hoặc là lãnh đạm.

Dù cho gia cảnh hùng hậu như Triệu Đình Đình cũng chưa đi vào lần nào.

Không thể tin nổi đại lý xe Phan Công Tử chọn là chỗ này. Đình Đình oán thăm, quả nhiên là phong cách của Phan Công Tử, phong tao có thừa, thực dụng không đủ.

Triêu Dương tìm ga ra tầng ngầm trong một gian bách hoá dừng xe, lên lầu, đi một lúc thì đến đại lý bán xe.

Quản lý đại lý xe tự mình đứng ở cửa ra vào nghênh đón Đình Đình và Triêu Dương, trông thấy Triêu Dương thì sững sờ muốn chào hỏi, Triêu Dương không muốn bị phát giác khẽ lắc đầu. Quản lý quen nhìn mặt mà nói chuyện, lập tức làm vẻ mới quen “Hai vị khỏe không, tôi là quản lý đại lý xe này, hai vị gọi tôi là Sử Phan Tắc. Không biết hai vị xưng hô như thế nào?”

“Tôi họ Chương, cô ấy họ Triệu.” Triêu Dương mỉm cười.

Quản lý đại lý xe Sử Phan Tắc gật gật đầu “Hôm nay hai vị muốn mua loại xe gì?”

Lúc này Phan Công Tử dẫn theo một cô gái cho dù ở trong phòng cũng đeo kính râm trên mũi đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Đình Đình và Triêu Dương đã đến trước y một bước, ánh sáng trong mắt lóe lên lập tức cười nói: “Anh Sử, bạn của tôi tới rồi, anh có xe gì tốt thì giới thiệu cho hai cô gái này?”

Sử Phan Tắc là người khéo léo, nhìn điệu bộ này đã hiểu được mùi vị, liền cười “Hai cô có thích loại gì hay không để tôi cũng để giới thiệu.”

Cô gái đeo kính râm trên mũi khiến không ai nhìn ra mặt mũi thế nào nói khẽ: “Tôi cũng không biết những thứ này, Phan nói loại nào tốt thì lấy loại đó.”

Đình Đình nghe giọng nói mềm mại của cô gái kia, tự than thở mình không được như thế.

Triêu Dương trầm giọng nói bên tai Đình Đình “Em thích loại nào cứ chọn.”

Đình Đình nghe xong nói giỡn, “Chọn trúng anh tặng cho em sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng thì cảm giác không ổn. Cô thấy cách ăn mặc bình thường của Triêu Dương, không hề xa hoa, cô cũng chưa từng hỏi Triêu Dương làm nghề gì lại đột nhiên nói đùa một câu để cho hấn không duyên cớ tặng cô một chiếc xe, nếu Triêu Dương không thể vậy thì quá thương tổn người ta.

Không ngờ Phan Công Tử ở một bên nói: “Nói sao chứ? Nếu anh hẹn em đi ra chọn xe, chọn trúng tự nhiên cũng là anh tặng cho em. Sau này chính em đi chọn xe, lại bảo anh Chương tặng cho em.”

Đình Đình giận trừng mắt nhìn Phan Công Tử, anh nói lung tung cái gì?

Phan Công Tử nhún vai, anh sợ bạn của em tặng không nổi, đây không phải giảng hòa thay em sao?

Đình Đình tiếp tục trừng trừng trừng, Phan Công Tử coi chừng về sau em không bao giờ cứu anh nữa!

Phan Công Tử ngừng lại một chút, quay đầu lại nói với cô gái đi cùng, “Ánh mắt Đình Đình rất tinh, cô ấy mua xe gì thì em cũng mua xe đó đi.”

Cô gái kia nghe vậy, liền tháo kính râm xuống, dịu dàng nhìn về phía Đình Đình.

Cầm Đình Đình muốn rơi xuống.

Dĩ nhiên là ngọc nữ tiểu thư tình yêu mới của Phan Công Tử.

Đây là lần đầu tiên Phan Công Tử dẫn phụ nữ bên ngoài đến cho cô thấy mặt.

Triêu Dương cười, rất muốn đẩy cái cầm Đình Đình trở về.

Cô gái ngọc này có biết nét mặt của cô bây giờ có bao nhiêu đáng yêu hay không?

Quản lý đại lý xe Sử Phan Tắc vừa nghe xong, liền hiểu được cô gái họ Triệu ăn mặc chẳng hề xuất chúng này mới là khách quý hôm nay còn cô gái cùng đi với Phan Công Tử chẳng qua là tiện thể mà thôi.

Đầu Đình Đình lớn như cái đầu, không biết Phan Công Tử hứa cho ngọc nữ này cái gì, chỉ sợ mình vừa ý cũng không hợp với tâm ý của ngọc nữ này.

Nghiêng đầu nhìn Triệu Dương thì Triệu Dương cười cổ vũ một cái “Em cứ chọn theo ý của mình.”

Đình Đình suy nghĩ một chút hay là hỏi ý ngọc nữ xem “Cô thích cái nào?”

Ngọc nữ mặt mày dịu dàng nhẹ nhàng tận xương “Chỉ thích là được rồi, em thì xe gì cũng được.”

Ngược lại nhìn như Đình Đình có vẻ khó hầu hạ.

Đình Đình nhún vai, cô đã nói thế thì đừng trách tôi không để ý sở thích của cô.

“Tôi muốn loại xe không đắt, ít hao xăng, ngoại hình nhỏ nhưng kiểu dáng xe không quá hấp dẫn chú ý. Mini Cooper không cần giới thiệu cho tôi.” Đình Đình cười rộ lên như ánh nắng xuân.

Quản lý Sử Phan Tắc đã thấy nhiều vị khách khác nhau, bỗng nhiên hiểu rõ, so sánh với vị nữ diễn viên bên cạnh Phan Công Tử, cô Triệu này quả thật bình tĩnh, ánh mắt rất cương quyết. Cũng không phải làm bộ, lầy lội làm tiền. Cô nói không cần Mini Cooper thì thật sự không muốn Mini Cooper.

Quản lý gật đầu một cái, “Chỗ của tôi có một chiếc Citroen trắng mô hình nhỏ, chắc hẳn phù hợp yêu cầu của cô. Xin mời đi theo tôi.”

Nói rồi dẫn đoàn người đi sang phía bên cạnh.

“Đây là Citroen C3, về ngoài có một phong cách riêng, có mười ba loại màu sắc có thể lựa chọn. Ở châu Âu còn hơn Mini Cooper một bậc. Trang bị động cơ có khí dầu ma-dút, quyết không phải động cơ mà Citroen sản xuất trong nước sử dụng, tốc độ và khung xe rất tốt. Dáng xe này làm cực kỳ vững chắc, tuy điều khiển cũng không được coi là hạng nhất, nhưng hay ở chỗ dễ dàng điều khiển xe, tính năng phanh tốt, đỉnh mở ra cũng có thể làm xe hở mui...” Quản lý nói lưu loát, giảng giải mười phần kỹ càng “Tốc độ cao nhất ở nội thành có thể đạt tới một trăm sáu mươi km mỗi giờ, vùng ngoại thành có thể đạt tới một trăm tám mươi km...”

Đình Đình bị lòng hiếu kỳ câu dẫn.

Đình Đình không hiểu xe nhiều lắm bởi vì lúc trước cũng không nghĩ dùng xe thay đi bộ. Về sau bị kích thích, vừa không nghĩ chạy mini cooper cha mẹ tặng rêu rao khắp nơi, lúc này mới cao hứng mình nên mua một chiếc xe có thể bảo vệ môi trường. Nhưng mà dù sao cũng là con gái, hiểu biết về xe chỉ dừng lại ở màu sắc ngoại hình hoặc biểu tượng bề ngoài.

Quản lý khéo léo nói ra sự khác biệt của xe Citroen C3 với mọi người.

Hai mắt Đình Đình tỏa sáng.

So với Mini Cooper được nhiều người biết, Citroen an phận hơn rất nhiều.

“Nếu cô thích, có thể thử xe một lần, cảm giác cực kỳ tốt.” Quản lý Sử Phan Tắc tận lực đề cử nói.

Đình Đình le lưỡi “Tôi còn chưa biết lái xe.”

Trong mắt Triệu Dương thoáng qua sự vui vẻ, ngay cả Phan Công Tử tâm tình bất định cũng cười rộ lên giống như đã quên chuyện không vui lúc trước “Sớm đã bảo em có thời gian đi học lái xe đi, cả thầy dạy anh cũng tìm cho em rồi, cam đoan em thi một lần liền qua.”

“Hi hi...” Đình Đình đành phải cười ngây ngô, chẳng trách Phan Công Tử độc da oán khí, đúng là y nhắc chính mình ba lần bốn lượt, còn phiền y giúp cô tìm huấn luyện.

“Mua xe rồi tranh thủ thời gian đi học đi, Đại Lang đã hỏi anh nhiều lần, chừng nào thì em đi thi bằng lái.”

“Quay hết tiết mục thì đi, quay hết tiết mục thì đi!” Đình Đình vội cam đoan với Phan Công Tử.

Đình Đình không quen với Đại Lang. Đại Lang là người tuyệt đối theo chủ nghĩa đàn ông mặc kệ con gái, cho tới bây giờ nhìn cũng không nhìn tới Đình Đình nhỏ hơn hẳn mười tuổi. Tính tình Đại Lang cũng xấu, nghe nói khi còn bé Nhị Lang thường xuyên bị hắn đánh đến không dám về nhà, khóc suốt mướt trốn ở phía sau con gái.

Đại Lang chịu ra mặt bảo vệ cô thông qua thi bằng lái, cũng coi như là nể mặt Phan Công Tử, Đình Đình không phải người không biết tốt xấu.

“Chờ em thi bằng lái xong, mời anh Đông Tử ăn cơm.”

“Lúc này lại biến thành anh Đông Tử rồi?” Phan Công Tử cười như không cười liếc Đình Đình, lại như điều vô dương oai liếc mắt nhìn Triệu Dương, “Quyết định chưa? Rốt cuộc mua cái nào?”

Đình Đình hơi cúi đầu, giơ tay sờ mặt ngoài như gương sáng của xe, “Giá bao nhiêu vậy?”

Cho nên không nhìn thấy biểu lộ như muốn trợn trắng mắt của ngọc nữ.

Hai người đàn ông tranh nhau muốn mua cho cô mà còn hỏi giá bao nhiêu tiền? Ngọc nữ trầm nghĩ.

Sử Phan Tắc lại mỉm cười “Chiếc xe này trong nước còn chưa nhập khẩu, chỉ đặt ở tiệm chúng tôi quảng cáo. Nếu cô Triệu thích, tôi sẽ đặt giúp cô ở nước Pháp, giá cả...” Giá cả cao thấp sẽ có thay đổi.

“A ——” Đình Đình ngoài ý muốn, thì ra trong nước chưa nhập khẩu nữa “Quá phiền phức...”

“Không phiền không phiền.” Quản lý Sử Phan Tắc sợ miếng mồi béo bay mất tranh thủ thời gian giải thích, “Nếu như cô Triệu quyết định mua kiểu xe này, chỉ cần ký hợp đồng mua xe, đặt tiền cọc, thủ tục khác đều do tiệm chúng tôi phụ trách, nhanh nhất một tuần là có xe.”

“Anh Sử anh giúp cô ấy lo hết giấy phép thủ tục đi, bất kể bao nhiêu tiền.” Phan Công Tử đứng một bên quyết định.

Đình Đình không nói thêm gì nữa, gật gật đầu, quyết định như vậy cũng được.

Phan Công Tử cũng không có ý bảo ngọc nữ và Đình Đình cùng đi ký hợp đồng mua xe. Vẫn là Đình Đình không đành lòng gạt ngọc nữ một bên, hỏi “Cùng tới văn phòng chứ?”

Ngọc nữ ngửa mặt nhìn về phía Phan Công Tử, khẽ lắc tay Phan Công Tử với dáng vẻ nũng nịu, Phan Công Tử gật đầu, ngọc nữ mới mỉm cười, cùng Đình Đình vào văn phòng.

Đình Đình trầm suy nghĩ, cả cách cầm tay của đàn ông, khờ dại tự nhiên nhẹ nhàng lay động như vậy cô cũng không làm được.

Giả sử ngọc nữ lại dậm chân một phát thì sao nhỉ?

Đình Đình nghĩ không nổi nữa, chỉ cảm thấy toàn thân run lên, đỉnh đầu trần trần tiếng sấm.

Triệu Dương mỉm cười nhìn theo bóng lưng Đình Đình, Đình Đình thiện lương, ngọc nữ chưa hẳn cảm tạ lòng tốt của em.

Có mấy nữ tử ham hư vinh không thích Porsche?

Chỉ có Đình Đình là thấy đủ với một chiếc Citroen.

Chờ Đình Đình và ngọc nữ từ phòng quản lý đi ra, Phan Công Tử và Triệu Dương đều đưa ra một tờ chỉ phiếu tới trước mặt Sử Phan Tắc.

“Cái này...” Sử Phan Tắc có khéo thế nào cũng không biết làm gì cứ nhìn qua nhìn lại.

Đình Đình lại thấy không sao cả, Phan Công Tử mua xe cho cô thì về sau đương nhiên sẽ phải kêu cha đi tính sổ với Phan Công Tử. Phan Công Tử có thể không thèm nhìn cô, nhưng tuyệt đối sẽ không thể thèm nhìn cha cô Triệu Kính Quốc.

Cho nên Đình Đình kéo cánh tay Triệu Dương cười tươi sáng “Anh tiết kiệm tiền, mời em ăn cơm ngon nhiều hơn. Anh Đông Tử không thiếu tiền, cho y mua.”

Triệu Dương nhìn thấy vẻ mặt quản lý đại lý xe nén cười đến mức vắt vả, gật gật đầu.

Không thiếu tiền đều đã nói ra thì hẳn còn cần gì kiên trì chứ?

Phan Công Tử nghe được khoe miệng co lại, Triệu Đình Đình, em dám nói anh như vậy sao?

Chỉ có ngọc nữ cười không nổi, dù đơn giản cũng nhìn ra Phan Công Tử quan tâm cô bé này.

Huống chi, ngọc nữ cũng không đơn giản.

Phan Công Tử giao chi phiếu cho Sử Phan Tắc rồi tựa như lơ đãng hỏi Đình Đình: “Xe mua xong rồi. Em ăn cơm chưa? Cùng nhau ăn cơm đi.”

“Em diễn tập đến trưa, mệt mỏi chết được, chỉ muốn sớm về nhà ngủ.” Đình Đình tựa trên bờ vai Triệu Dương.

Phan Công Tử cũng không cưỡng ép, chỉ sờ đầu Đình Đình “Về đến nhà gọi điện thoại cho anh, anh mới yên tâm.”

Đình Đình nhăn chóp mũi, “Biết rồi, Ấu bỏ đi”

Chỉ là nhóm người đứng trong đại lý xe hoàn toàn không biết, mỗi tiếng nói cử động của bọn họ, đều bị người có lòng xấu thu vào trong máy ảnh.

26. Chương 26: Lễ Mừng Năm Mới (thượng)

Tiết mục năm mới đặc biệt truyền ra thì Đình Đình đang ở nhà ông ngoại ở Nam Kinh mừng năm mới.

Nghiêm tư lệnh chỉ có một con gái là Nghiêm Ái Hoa, con gái lại chỉ sinh một mình Đình Đình, tuy không phải từ nhỏ sống bên người lớn lên nhưng trong lòng vô cùng lại yêu thương sủng nịch.

Từ khi Đình Đình ra đời đến nay, chiếc xe đạp đầu tiên, điện thoại đầu tiên, máy vi tính đầu tiên, lần đầu tiên du lịch hải ngoại, đều là quà của Nghiêm tư lệnh cho cháu gái.

Triệu Kính Quốc ba Đình Đình thường nói với vợ, nếu Đình Đình do ông bà ngoại nuôi lớn, không chừng được thương đến coi trời bằng vung.

Nghiêm Ái Hoa không thể phản bác.

Tiết nuôi suốt đời của Nghiêm tư lệnh là bà lão lúc còn trẻ bị thương, sau khi sinh con gái Ái Hoa thì không thể sinh con thêm nữa. Đến khi con gái lập gia đình, ông lão thủ trưởng chỉ tâm tâm niệm niệm muốn ôm cháu ngoại, coi như con mà nuôi, dạy nó các kỹ năng hành quân chiến tranh, về sau kế thừa ông trở thành quân nhân.

Không ngờ con gái sinh cũng là cháu gái. Lúc đó nhà nước lại phổ biến chính sách kế hoạch hoá gia đình, cả đời Nghiêm tư lệnh chăm chú đi theo đảng tự hào, càng nghĩ nhiều cũng thở dài một tiếng, bỏ đi bỏ đi, không còn ý nghĩ với con gái nữa.

Triệu Đình Đình là cháu duy nhất nên trở thành niềm vui của Nghiêm tư lệnh, tất cả ăn ngon mặc đẹp đồ dùng tốt đều tặng cho cháu gái.

Lúc Đình Đình mới sinh ra, đừng nói là sữa bột nhập khẩu, dù cho sữa bột sản phẩm trong nước cũng là thứ phân phối, em bé ở gia đình bình thường không có sữa mẹ chỉ có thể ăn ít bánh bằng sữa. Nghiêm tư lệnh lại thông qua quan hệ, vì sữa mẹ không đủ cho Đình Đình mà mua sữa nhập khẩu về chồng chất cao như ngọn núi.

Đình Đình uống không hết thì tất cả rót vào trong bụng Triệu Kính Quốc xuất thân cực khổ khiến tất cả mọi người trong đại viện thấy ông đều muốn trêu chọc hai câu.

“Trời Tiểu Nghiêm ở cũ, sao thật đều ở trên người Triệu trợ lý?”

“Ha ha, Tiểu Triệu, chờ Ái Hoa ra tháng, anh nên rèn luyện thật nhiều.”

Đến khi Đình Đình cai sữa bột, có thể ăn thức ăn rắn, Triệu Kính Quốc đã đến tình trạng nhìn thấy sữa là chạy nhưng đây là chuyện nói sau.

Tóm lại yêu thương và sủng nịch của Nghiêm tư lệnh với cháu ngoại chỉ nhìn là thấy.

Đợi cho Đình Đình học nhà trẻ thì Nghiêm tư lệnh thiếu chút nữa lấy lý do Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa làm việc bận rộn mà đón Đình Đình đến Nam Kinh. Nhưng Nghiêm Ái lấy lý do con nít mà cách đời dạy dỗ dễ dàng kiêu căng nên uyển chuyển cự tuyệt đề nghị của cha mình. Vì thế ông cụ không vui một thời gian ngắn.

Về sau hai bên thỏa hiệp, ngày tết ngày nghỉ Đình Đình đều đến chỗ ông ngoại để lão thủ trưởng hưởng thụ niềm vui ngậm kẹo đùa cháu, lúc này Nghiêm tư lệnh mới lộ ra nụ cười.

May mà Đình Đình là đứa trẻ ngoan, cũng không vì được yêu thương mà mà kiêu căng, làm cho cha mẹ bớt lo lắng.

Nghiêm tư lệnh liếc mắt nhìn cháu ngoại trên TV, lại nhìn những người trên bàn cơm, thở dài nói với con gái, “Công việc này của con bé rất cuộc bận cỡ nào? Khi tốt nghiệp còn là một đứa bé xinh đẹp bụ bẫm, thấy nói mỗi ngày mỗi gầy đi, dáng vóc như gió thổi sẽ bay.”

Nghiêm Ái Hoa nhìn về con gái đang cười ha hả ăn xương sườn tương vô tích, không chút ý gì lời ông ngoại nói đành phải gấp một ít giá xào cho cha, “Nghề của tụi nó, gầy một chút lên màn ảnh mới đẹp. Nhìn trên TV thoát nhìn cũng béo. Đình Đình cũng bình thường thôi.”

“Bình thường?” Nghiêm tư lệnh như muốn đập bàn. Cháu ngoại như hoa như ngọc mượt mà đáng yêu của ông cụ, từ khi vào đài truyền hình, thì gầy gò ốm yếu “Còn còn nói là bình thường? Tay gầy chân gầy này, vừa bấm có thể gãy!”

“Được rồi ông.” Bà ngoại tranh thủ thời gian thừa dịp trước khi Nghiêm tư lệnh bắt đầu giáo huấn ngăn lại, để ông lão bắt đầu nói thì không có nửa tiếng đến một tiếng không dừng được, còn được ăn cơm hay không chứ?

Đình Đình cười, múc một muống rau xào tôm vào trong chén bà, “Bà ngoại, bà ăn nhiều tôm một chút, protein cao, cholesterol thấp.”

“Vẫn là Đình Đình ngoan.” Lập tức mặt mày bà ngoại hớn hở.

“Đình Đình, phần ông ngoại đâu?” Nghiêm tư lệnh không chịu để cho cháu ngoại trọng bên này nhẹ bên kia.

“Ông ngoại phải ăn nhiều món chay, cháu nghe Dương cán sự nói lần này ông kiểm tra sức khỏe đường huyết hơi cao đấy, đúng rồi, khổ qua mát là tốt nhất, ít đường.” Đình Đình tranh thủ thời gian trấn an ông ngoại. Lão ngoan đồng tâm tính của con nít, phải dụ dỗ mới được.

Nghiêm tư lệnh vừa nghe, tức giận gì cũng bay mất, vẫn là cháu ngoại ngoan.

“Ôi trời, Đình Đình của chúng ta thật xinh.” Ánh mắt bà ngoại nhìn khuôn mặt tươi cười của cháu ngoại trên TV.

“Ông già đứng bên cạnh là ai vậy?” Nghiêm tư lệnh hỏi. Ông lão thủ trưởng xưa nay chỉ xem đài trung ương, kênh quân sự và thêm kênh cuộc sống mà cháu ngoại chủ trì, phim chiến tranh phim gián điệp cùng mấy kênh khác, Nghiêm tư lệnh không quan tâm.

“Đó là người chủ trì ở tin tức băng tần.” Nghiêm Ái Hoa bật cười, “Mới hơn ba mươi tuổi, bốn mươi cũng chưa tới mà ba đã kêu người ta là ông lão?”

Đình Đình nhin không được cười “Ha ha” ra tiếng, “Ông ngoại, TV như kính chiếu yêu, có thể phóng đại khuyết điểm vô cùng. Dáng người bình thường thì trong đó cũng như bác gái, ông nhìn lầm rồi.”

“Ông xem anh chàng cao ráo bên kia không tòi, lông mi con mắt rất có tinh thần.” Nghiêm tư lệnh cười rộ lên, chết cũng không thừa nhận mình nhìn lầm.

Đình Đình đưa mắt nhìn lại, thì ra ông ngoại nói là Hứa Đình Vũ.

Anh Hứa đúng là may mắn, ở giữa trăm người chủ trì mà chỉ nhìn cũng đều có thể thấy hấn.

Như hạc giữa bầy gà.

Trong đầu Đình Đình hiện lên một thành ngữ.

Sau đó tự động xoá thành ngữ kia đi.

Anh Hứa là hạc, như vậy cô xen lẫn trong đám người kia thì là cái gì?

Gà?

Người điều khiển chương trình tiệc tối trên TV đang nhiệt tình giới thiệu quy tắc của cuộc tranh tài nấu nướng giữa những người chủ trì.

“... Chia làm hai tổ long phượng, dùng ý phượng tường cửu thiên, long du tứ hải. Hai người chủ trì làm một tổ nhỏ, căn cứ đề tài rút thăm trước đó để chế biến thức ăn. Hiện trường chúng ta mời được năm vị chuyên gia mỹ thực bình luận, cùng quần chúng nhiệt tâm ở hiện trường Diệu Vũ Thai đêm đó đánh giá, tổng hợp hương vị trên năm phương diện để chấm điểm ổn ăn, cuối cùng chọn ra một tổ chiến thắng, và mười món ăn...”

Nghiêm tư lệnh gật gật đầu “Tiết mục này có ý tứ.”

“Đình Đình nấu món gì?” Bà ngoại hiền từ hỏi.

Ánh mắt Đình Đình sáng lên “Bà ngoại, trong bếp còn nguyên liệu dư hay không, cháu xuống bếp bộc lộ tài năng ọi người xem.”

Nói xong, nhảy người lên, chạy vào bếp, gọi cũng không ngừng lại.

“Đứa nhỏ này, sao nói gió liền mưa?”

“Được được, cái này giống ta, mạnh mẽ vang dội!” Nghiêm tư lệnh lại đặc ý.

Cùng lúc đó, Triều Dương cũng ở trong nhà, cùng cha mẹ em gái và cháu gái ăn cơm.

Ổng kính trên TV lướt qua khán phòng, miệng Tiểu Niếp Niếp ngậm một đồng cơm chỉ vào màn hình tinh thể lớn gọi: “Ông ngoại bà ngoại, cậu!”

Chương tiểu muội đang chăm sóc con gái, lật vỏ tôm cho con ngẩng đầu thì màn hình đã xẹt qua.

“Gì vậy con?” Chương tiểu muội cho tôm vào trong chén con gái.

“Con thấy cậu!” Niếp Niếp kiên trì.

“Triều Dương, có phải là con không?” Ba Chương cũng cảm thấy vừa rồi như thoáng thấy con trai.

Triều Dương chỉ cười không nói.

“Cậu cười như vậy thật giảo hoạt.” Niếp Niếp dùng đôi tay nhỏ bé đang cầm heo quay mật ong kéo kéo khoé mắt.

Chương tiểu muội kéo “Vụt” một cái bàn tay mũm mĩm của con gái đang đặt ở khoé mắt khe vuốt “Coi chừng nhiễm trùng mắt!”

“Ông ngoại bà ngoại, mẹ đánh con!” Em bé mập mạp cáo trạng ngay mặt.

Mẹ Chương lập tức dùng khí thế y như vậy vuốt ve tay của cháu gái, “Sao lại đánh Tiểu Niếp chứ? Không biết còn tưởng rằng con là mẹ kế.”

Chương tiểu muội rơi lệ rồi “Mẹ, con là do mẹ sinh sao?”

“Như vậy Niếp Niếp là con sinh sao?”

Bên này hai mẹ con vì em bé mập mạp tranh cãi người một lời ta một câu, bên kia ba Chương nhìn sẫm soi một đám người chủ trì xưa nay ngăn nắp xinh đẹp trên màn hình.

“... Không thể tưởng được to lớn mà cũng linh hoạt thế...”

Ba Chương nói chính là anh Liêu xưởng ngôn viên ở dài thể dục. Bình thường giải thích trận đấu kích tình bốn phía, rung đùi đắc ý, không ngờ xuống tiết mục, đáng người khô ngô lại có vẻ mười phần linh hoạt, cùng người chủ trì tin tức tài chính và kinh tế một khô một hài, hợp tác ăn ý thật là vượt xa tưởng tượng.

Trên màn ảnh, lại chiếu đến người nữ chủ trì, quay cảnh gần chỉ thấy trên chóp mũi mỹ nữ chủ trì có chút mồ hôi trong suốt, chăm chú tự bỏ xương gà, nam chủ trì anh tuấn bên cạnh đang cầm chén inox trộn nhân bánh.

Người điều khiển chương trình bên cạnh đó lớn tiếng giới thiệu nói, “Na Na một trong bốn tiểu hoa đán của tập đoàn Nghiêm Điện chúng ta không chỉ người đẹp mà còn khéo tay, nghe nói cô rất xem trọng món ăn này...”

Ba Chương nhìn cũng không cho là đúng.

“Nhìn lý cũng không phải là thật.”

Triều Dương cười nhạt “Tại sao ba thấy?”

Ba Chương đưa ngón trỏ ngón giữa tay phải ra để giữa hai mắt mình, “Ánh mắt của ba ba con, cái gì mà không nhìn ra chứ?”

Lời này ngược lại không giả.

Trước khi ba Chương kinh doanh thương vụ khách sạn, ở nhà máy tinh luyện kim loại làm quản lý mua bán, thường xuyên đến đi các nơi công tác, đã từng đến đặc khu sống ba năm. Ở trong khách sạn thương vụ địa phương, mắt thấy làm khách sạn có bao nhiêu náo nhiệt.

Sau khi công tác ba năm, trở lại vùng này, chức vị quản lý mua bán đã bị người thay thế. Lúc đó ngành sản xuất tinh luyện kim loại ngày một đi xuống, hệ thống nhà xưởng tinh luyện kim loại đóng cửa chuyển ra ngoại ô nhà xưởng của bọn họ cũng lâm vào tình cảnh gian nan, nếu như không có người nhận thầu thì phải đóng cửa kết thúc sự nghiệp.

Ba Chương là người can đảm cẩn trọng dám làm liều mà được lợi, về nhà thương lượng suốt đêm với mẹ Chương làm đầu bếp ở nhà hàng, cuối cùng nhận thầu nhà máy tinh luyện kim loại sắp đóng cửa làm thành nhà khách.

Ba Chương đem hình thức kinh doanh khách sạn chứng kiến ở đặc khu vận dụng đến nhận thầu nhà khách có phần hiệu quả. Mấy năm sau từ một gian nhà khách nho nhỏ đã mở rộng đến năm khách sạn thương vụ quy mô.

Ba Chương một lòng nghĩ để con trai học quản lý khách sạn, sau đó trở về thừa kế nghiệp cha, ai biết được chí của con trai không ở chỗ này nên chỉ có thể để cho ba Chương gánh vác.

Cũng may sau khi con trai trải qua thất bại trong tình cảm, không biết thông suốt ở đâu nguyện ý về nhà trợ giúp ông kinh doanh khách sạn, hơn nữa càng làm càng phát triển, không ngừng mở rộng, cuối cùng phát triển trở thành quy mô hiện nay.

Có thể nói, ba Chương nhìn người xem việc cực chuẩn.

“Cha nói một chút xem, vì sao Na Na làm không thật?” Chương tiểu muội tò mò hỏi.

“Ừ, con xem quần áo cô mặc.” Ba Chương chỉ một ngón tay lên áo đầm vai nhún lộ cánh tay của mỹ nữ chủ trì “Cả cánh tay lộ ra, chờ chút nữa nhấc chảo lên, thả nguyên liệu vào bên trong, khó tránh khỏi có nước sôi tràn ra, không phải sẽ bắn lên cánh tay cô sao?”

Chương tiểu muội đưa mắt nhìn qua, vừa rồi màn ảnh ột cảnh gần, chiếu lên trên đôi tay của mỹ nữ chủ trì, móng tay sơn màu hồng nhạt, một đôi tay trơn bóng như ngọc, cánh tay giống như hai ngó sen trắng.

Chương tiểu muội ha ha cười rộ lên, nhìn có chút hả hê “Ba ánh mắt ba tinh quá.”

Triều Dương lắc đầu, cô em gái này của hắn có tốt hơn chỗ nào mà còn cười người khác.

“Còn có bàn tay này bôi sơn móng tay? Sơn móng tay có thể tan, gặp được dầu và nhiệt độ cao sẽ hòa tan, rơi vào trong thức ăn thì ai muốn ăn nữa?” Ba Chương nói tiếp.

“Ba ba người xem ai làm tốt hơn?” Triều Dương cười tủm tỉm hỏi.

“Ừ... Ừ... Cái này thì!” Ba Chương nhìn trong chốc lát, đột nhiên đưa tay chỉ vào người nữ chủ trì mặc áo đầm lông cừu màu nâu tay áo hơi dài.

Triều Dương nhìn theo ngón tay cha, chỉ trông thấy Đình Đình trong màn ảnh, tóc dài buộc hết sau đầu, cái trán trơn bóng, ánh mắt chăm chú không khỏi, dịu dàng mỉm cười.

27. Chương 27: Lễ Mừng Năm Mới (hạ)

Trong màn hình người điều khiển chương trình đang hô to gọi nhỏ, “... Long đội tổ hợp Vạn Đình, và phương đội tổ hợp Hứa Na đều rút được chủ đề Hải Nạp Bách Xuyên[1] cạnh tranh thật sự là kịch liệt... Vừa rồi tôi xem qua tổ hợp Hứa Na, món ăn của bọn họ là một phương pháp ủ cánh gà cổ, không biết món của tổ hợp Vạn Đình là gì, thầy Vạn?”

Vạn Chủ Bá đang phụ trách vớt tôm đã chín một nửa từ trong nồi nước nóng ra ngoài cho khô, nghe thấy vấn đề của người điều khiển chương trình, động tác trên tay Vạn Chủ Bá cũng không ngừng, chỉ vừa làm vừa nói với micro: “Chúng tôi làm món mực lòng đỏ trứng.”

Người điều khiển chương trình thập phần hăng say truy vấn: “Mực lòng đỏ trứng? Có phải là như lòng đỏ trứng cua hoặc là lòng đỏ trứng tôm? Vậy tại sao còn cần dùng tôm?”

“Dương Ba, để cho chúng tôi giữ lại bí mật nhỏ này đến cuối cùng a.” Vạn Chủ Bá cười rộ lên.

“Anh có lòng tin đạt được thắng lợi sao?” Người điều khiển chương trình hỏi vấn đề cuối cùng.

Vạn Chủ Bá nhìn về phía Đình Đình, “Tôi và Tiểu Đình sẽ dùng toàn lực.”

Đình Đình ở trong màn ảnh, không nói một lời, chỉ chăm chú cúi đầu cắt nguyên liệu nấu ăn.

Lúc này thợ quay phim được đạo diễn chỉ thị, quay một cảnh gần cho Đình Đình. Cô đang hết sức chăm chú cắt chân giò hun khói, nhìn ra được tài nấu ăn không tính là tinh xảo, chân giò hun khói cắt lớn nhỏ không đều lắm, nhưng quý ở dùng tâm, một đôi tay sạch sẽ, không có một chút đồ trang sức dư thừa.

“Ừ, đứng đã thấy cao thấp.” Ba Chương chỉ Đình Đình, “Như vậy mới có vẻ làm thật. Tay nghề không tốt, khó coi không sao, cần nhất là tấm lòng.”

Triều Dương đột nhiên liền nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên Đình Đình mời hắn ăn cơm.

Cũng là như vậy, một đôi tay sạch sẽ tự mình xuống bếp.

Thì ra có lòng thành hay không, dù cho người không có quan hệ cũng đều thấy rõ ràng.

Mẹ Chương dứt cháu ngoại một miếng cơm, rảnh rồi nói với con trai, “Mẹ thấy Tiểu Đình và Vạn Chủ Bá làm món ăn này dường như giống với món trước đây Triều Dương đã nấu.”

Chương tiểu muội nghe vậy, nhú lông mày suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý, “Anh, thật sự trước đây anh đã làm rồi.”

“Cậu đã làm, cậu đã làm!” Niếp Niếp lặp lại giống như máy đọc lại

Triều Dương nhú mày “Mọi người cũng nhận ra sao?”

Mẹ Chương rất đặc ý nghênh nghênh đầu, “Con cũng không xem mẹ là ai chứ? Mẹ chỉ cần xem tài liệu, trên cơ bản liền hiểu được món ăn đó làm thế này.”

“Bà ngoại, làm thế nào.” Máy đọc lại bắt đầu sửa sai.

“Nói như thế...” ba Chương đột nhiên chuyển hướng sang Triều Dương, trên mặt biểu hiện vẻ nghiêm trang, “Hai ngày trước tiểu Sử gọi điện thoại đến chúc tết, nói với ba một việc.”

Triều Dương múc một muống tương ớt bát bảo vào trong chén của mình, tựa như cười mà không phải cười nhìn sang cha, chờ ông nói tiếp.

“Tiểu Sử nói khoảng nửa tháng trước, con dẫn theo một cô gái đến đại lý xe của hân xem xe, sau đó đưa ra chỉ phiếu muốn mua một cỗ xe hơn ba mươi vạn cho người ta?”

“Cái gì?!” Ba người phụ nữ Chương gia đồng thời kêu lên.

“Triều Dương a, cô gái nào?” Mẹ Chương quan tâm con trai có phải có bạn gái không.

“Anh, em lớn như vậy anh cũng không tặng một chiếc xe cho em, xe đạp hơn trăm đồng cũng không có! Lại tặng xe hơi cho người ngoài?” Chương tiểu muội phàn nàn anh ruột cũng không hào phóng với mình như vậy, lại tặng cô gái khác đồ mắc như thế!

“Cậu cháu cũng muốn có xe!” Tiểu Niếp Niếp chỉ quan tâm cậu có quà ình hay không.

Đại hồ ly Chương gia liếc tiểu hồ ly Chương gia.

Tiểu hồ ly Chương gia nở nụ cười, “Chú Sử đều nói cho ba biết hết rồi.”

Sử Phan Tắc nguyên là viên chức ở ban mua bán trong nhà máy tinh luyện kim loại với ba Chương, đã từng cùng ba Chương đi đặc khu công tác, cảm tình rất sâu nặng. Về sau nhà máy tinh luyện kim loại đóng cửa, mọi công nhân đều cầm tiền hưu về nhà bảo dưỡng tuổi thọ, Sử Phan Tắc làm việc ít năm, tuổi nghề không dài, cách thời gian về hưu gần bốn mươi năm, liền nghỉ luôn tự ra ngoài mưu sinh.

Sử Phan Tắc gặp được nhân duyên, làm tiêu thụ xe hơi, không ngờ làm nên chuyện, từng bước một lên chức, giờ này đã là quản lý có lượng tiêu thụ số một dưới trướng của đại lý xe hơi lớn.

Triều Dương nhớ rõ chiếc xe thứ nhất của mình là do Sử Phan Tắc giới thiệu mua, cực kì thuận buồm xuôi gió.

Ngày đó hân dẫn Đình Đình đến đại lý xe, không ngờ lại gặp Sử Phan Tắc, trong lòng khá ngoài ý muốn. Hân đã là nhân viên kỳ cựu, tuyệt đối hiếm khi tự mình ra trận.

Không thể tin được mặt mũi của Phan Công Tử lại lớn như vậy.

Triều Dương cũng không phá lệ dặn dò Sử Phan Tắc không cần lộ ra việc này với ba, với hiểu biết của hân với ba và chú Sử, chú Sử quyết sẽ không giấu diếm ba.

Nếu chú Sử nói cho ba, vậy cũng không cần hân trịnh trọng tuyên bố việc này với hai người, khiến cha mẹ vạn phần khấn trương.

“Anh, rốt cuộc viên kim cương đó của anh cũng có thể tặng ra ngoài rồi?” Chương tiểu muội cắn chiếc đũa hỏi.

“Cần con nói sao!” Mẹ Chương đá con gái một cái dưới đáy bàn, sợ cô chạm đến chỗ thương tâm của con trai.

Triều Dương cong môi cười, “Nhỏ như vậy sao có thể tặng ra? Tặng cho em đeo chơi.”

Người một nhà bỗng nhiên mắt to trừng mắt nhỏ, ngoại trừ Tiểu Niếp Niếp ngây thơ không biết, cảm thấy đều chuẩn bị xảy ra đại sự.

Năm đó Chương Triều Dương vì bị bạn gái trước ham giàu vứt bỏ, tuy chưa tới tình trạng tìm đến cái chết nhưng cũng chán chường một năm, ở trong nhà cũ ngày xưa như muốn tự sinh tự diệt, về sau trầm luân xuống dưới.

Sau đó nói chuyện trắng đêm với ba Chương, rốt cục tỉnh lại, chỉ là không còn nhiệt tình lúc trước, chỉ một dáng vẻ lạnh nhạt.

Cũng không phải không có khác phái theo đuổi.

Nhưng đều bị vài ba lời của hân đuổi đi.

Tôi chỉ có tiền lương, không có cổ phần công ty, tất cả đều của cha mẹ, cha mẹ sau trăm tuổi, còn phải chia đều với em gái.

Tôi ở Thạch Khố môn, không có bồn cầu giặt nước, mặc thì phải đi ra nhà cầu công cộng cách 100m.

Tôi không có ý định mua nhà, một chiếc xe chạy đến cũ kỹ xấu xí mới tính thay xe mới, trừ mỹ thực ra cũng không còn gì.

Cô có thể tiếp nhận tôi như vậy không?

Không có bao nhiêu cô gái thanh xuân đang tràn trề, như hoa như ngọc nguyện ý tiếp nhận.

Chỉ nghĩ việc mỗi ngày phải đến nhà cầu ngoài một trăm mét đổ bộ đã khiến người khác phải nghe hơi mà chạy biến.

Trên đời này thật không có bao nhiêu cô gái có thể chấp nhận tương lai như vậy, vì yêu mà ở trong ngõ hẹp, mỗi ngày tự mình đi đổ bộ.

Hơn nữa, lúc trước còn có một chiếc nhẫn kim cương 0.5 carat chưa tặng ra, một mực giấu ở chỗ sâu trong ngăn kéo bàn làm việc của hắn, lúc nào cũng nhắc nhở hắn, thì ra tình yêu ngọt ngào cũng không bù được sự thật tàn khốc.

Nhưng đột nhiên có một ngày, hắn mây trôi nước chảy nói, nhỏ như vậy làm sao tặng ra được, đưa cho em gái chơi thì sao không khiến già trẻ trên dưới Chương gia ngạc nhiên?

Đưa trong miệng Chương tiểu muội rơi xuống, “Anh, anh không có việc gì chứ?”

Mẹ Chương trừng mắt với con gái, đứa con này thật sự là bị làm hư rồi, không biết giữ mồm miệng.

Hết trừng con gái, mẹ Chương mỉm cười với con trai, “Triều Dương, chú Sử nói là sự thật sao?”

Triều Dương bưng nước trái cây uống một miếng, gật đầu.

Mẹ Chương kích động.

“Khi nào thì mang về ẹ nhìn một cái? Con thích thì tranh thủ thời gian quyết định đi.”

Ba Chương than thở, bà xã chờ ôm cháu đến bụng đói ăn quà, chỉ cần con trai mang về là nữ, ai cũng không phản đối.

“Cậu phải lập gia đình sao?” Niếp Niếp mở to hai mắt hỏi.

Mọi người cười ngặt.

“Chương Triều Nguyệt! Em đã dạy dỗ Niếp Niếp thứ lộn xộn gì?” Triều Dương vuốt vuốt mi tâm, “Cha, mẹ, không thể chiều nó nữa, nên để nó đi ra ngoài làm việc!”

Mỗi ngày hết ăn lại nằm, xem con gái như đồ chơi, dạy dỗ toàn tư tưởng xấu.

Chương tiểu muội “Ngao” một tiếng, “Mẹ, bạn gái còn chưa vào cửa mà anh đã muốn đuổi con ra ngoài, không có cách nào sống! Cuộc sống này qua không nổi nữa!”

Chương gia chẳng ai để ý Chương tiểu muội, ba Chương liếc mắt nhìn hai đội long phượng trên màn hình TV đang tự bùng thức ăn lên.

Ông không có nói cho con trai biết tiểu Sử còn vụng trộm nói với hắn, cô bé kia thoát nhìn giống như tiểu Đình người chủ trì kênh cuộc sống.

Thứ nhất với sự hiểu biết của ông đối với phong cách làm việc của con trai, loại hoạt động tài trợ này, hắn luôn luôn giao cho bộ phận PR tham gia, lúc này lại nhìn thấy con trai thoáng hiện trên màn ảnh TV.

Thứ hai người chủ trì tiểu Đình nấu món mực lòng đỏ trứng này, mặc dù cũng không phải món ăn đã thất truyền nhưng thật sự chưa bao giờ ông thấy ở nhà hàng khách sạn nào trên phố, chỉ là có một năm con trai không biết từ nơi nào có được một quyển sách dạy nấu ăn, học xong nấu cho người nhà ăn.

Thứ ba là gần đây số lần con trai về nhà ăn cơm vào chủ nhật giảm mạnh, luôn nói hẹn với bạn.

Tổng hợp ba điểm lại ba Chương cảm thấy tiểu Sử nói đúng.

Người chủ trì trên TV đang giới thiệu thức ăn của tổ hợp Hứa Na và tổ hợp Vạn Đình ọi người xem.

“... Na Na và Đình Vũ chế biến thức ăn Phương Vũ ngân châm, nghe tên cũng rất có khí thế, chúng ta hãy nghe lời bình của chuyên gia... thầy Cao...”

Bình luận gia đầu trọc gấp một cái cánh gà lên, cắn một cái, sau nửa ngày tỉ mỉ nhai, để đưa xuống gật gật đầu “Cánh gà ủ bằng phương pháp cổ này rất có ý tứ, người bình thường sẽ ủ tôm và gạo nếp bên trong, nhưng bọn họ dùng vây cá...”

Nói rồi gấp lên cắn một cái lại nhai kỹ càng như muốn giữ mãi hương vị “Vây cá ngon mềm, thêm măng mùa đông thanh ngọt, cánh gà được ướp hương vị nguyên liệu, ăn vào cực kỳ có vị.”

“Giáo sư Tuyết Tình?” Người điều khiển chương trình lại đem micro chuyển hướng chuyên gia bình luận thứ hai.

“Món ủ cánh gà này từ cổ đã có, nhưng đây là lần đầu tiên tôi ăn cánh gà ủ vây, hương vị rất đặc biệt, cánh gà mềm, vây cá tươi ngon, măng mùa đông trộn với nấm hương chân giò hun khói rất hòa hợp, xác thực không tầm thường.”

Nhưng bình luận viên tiếp theo không có ai là không khen ngợi.

Màn ảnh vừa chuyển, lại chuyển tới thức ăn của tổ hợp Vạn Đình.

“Bây giờ ời bình luận viên bình luận thức ăn của tổ hợp Vạn Đình.”

“Bọn họ so sánh xem ra kém hơn.” Mẹ Chương lắc đầu, ăn xong một tổ trước, rồi đến tổ bọn họ, thức ăn đã có chỗ nguội lạnh. Dù lạnh cũng không phải quan trọng lắm nhưng kém không ít so với món nóng.

“Bình luận viên chuyên nghiệp sẽ xem xét đến điểm này.” Triều Dương cười nhạt.

Thức ăn của tổ hợp Vạn Đình bưng lên, xếp đặt chỉnh tề, giống như lập xưởng Thượng Hải làm to đặc biệt, chờ màn ảnh tiến vào gần, mới phát hiện đó cũng là một món ăn ủ, nguyên liệu nấu ăn ủ trong vỏ lập xưởng.

Bình luận viên đầu trọc gấp một miếng lên, cắn vào miệng thì ánh mắt sáng lên, tỉ mỉ nhai nuốt “Um... Món mực lòng đỏ trứng và Phương Vũ Ngân Châm vừa rồi, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nhưng... Umm... Có thể nghĩ đến việc lấy nhân ủ trong mực cũng không thấy nhiều.”

Giáo sư Tuyết Tình đang chậm rãi nhắm nháp sau đó mỉm cười, “Mực này đã nướng phải không? Da giòn, thịt mực lại mềm vô cùng. Nhân làm từ cái gì?”

“Tôi ăn ra lòng trứng muối, chân giò hun khói, tôm, và gạo nếp trộn chung, cực kì ngon miệng.” Một chuyên gia bình luận viên khác bên cạnh tiếp lời.

Đình Đình gật gật đầu, tỏ vẻ chuyên gia nói một chút cũng không sai.

“Ăn vào miệng thì như nhau, bắt quá về ý tứ thì Phương Vũ Ngân Châm hơn một chút.” Bình luận viên đầu trọc tỏ thái độ.

“Tôi đề nghị tổ hợp Vạn Đình món ăn này một cái tên có ý nghĩa hơn —— Ngao Du Bích Hải —— nhìn xem rau xà lách xanh trải ở phía dưới, còn có mực lòng trứng muối tôm chân giò hun khói gạo nếp, hình tượng rất sinh động. Một món ăn có ý tứ thì còn cần một cái tên hay có ý nghĩa.” Giáo sư Tuyết Tình đề nghị mười phần đúng trọng tâm.

Đình Đình gật đầu nghe lời, Vạn Chủ Bá mỉm cười.

“Ôi trời chỉ sợ tiểu Đình phải thua.” Mẹ Chương thở dài, bà thích nhất người chủ trì trong kênh cuộc sống này.

“Con cảm thấy món ăn Na Na nấu cũng ngon.” Chương tiểu muội xem tin tức giải trí, cho nên ủng hộ Na Na.

“Con trai con thấy sao?” Ba Chương có ý tứ hỏi Triều Dương.

“Có quá nhiều nhân tố không thể khống chế, cho nên cố gắng hết sức là tốt rồi. Dù sao chẳng qua là vui vẻ náo nhiệt thôi.” Triều Dương cười một cái, không có ý định nói thẳng thắn với ba quá sớm.

Ăn cơm xong, Chương tiểu muội và mẹ Chương vào phòng bếp rửa chén, ba Chương mang theo cháu ngoại ra ban công ngắm pháo hoa.

Triều Dương nhìn qua phòng khách nháy mắt quanh què, bỗng nhiên nhớ vô cùng, đột nhiên hắn rất muốn nghe giọng nói của Đình Đình liền khoác áo lông lên, một mình đi đến sân thượng phía bắc, nhìn pháo hoa bay lên xuống đầy trời bên ngoài, gọi điện thoại cho Đình Đình đang ở Nam Kinh.

Điện thoại được nhận, bên kia vọng đến tiếng Đình Đình.

“... Anh nhớ em lắm, Đình Đình...” Trăm chuyển ngàn hồi, tình ý đầy bụng, cuối cùng chỉ hóa thành một câu như vậy.

“...”

Bên kia trầm mặc một giây, sau lưng có tiếng pháo nổ “Bùm păng”, sau đó trong tiếng ầm ĩ, hắn nghe thấy Đình Đình nói “... Em cũng nhớ anh, Triều Dương...”

Rung động đến tâm can, về sau khó quên.

28. Chương 28: Khuất Giận

Mùng tám, Đình Đình hết phép đi làm.

Đình Đình đi nhờ xe Phan Công Tử về.

Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa phải ở lại Nam Kinh họp, tài xế Tiểu Chu về mừng năm mới với ông bà vẫn chưa trở lại. Nghiêm tư lệnh lo lắng cháu ngoại đi xe một mình, muốn cho tài xế của mình đưa Đình Đình về nhà.

Không chờ Đình Đình cự tuyệt, Phan Công Tử tự đưa mình tới cửa.

Trước hết chúc tết cho lão thủ trưởng, đưa lên đặc sản cụ Phan bảo y mang tới tặng, nói tình hình gần đây của cụ Phan, vừa chuyển lời mời, “Ông nội nói cũng vài năm không gặp rồi, nếu ông có rảnh thì ghé qua chơi.”

Nghiêm tư lệnh cười vỗ vỗ sau lưng Phan Công Tử “Quả thật nhiều năm không gặp, lần gặp cuối cùng là lúc ông đi thủ đô họp, gặp mặt một lần ở Bắc Đới Hà (một quận ở thành phố Tân Hoàng Đảo).”

Hai cụ trước kia là bạn đánh cờ ở đại viện bộ đội, có rảnh tụ cùng một chỗ đánh cờ đến tận khi trợ lý thúc giục mãi mới về nhà ăn cơm. Chỉ là năm năm trước cụ Phan từ chức, về nhà vui mừng hưởng thanh nhàn, Nghiêm tư lệnh vẫn còn tại nhiệm lại không tự do bằng cụ Phan.

Phan Công Tử đánh hai bàn cờ với cụ, lúc này mới đứng dậy cáo từ rồi thuận tiện hỏi Đình Đình: “Anh lái xe tới, muốn tiện thể đưa em một đoạn đường không?”

Có xe để ngồi, Đình Đình đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Ông ngoại, con ngồi xe anh Đông Tử trở về là được, không cần làm phiền tiểu Tào đưa con trở về nữa.” Đình Đình nói với ông ngoại.

Ông lão đối Phan Công Tử vẫn rất yên tâm liền gật đầu, chỉ dặn dò trên đường chú ý “Trong tin tức đưa tin gần đây các quốc lộ đều có hiện tượng mặt đường kết băng, các cháu trên đường chú ý. Đi chậm không sợ, an toàn quan trọng hơn.”

“Dạ, thủ trưởng!” Phan Công Tử làm tư thế chào theo nghi thức quân đội, rất có dáng vẻ.

Nghiêm tư lệnh có phần tiếc nuối “Đông Tử lúc trước nếu cháu thi học viện chính trị không quân thì bây giờ chỉ sợ đã làm đến quân hàm trung tá, tiền đồ vô lượng.”

Phan Công Tử tranh thủ thời gian tìm lý do, trước khi lão thủ trưởng làm bài phát biểu dài dòng kéo Đình Đình trốn đi.

Đình Đình cười liếc Phan Công Tử “Thì ra anh cũng còn biết sợ.”

“Cái này không gọi là sợ. Cái này gọi là ‘tôn kính.’” Phan Công Tử uốn nắn, “Nếu như nói trong quá trình phát triển của một người con trai, nhất định phải có người mình tôn kính thì ông ngoại em và ông nội anh, đều là người anh chính thức tôn kính.”

Điểm ấy Đình Đình không hề phản đối.

Năm trước quốc khánh thì Ương Thị đã làm một danh sách những người đánh giá là được tôn kính nhất của nước cộng hoà — trong đó có Phan gia gia và ông ngoại cô.

Lần này Phan Công Tử cũng không chạy cỗ xe BMW kia đi mà là một cỗ xe Ford du lịch, không gian khá lớn, trong xe còn lắp tivi nhỏ và tủ lạnh nhỏ.

Đình Đình tự giác ngồi ở ghế sau, kéo tủ lạnh ra, kiểm tra có thức ăn không. Không ngoài dự đoán, có quả anh đào mới nhập khẩu, còn có chôm chôm cô thích ăn nhất.

Phan Công Tử nhìn dáng vẻ Đình Đình dựa vào trong ghế từ từ ăn, lắc đầu. Bắt đầu từ khi nào nhỉ mà cô bé này không còn giữ sự rụt rè của con gái trước mặt y, đem những mặt chân thật nhất hiển lộ hết cho y thấy. Lúc mệt mỏi, ngã trái ngã phải; khi đói bụng, ăn như hổ đói; khi giận, tròng mắt dựng mày; khi vui, cười cười nói nói...

Khi có việc muốn nhờ, cô biết cười dịu dàng tới kêu một tiếng “anh Đông Tử”, khi tâm phiền ý loạn, liền cau mày căng mặt nói một tiếng “Phan Công Tử”.

Hết lần này tới lần khác, Triệu Đình Đình mang mặt nạ đứa trẻ tốt, Triệu Đình Đình không hề quan tâm anh Đông Tử, cứ như vậy trưởng thành trong nội tâm.

Phan Công Tử một mực tìm không thấy bước ngoặt xác thực.

Không thể không buồn bực.

Nhìn trong kính chiếu hậu, cô gái lột chôm chôm ăn thật vui vẻ, Phan Công Tử quay đầu, hé miệng, “A ____”

Đình Đình liếc mắt nhìn một hàm răng trắng của Phan Công Tử, suy nghĩ một chút chính mình còn phải dựa vào họ Phan lái xe đưa mình về nhà, rốt cục vẫn phải hạ thấp người, vươn tay nhét một quả chôm chôm đã lột vỏ vào trong miệng rộng của Phan Công Tử.

“Nhanh lái xe đi!”

Bởi vì kẹt xe, nên quãng đường xe bốn tiếng đồng hồ phải đi trọn vẹn một ngày.

Đình Đình ăn ngon uống ngon trên xe, mệt mỏi ngã đầu nằm ngủ.

Đáng thương Phan Công Tử ở trên mặt đường đông tuyết đóng băng, nơm nớp lo sợ, một đường chạy đi, tinh thần căng thẳng.

Muốn mở tiếng nhạc lớn nhưng liếc thấy Đình Đình ngã vào ghế sau ngủ thật ngon, cuối cùng không đành lòng, chỉ có thể uống một ngụm Red Bull, tiếp tục chiến đấu với mặt đường băng trơn.

Chờ xe lái vào bãi đỗ xe Lâm Giang Uyển, đã là rạng sáng hôm sau. Ngủ sáu tiếng đồng hồ, tinh thần Đình Đình đã phấn chấn, đi vào đài truyền hình Nghiêm Điện, bắt đầu làm việc đầu năm.

Phan Công Tử đưa mắt nhìn Đình Đình xuống xe, “Tan ca về lấy xe, xe của em đã tới rồi.”

“Cám ơn anh Đông Tử.” Đình Đình cười một cái, “Chờ em có thời gian mời anh ăn cơm.”

Phan Công Tử lắc đầu, thời gian của cô vĩnh viễn không phải dành cho y.

“Ai muốn chờ em mời? Ước hẹn của anh đã sắp xếp đầy rồi, không có thời gian.”

Đình Đình cười hi hi, liếc mắt nhìn bóng đèn xung quanh mắt Phan Công Tử “Mau về ngủ đi, Ấu bỏ đi.”

Đình Đình trở lại nhà trọ của mình, đẩy cửa ra, nhìn đồng hồ treo tường chỉ hai giờ, nhin xuống sự xúc động muốn gọi điện thoại cho Triều Dương, lên giường ngủ bù.

Tám giờ 45 , Đình Đình lái Tiểu Thúy đến bãi đỗ xe đài truyền hình Nghiễm Điện.

Đỗ xe đi vào đại sảnh lầu dưới, Đình Đình đã cảm thấy không khí năm mới rất kỳ lạ.

Bốn phương tám hướng đều có ánh mắt sấm soi nhìn cô.

Đình Đình còn không có tự kỷ đến tình trạng cảm thấy mình là dạng người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe cán. Xưa nay ngoại trừ làm tiết mục ra, trong sinh hoạt cũng không phải một người có nhiều điểm làm cho người ta chú ý.

Vì sao mà hôm nay đột nhiên có một cảm giác bị chú ý quá mức?

Đến lúc Đình Đình vào thang máy, đi vào tầng trệt kênh cuộc sống, loại cảm giác này chẳng những không suy giảm mà ngược lại càng thêm mãnh liệt hơn.

Bình thường đồng nghiệp đều chủ động chào hỏi với cô nhưng hôm nay có người cúi đầu giả bộ bận làm việc, có người liếc nhìn cô một cái rồi xấu hổ cười một cái rất miễn cưỡng, có người đơn giản hơn bước đi.

Đình Đình không hiểu, cúi đầu kiểm tra toàn thân cũng không có gì không ổn cả.

Thiên Tình và Bắc Phương đang ngồi bên cạnh nói thì thào nhỏ nhỏ, ngẩng đầu nhìn thấy Đình Đình thì “Vụt” một cái đứng lên, chạy vọt tới trước mặt Đình Đình.

“Đình Đình, trên báo chí nói đều là thật sao?!”

Đình Đình mê hoặc “Trên báo chí nói cái gì chứ?”

Không đợi Thiên Tình nói cái gì, người chế tác Tiêu Tiểu đang ở vị trí của mình vẫy Đình Đình, sắc mặt thập phần ngưng trọng “Đình Đình em vào phòng làm việc của chị một chuyến.”

Đình Đình hồ nghi.

Những người này đều làm sao vậy?

Thiên Tình nắm chặt tay Đình Đình, “Đình Đình, tớ tin tưởng cậu! Cậu cứ nói thật với chị Tiêu, sự tình chưa hẳn nghiêm trọng như vậy.”

Đình Đình bắt đầu cảm thấy tình thế nghiêm trọng.

Cô đặt ba lô trên bàn làm việc, sau đó Đình Đình đi vào phòng họp.

Tiêu Tiểu ngồi ở đằng sau bàn hội nghị, ra hiệu Đình Đình tiện tay đóng cửa lại.

Đình Đình làm theo, sau đó trở về đứng trước mặt Tiêu Tiểu.

“Ngồi.” Tiêu Tiểu ngày thường cực hiền hoà, lúc nào cũng cười tủm tỉm, khó mà thấy thần sắc ngưng trọng như hôm nay.

“Chị Tiêu, chị tìm em có chuyện gì?”

Trước tiên Tiêu Tiểu đưa qua một bản báo cáo tỉ lệ người xem “Đây là tỉ lệ người xem tiết mục đặc biệt mừng xuân. Hết hạn đến ngày hôm qua, tổng cộng tám ngày, cuộc so tài nấu nướng giữa những người chủ trì chúng ta xếp thứ nhất, tỉ lệ người xem lúc hai món ăn sáng tạo trăm sông đổ về biển của em và Na Na tranh đua thắng bại trong nháy mắt phá kỷ lục tăng 18%.”

Đình Đình nghe xong cười rộ lên, “Thật sao? Vậy thì tốt quá.”

Tiêu Tiểu thở dài, cô bé này, nếu như là chuyện tốt thì cô cần gì nghiêm trọng như vậy?

“Phía trên định điều Na Na đến làm người chủ trì Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu mỗi tuần, hợp tác cố định với Đình Đình.”

Đình Đình sững sờ. Na Na?

Như vậy người chủ trì tiết mục mỹ thực bọn họ là cái gì?

Hoàn thành xong một tiết mục, sau đó để cho người khác tiếp nhận, làm nền cho người khác sao?

“Vì sao?” Đình Đình khó hiểu.

“Cấp trên nói thông qua tỷ lệ người xem tiết mục đặc biệt xuân mới, có thể thấy được thức ăn Na Na làm có hiệu ứng thị giác rất lớn, mỹ nhân mỹ thực, ngôi sao lời nói dí dỏm, vô cùng khoe tài.” Tiêu Tiểu cũng không quan co, cô biết rõ Đình Đình cần một giải thích hợp lý.

“Như vậy người trong tổ chúng ta thì sao? Tất cả những cố gắng giai đoạn trước chúng ta làm thì sao?” Đình Đình cảm thấy không thể tin nổi.

Tiêu Tiểu khoát tay chặn lại, cô cũng biết lý do này vô cùng gượng ép. Có điều là người đang bên trong thể chế, chuyện thân bất do kỷ không chỉ có chuyện này. Đình Đình sớm muộn gì cũng phải học được cách đối mặt.

“Tiệc tối giao thừa sẽ chọn ra mùng mún ăn trong suy nghĩ của người xem. Trước lúc đó cấp trên sẽ không chính thức tuyên bố quyết định. Em còn sáu ngày.” Ý tứ của Tiêu Tiểu rất rõ ràng, nếu Đình Đình có hậu đài, lúc này có thể vận dụng tới.

“Chị Tiêu, có phải là những người chủ trì chỉ biết cực khổ làm việc như chúng ta, không biết mềm giọng nịnh nọt, vĩnh viễn chỉ có thể bị hy sinh hết lần này tới lần khác không?” Đình Đình nổi tính tình lên.

Nếu là bình thường, có lẽ cô sẽ cười trừ, làm công việc của mình cho tốt là được.

Nhưng lần này khác.

Cô bỏ ra nhiều cố gắng như vậy, giai đoạn trước làm nhiều công việc như vậy, tiết mục này giống như là con của cô, không có chuyện cô phải đem con của mình dâng lên cho người ta!

Tiêu Tiểu xoa mi tâm “Em còn chưa xem báo phải không?”

Đình Đình sững sờ lắc đầu “Rạng sáng em mới từ Nam Kinh trở về, còn chưa kịp xem.”

Trong nhà báo chí cũng còn nhét trong hòm báo.

Tiêu Tiểu đẩy qua một phần tuần san lá cải có lượng phát hành khá lớn.

“Chị tin tưởng chuyện này với quyết định của cấp trên có một chút ảnh hưởng.” Cô nói uyển chuyển, rút cuộc liên quan đến thanh danh con gái.

Ánh mắt Đình Đình đảo qua mặt bìa tuần san, trong nháy mắt đỉnh đầu tiếng sấm trận trận, ánh điện lòa lòa.

Ảnh hậu cấp ba bị vứt bỏ, Phan Công Tử chuyển sang theo đuổi nữ chủ trì; nữ chủ trì quá hoa tâm, một người mà có hai đại tuần nam!

Tiêu đề màu hồng phấn cực kinh người kết hợp ảnh chụp cực lớn.

Trong tấm ảnh có cô, Phan Công Tử, Triều Dương, cùng với ngọc nữ mà bộ mặt bị mơ hồ xử lý và quản lý Sử Phan Tắc.

Cô nhìn thẳng vào ống kính, Triều Dương và Phan Công Tử hai bên trái phải đối mặt với ống kính, ngọc nữ chỉ có một cái bóng lưng, Sử quản lý chỉ có nửa bên mặt.

“Nội dung bên trong càng thêm mạnh bạo.” Giọng Tiêu Tiểu vô lực.

Đình Đình do cô một tay đào tạo, tận mắt thấy cô trưởng thành là một người chủ trì có năng lực một mình đảm đương một phía, không bỏ cuộc, chịu khổ, đột nhiên lại có tin tức như vậy, khiến công việc người chủ trì của Đình Đình cực kỳ bất lợi.

Kỳ thật tập đoàn Nghiễm Điện tin tức nặng nề, người chủ trì có bối cảnh có đỡ đầu không ít, chỉ cần câu chuyện không bị lan truyền lớn thì cấp trên cũng nguyên ý duy trì hoà bình bên ngoài. Dù sao ai lại nguyên ý đắc tội người có bối cảnh có hậu đài chứ?

Thế nên cố tình gây chuyện với cô gái gốc Đình Đình này. Rõ ràng chân chính không sợ bóng dáng lệch ra lại khiến người có lòng bất được chuyện, lên án cách làm người và hành vi chuyên nghiệp hằng ngày của cô.

Tay Đình Đình run run mở ra trang tuần san, tìm được nội dung.

Không xem thì thôi nhưng sau khi xem xong, đúng là ném qua cảm giác con ruồi nuốt con gián, nuốt không xuống, nhả không ra, khiến cả người bứt rứt.

Sức tưởng tượng của phóng viên tuần san thật sự quá phong phú.

Nữ chủ trì họ Triệu, một nữ trêu ghẹo hai nam, đầu tiên do Phan Công Tử bỏ vốn, mua sắm xe thể thao nhập khẩu, sau đó lại do tuần san không biết tên đưa cô về nhà ở Lâm Giang Uyển. Phóng viên còn dò hỏi được, Phan Công Tử cũng có một căn nhà xa hoa ở Lâm Giang Uyển. Thử hỏi nữ chủ trì nho nhỏ thì làm sao có khả năng kinh tế mà mua khu nhà cấp cao ở Lâm Giang Uyển chứ?

Giữa những con chữ, không một chữ nào không ám chỉ người nữ chủ trì họ Triệu thông qua công tử có tiền mà lên chức, lấy được nhà cấp cao xe nổi tiếng cũng không chịu nổi cô đơn, có bạn trai khác sẵn sàng để bỏ khuyết trống vắng.

Lạ hơn nữa là Phan Công Tử và người đàn ông kia còn ở chung hòa hợp.

Triệu Đình Đình ném tuần san lá cái lỗ măng “Pằng” một tiếng, thật đáng giận!

“Nếu như cấp trên có chứng cứ rõ ràng, có thể chứng minh công việc và hành vi thường ngày của em có vấn đề, em không có lời nào để nói! Nếu như quả thực trên cương vị chủ trì, em không bằng Na Na, em cũng tâm phục khẩu phục. Nhưng chỉ căn cứ vào tin tức lá cải này mà quyết định em đi hay ở trong tiết mục, em không phục!”

“Đình Đình, em bình tĩnh nào!” Tiêu Tiểu trấn an nói.

“Em không tỉnh táo được!” Cơn giận của Đình Đình chạy lên não “Chị Tiêu, em làm việc dưới tay chị hơn hai năm, dãi nắng dầm mưa, trời đông giá rét hè nóng bức, cấp trên có thấy thành tích làm việc của em hay không? Dựa vào cái gì mà thay thế em như vậy?”

Tiêu Tiểu cũng không thể làm gì.

Cô không có cách nào khác giúp Đình Đình chỉ vì tin tức này tới quá mau quá mạnh.

Ý của cấp trên là, kênh cuộc sống hướng cho người xem một ấn tượng khỏe mạnh tích cực, không thể để cho người chủ trì không biết giữ gìn cuộc sống khiến cho người xem có cảm giác giả tạo, cũng như chúng ta không thể quan tâm và nuông chiều người chủ trì có tác phong bất chính.

“Đình Đình em còn có thời gian, đi điều tra chuyện này rõ ràng, chị tin em trong sạch.” Tiêu Tiểu quyết định, “Đi, lập tức đi thăm dò rõ ràng, sau đó làm sáng tỏ sự thật, làm cho tuần san xin lỗi, khiến cho những ảnh hưởng xấu giảm xuống thấp nhất!”

Trong cơn giận dữ đầu tiên Đình Đình sững sờ, sau đó nhìn thoáng qua tạp chí lá cải trên bàn hội nghị, cuối cùng khẽ gật đầu với Tiêu Tiểu “Cám ơn chị, chị Tiêu.”

Sau đó, xoay người, bước ra phòng họp, nắm cái túi trên bàn làm việc của mình, không nói một lời lao ra đài truyền hình Nghiễm Điện.

Có người đứng ở cửa kính sát đất, nhìn theo bóng lưng Đình Đình chạy xe đi, bưng lấy ly Mark, mặt giãn ra mỉm cười.

Lúc này có tiếng gọi: “Na Na, phó đài bảo cô qua một chuyến.”

Người đó xoay người lại, mềm mại đáng yêu cười, “Biết rồi, đi ngay.”

29. Chương 29: Bộ Mặt Của Phan Công Tử

Lúc điện thoại gọi, Triều Dương đang họp với cấp dưới để an bài các kế hoạch đưa vào hoạt động đầu năm.

Nghe thấy chuông điện thoại di động, Triều Dương nói một câu “Thật xin lỗi” với những người đang ngồi tham dự hội nghị rồi đứng dậy đến một bên nghe điện thoại.

Trong điện thoại vọng đến tiếng nói giận dữ dừng dừng lại mang một chút ủy khuất của Đình Đình.

“Triều Dương...” Như vừa muốn khóc, lại muốn cố nén xuống.

“Đình Đình, em sao vậy?”

Đầu bên kia chỉ có tiếng nói cố nén “Triều Dương...”

“Em đang ở đâu?” Triều Dương ngắt lời hỏi.

“... Nhà cũ...”

Triều Dương chưa bao giờ là người không biết phân biệt công tư, nhưng lần này, giọng nói ấy khiến tim hắn đột nhiên thất lại, không có tâm trạng họp nữa.

“Hôm nay đến đây thôi, tan họp.” Cúp điện thoại, Triều Dương nói với mọi người.

Tan họp rồi Triều Dương dặn dò sơ lược với thư ký và trợ lý, liền vội vàng xuống lầu lái ô-tô về nhà.

Triều Dương chưa từng có một ngày như thế, giờ khắc này lòng nóng như lửa đốt, nóng lòng trở về, hận mình không thể sinh thêm đôi cánh.

Về đến nhà, chỉ thấy Đình Đình ngồi ở trên bậc thang trước cửa, thân hình vốn nhỏ nhắn bị trùm trong chiếc áo lông màu đỏ, giống như bị dìm ngập.

“Đình Đình!” Triều Dương vội vàng tiến tới nâng Đình Đình dậy. Dù sao không phải mùa xuân, ngồi ở trên bậc thang xi măng lạnh này sẽ cảm lạnh.

Đình Đình nghe tiếng ngẩng đầu lên, trông thấy sự lo lắng trong mắt Triều Dương, nước mắt không kìm được ào ào rơi xuống.

“Triều Dương, ô...”

“Sao vậy, Đình Đình, em sao vậy?” Triều Dương một tay ôm Đình Đình, một tay lấy chìa khóa mở cửa vào sân nhỏ, vừa cúi đầu khẽ hôn trán Đình Đình “Đừng khóc, nói cho anh biết có chuyện gì?”

Trong ấn tượng của Triều Dương, Đình Đình luôn luôn kiên cường. Đêm đông lạnh như vậy, xe hư, cũng không thấy cô lộ vẻ uể oải và thương tâm ra ngoài.

Chờ đi vào trong nhà, trước tiên Triều Dương nhẹ nhàng cởi chiếc túi lớn Đình Đình đeo ở trên cổ tay ra, vô ý nhìn thấy một vết đỏ thật sâu mới nhớ lại, hình như không có thấy Đình Đình chạy xe đạp điện.

“Tiểu Thúy đâu?” Triều Dương ôm lấy Đình Đình ngồi ở trên sofa, nắm hai tay của cô giúp cô làm ấm.

“Tiểu Thúy hồng hoàn toàn rồi...” Đình Đình lại nghĩ tới cảnh ngộ hôm nay của mình, càng thêm uất ức, nước mắt lại tràn mi một lần nữa “Cả Tiểu Thúy cũng gây khó dễ với em!”

“Đừng khóc, Đình Đình, đừng khóc...” Triều Dương cũng không biết dỗ con gái, đành phải nhẹ nhàng vuốt ve gáy Đình Đình, “cuối cùng là chuyện gì?”

Đình Đình khóc một lát, cuối cùng cảm thấy cơn giận đã phát tiết được gần hết, rốt cục ngẩng bộ mặt loang lổ vết nước mắt lên “Triều Dương, anh cảm thấy tiết mục em làm như thế nào? Có phải là rất chán hay thiếu phong cách cá nhân không?”

Triều Dương khẽ nheo mắt, nếu Đình Đình hỏi như vậy thì chắc là có liên quan đến công việc rồi?

Nhưng Đình Đình yêu công việc của cô như vậy, cả người bình thường như ba mẹ hẳn đều có thể nhìn ra thì tại sao chính cô lại có nghi hoặc như vậy?

“Không biết.” Triều Dương cười một cái, duỗi hai tay ra ôm lấy mặt Đình Đình, dùng ngón cái lau nước mắt trên mặt Đình Đình “Tiết mục của em làm rất tốt, cả nhà anh đều rất thích xem, cha mẹ anh là người rất kỹ tính đều nói em làm tốt, tươi mát thân thiện.”

“Nhưng vì cái gì, chỉ vì một tin tức lá cải không đáng tin thì liền muốn rút em ra khỏi tiết mục?” Đình Đình dừng khóc, ủy khuất trong lồng ngực đã giảm xuống nhưng lửa giận vẫn còn đang thiêu đốt. “Em từ trường học tốt nghiệp ra, vào Nghiễm Điện thực tập, mỗi ngày đi sớm về tối, làm việc cẩn trọng, hi vọng biểu hiện ra mặt tốt nhất của mình ọi người thấy. Nhưng cố gắng như thế nào, cũng không bù được người khác a đua nịnh hót và mềm giọng dịu dàng. Em cho rằng chỉ cần có thực lực sẽ đạt được thành công, kết quả lại là cả bóng dáng hợp đồng lao động cũng chưa nhìn thấy, đã bị đào thải...”

Triều Dương nghe ra nội dung.

Thì ra Đình Đình ngay từ đầu không phải làm ở kênh cuộc sống sao?

“Ở đài truyền hình không vui sao?” Triều Dương muốn đi rót cho Đình Đình một ly nước lại bị cô nắm chặt vạt áo, không thể nhúc nhích, đành phải cười một cái, khẽ vỗ sau lưng của cô, “Rất cuộc là chuyện gì?”

Đình Đình nói liên miên những chuyện xảy ra trong đơn vị với Triều Dương một lần.

Triều Dương nghe xong, thở dài trong lòng, cô gái ngốc, chuyện như vậy trên xã hội là quá bình thường. Làm công việc đến nơi đến chốn cũng không cạnh tranh nổi với xu nịnh vỗ ngựa quyền rũ.

Đình Đình được bảo vệ quá tốt. Gia đình của cô xuất thân của cô bối cảnh của cô, khiến cho cô từ nhỏ đã không cần nhìn sắc mặt người khác, phỏng đoán tâm tư người khác. Cô không hiểu thấy gió thì chạy nhanh, lại càng không hiểu trong công việc phải có ý thức đề phòng người khác. Cô chỉ biết làm tốt công việc của mình thì sẽ được công nhận.

Đây không phải là một xã hội mà nếu anh hoàn thành công việc của mình thì nhất định sẽ nhận được sự ủng hộ.

“Làm cho em giận nhất chính là mỗi một lần đều là Na Na. Lúc trước chúng em cạnh tranh lên đài, một mình cô thắng giành được cơ hội ký kết hợp đồng với đài truyền hình, em vẫn nghĩ có lẽ là kinh nghiệm của em không đủ, không biểu hiện tốt như cô. Nhưng bây giờ em làm ở kênh cuộc sống lâu như vậy, đạt được tỉ lệ người xem ổn định cho riêng mình. Lần này bày ra tiết mục mới, rất được khen ngợi thì dựa vào cái gì để cho cô không làm mà được thu hoạch?” Đình Đình nghĩ đến chỗ tức, nhin không được đập một cái lên ngực Triều Dương.

Giận nhất chính là, để cho người không liên quan như Na Na hái được thành quả!

Triều Dương che che ngực, nắm tay của Đình Đình nhỏ mà thật mạnh nhưng ánh mắt lại từ từ lạnh xuống. Na Na.

Tên này Triều Dương không phải là lần đầu tiên nghe thấy, người thật cũng đã gặp một lần.

Chỉ gặp qua một lần Triều Dương đã biết, Đình Đình quyết không phải là đối thủ.

Còn nữa chuyện tin tức lá cải, bỏ cũ thay mới, đều tụ cùng một chỗ, cùng đồng thời xảy ra, trùng hợp đến kỳ lạ.

“Em có dự định gì không?” Triều Dương hôn mi tâm Đình Đình, trông thấy vẻ mệt mỏi ở đáy mắt cô không khỏi đau lòng.

Cố gắng làm việc như vậy, cuối cùng bị người khác ngồi mát ăn bát vàng, đổi lại là bất cứ người nào cũng sẽ không cam tâm.

“Em không biết, nhưng em không muốn chấp tay dâng tâm huyết của mình cho người ta như vậy.” Đình Đình hết sức sa sút. Nếu cấp trên hạ quyết tâm, cho dù cô tranh như thế nào cũng vô ích thôi.

Triều Dương không đành lòng thấy Đình Đình không vui, vươn tay nâng cằm Đình Đình lên “Muốn tìm người trong cuộc ra, hỏi ý kiến của hấn hay không?”

Lúc Phan Công Tử, một người trong cuộc biết rõ tin tức trên tuần san lá cải đã là năm giờ chiều hôm đó.

Phan Công Tử ngủ dậy, mơ mơ màng màng vào phòng tắm đánh răng rửa mặt cạo râu, xử lý sạch sẽ, lại thành một quý công tử phong lưu phóng khoáng.

Trong nhà không có bất kỳ cái gì có thể ăn. Buổi tiệc trước lễ mừng năm mới đã khiến cả tủ lạnh trống rỗng nên hấn rút điện ra. Ổ cắm điện là khi hấn trở về mới cắm lại.

Nghĩ đến buổi tối phải cùng Đình Đình đi lấy xe, Phan Công Tử nhìn gương mỉm cười. Chút nữa phải gọi điện thoại nhắc nhở Đình Đình, miễn cho cô đảo mắt lại đem chuyện này ném ra sau đầu.

Phan Công Tử trở về phòng, cắm lại điện thoại đã rút dây, lại từ trên tủ đầu giường lấy điện thoại, thay thẻ điện thoại vùng này khởi động máy.

Chẳng bao lâu, tin nhắn của thư ký liền ào ào chạy vào.

Phan Công Tử nhắm hai mắt, cười rộ lên, thoát nhìn thì rất nhiều người nhớ y nhỉ.

Gọi đến dãy số nhắn lại nhiều nhất, bên kia nhận thì chuyện ập xuống, “Đông Tử, cậu chết đi đâu rồi? Sao giờ mới khởi động máy? Gây lớn chuyện rồi cậu biết không?”

Phan Công Tử đưa điện thoại di động cách lỗ tai một thước, giọng người anh em cũng quá lớn đi.

Chờ tiếng kêu bên kia ngừng, Phan Công Tử mới đưa điện thoại về bên tai lại, “Có việc gì từ từ nói, ồn chết.”

Bên kia hung dữ “Cậu chê tớ ồn?! Cậu và em Đình Đình lên tạp chí lá cải rồi, cậu à! Bị mẹ cậu biết rõ, sẽ lột da của cậu.”

Phan Công Tử không khỏi sững sờ. Năm trước đi thủ đô, y tham gia họp mặt chúc tết với cha mẹ, chúc tết cho thủ trưởng và những người lãnh đạo, trong nhiều tiếng ân cần thăm hỏi quan tâm “Khi nào thì kết hôn mời ăn cưới” của các vị lão thủ trưởng, y phải cố nén không có chạy trốn chết. Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng Phan Công Tử không thích ở thủ đô, thủ trưởng quá nhiều, mỗi quan lớn đều đề chết người, lời nói cử chỉ cũng làm cho y cảm thấy bó tay bó chân. Ngược lại ở đây, tự do tự tại hơn.

Ở thủ đô đến đầu năm, nghênh qua thần tài, y đã không đợi được. Lúc được đến Nam Kinh chúc tết cho Nghiêm tư lệnh mới đặc ý thoát thân cái vụ tụ họp trả hình xem mắt.

Lại chơi hai ngày ở Nam Kinh, sau đó cùng Đình Đình trở về.

Về đến nhà, hấn ngã đầu đi ngủ, hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

“Cậu nói rõ xem, tạp chí lá cải gì?” Giọng Phan Công Tử lạnh xuống.

Đối với bản thân Phan Công Tử, y không sợ bất luận lời đồn đãi nhắm nhí gì.

Từ khi y và bạn bè sáng lập công ty, ký kết hợp đồng với rất nhiều người mẫu và diễn viên, y đã chuẩn bị tư tưởng. Công ty bọn họ hàng năm đầu tư hơn vạn nguyên, kế hoạch quay phim điện ảnh, phim truyền hình, có chi nhánh khác chế tạo phim thần tượng phim tình cảm và album âm nhạc, những nghệ sĩ mà công ty bọn họ lãng xê không phải số ít.

Y có hậu đài, có bối cảnh, có con đường, vì cái gì mà phải sợ?

Nhưng Đình Đình khác hấn.

Triệu Đình Đình là cô bé có quy tắc, chưa bao giờ lấy thân phận đề người.

Nếu không lúc trước cũng sẽ không có chuyện ngay cả hợp đồng lao động cũng không tới phiên cô.

Đình Đình có thể có thành tích hôm nay, thật sự là kết quả từng bước từng bước, cần cù chăm chỉ, cần trọng của cô.

Bị người vu oan như vậy, nói cô vì lên chức mà thông đồng với người có quyền thế như y, lại không chịu cô đơn, kiếm bạn trai khác, để Đình Đình biết, y không biết hậu quả sẽ như thế nào.

“Biết rõ người nào ở phía sau giò giò không?” Phan Công Tử gửi ra âm mưu trong đó.

Tuần san lá cải đưa tin tức của y, không phải ngày một ngày hai trong chuyện này có bao nhiêu thực, bao nhiêu giả, trong lòng của y đều biết, sẽ không so đo với bọn họ.

Nhưng lần này đưa tin về Đình Đình, có quá nhiều lời phỏng đoán ác ý ở bên trong, tỷ như dựa vào y lên chức, tỷ như một nữ cặp hai nam.

Tin về y và Đình Đình còn không giá trị bằng tin của y và ngọc nữ.

Ngày đó rõ ràng ngọc nữ cũng ở cùng một chỗ nhưng trong tin tức lá cải một câu cũng không đề cập ngọc nữ, vô cùng khả nghi.

Cảm giác tất cả đều hướng về phía Đình Đình.

“Hôm qua mới phát ra tin tức, tớ đã phái người đi thăm dò, trước mắt còn chưa có hồi âm.”

Phan Công Tử khẽ nhíu mày, ảnh chụp năm trước, năm sau mới yêu sách, một chút tin tức cũng không có lộ ra, rõ ràng là tính toán tốt lắm.

“Bố trí ngọc nữ và tiểu sinh đến khách sạn muộn phòng qua đêm, đem tin tức tiết lộ cho tuần san Tinh Chu, về sau không cần gửi tin tức cho tuần san này nữa.” Phan Công Tử lạnh lùng nói.

Bên kia nói một tiếng hiểu rõ rồi cắt liên lạc.

Phan Công Tử ấn huyết Thái Dương một cái, tim đang nhảy “Thình thịch”.

Những mệt nhọc do lái xe đường dài còn chưa có giảm hết thì những chuyện phiền lòng này liền theo nhau mà đến, thật muốn lấy mạng người không biết trên xe còn bao nhiêu Red Bull?

Đúng lúc này, điện thoại lại vang lên.

Phan Công Tử nguyên rửa một câu, cầm lên xem, Đình Đình, vội vàng nhận.

“Đình Đình?”

“Anh Đông Tử, lấy xe xong, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” Mang theo một chút giọng mũi, dĩ nhiên là đã khóc.

Tim Phan Công Tử thất lại.

Trong trí nhớ của y, Đình Đình chỉ khóc một lần trước mặt y, chỉ có một lần.

“Được. Anh qua ngay.” Phan Công Tử sáng khoái đáp ứng, vẻ hung ác nham hiểm ở đáy mắt liên miên không dứt.

Người khiến Đình Đình khóc, ta sẽ không bỏ qua!

Bất kể là ai!

30. Chương 30: Kết Hoạch Của Đàn Ông

Phan Công Tử đi ô-tô đến Nhật Lạc Đại Đạo, từ bãi đỗ xe đi thẳng lên tầng cao nhất.

Quản lý tầng trệt mỉm cười chào đón, “Phan tiên sinh, đã lâu không thấy, hoan nghênh giá lâm.”

Phan Công Tử gật gù đầu, “Tôi có hẹn với Triệu tiểu thư.”

Quản lý tầng trệt dẫn đường cho Phan Công Tử, “Triệu tiểu thư đã đến, ở phòng số 60, mời bên này.”

Đuôi lông mày của Phan Công Tử chau lên.

Nhật Lạc Đại Đạo tổng cộng có sáu mươi phòng cho thuê, theo hần biết, số sáu mươi là của ông chủ nơi đây không cho người ngoài thuê. Nhưng mà Đình Đình lại ở trong phòng số 60 chờ y ——

Không cần nói cũng biết.

Người đàn ông gọi Chương Triều Dương kia là ông chủ chỗ này.

Nghĩ sâu xa hơn, Nhật Lạc Đại Đạo là nhà hàng cao cấp dưới trướng tập đoàn Huy Nhật, người đảm nhiệm chủ tịch của tập đoàn Huy Nhật hiện nay cũng họ Chương.

Phan Công Tử mỉm cười.

Quản lí tầng trệt gõ cửa phòng số 60, lên tiếng với bên trong rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra “Triệu tiểu thư, khách của cô đến rồi.”

Phan Công Tử đi vào, trông thấy Đình Đình và Triều Dương ngồi ở bên cạnh bàn ăn dài kiểu Tây Âu.

“Anh Đông Tử.” Mí trên của Đình Đình sưng lên, giọng mũi cũng đã giảm đi, trải qua sự dỗ dành của Triều Dương đã bình tĩnh rất nhiều.

Phan Công Tử đi đến chỗ cạnh Đình Đình ngồi xuống, một tay ôm cổ Đình Đình, một tay vươn tới xoa mái tóc rối bời của Đình Đình “Anh đã biết rồi, cái này có cái gì mà phải khóc? Anh sẽ hả giận cho em!”

Đình Đình giãy ra từ ma trảo của Phan Công Tử, phần hân trừng mắt nhìn Phan Công Tử “Không cần anh xoa tóc em!”

Phan Công Tử nhún vai với Triều Dương “Tính cách Đình Đình thẳng thắn, rất dễ dàng đắc tội tiểu nhân.”

Triều Dương gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Dù cô có chăm chú làm tốt công việc của bản thân thế nào cũng bù không lại một lời nói nhảm của người có lòng.

“Đình Đình em có dự định gì không?” Phan Công Tử thông thả ung dung rót một ly nước củ cải và dâu, nhìn chất lỏng đỏ như đá quý trong ly, rử lông mi xuống che dấu vẻ khát máu.

“Em chỉ muốn tuần san làm sáng tỏ sự thật, công khai xin lỗi, hi vọng trong dài cho em một cơ hội cạnh tranh công bằng mà không phải tùy tiện kiếm cớ, bỏ cũ thay mới đuổi em ra khỏi tổ tiết mục!” Đình Đình nói đến đây, không thể không nổi giận.

Trước kia sau khi ra đại học, giữa cô và Na Na cũng không mâu thuẫn, cũng không quen biết. Na Na có quan hệ của Na Na, hiếm khi qua lại với bạn học, cô cũng có bạn tốt của cô, giữa hai người cơ hồ chưa từng cùng xuất hiện.

Đến khi thực tập được phân cùng một đài truyền hình, bắt đầu cạnh tranh, Đình Đình mới phát hiện mình và Na Na giống như kẻ thù truyền kiếp. Bởi vì hai người cùng trường cùng hệ cùng giới nên mọi chuyện đều bị lấy ra so sánh khắp nơi.

Na Na mỹ lệ, Đình Đình thanh tú; Na Na dịu dàng, Đình Đình sáng sủa; Na Na linh hoạt, Đình Đình ổn trọng...

Đình Đình không phải không tốt nhưng so sánh với Na Na, liền thua chị kém em.

Cho nên cô mất đi cơ hội trở thành người ký hợp đồng chủ trì với kênh giải trí, Na Na thành công ở lại đài truyền hình.

Về sau cô may mắn gia nhập kênh cuộc sống, làm tạp dịch nửa năm, thông qua thử việc trở thành nhân viên hợp đồng, dần dần tạo ra thành tích trên cương vị mới, nhận được tán thưởng. Loại cảm giác thành công này khiến cho Đình Đình dù chịu khổ chịu cực, ngã người xuống là ngủ, hận không thể vĩnh viễn không dậy, ngày kế tiếp cũng cố gắng tiếp tục công việc.

Na Na mỗi ngày ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, đứng ở trong rạp báo tin tức ghi hình, cô ta có từng trải qua khổ cực như vậy chưa?

Không không không! Na Na chỉ cần mềm giọng ôn tồn, mặt mày như tơ là có thể tìm được thứ cô ta muốn.

Khiến Đình Đình tức giận ủy khuất nhất chính là điểm này.

“Đài truyền hình muốn thay thế em?” Trong giọng nói của Phan Công Tử ẩn chứa sự không thể tin nổi. Bên ngoài có bao nhiêu nghệ sỹ bị truyền có quan hệ mập mờ với người này hoặc là người kia, còn không phải vẫn quay phim, ca hát, được truyền bá tiết mục sao?

Đình Đình rút ra một tờ khăn giấy, lau mũi, “Uh! Bọn họ muốn để Na Na kênh giải trí thế cho em!”

Na Na? Phan Công Tử liếc mắt nhìn Triều Dương, chỉ thấy đối phương hơi gật đầu một cái.

Na Na này Phan Công Tử biết, lúc trước Đình Đình không thể ở lại đài truyền hình, chính là bị cô cướp đi vị trí. Đình Đình về nhà dường như có nói một hai câu.

Hắn nhớ rõ chú Triệu còn hỏi Đình Đình muốn ông hỏi chút không?

Khi đó Đình Đình nói thế nào?

Cô không muốn cho người trong đơn vị có ấn tượng không tốt cho rằng cô là người không có thực lực chỉ dựa vào quan hệ đi cửa sau mới có cơ hội.

“Hai chuyện đồng thời xảy ra sao?” Phan Công Tử mơ hồ bắt được chút ít đầu mối.

“Không phải. Trong đài định cho cô ta tới trước, sau đó mới có tin tức từ tuần san lá cải.” Tỉnh táo lại Đình Đình cũng dần dần ngửi được mùi vị âm mưu.

“Được rồi, anh đã biết chuyện xảy ra rồi, em đừng lo lắng, để anh nghĩ biện pháp thay em.” Phan Công Tử vươn tay nheo chớp mũi Đình Đình một cái, sau đó vung ra “Đừng chảy nước mũi. Anh đói bụng rồi, chúng ta ăn cơm trước đã.”

Triều Dương cười một cái, vỗ sau lưng Đình Đình trấn an “Phan tiên sinh đã bảo em không cần lo lắng, vậy em cứ yên tâm đi.”

Đình Đình lườm Phan Công Tử một cái “Bảo anh vặn mũi của em sao, hừ!”

Cơm nước xong, Triều Dương lái xe mới mua đưa Đình Đình về nhà, “Em ngủ một giấc thật ngon, chớ suy nghĩ lung tung, anh sẽ đi xem có người bạn nào biết, có thể hiểu rõ tình huống một chút.”

Đình Đình mệt mỏi tựa trên vai Triều Dương “Làm phiền anh rồi, Triều Dương, tùy tiện gọi anh đi ra thế này, mất cả ngày cùng với em.”

“Bé ngốc...” Triều Dương bật cười, dùng ngón trỏ chọc chọc mũi Đình Đình, “Anh không cùng em thì cùng ai? Có việc cứ gọi điện thoại cho anh.”

Nói xong, hôn lên mí mắt bị sưng của Đình Đình, “Đi ngủ sớm đi.”

Nói chúc ngủ ngon với Đình Đình rồi, Triều Dương xuống lầu, quả nhiên, Phan Công Tử còn chờ dưới lầu.

“Chương tiên sinh đang ở đâu? Tôi đưa anh về?” Phan Công Tử xoay cửa sổ xe xuống, hỏi.

“Vậy làm phiền anh.” Triều Dương đến ngồi trên ghế phụ rồi báo địa chỉ.

Phan Công Tử chạy một đường nhanh như điện chớp chở Triều Dương về đến nhà.

Xe đậu ở đường cái ngoài ngõ, Phan Công Tử lạnh nhạt hỏi “Chương tiên sinh có thời gian không, chúng ta nói chuyện một chút?”

Triều Dương dùng tay ra dấu mời, hai người đàn ông thân hình cao ngất, sóng vai đi ở trong ngõ hẹp.

“Không thể tin được Chương tiên sinh lại ở trong chỗ này.” Khoé mắt Phan Công Tử thoáng nhìn nhà cầu công cộng kiểu nửa mở và những đồ bỏ đi chất đầy.

Triều Dương cười một cái dưới ánh đèn đường u ám “Nhà cũ đều như vậy, qua một thời gian nữa sẽ cải tạo khu cũ, phương tiện vệ sinh sẽ cải thiện.”

Phan Công Tử đột nhiên nảy ra chút thương thức với Triều Dương.

Người này cũng không có nóng ruột nói, tôi chỉ ở tạm chỗ này về sau sẽ mua nhà cấp cao, cũng không có hăm hực cảm thấy y xem thường hần, lập tức bày gương mặt tẻ ngắt.

“Chuyện của Đình Đình, anh thấy sao?” Phan Công Tử hỏi ý kiến Triều Dương, góc độ của hai người khác nhau nhìn vấn đề sẽ càng toàn diện hơn.

“Không có gì hơn hai khả năng; dài truyền hình điều động nhân viên bình thường hoặc có người đổ mắt với thành tích của Đình Đình, mượn cơ hội hãm hại Đình Đình.” Giọng của Triều Dương lãnh đạm, “Nhưng giữa hai cái rất khó xác định khác biệt.”

Phan Công Tử đồng ý quan điểm của Triều Dương, “Chương tiên sinh có tính toán gì không?”

Triều Dương đẩy đẩy kính mắt, liếc mắt nhìn ở chỗ sâu trong ngõ, chỗ đó tựa như có một con thú dữ đang ngồi chồm hổm chờ đợi thời cơ, nhắm người mà thềm.

“Tổ tiết mục Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu trước mắt thuê biệt thự nghỉ ngơi dưới trướng tập đoàn Huy Nhật làm sân bãi để quay.”

“P&T gần đây cũng có rất nhiều ngôi sao sắp xếp vào tiết mục của kênh giải trí.”

Hai người đàn ông ý vị sâu xa nhìn nhau cười, cả hai sinh ra cảm giác thông minh như nhau.

Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa trở lại vùng này vào mười lăm tháng giêng âm lịch.

Chuyện đầu tiên khi về nhà là gọi điện thoại cho con gái.

“Đình Đình, khuya về nhà cùng ba mẹ ăn cơm đi.” Nghiêm Ái Hoa nghe thấy tiếng con gái liền nhin không được mỉm cười. “Mấy ngày nay có ăn cơm ngon hay không? Có nhớ ba mẹ hay không?”

“Nhớ.” Đình Đình thật sự nhớ ba mẹ.

Làm nũng với bạn trai, phát tiết một ít rốt cuộc cũng không bằng thổ lộ hết với ba mẹ.

“Vậy sớm về đi, ba mẹ mang đồ tốt về cho con.”

Đình Đình cúp điện thoại, rửa mặt thay quần áo, kêu taxi về đại viện bộ đội.

Xe đạp điện nhỏ của cô đã hư hoàn toàn, do xưởng sửa xe kéo trở về. Xe mới tuy đã có hoá đơn nhận hàng, nhưng bằng lái còn chưa tới tay, Đình Đình không muốn biến thành sát thủ đường cái.

Vốn có thể đi ké xe của Phan Công Tử, chỉ là gần đây y loay hoay thần thần bí bí, Đình Đình không muốn quấy rầy y.

Xe taxi dừng ở cửa đại viện, Đình Đình trả tiền xe rồi đi bộ vào.

Một đường gặp chú bác cô dì và bạn trong đại viện, người người đều cười tùm tùm đến chào hỏi với cô.

“Đình Đình đã trở lại a, sao không thấy Đông Tử?”

“Ha ha Đình Đình chỉ có một mình sao? Vì sao Đông Tử không trở về với cháu? Có phải là hần bạn chuyện không? Cháu nói đi chú Lý, chú Lý dạy hần cho cháu!”

“Này, Đình Đình, Phan suất móng không đi cùng cậu ah? Không phải thẹn thùng chứ? Oa ha ha ha ha...”

Đầu Đình Đình đen kịt lại.

Chú bác cô dì các bạn đại viện, mấy người quá nhiều chuyện rồi.

Lúc đầu Đình Đình còn có thể giải thích, “Đây chẳng qua là tạp chí lá cải ghi loạn, cháu và Đông Tử không có gì.”

Nhưng càng đi vào trong, Đình Đình càng chẳng muốn giải thích gì thay mình và Phan Công Tử.

Giải thích cái gì? Chỉ càng tô càng đen.

Chờ chuyện xấu tiếp theo của Phan Công Tử ra sân khấu, cô dĩ nhiên là quá khứ trôi qua.

Về đến nhà, thay dép lê, rửa tay đi ra, mẹ Triệu Nghiêm Ái Hoa vỗ vỗ sô pha ra hiệu con gái qua ngồi.

Đình Đình đi sang ngồi, dựa vào người mẹ khoác cánh tay của bà.

“Mấy ngày nay ba mẹ không có mặt, bây giờ trở về rồi con có chuyện gì kể với mẹ hay không?” Nghiêm Ái Hoa sờ mái tóc mềm mại trơn bóng của con gái, hỏi giỡn.

“Có!” Đình Đình làm sao còn giấu được, kể lại rành mạch rõ ràng mọi chuyện xảy ra “Mẹ mẹ nói có đáng giận không? Nếu con muốn dựa vào anh Đông Tử lên chức, còn cần đợi đến hôm nay sao? Tám trăm năm trước đã kéo y rêu rao khắp nơi rồi! Còn nữa, khu nhà cấp cao xe nổi tiếng, đều là cha mẹ cho, vậy mà cái này cũng tính trên đầu Phan Công Tử, những ký giả kia cũng quá bịa chuyện! Con muốn dựa vào tiền vào thế lực, sao không về nhà dựa vào cha mẹ chứ?”

“Con gái ngốc.” Nghiêm Ái Hoa không biết nên khóc hay cười khẽ vuốt gáy con gái “Chính vì bọn họ không biết gia cảnh của con cho nên cảm thấy lai lịch khu nhà cấp cao và xe nổi tiếng của con bất chính, kỳ quặc, lại thêm gặp được con và Đông Tử cùng vào đại lý xe, dĩ nhiên là liên tưởng các con cùng nhau.”

“Mẹ mẹ bảo ba nhanh chóng thanh toán tiền xe cho Phan Công Tử, bằng không xe kia con chạy cũng không an tâm!” Đình Đình tức giận.

“Biết rồi.” Nghiêm Ái Hoa vén những sợi tóc tán loạn bên má của con gái về sau tai, “Như vậy tuần nam không biết tên kia là ...?”

Đình Đình lúng túng, cái này mẹ cũng biết rồi? “Đó là Triều Dương a!”

A, Triều Dương. Nghiêm Ái Hoa cười rộ lên, chàng trai khiến con gái rửa tay nấu canh, tuy chưa có duyên gặp mặt nhưng từ ông xã và bác thuật lại nghe là đứa trẻ tốt.

“Có thời gian dẫn hắn về nhà ăn cơm.”

Đình Đình đỏ mặt.

Dẫn Triều Dương về nhà ăn cơm, đó không phải là gặp gia trưởng sao?

Triệu Kính Quốc nghe hết điện thoại từ thư phòng đi ra liền trông thấy hình ảnh vợ con tựa vào trên sofa nói thầm nói nhỏ, không khỏi mỉm cười rồi lập tức lại thu lại vẻ tươi cười.

Vừa rồi giọng của ông cụ trong điện thoại đều run lên, “Dám khi dễ Đình Đình nhà chúng ta sao? Đình Đình của chúng ta thật là đứa trẻ tốt, sao phải dùng tới thủ đoạn xấu xa như vậy lên chức? Đó là tuần san bỏ đi gì? Ngay cả mấy người bạn cũ của ba ở thủ đô đều nghe thấy! Bảo mặt mo này của ba đặt ở đâu? Đứa trẻ nhà lão Phan nói như thế nào?”

Triệu Kính Quốc vội vàng trấn an nhạc phụ “Đông Tử nói là có người vì muốn đẩy Đình Đình đi mà dùng thủ đoạn. Hắn đang điều tra ngọn nguồn.”

“Hừ! Đình Đình thế nào?” Bây giờ Nghiêm tư lệnh quan tâm nhất là cảm xúc của cháu ngoại.

“Trong điện thoại nghe thì cũng coi như bình tĩnh.”

“Chuyện này quyết không thể bỏ qua như vậy! dám làm đến như thế thì không có chuyện phải nén giận! Phải đánh trả! Ổn chuẩn hung ác, một kích phải trúng, bắt lại một lần!” Bao nhiêu thuật ngữ ông cụ đều đem ra hết.

“Vâng” thủ trưởng đã đưa xuống chỉ thị cao nhất, cấp dưới đâu dám nói không?

Triệu Kính Quốc suy nghĩ, khuôn mặt chữ quốc nổi lên một nụ cười, “Ái Hoa, Đình Đình, còn nói gì đó? Ăn cơm đi, vừa ăn vừa nói.”

Nghiêm Ái Hoa ngược mắt trao đổi ánh mắt với ông xã, ngầm hiểu ý chồng liền xoa khuôn mặt con gái “Bác làm bánh trôi ăn ngon, còn có đầu hoa mã lan xào đậu hũ khô con thích nhất, và canh cá chiên vàng...”

Đình Đình nghe xong, ánh mắt sáng lên, dù không vui vẻ, nhưng trước món ăn mình thích, tâm tình cũng sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

Lúc Đình Đình đang ngồi trong phòng ăn nhà mình, ăn món ngon mà bác tử mĩ nấu thì cô cũng không biết có ba lực lượng đã chia nhau bắt đầu hành động.

31. Chương 31: Cậy Thẳng

Mấy ngày nay Na Na gió xuân đặc ý, mặc dù không quá biểu hiện ở trên mặt nhưng trong lòng lại hết sức sung sướng.

Triệu Đình Đình cô biết Phan Công Tử thì có ích lợi gì? Hắn có bao giờ ra mặt vì phụ nữ? Phụ nữ lan truyền ra xì căng đan với hắn có biết bao nhiêu, nếu mỗi một người hắn đều có thể chiếu cố được thì chẳng phải là muốn một chết sao?

Thanh cao? Thanh cao có gì hữu dụng đâu? Công việc của cô còn không phải bị tôi chiếm ư?

Nghĩ tới đây, Na Na không khỏi mỉm cười.

Mùng tám đi làm, phó đài đã tìm cô đến, thông báo kế hoạch điều cô qua kênh cuộc sống, làm chủ trì tiết mục thức ăn ngon mới. Công việc chủ trì của cô bình thường như cũ, mỗi tuần chỉ phải thêm một lần quay tiết mục ngoại cảnh.

Trên mặt phó đài có vẻ lấy lòng mơ hồ, vỗ vai Na Na, “Tiểu Bảo làm rất tốt. Trong đài rất coi trọng cô, định bồi dưỡng cô thật tốt, đừng để cho trong đài thất vọng nhé.”

Na Na cười yếu ớt, “Trang đài (phó đài này họ Trang), tôi nhất định làm tốt, không phụ kỳ vọng và bồi dưỡng của anh.”

Phó đài liền tỏ ra vẻ hết sức vui mừng.

Na Na thức thời, “Vậy tôi đi ra ngoài làm việc, có thời gian..., kính xin Trang đài nể mặt cùng nhau ăn bữa cơm, để tôi cảm ơn anh mấy năm nay đã chỉ điểm và đào tạo tôi.”

“Được được, đi đi chứ.” Trên khuôn mặt trắng nhợt nhạt của Trang đài thoáng qua một chút vui mừng.

Khuya về nhà, Đỗ Huy gọi điện thoại tới, giọng nói lộ ra cứng chiều “Lần này em hài lòng chưa? Cố gắng đạt thành tích thì mới không uổng phí một phen khổ tâm của anh.”

“Biết, anh đối với em tốt nhất.” Na Na mềm giọng, “Lúc nào thì tới đây? Em tự mình xuống bếp đãi anh.”

Bên kia Đỗ Huy cười ha ha, “Anh lại không nỡ để đôi tay của Na Na dính đầy mùi dầu khói, em dùng chính mình cho anh ăn là được.”

“Ghét.” Na Na cúp điện thoại, vẻ thẹn thùng trên mặt biến mất.

Cô đi theo Đỗ Huy, chẳng qua vì nếu như cô cự tuyệt ông ta thì sẽ không có chỗ đặt chân trong tập đoàn Nghiêm Điện.

Đỗ Huy đối với cô không thể nói là không tốt, chẳng qua ông ta là người đàn ông đó đã có gia đình.

Những lúc nửa đêm cô đơn, lẩn lộn khó ngủ, cần một đôi tay đàn ông cường tráng an ủi thì người đó vĩnh viễn không có ở đây.

Na Na nhìn gương mặt trang điểm của mình trong kính, cười nhưng không cười, tận sâu đáy mắt là vẻ giễu cợt.

Đây là con đường do chính cô chọn, cô không thể quay đầu.

Na Na cười lên nói với thợ trang điểm, “Asa, tôi thích tạo hình lần trước anh làm, búi hết tóc về sau, lộ ra cả cái trán, đáng vẻ rất gọn gàng nhẹ nhàng khoan khoái.”

Asa vung tóc “Kiểu tạo hình đó không thích hợp với cô.”

“Không thử một chút làm sao biết?” Na Na kiên trì.

Na Na biết Asa tốt với bọn Đình Đình hơn, bí mật cũng không có nhiều cổ kị như vậy, đối với cô thì khách khí hơn nhiều.

Asa nhún vai, nếu cô ta kiên trì, hắn cũng không cần quyết giữ ý mình.

Chờ làm xong tạo hình kiểu múa ba lê, Na Na đã biết, tạo hình này đúng là không thích hợp cô.

Cái trán của Triệu Đình Đình sáng bóng đầy đặn, dù cho chỉ hai má hoặc là lộ ra cả trán, cũng rất dễ nhìn. Nhưng, trán của cô tương đối đẹp, ấn đường rộng, lộ ra trán như vậy khiến khuôn mặt có vẻ dài, trong khá già dặn.

Asa than thở trong bụng, lấy ra một chuỗi đồ trang sức phong cách Hohemian trong hộp đồ trang sức, so một lần ở giữa trán Na Na, sau đó đeo lên trán cho cô. Trong giây lát gương mặt vẻ già dặn lập tức biến thành cô nàng làm xiếc phong tình vạn chủng.

Na Na nhìn thấy cười duyên một tiếng “Vẫn là Asa có bản lĩnh, sợi dây đeo trán này quả thật biến mục nát thành thần kỳ.”

Asa bĩu môi một cái, vờ vai Na Na, “Xong rồi.”

Na Na nhìn trái nhìn phải hết sức hài lòng, “Cảm ơn anh thân mến.”

Lúc này Đình Đình và Thiên Tình một trước một sau đi tới trang điểm, nhìn thấy Na Na, Thiên Tình vội vàng giành trước một bước, kéo tay Đình Đình.

Bám tay Đình Đình, trên mặt Thiên Tình có vẻ khẩn trương, giống như sợ cô nóng đầu xông lên đánh Na Na một trận.

Đình Đình không khỏi cảm thấy buồn cười, đưa tay ấn mu bàn tay Thiên Tình một cái, ra hiệu cô có thể an tâm, dù cô không có phong độ cũng sẽ không đi tìm Na Na đánh nhau.

Na Na cũng nhìn thấy Đình Đình và Thiên Tình, môi hồng nhếch lên, “Đình Đình Thiên Tình, các cậu cũng tới trang điểm sao? Thật ngại quá đã chiếm mất Asa, các cậu phải đợi thêm một chút.”

“Không sao, người nào trang điểm không phải là trang điểm đây?” Thiên Tình cũng vênh đôi môi, giả bộ khả ái ai mà không biết?

Nói xong kéo Đình Đình ngồi vào bên thợ trang điểm tốt.

Na Na rủ lông mi xuống, vận khí của Triệu Đình Đình quá tốt. Xì căng đan lớn như vậy hôm sau đã bị trang đầu về ngọc nữ và tiểu sinh vừa mới lên đến khách sạn muốn phòng thay thế.

Chuyện ngôi sao trong tuần nổ tung hết sức ứ át, ngay cả hai người đối qua mấy tấm ra trong khách sạn, kêu phục vụ phòng lên mấy lần, cuối cùng cả chi tiết ngọc nữ và tiểu sinh một trước một sau rồi đi khách sạn thì hai chân như nhũn ra đều không bỏ qua.

Dẫn tới trên phố một mảnh xôn xao, rồi rít suy đoán ngọc nữ mượn Phan Công Tử lên vị, sau đó lại cùng phổ khúc tình yêu với tiểu sinh vừa mới lên, mây lạt mưa che.

Lại bị người có lòng truyền ra ngoài, ngày đó Phan Công Tử thật là mang ngọc nữ đi mua xe.

Người có lòng thần thông quảng đại, ngay cả đoạn phim đã quay lại ở tầng ngầm ga ra cũng đưa ra được, đúng là ngọc nữ và Phan Công Tử đồng hành.

Sau đó trên internet phân tích tất cả một cách thần kỳ, suy đoán xì căng đan một nữ bắn hai nam là do ngọc nữ tìm mấy người trong tuần san làm ra nhằm chuyển đi sự quan tâm của công chúng, che dấu chuyện thực ngọc nữ thật ra là dục nữ.

Triệu Đình Đình trong nháy mắt từ nữ chính xì căng đan trở thành người qua đường Giáp vô tội chịu khổ bị liên lụy.

Na Na bĩu môi một cái, thật đáng tiếc, mất nhiều sức người sức của như vậy, rốt cuộc lại chỉ là tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ.

Nhưng rốt cuộc vẫn còn có chút tác dụng.

Người có vết nhơ thì có dùng sức kỳ cợ cỡ nào cũng sẽ lưu lại dấu vết, về sau cũng sẽ bị người ta thỉnh thoảng nhắc tới, ha ha...

Trước ba mươi phút bắt đầu tiệc tối Tết Nguyên Tiêu, người chủ trì chia làm hai bên đi vào bàn, theo phương thức phân tổ của cuộc tranh tài nấu nướng giữa người chủ trì, ngồi ở phía trước nhất. Sau lưng người chủ trì là số ghế của các nhà tài trợ lớn và lãnh đạo.

An bài số ghế luôn được xem trọng. Đêm đó người chủ trì đạt được giải thưởng và đạt được đề danh, cũng được an bài ở vị trí phía trước, người quay phim có thể quay bọn họ bất cứ lúc nào; lãnh đạo chủ yếu và thương nhân tài trợ cũng phải an bài ngồi ở trước để ống kính quay gần cảnh; trong khán phòng không thể để chỗ trống, nếu có người bởi vì không thể ra hoặc là không thể kịp thời trình diện, cũng sẽ có người thay thế...

Đình Đình và Vạn Chủ Bá ngồi ở vị trí trung tâm hàng thứ hai, ngay giữa hàng thứ nhất phía trước là Hứa Đình Vũ cùng Na Na.

Thiên Tình và Bắc Phương ngồi ở sau lưng Đình Đình, hai người châu đầu ghé tai khẽ nói chuyện với nhau.

Vạn Chủ Bá cười khẽ nói với Đình Đình, “Con gái của tôi xem tiết mục đặc biệt năm mới, muốn tôi ở nhà làm món Ngao Du Bích Hải cho con bé ăn. Còn nói muốn xin chị tiểu Đình ký tên cho nó.”

Đình Đình mỉm cười, không biết thầy Vạn thật không biết “Xì căng đan” của cô hay là công phu giả bộ của ông hạng nhất, nhưng chỉ một câu nói này đã khiến trong lòng Đình Đình ầm ập vạn phần.

“Nếu như không phải là có thầy Vạn áp trận, sao em có thể bình tĩnh như thế?” Đình Đình thật tâm nói.

“Ha ha, nịnh nọt tôi đúng không?” Tiếng cười của Vạn Chủ Bá vang dội khiến mọi người nhìn sang

Đình Đình xấu hổ, thầy Vạn đây không phải là nịnh hót, đây là sự cảm ơn của em.

Trong những ánh mắt này, có ánh mắt lạnh lùng của Na Na.

Na Na không hiểu tại sao Triệu Đình Đình tạo ra gièm pha lớn như thế mà những người này còn đứng ở bên cạnh cô, còn có thể vừa nói vừa cười với cô?

Mới 5 phút mở màn, trên thính phòng căn bản đã không còn chỗ trống, chẳng qua là bữa tiệc dành cho khách quý nên vẫn còn có người chưa tới.

Đạo diễn hiện trường gấp đến độ hỏi danh sách vào ống nghe, còn có vị lãnh đạo quan trọng hay là thương nhân tài trợ nào chưa đến không.

Trên trán tổng đạo diễn bên kia cũng đổ mồ hôi, buổi sáng phòng làm việc của tư lệnh hậu cần quân khu Nam Kinh chợt gọi điện đến cho trưởng đài, rất thích tiết mục năm mới đặc biệt, cho nên hy vọng có thể đến hiện trường chính mắt thấy mười món thức ăn được công bố. Mười phút sau, phòng làm việc của tư lệnh canh gác vùng này cũng gọi điện thoại tới đây, hi vọng bảo đảm an toàn ở hiện trường tiết mục, để cho lão tư lệnh có thể an tâm quan sát tiết mục.

Tư lệnh Nam Không, với trưởng đài mà nói, là khái niệm quá xa xôi, nhưng tư lệnh canh gác vùng này cũng là trưởng quan quân sự cao nhất vùng này. Có hấn nói thì phong toả đường quay phim, đốt lửa khói, các hoạt động rầm rộ bên ngoài mới có thể thuận lợi thực hiện.

Thủ trưởng canh gác khu tư lệnh thì đài truyền hình sao dám đắc tội?

Trưởng đài lập tức xin phép Đỗ tổng của tập đoàn Nghiêm điện.

Đỗ tổng ở bên kia nghe, cười vui vẻ “Ngay cả tư lệnh quân khu cũng thích xem thì có thể thấy được sức ảnh hưởng này của tiết mục chúng ta có bao nhiêu, dĩ nhiên phải hoan nghênh, còn phải nhiệt liệt hoan nghênh! Cần phải chiêu đãi thủ trưởng thật tốt, an bài ở chỗ ngồi có tầm nhìn tốt nhất.”

Lúc này trưởng đài mới yên lòng lại, trước tiên thông báo tổng đạo diễn tin tức tư lệnh quân khu hậu cần Nam Kinh sẽ đến hiện trường.

Tổng đạo diễn chỉ đành phải tạm thời chừa lại một hàng tám chỗ ngồi, bởi vì không biết tư lệnh sẽ dẫn bao nhiêu nhân viên đi theo cho nên chừa nhiều cũng không sai.

Không ngờ mắt thấy đã sắp mở màn mà thủ trưởng còn chưa có vào thì sao không khiến mọi người lo lắng?

Cuối cùng chỉ còn một phút trước khi mở màn thì thông qua điện thoại liên lạc bên trong, một nhóm sáu người của thủ trưởng đã đi lối chuyên dụng, đến đại sảnh truyền bá.

Lúc này tổng đạo diễn mới thở dài ra một hơi, dặn dò nhân viên làm việc, nhất định phải dẫn thủ trưởng tới chỗ ngồi rồi mới rời đi.

Chuyến này sáu người đi tới vào một giây cuối trước mở màn đã khiến bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chú.

Đình Đình và Vạn Chủ Bá đang khẽ nói chuyện phiếm, đột nhiên cảm giác được sau lưng có tiếng chân, còn có tiếng bàn luận thì không nhịn được quay đầu lại, chỉ thấy một ông lão tóc trắng đầy đầu cua, tinh thần khoẻ mạnh, sải bước đi ở đằng trước, đi theo sau là một thanh niên hai ánh mắt lấp lánh, bước chân trắng kiện, phía sau nữa là một đôi vợ chồng trung niên ung dung nho nhã cùng một bác gái thoạt nhìn mập mạp hòa khí.

Dù Đình Đình bình tĩnh, cũng không khỏi “A” một tiếng.

Ông lão tóc bạc xuyên qua lối đi nhỏ giữa ghế ngồi, đi ngang qua bên Đình Đình thì ngừng lại, mỉm cười nói với Đình Đình, “Đình Đình, ông ngoại tới cổ vũ cho cháu.”

Mọi người đang ngồi còn không biết người tới chính là tư lệnh hậu cần quân khu Nam Kinh, chỉ có tổng đạo diễn và đám người đạo diễn hiện trường biết nội tình.

Lúc này thấy thủ trưởng dừng ở trước mặt Triệu Đình Đình, khẽ nói chuyện, người thu âm cũng thu không được nội dung cụ thể hai người nói gì với nhau liền có chút lo lắng. Ngàn vạn lần chớ chọc thủ trưởng không vui đấy!

Đình Đình nhìn những đồng nghiệp đang nhìn chăm chú, hơi thẹn đỏ mặt, trận chiến này của ông ngoại cũng quá lớn đi?

Dương cán sự và cảnh vệ bên cạnh Nghiêm tư lệnh đều khẽ gật đầu thăm hỏi với Đình Đình.

Thiên Tình bất kể Bắc Phương đang ở bên cạnh, lập tức khoác vai Đình Đình “Đình Đình, hai người kia là ai? Tư thế oai hùng, hết sức đoan chánh.”

Đình Đình bỗng nhiên cười lên, có Thiên Tình thật tốt, không khí khẩn trương cỡ nào nháy mắt cũng hóa thành hư không.

Vợ chồng Triệu Kính Quốc Nghiêm Ái Hoa kể cả bác cũng đi tới mỉm cười với Đình Đình “Ba mẹ tới làm quân cứu viện cho con.”

Đình Đình cười lên ha ha, cũng không phải là chọn tú nữ, sao cần quân cứu viện khoa trương như vậy?

Nhưng trong lòng lại ảm áp.

Đình Đình không yêu cầu cha mẹ tham dự hoạt động của cô không phải vì cảm thấy cha mẹ không có thời gian, mà bọn họ đều là nhân vật có mặt mũi, xuất hiện ở trong màn ảnh, khó tránh khỏi sẽ bị người khác nhận ra, đến lúc đó tất cả liên tưởng thì sẽ không tốt.

Không ngờ lần này chẳng những ba mẹ bác gái cùng đi đến hiện trường, ngay cả ông ngoại trong lúc cấp bách cũng dành thời gian ra ngoài, sao không khiến cô cảm động.

“Đó là hai bác sao? Thật có phong độ quá~~” Thiên Tình làm vẻ như Quỳnh Dao nhập người.

Bác Phương đưa tay chọc đầu Thiên Tình một cái “Ngốc quá.”

Thiên Tình hoàn hồn trở về.

Đình Đình phì cười.

Những ủy khuất kia cuối cùng tan đi.

Đình Đình không thể không thừa nhận, cảm giác có người làm chỗ dựa thật là tốt!

Không trách được những thanh thiếu niên hư hỏng kia khi làm bậy thích nói một câu “Phía trên tôi có người”, hoặc là “Anh biết tôi là ai không?”

Bởi vì quả thật có cảm giác như uống bình canxi xanh, chân không đau, eo không chua, lưng cũng thẳng.

Đội nhóm Nghiêm tư lệnh ngồi xuống, đạo diễn hiện trường duỗi ngón tay ra, đếm ngược ba, hai, một! Tiệc tối giao thừa chính thức bắt đầu.

Đêm liên hoan cả đài không ngoài một ít ca khúc, tiểu phẩm kịch ma thuật.

Mỗi người chủ trì cũng chuẩn bị tiết mục lên đài cùng vui.

Đình Đình cùng tổ đồng nghiệp tiết mục thức ăn ngon chuẩn bị một tiểu phẩm, nội dung là chuyện về một người vợ không biết làm việc nhà gặp mẹ chồng tương lai, Đình Đình diễn vợ chưa cưới, Thiên Tình diễn mẹ chồng cay cú, Bắc Phương diễn ông cha dằn dặt, Hứa Đình Vũ diễn người chồng kém cỏi, hai người đều là người chồng tệ.

Trong khi một tổ khác chờ lên sân khấu, thì Na Na ở phía trước đài nhảy điệu Latin.

Đình Đình xuyên qua màn ảnh phía sau đài, nhìn thấy kỹ thuật nhảy cuồng dã của Na Na, trong lòng than thở, quả thật phong tình vạn chủng, tài múa tinh xảo.

Đình Đình tự nghĩ nếu mình nhảy sẽ không bao giờ được đẹp như Na Na.

Na Na múa xong một khúc thì tiếng vỗ tay ở hiện trường như sấm.

“Đi, đến lượt chúng ta.” Thiên Tình vỗ sau lưng Đình Đình một cái.”Cười một cái nào!”

Đình Đình cười lên, “Uh!”

Đội đến những màn chuẩn bị của cả đài kết thúc, người chủ trì đẩy ra tiết mục quan trọng nhất tối nay, công bố tiết mục năm mới đặc biệt, cuộc so tài nấu ăn để chọn ra mười món của người chủ trì.

Đội chiến thắng sẽ được quyết định vào đêm nay, lấy điểm số để quyết định người chiến thắng.

Tiết mục đêm đó bắt đầu ở hình ảnh Na Na nâng lên cúp thủy tinh hình bí đỏ, người chủ trì chung quanh đồng loạt vỗ tay, trong nháy mắt ruy băng tung bay, phụ đề từ từ hiện lên, bao nhiêu người xem thấy lúm đồng tiền cười như hoa của Na Na trẻ tuổi.

Mà tối nay phải xem người xem bỏ phiếu, internet bỏ phiếu, điện thoại di động nhắn tin bỏ phiếu kết quả thống kê công bố ra, mười món ăn đạt được số phiếu nhiều nhất, trở thành mười món đoạt giải.

Khi tên người chủ trì thứ mười được nêu ra cùng với số phiếu và tên món ăn, Đình Đình nắm tay đến chảy mồ hôi.

Vạn Chủ Bá vỗ cánh tay Đình Đình, “Món ăn này của chúng ta mới mẻ độc đáo đặc biệt, tôi tin tưởng có thể đoạt giải.”

Nghiêm tư lệnh ngồi ở chỗ khách quý phía sau bọn họ còn khấn trương hơn Đình Đình.

Đình Đình nhà ông làm món ăn này đẹp mắt lại ăn ngon, dinh dưỡng phong phú, về lý thì thắng được!

Khi lão thủ trưởng ở Nam Kinh còn phát động cán sự cảnh vệ thủ hạ bỏ phiếu cho Đình Đình.

Cả bộ hậu cần dường như cũng hiểu được tư lệnh gấp gáp tạo thế cho cháu ngoại, không cần thủ trưởng mở miệng đã rồi rít tự động bầu cho Đình Đình một phiếu.

Những chuyện này, Đình Đình cũng không biết.

Phan Công Tử và Triệu Dương cũng ở phía sau phát động nhân viên bỏ phiếu cho Đình Đình, Đình Đình cũng chưa biết.

Khi người chủ trì tuyên bố đến tên thứ ba, còn chưa có Ngao Du Bích Hải của Đình Đình và Vạn Chủ Bá, trong lòng Đình Đình như treo mười lăm thùng mức nước, bầy trên tám dưới, vô cùng đau khổ.

Na Na ở trước chỉ mỉm cười, Triệu Đình Đình, cô biết một ông lão chẳng ai biết có lai lịch gì thì có gì ích lợi chứ? Nước ở xa không giải được cái khát ở gần, lần này tôi thắng cô chắc!

“Bây giờ tôi muốn báo chính là á quân tối nay, số phiếu là hai mươi lăm vạn bảy ngàn tám trăm sáu mươi mốt phiếu! Hắc, ước chừng nhiều hơn quý quân ba vạn phiếu! Á quân là ——” người chủ trì kéo dài âm thanh, “Á quân là Ngao Du Bích Hải của thầy Vạn và tiểu Đình!”

Nghiêm tư lệnh giơ ngón tay cái lên với cháu ngoại tỏ ra hết sức cao hứng.

Thiên Tình vỗ một cái lên vai Đình Đình, “Đình Đình, quá tốt rồi!”

Đình Đình và Vạn Chủ Bá đồng loạt đứng dậy, lên đài nhận bình thủy tinh tượng trưng vinh dự.

Lúc này người chủ trì nắm số liệu thống kê trong tay, khàn cả giọng, “Bây giờ, tôi sắp sửa công bố, là món ăn vô địch trong cuộc tranh tài nấu nướng! Mọi người đoán xem đôi tổ hợp nào đạt được vinh dự đặc biệt này?!”

Ở hiện trường liên tiếp đưa ra các loại suy đoán.

Người chủ trì hưng phấn giơ cao thẻ, “Vô địch có số phiếu là —— hai mươi bảy vạn một ngàn ba trăm lẻ bốn phiếu!! Hai mươi bảy vạn một ngàn ba trăm lẻ bốn phiếu! Vô địch của chúng ta vượt qua á quân một trăm ba mươi ngàn bốn trăm bốn mươi ba phiếu! Vô địch của chúng ta là ——”

Lúc này ánh đèn toàn trường chiếu loạn sáng ngời, không khí rất khẩn trương.

“Món ăn vô địch của chúng ta là Phượng Vũ Ngân Châm của tổ hợp Na Na và Hứa Đình Vũ!”

Theo một tiếng kích động hô to của người chủ trì, ánh đèn dừng ở trên người Na Na và anh Hứa.

Ánh mắt của Nghiêm tư lệnh liền lạnh xuống.

Món ăn của Đình Đình nhà ông và Na Na này là sần sần nhau, món ăn của Na Na chỉ thả thêm vây cá là có thể đoạt giải quán quân sao?

Lão thủ trưởng tức giận không vui, lạnh lùng đứng dậy, “Đi thôi.”

Dương cán sự cùng cảnh vệ tự nhiên đi theo, Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa vẫn ở lại hiện trường, bọn họ biết con gái khẳng định cần bọn họ ở lại cùng cô.

Cùng đi ra với Nghiêm tư lệnh còn có hai vị thương nhân tài trợ, chẳng qua hiện trường khắp nơi vui mừng, ít ai chú ý bọn họ rời đi.

Tổng đạo diễn từ trong máy theo dõi nhìn thấy một cảnh này, trong lòng chợt lạnh, trực giác nói: không tốt!

Nhưng hần lại nói không ra được là không tốt ở chỗ nào.

32. Chương 32: Phản Kích (thượng)

Khi Na Na đang vui mừng vì thắng Đình Đình một bậc gọi điện thoại cho Đỗ Huy, hẹn ông ta đến chúc mừng chung, thì Đình Đình bị Na Na dán nhãn “thất bại” lên, tâm trạng vẫn đầy bình tĩnh.

Đình Đình trước đó đã mơ hồ đoán sẽ có kết quả như vậy.

So với Đình Đình tâm bình khí hòa, Nghiêm tư lệnh càng thêm tức giận.

“Cái con bé gọi là Na Na có điểm nào giỏi hơn so với Đình Đình nhà chúng ta chứ?” Lão tiên sinh ngồi ở trong phòng khách nhà con gái và con rể, hằm hừ hỏi.

Triệu Kính Quốc cười một cái “Cha, giỏi hay không, nhân giả gặp nhân, trí giả gặp trí, chỉ là Đình Đình thành thật quá, không hiểu cách vận dụng thực lực.”

Nghiêm Ái Hoa trừng mắt với ông xã, lúc trước không biết là ai ở bên kia vỗ ngực ầm ầm, cả ngày ở đó nói hần muốn bồi dưỡng con gái thành một người không thể kém hơn so với bất kỳ con cái trong nhà thủ

trưởng nào, toàn thân trên dưới không có một tật xấu, tự tôn tự ái, làm cho tất cả mọi người vênh ngón tay cái nói: Con gái của Triệu Kính Quốc thật tốt!

Hiện tại được lắm, tật xấu không có, cả một chút ý xấu cũng không hiểu, đi ra ngoài bị người ta khi dễ.

Mặt chữ quốc của Triệu Kính Quốc hơi đỏ lên, trong chuyện này, xác thực có một chút trách nhiệm của ông.

Nhưng, đây là kết quả của cả nhà cùng dung túng, không chỉ một mình ông có thể tạo thành.

Nghiêm tư lệnh liếc mắt nhìn con gái lần con rể rồi vỗ tay vịn sô pha một cái.

“Chuyện này không có đạo lý không giải quyết được, Đình Đình và Đông Tử để cho người ta nói khó nghe như vậy, các con còn ngồi yên được sao? Cả lão Phan là người không quan tâm sự đời cũng gọi điện thoại tới hỏi gây ảnh hưởng rất xấu?”

Triệu Kính Quốc nhìn vợ, lại nhìn sang con gái ngồi ở bên cạnh cúi đầu chơi PSP, ra vẻ con là đứa trẻ ngoan, chuyện của người lớn các ngài con không xen vào cười khở, “Cha cha yên tâm, người không phạm ta, ta không phạm người. Hôm nay đã dám khi dễ trên đầu Đình Đình thì không có chuyện bó tay bỏ qua nữa.”

“Dạ, cha, con và Kính Quốc tôn trọng Đình Đình, trước kia con bé không muốn nhờ gia đình trở nên nổi bật, chúng con mới cho phép con bé. Bây giờ bên ngoài có người vu oan danh dự Đình Đình, lấy chuyện riêng của nó mà bêu xấu thì chúng con sẽ không thể nhin, tự nhiên phải tra rõ ràng để trả lại sự trong sạch cho Đình Đình.”

Nghiêm tư lệnh gật gật đầu, “Ngày mai cha đi thủ đô họp, trong mười ngày từ thủ đô trở lại, cha hi vọng chuyện này đã kết thúc.”

“Cha cứ việc yên tâm đi họp.” Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa tranh thủ thời gian bày tỏ thái độ.

Nghiêm tư lệnh đứng dậy “Đình Đình, ông ngoại phải đi, con yên tâm, người nào dám khi dễ con, một người cũng chạy không thoát!”

Đình Đình vội vàng buông PSP đứng dậy, tiến đến khoác cánh tay ông ngoại, “Ông ngoại, con thích ăn bánh phục linh...”

Biểu lộ nghiêm túc trên mặt Nghiêm tư lệnh lập tức mềm xuống “Biết rồi, ông ngoại sẽ mang về cho con, còn có gì muốn ông ngoại mang về không?”

“Còn có chính là ông ngoại mạnh mẽ khỏe khoắn thật vui vẻ.” Đầu của Đình Đình tựa trên bờ vai dài rộng của ông ngoại. Có nhiều người bảo vệ yêu thương cô như vậy, những chuyện không vui kia, cũng chẳng còn quan trọng nữa.

“Vẫn là Đình Đình ngoan nhất.” Nghiêm tư lệnh sờ đầu cháu ngoại, lại dặn dò vài câu ăn nhiều nghỉ ngơi thật tốt, lúc này mới cùng Dương cán sự và cảnh vệ lên xe rời đi.

Hôm sau Đình Đình ngồi xe taxi đi làm vào văn phòng, cứ theo bình thường làm việc.

Hứa Đình Vũ đi qua người Đình Đình thì thuận tay đem hai miếng mặt nạ mắt đặt ở trên bàn làm việc của Đình Đình rồi sau đó như không có việc gì bỏ đi.

Thiên Tình mắt sắc cười hì hì lướt cái ghế qua, liếc mắt nhìn mặt nạ mắt đặt ở trên bàn làm việc của Đình Đình “Anh Hứa cũng thật mạnh tay, mặt nạ tình hoa từ linh chi tổ yến cũng lấy ra báo đáp, sao không thấy anh ấy tặng tớ?”

“Em muốn anh ấy tặng em cái gì?” Giọng Bắc Phương từ sau lưng Thiên Tình truyền đến.

Thiên Tình le lưỡi, dưới chân dùng sức đẩy cho cái ghế trượt trở về.

Đình Đình mỉm cười, cãi nhau có đôi khi cũng là loại hạnh phúc.

Sau mười giờ, Tiêu Tiểu từ trên lầu họp trở về, thông báo chính thức, hôm nay Na Na từ kênh giải trí sẽ đảm nhiệm người chủ trì Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu vào chủ nhật thay Đình Đình, công việc chủ trì hằng ngày của Đình Đình vẫn như cũ.

Tin tức thay đổi nhân sự này, mơ hồ đã truyền mấy ngày, hôm nay giấy trắng mực đen trở thành sự thật, mọi người cũng không quá ngoài ý muốn.

Có người cảm thấy Na Na thắng quang minh chính đại, cũng có người cảm thấy Đình Đình thua vô cùng thê thảm.

Tiêu Tiểu tan họp rồi gọi Đình Đình lại, vỗ vai Đình Đình, “Đình Đình, chị đã nói chuyện giúp em nhưng phía trên đã quyết, chị cũng không thể làm gì. Bây giờ không phải là lúc xúc động, cần nhất là làm tốt công việc của mình, có thành tích, trở thành nhân vật không thể thay thế. Đến lúc đó, tự nhiên không ai có thể tùy tiện cướp đi công việc của em.”

“Cám ơn chị Tiêu.” Đình Đình gật đầu, trong lòng biết chị Tiêu tỷ nói không sai một điểm nào “Em đi ra ngoài làm việc.”

Tiêu Tiểu nhìn qua bóng lưng thẳng tắp như cỏ trong gió mạnh của Đình Đình, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác: cô bé này sẽ không bị chút ngăn trở ầy quật ngã.

Buổi chiều, Na Na thướt tha lả lướt từ dưới đất đi đến bàn giao với Đình Đình.

Trông thấy Đình Đình, Na Na che miệng cười duyên, “Thực xin lỗi, Đình Đình...”

Đình Đình hào phóng đem tất cả tư liệu giao cho Na Na, cô sẽ không lập chương ngại cho Na Na, cô làm không được loại hành vi nham hiểm mờ ám này.

“Còn gì nữa không? Tớ nhận tiết mục có tỉ lệ xem cao như vậy từ trong tay cậu rất có áp lực, Đình Đình.” Na Na mềm mại mỉm cười, “Làm không tốt..., tớ khó mà đền tội.”

Thiên Tình ở một bên nghe được trợn mắt nhìn thẳng, sao lại có loại phụ nữ giỏi làm bộ làm tịch thế này! Những người đàn ông thích cô ta đều bị mù mắt rồi!

“Tư liệu trong tay tôi đều ở đây.” Đình Đình chỉ một ngón tay về phía USB trong tay Na Na, “Cái khác tôi không có, dữ liệu cơ sở hẵn là đầy đủ.”

“Vậy thì cám ơn cậu, Đình Đình.” Na Na mặt mày cong cong, “Nếu có chỗ nào không hiểu, cậu phải vui lòng chỉ giáo nha.”

Đình Đình gật đầu lần nữa.

Lúc tan việc, Triệu Dương tới đón Đình Đình.

Trông thấy Đình Đình đeo túi lớn đi tới, Triệu Dương nghiêng người mở cửa xe cho cô.

“Có mệt không?” Triệu Dương theo thường lệ lấy ra một cái hộp, đồng thời đưa cho Đình Đình một cái thìa cán dài.

Đình Đình mở cái hộp ra kêu “Wow” một tiếng.

Trong hộp là một quả chuối đã lột vỏ, ở giữa tách ra kẹp chút ít bơ, trên mặt phết chút tương blueberry.

Đình Đình múc một muỗng vào miệng nhịn không được nheo mắt lại, um...

Thì ra lại không phải bơ, mà là sữa đặc làm theo kiểu mới đặc biệt lại còn mang theo một chút hương ngọt mềm ấm áp mới ra lò và vị chua của tương blueberry, vào miệng tan ra, ăn thật ngon quá!

Triệu Dương nhìn thấy vẻ mặt hưởng thụ của Đình Đình, trái tim cũng giống như hòa tan ra.

Cô gái này thật dễ nuôi, một cái sữa chua chuối đã mặt mày hớn hờ cả lên.

“Trong cơ quan có thuận lợi không?” Triệu Dương hỏi.

Đình Đình múc một muỗng chuối lớn, nhún vai, “Bị thay rồi.”

Ánh mắt sau kính của Triệu Dương lạnh lùng xuống.

Vẫn bị thay rồi!

Ngược lại Đình Đình an ủi Triều Dương “Tỉ lệ xem kỳ đầu đặc biệt cao, về sau muốn hơn trước thì áp lực khá lớn. Bây giờ thắng bại khó liệu, còn không biết là ai cười đến phút cuối.”

Triều Dương vươn tay sờ gáy Đình Đình, “Tốt, có ngực lớn (ý là có chí lớn).”

Đình Đình cười hihi, cúi đầu liếc mắt nhìn bộ ngực tám mươi lăm A của mình.

Triều Dương nhìn theo tầm mắt của Đình Đình, đầu tiên là sững sờ sau đó nhin không được kéo Đình Đình qua hôn thật sâu.

Hương vị sữa chua chuối giao hoà ở môi lưỡi hai người, thật lâu sau Triều Dương mới buông Đình Đình ra “Thật muốn ăn thịt em luôn.”

Đình Đình lăm bằm một câu, ai cản anh chứ.

Đáng tiếc, Triều Dương không nghe thấy vì có người ở phía sau ẩn còi.

Na Na và Đỗ Huy liêu chết triền miên trên giường, dục vọng tràn tới như thủy triều, như không có đỉnh khiến người ta hít thở không thông, Na Na chỉ có thể leo lên đôi vai dày rộng của người đàn ông này, trần trọc rên rỉ theo dục vọng của ông ta.

Rốt cục tinh lực dư thừa của Đỗ Huy có thể phát tiết, hai người nhất tề nằm ở trên mặt giường lớn.

Đỗ Huy nằm xuống khe vuốt phía sau lưng trắng mịn của Na Na, “Bây giờ em vui không?”

Na Na khẽ cắn Đỗ Huy một cái “Vui.”

“Nói được thực qua loa.” Đỗ Huy nheo mắt Na Na một cái, “Em thấy đủ rồi chứ. Tiểu Đình kia thật là có duyên với người xem, phải mất bao công suy nghĩ mới có thể điều tạm em qua. Em cố nhẫn nhịn chút, miễn cho người ta nói em thắng không hay.”

Hàm răng Na Na khẽ cắn, đem ngón tay ông ta ngậm trong môi lưỡi, cuốn lại mút vào.

Tay Đỗ Huy đặt trên lưng Na Na khẽ dùng lực, “Thành thật một chút, bằng không ngày mai không đi làm được đừng trách anh.”

Na Na cười nịnh nọt, cong chân dùng ngón chân nhẹ nhàng ma xát bên đùi người đàn ông “Không biết là ai không đi làm được.”

Đàn ông sao chống cự lại sự trêu chọc như vậy, kêu lên một tiếng xoay người đặt trên người Na Na, lại dẫn cô rơi vào hải dương tình dục lần nữa.

Rốt cục cả hai mệt mỏi không còn một tia khí lực nhúc nhích, Đỗ Huy sờ tóc Na Na, “Chuyện đó em làm quá lỗ mãng, cũng không thương lượng với anh một chút. Phan Công Tử là ai? Nói khó nghe một chút, thì đó là con cháu nhà quan! Chỗ trung ương, đều có người quen của hắn. Nếu là hắn cố tình truy cứu thì em trốn không thoát, anh cũng trốn không thoát.”

Na Na hừ một tiếng, “Phan Công Tử nhiều có phụ nữ như vậy, hắn làm sao chú ý chứ? Huống chi ——” Huống chi nếu Triệu Đình Đình có quan hệ phía sau sẽ ngốc mà không lấy ra dùng sao? Nói rõ là con tôm nhỏ. Trong nhà có tiền thì làm được cái gì? Có quyền thế mới là vương đạo (thuật cai trị).

“Em đã thay thế cô ta thì phải chừa vài phần mặt mũi cho người ta.” Đỗ Huy xoa bóp gáy Na Na, “Đừng xem lời của anh như gió thoảng bên tai, gần đây khiêm tốn một chút, đừng quá kiêu ngạo.”

“Biết rồi, lão gia.”

Nhưng không đợi Na Na khiêm tốn làm người thì hiệu ứng hồ điệp đã xảy ra.

Ban pháp vụ của tập đoàn Huy Nhật đưa ra bằng chứng tổ tiết mục Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu đã vi phạm hợp đồng, nội dung là biệt thự số tám dưới trướng tập đoàn cho anh Hứa và tổ tiết mục mượn trước đó có định ra hợp đồng với điều khoản rõ ràng, không được tổn hại kiến trúc và thiết bị trong biệt thự, trong dấu ngoặc kỹ càng nêu ra tất cả kiến trúc và thiết bị, tổng cộng hơn mười cái. Trải qua kiểm tra, tổ tiết mục phá hư năm mét vuông mặt cỏ, ô nhiễm bể bơi, vi phạm nghiêm trọng điều khoản hợp đồng. Căn cứ điều

khoản trong hợp đồng, thu hồi biệt thự nghỉ phép số tám cũng như giữ lại quyền yêu cầu truy cứu trách nhiệm trước pháp luật.

Trước khi quay mà xảy ra chuyện như vậy, đạo diễn gấp đến độ trên đầu bốc khói.

Hứa Đình Vũ cười nhạt một tiếng. Lúc ấy tổng giám đốc biệt thự nghỉ phép đáp ứng quá mức thoải mái, thái độ ngoài dự kiến, hôm nay nghĩ đến, có lẽ lại không phải vì mặt mũi của hắn.

Anh Hứa liếc Đình Đình vùi đầu tra tư liệu bên kia, sự vui vẻ trên mặt càng sâu.

Tất cả mọi người tổ tiết mục biết rõ ủy khuất có mới nói cũ của Đình Đình nhưng tất cả mọi người không có cách nào, cũng không thể kháng nghị.

Mỗi người đều cho rằng cô chỉ có thể nuốt xuống ủy khuất này.

Nhưng có lẽ người bình thường dễ sống chung nhất, khi phản kích lại mới thật có thủ đoạn oanh động.

Đình Đình, tôi mỗi mắt mong chờ.

Bên này sân bãi dưới trường tập đoàn Huy Nhật nói rõ không cách nào mượn, đạo diễn liên lạc bốn phía nhưng trong thành lại không có một khách sạn hoặc là nhà hàng cao cấp nào nguyện ý ượn sân bãi.

Có người đứng sau giấu diếm ám hiệu, cả ngành ăn uống khách sạn đều nhận được chỉ thị rõ ràng, không được đem sân bãi cho ban nghệ thuật biểu diễn thuê vì không phù hợp vệ sinh an toàn và quy định phòng cháy chữa cháy. Nếu muốn quay, cần cấp trên đồng ý.

Đạo diễn không phải mới ra xã hội, suy nghĩ một chút đã hiểu được khúc chiết trong đó, lập tức báo cáo với chủ nhiệm phim Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu nghe xong mỉm cười, “Anh đã hết sức cố gắng rồi, đã như vậy thì ghi hình ngay trong đài đi.”

Sự tình đến vậy nhưng còn xa mới kết thúc.

Tin tức từ sở xuất bản nghiêm khắc phê bình các ấn phẩm, sách báo không văn minh, chụp ảnh sinh hoạt cá nhân của ngôi sao để nổi danh, có tuần san bị điểm danh phê bình ba lần, hạ lệnh ngưng xuất bản để chỉnh đốn.

Trong nghề truyền tin, phóng viên tuần san bị ghi vào sổ đen, không được làm nghề phóng viên nữa, dù đơn vị xuất bản tin tức nào cũng không được mượn người, nếu không tất cả cùng ngừng xuất bản.

Trong lúc tuần san này ngã xuống lại có một tuần san Tinh Chu mới xuất hiện, liên tục kể chuyện một nữ chủ trì nổi tiếng, tiểu hoa đán được tập đoàn Nghiêm Điện nâng đỡ, khi đi học đã múa cột ở một phòng khiêu vũ.

Tạp chí thần thông quảng đại, thậm chí ngay cả hình bảy tám năm trước đều có thể đưa ra, treo lên mặt bìa.

Quả nhiên thiếu nữ quần áo hở hang, một cái đùi quấn trên ống thép, một tay vuốt ve thân thể của mình, mơ hồ đã có thể nhìn ra ngàn vạn phong tình lúc đó.

Đây vẫn chỉ là luồng tin thứ nhất, đồng thời thì có người biết chuyện khác. Khi học đại học nữ chủ trì đã là tình nhân của một đại gia, cho dù bây giờ vào đài truyền hình, cũng là do đại gia này dọn đường thay cô.

Mặc dù không chỉ mặt gọi tên, nhưng mà lực lượng tìm tòi của dân mạng sao mà cường đại, chỉ bằng ảnh chụp năm xưa, một số người biết chuyện đã đem mũi nhọn trực chỉ Bảo Na - hoa đán chủ trì ở kênh giải trí hiện tại.

Na Na luống cuống.

Những quá khứ này của cô như vết thương chậm rãi hư thối trong lòng, không người lật qua lật lại thì liền mặc kệ ngày càng bết bát, một khi lật lên thì bốc mùi hôi ngút trời.

Na Na muốn tìm Đỗ Huy cầu cứu, nhưng mà điện thoại của ông ta luôn luôn trong trạng thái tắt máy.

Cảm giác được ánh mắt khác thường của đồng nghiệp chung quanh, Na Na chỉ có thể miễn cưỡng cười vui.

Cô không thể tự mình loạn trận cước. Tất cả đều không có chứng cứ, chỉ cần cô cần rằng không nhận sớm muộn gì thời gian sẽ đem tất cả vùi lấp, trong lòng Na Na tự nói với chính mình. Cô không thể để cho người khác chê cười cô, quyết không!

Mà tất cả những chuyện xảy ra trên người Na Na, Đình Đình lại chẳng có chút nào quan tâm.

Đình Đình khinh thường hành vi bỏ đá xuống giếng, đến trước mặt Na Na diều võ dương oai.

Không ai biết, gió càng lớn đã nổi lên thành bão.

33. Chương 33: Phản Kích (trung)

Đình Đình cùng Thiên Tình hợp tác ra đường làm phỏng vấn ngoại cảnh.

Mười hai giờ trưa người đến người đi tấp nập ở khu buôn bán, nhìn thấy ống kính, có người hiếu kỳ xem, có người tránh cho êm xuôi.

Đình Đình và Thiên Tình chọn mục tiêu, đồng loạt cùng tiến tới ngăn lại hai cô nàng trẻ tuổi.

Hai cô nàng liếc mắt nhìn ống kính bèn nhìn nhau cười, vẻ xấu hổ, nhiều hơn là tò mò.

Đình Đình và Thiên Tình đưa micro lên, lời đầu tiên là giới thiệu, chúng tôi là Thiên Tình và tiểu Đình đội tìm kiếm thức ăn ngon đặc biệt muốn hỏi hai vị mỹ nữ, “Bình thường thích ăn món gì? Hi vọng chúng tôi giới thiệu những món ăn gì?”

Hai cô nàng trẻ tuổi trắm miệng một lời, hy vọng có thể giới thiệu một vài món ăn ngon miệng đồng thời lại có tác dụng dưỡng nhan bổ thân.

Để hai cô nàng xinh đẹp đi, Đình Đình và Thiên Tình lại đặt mục tiêu trên người một đôi cô chú trung niên có tuổi.

Dáng đi của hai người nhàn nhã, nhìn ra được cũng không phải không có thời gian.

“Xin hỏi hai bác có thể hoãn chút thời gian nhận phỏng vấn của cháu hay không?” Đình Đình và Thiên Tình một trái một phải đứng ở bên cạnh hai người, cười híp mắt đưa micro lên.

Nam nữ trung niên liếc mắt nhìn Đình Đình, bác gái xoa bên trong cánh tay bác trai một cái, bác trai liền gạt đầu.

“Xin hỏi hai bác họ gì?”

“Tôi họ Chương, đây là vợ, họ Lâm.” Bác trai thay mặt bạn già lên tiếng.

“Bác Chương bác Lâm, không biết bình thường hai bác thích ăn món ăn kiểu gì? Hi vọng chúng cháu giới thiệu những món ăn gì?”

“Bình thường chúng tôi thích ăn món ăn bổn bang, tương dầu nồng, nhưng lớn tuổi rồi thì cảm thấy nên ăn thức ăn nhạt nhiều dinh dưỡng hơn, đối với thân thể tốt hơn một chút.” Bác trai nói năng có hồn, “Tiết mục các cháu làm rất tốt, chúng ta vẫn xem, từ trong đó thu hoạch rất nhiều.”

“Đúng vậy a đúng vậy a,” Bác gái Lâm gật đầu liên tục, “Tôi thích xem tiết mục của các cháu nhất, lễ mừng năm mới tiểu Đình nấu cá mực ủ lòng đỏ trứng, tôm và chân giò hun khói trộn chung, tôi ăn rồi, ăn rất ngon...”

Bác gái Lâm nói tiếng phổ thông không lưu loát, vừa gấp gáp thì tiếng địa phương cũng tóe ra ngoài.

Bác trai Chương vỗ vỗ mu bàn tay bà xã ý bảo bà đừng nóng vội, “Chúng tôi ủng hộ cháu, tiểu Đình, phải cố gắng lên!”

“Cám ơn bác Chương bác Lâm.” Đình Đình cảm động không nói lên lời.

Từ ngữ trau chuốt ca ngợi hoa lệ hơn cũng không bằng lời nói chất phác của hai vị người xem này.

Đến khi đạo diễn kêu kết thúc công việc đã hai giờ chiều.

Thiên Tình kéo cánh tay Đình Đình, hai người cùng cầm hai cốc kem vani ngồi xe về đài truyền hình.

“Đình Đình cậu có nghe nói hay không?” Giọng Thiên Tình không lớn không nhỏ, vừa đúng để ọi người trên xe tải đều nghe.

“Nghe nói cái gì?” Độ miễn cảm của Đình Đình đối với tin tức luôn luôn chậm nửa nhịp so với người bình thường.

“Cậu đây ——” Thiên Tình làm vẻ tiếc hận rèn sắt không thành thép, “Tớ nghe nói tất cả nghệ sĩ dưới quyền công ty P&T đồng loạt vắng mặt tất cả tiết mục của đài truyền hình chúng ta, dù là đại diện, hay là lễ trao giải thưởng âm nhạc long trọng, hoặc là tiết mục văn nghệ... Tóm lại P&T chống lại tập đoàn Nghiêm Điện, ngay cả bản thảo tin tức đều không gửi tới đây.”

“?” Thật sao? Đình Đình tròn to hai mắt, tổn thất kia là bao nhiêu chứ? Tập thể vắng mặt, hơn nữa không chỉ là một hai tiết mục, là tất cả tiết mục, ha ha, số tiền lớn đây.

“Cậu biết nội tình bên trong không?” Thiên Tình hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người.

Ông chủ P&T, không phải là Phan Công Tử thời gian trước đã truyền ra xì căng đan với Đình Đình sao?

“Nội tình ——” Đình Đình gãi gãi đầu, cô cũng thật không biết nội tình xác thực, Phan Công Tử chẳng qua là sở hữu của cô một cái nói, cô chỉ cần đi làm bình thường, những chuyện khác y tự sẽ xử lý.

Nếu Phan Công Tử nói như vậy, cô cũng không nên hỏi nhiều.

Không nghĩ tới là Phan Công Tử?

“Hi hi, Đình Đình cậu hãy thành thật khai báo, Phan Công Tử có phải ra mặt giận dữ vì hồng nhan hay không?” Thiên Tình cười gian hỏi.

“Tớ và Phan Công Tử không phải là loại quan hệ như trên tuần san lá cải viết.” Đình Đình rút cục thở dài, cắn kem một cái, thay vì để ọi người đoán tới đoán lui cô nên thành thật khai báo thôi.

“Vậy là quan hệ gì?!” Mọi người trên xe vểnh tai nghe.

“Khi còn bé là hàng xóm, lớn lên rồi là bạn.” Đình Đình thả lỏng, cô không tìm được từ thứ ba hình dung quan hệ của bọn họ.

“Thật sự không phải người yêu?” Thiên Tình rất nhiều chuyện hỏi tới.

“Thật sự không phải.” Đình Đình cười lên, “Tớ thề. Tuần nam không biết tên mới là bạn trai tớ.”

“A ——”

“Trời ——”

Mọi người đầy trên xe phát ra tiếng thở dài, một vài người đàn ông độc thân còn phát ra một tiếng “Ngao”, bày tỏ mình không vui.

Anh biên thẩm xoay đầu lại “Lúc nào thì tiểu Đình mời chúng ta uống rượu mừng đây?”

Đình Đình quăn. “Bọn em còn chưa có nói tới bước đó.”

“Ha ha, xấu hổ kìa.”

“Vậy tại sao cậu không giải thích với mọi người trong đài? Chuyện này rất dễ dàng giải thích rõ mà.” Thiên Tình không hiểu.

“Người có lòng muốn thay thế tớ thì giải thích cũng vô ích.” Đình Đình ăn hết một hộp kem cuối cùng, “Không phải là lý do này, cũng sẽ là lý do khác, khó lòng mà phòng bị.”

Thiên Tình suy nghĩ một chút gật đầu, cũng đúng.

Trở về trong đài, còn chưa kịp ngồi ẩm ghế, Na Na liền từ trên lầu xuống gõ gõ bàn làm việc của Đình Đình.

“Đình Đình, có thì giờ rảnh không? Chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Đình Đình liếc mắt nhìn Na Na, không cảm thấy giữa hai người có cái gì để nói.

“Chuyện gì?”

“Đình Đình, tớ không biết cậu có hiểu lắm gì đối với tớ, nếu như chỗ nào tớ làm không tốt, chộc cậu tức giận, tớ xin lỗi. Nhưng, cậu không nên vì cảm giác cá nhân mà ảnh hưởng tiết mục quay phim...”

Đình Đình nghe, giận quá hoá cười, cái này đại khái chính là trả đũa sao?

Nếu như cảm nhận cá nhân của cô có thể chi phối tiết mục quay phim, Bảo Na cô đừng bảo là Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu trước mắt, chỉ sợ cả vị trí chủ bá tin tức giải trí của cô cũng khó giữ.

“Tớ biết, tớ thay thế tiết mục cậu chủ trì, trong lòng cậu có ý kiến, nhưng điều này cũng không có thể trở thành lý do cậu lấy tư báo thù, can thiệp tiết mục...” Giọng Na Na run rẩy, nước mắt như muốn rơi.

Có đồng nghiệp không hiểu rõ đi ngang qua, cho là Đình Đình tìm cơ hội làm khó Na Na, chộc ỹ nhân chau mày đẹp liền ban cho Đình Đình ánh mắt lạnh lẽo.

Thiên Tình vừa đứng ngồi ở bên cạnh Đình Đình, mắt thấy toàn bộ quá trình Na Na diễn trò, vừa định tiến lên giúp Đình Đình cãi lý với Na Na, Đình Đình lại nhẹ nhàng đẩy ghế ra, đứng dậy giọng văng vẳng.

“Na Na, nên giao cái gì tôi đã giao tất cả cho cô, cô có năng lực thay thế được tôi làm công việc chủ trì, lòng tôi vô cùng bội phục. Cô đừng tưởng rằng nhiều lần tạo nên rào cản cho công việc của tôi mà tôi không phản kích thì cho rằng tôi dễ bị người ta coi thường. Tôi chỉ cảm thấy phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ nên không cần thiết vì những chuyện này xung đột với cô. Công việc của cô không hài lòng, xin tìm lý do từ bản thân trước tiên.”

Đình Đình hít sâu một hơi, lời này chôn giấu đã lâu trong lồng ngực cô, không nói không thoả mái. “Vì công việc thăng tiến phát biểu suy nghĩ trong lòng, hoan nghênh; vì đẩy trách nhiệm, tìm người đổ đầu, thật xin lỗi, tôi không có nghĩa vụ làm chung.”

“Cô...” Đầu ngón tay Na Na run rẩy, người này là Triệu Đình Đình sao?

Thiên Tình ở một bên nghe được cơ hồ muốn vỗ tay khen hay, Triệu Đình Đình, cậu sớm nên như vậy.

Anh Hứa ở một bên mỉm cười, hẳn nghe qua phát biểu thẳng thắn của Đình Đình với mình khi làm việc, vậy mà đây cũng là lần đầu tiên hẳn rõ ràng nghe Đình Đình bày tỏ yêu ghét đối với một người.

“Cô...” Nana nhất thời tìm không ra từ phản bác.

Đình Đình mỉm cười, “Trước kia trong phim có câu lời kịch, bây giờ tôi tặng cô làm gương: Nana, làm người phải hiền hậu.”

“Phì!” trong phòng làm việc có người bật cười.

Không khí khẩn trương nhất thời hóa thành hư không.

“Đình Đình tớ không biết thì ra cậu là người mặt lạnh tâm ấm.” Thiên Tình ha ha cười đập thành ghế Đình Đình.

Na Na thẹn quá thành giận, trợn mắt nhìn Đình Đình một cái, đập giày cao gót lịch kịch bỏ đi.

Thiên Tình giơ lên ngón cái với Đình Đình.

“Ai... Rốt cuộc vẫn lên cơn.” Đình Đình ngồi trở lại trong ghế.

“Cậu sớm nên lên cơn, nhịn cô ta lâu như vậy làm cái gì?” Thiên Tình kỳ quái.

“Mọi người đều là con gái, lại không có thâm thù đại hận, muốn để cho nhau chút...”

“Đình Đình cậu có phải con gái không? Tớ bắt đầu tò mò, đến tận cùng cậu lớn lên trong hoàn cảnh gì.” Thiên Tình coi thường.

“Về sau có cơ hội mời đi chơi, cậu sẽ biết.” Đình Đình không nhịn được cười. Đó là một thế giới mà người đàn ông chiếm địa vị chủ đạo tuyệt đối, chiếm phần đông thế giới. Phái nữ trong thế giới đó, hoặc là chạy song song với phái nam, hoặc là tuyệt đối phục tùng.

Đình Đình rất may mắn, người nhà cũng không yêu cầu cô trở thành quân nhân, cũng không có yêu cầu cô làm bất cứ chuyện gì theo ý của bọn họ.

“Có thể nuôi dưỡng con người có tính cách này, cũng không dễ dàng nhỉ” Thiên Tình cảm khái.

Đình Đình cười hihi, cô đã là cái gì, có thể nuôi ra tính cách như Phan Công Tử, đó mới gọi là không dễ dàng.

Thư ký thông báo với Triều Dương, cô Hà Hân Nguyệt phó tổng quản lý của công ty quan hệ xã hội Sử Độc Hoa gọi điện tới xin cuộc hẹn, Triều Dương khẽ cau mày.

Trước khi biết hẳn là đồng sự quản lý của tập đoàn Huy Nhật, quan hệ qua lại giữa công ty quan hệ xã hội Sử Độc Hoa và Huy Nhật cũng không thường xuyên, nhưng dường như gần đây từ từ nhiều hơn.

“Tôi phải trả lời thế nào ạ?” Thư ký trắng trẻo vỗ lên máy tính, đợi sắp trả lời.

“Hỏi cô ấy xem khoảng ba giờ đến bốn giờ chiều có rảnh không.” Triều Dương nhìn kế hoạch của mình một chút rồi nói với thư ký.

Quả nhiên đối phương vui vẻ đáp ứng.

Ba giờ chiều, Hà Hân Nguyệt tới phòng làm việc của Triều Dương.

Triều Dương nhìn cô mặc váy tây trang màu xám nhạt, trong khuỷu tay khoác một cái áo khoác ngoài màu đen, bước chân vội vã đi tới, dung nhan giống như không đổi, nhưng sớm đã là người xa lạ quen thuộc nhất.

“Chương tổng, thật vui hi anh bớt thời gian gặp tôi.” Hà Hân Nguyệt mỉm cười, mở cặp táp lấy văn kiện ra “Tôi không khách sáo với anh, đây là mục đích hôm nay tôi tới, thuê chỗ.”

Triều Dương nhận lấy hợp đồng mở ra, phía trên rõ ràng là điều khoản mượn điểm trình diễn cho tiết mục thức ăn ngon.

Hắn khép lại hợp đồng, đẩy trả lại cho Hà Hân Nguyệt “Cô biết gần đây bên phòng cháy và vệ sinh thực phẩm kiểm tra rất nghiêm khắc, chỗ của chúng tôi không tiện cấp cho tổ tiết mục quay chương trình.”

Hà Hân Nguyệt mỉm cười “Chương tổng cũng biết những thứ này đều có cách thu xếp mà...”

Triều Dương khoát khoát tay “Nếu như những phương diện khác cần chỗ, chúng ta chuyện không đón chào. Nhưng cái này ——” Triều Dương chỉ chỉ hợp đồng một cái “Tôi nghĩ cô đến những chỗ khác, kết quả thu về cũng như vậy.”

Hà Hân Nguyệt khẽ cười khổ, chợt nổi dũng khí hỏi: “Chương tổng, chẳng lẽ không phải có một chút xíu việc riêng trong đó sao?”

Cô từng xem tin tức kia, cho dù chỉ mấy ngày ngắn ngủn cũng đủ để đạt tới độ rầm rộ kéo đến. Cô đi qua tiệm bán báo, chỉ quét mắt qua một cái, cũng biết, tuần nam không biết tên trong tựa đề chính là Triều Dương.

Không nghĩ tới bạn gái mới của Triều Dương, là một cô gái như thế này.

Hà Hân Nguyệt không phải là không cam tâm, chẳng qua là —— hơi buồn bực.

Triều Dương mỉm cười, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Hà Hân Nguyệt cũng nhìn thấy một chút tàn khốc ở đáy mắt hắn.

Cô đứng dậy, “Đã như vậy thì tôi không quấy rầy nữa, tạm biệt, Chương tổng.”

Cô nói lời từ biệt cùng Triều Dương, đi ra cao ốc của tập đoàn Huy Nhật rồi nhẹ nhàng quay đầu lại. Chàng trai vì công việc, vui đầu khổ cực lắm, căn bản không nghĩ đến gọi điện thoại cho bạn gái năm đó, giờ này ngày này, đã vì phụ nữ mà không quan tâm đến ích lợi nữa.

Hắn đã không phải là Triều Dương mà cô biết.

Hà Hân Nguyệt quay đầu lại, tiếp tục bước về phía trước. Cô cũng phải tiếp tục cuộc sống của mình, những thứ đi qua, liền cho qua đi thôi.

Triêu Dương tán việc, đón Đình Đình cùng nhau về nhà ăn cơm.

Triêu Dương phụ trách nấu thức ăn đã mua, Đình Đình phụ trách sắp xếp bát đũa, trợ thủ cho Triêu Dương. Ăn cơm xong, hai người tựa trên sofa xem tivi.

Trong màn hình đúng lúc là phỏng vấn đầu đường mà Đình Đình và Thiên Tình làm vào buổi trưa.

Nhìn thấy Đình Đình phỏng vấn vậy đối với cặp vợ chồng trung niên họ Chương và họ Lâm, Triêu Dương sững sốt, quay đầu ngắm Đình Đình ăn dâu tây, xem báo chí, cũng không có chú ý màn ảnh TV. Khóe miệng Triêu Dương lộ ra vẻ mỉm cười, tắt TV, rút đi tờ báo trong tay Đình Đình.

“Đình Đình.”

“Hử?” Đình Đình cắn một trái dâu tây, má phồng, mắt to nhẹ nhàng nhìn Triêu Dương.

Trái tim Triêu Dương đầy tràn nhu tình, ôm Đình Đình “Lúc nào thì đến nhà anh ăn cơm.”

“?” Đình Đình chớp đôi mắt to, mặt từ từ đỏ lên, Triêu Dương nói đây là muốn cô đi gặp cha mẹ sao?

“Không nói gì? Không nói gì chính là đáp ứng.” Triêu Dương điểm chớp mũi Đình Đình một cái, cô gái mắt to này có biết nhìn đàn ông như vậy, rất dễ dàng làm cho người ta phạm tội không?

“Cái đó ——” Đình Đình cười khúc khích, “Em không biết gì cả, nếu đi có thể rất thất lễ hay không?”

Triêu Dương suy nghĩ một chút, không nhận được cũng cười khúc khích, quả nhiên, Đình Đình giống như lúc đầu, chưa từng hỏi hấn làm công việc gì, thu vào bao nhiêu, trong nhà là như thế nào.

“Người nhà của anh không nhiều lắm, nhưng hơi phức tạp. Cha mẹ anh cũng rất dễ thân cận, nhưng anh có một em gái bị làm hư ở nhà đợi già, còn có một cháu gái tinh quái từ nhỏ xem phim lý luận tình yêu lớn lên.” Triêu Dương cầm một trái dâu tây lên, cho vào miệng nhai nhai. “Trước kia ba anh làm quản lý tiêu thụ, mẹ làm đầu bếp trong nhà bếp của xưởng, sau đó mới bắt đầu kinh doanh nhà khách. Hãng của ba chuyển đổi, ba và mẹ anh thương lượng, lấy tất cả tiền để dành ra mua nhà khách. Hai người làm việc vất vả, từ một gian nhà khách nhỏ nhỏ gần như đóng cửa đã phát triển lớn mạnh thành xí nghiệp liên doanh có năm khách sạn cùng lúc.”

“Cô chú thật giỏi quá.” Đình Đình than thở.

Thời điểm lúc ấy, muốn từ bỏ công ăn việc làm ổn định ra ngoài buôn bán, cũng không phải là chuyện dễ. Chỉ sợ có khả năng không còn gì cả, táng gia bại sản.

“Đúng vậy, cha mẹ thành công không dễ dàng chút nào, rất đáng nể.” Triêu Dương lần đầu tiên thổ lộ tiếng lòng với người ngoài. “Khi anh trẻ tuổi mạnh bạo, chỉ muốn độc lập gây dựng sự nghiệp, tự mình đạt được thành công. Cha mẹ không ép anh trở về thừa kế gia nghiệp, ngược lại bỏ tiền tài trợ cho anh. Sau đó anh thất tình, chán nản thất vọng, cha mẹ không hề chỉ trích anh, ngược lại khích lệ anh đi ra khỏi cảnh. Sau khi anh nhận lấy việc làm ăn của cha mẹ, làm bất kỳ thứ gì cũng không dễ dàng, lúc đó anh mới hiểu những khổ cực năm xưa của cha mẹ.”

Đình Đình sờ sau lưng Triêu Dương “Anh hiểu khổ cực của cha mẹ thì bây giờ phải cố gắng làm việc để báo đáp cha mẹ, hiếu kính cha mẹ, cái này đủ rồi.”

Triêu Dương hôn hôn trán Đình Đình “Em gái anh vì con lập gia đình. Chẳng qua hai người cũng không quen thuộc, không người nào nguyện ý gánh chịu trách nhiệm gia đình. Lúc Niếp Niếp một tuổi thì chia tay trong hòa bình. Bây giờ cô ấy và Niếp Niếp cũng ở nhà mẹ. Tính cô xấu, miệng độc, em nghe không lọt tai gì cứ xử cô.”

Đình Đình giật mình cười “Có anh trai như anh vậy sao?”

Nhưng vừa nghĩ tới Phan Công Tử đối với mình, cũng không phải là anh trai mà muốn khi dễ thế nào thì khi dễ như thế đó thôi?

“Anh làm anh mà không bắt cô vào khách sạn làm đã rất thiện lương rồi.” Triêu Dương vừa nói, vừa nuốt dâu tây rồi ôm gáy Đình Đình, hôn xuống.

Chỉ trong giây lát trong phòng khách chính là một mảnh hương sắc kiêu diễm ngọt ngào hương dâu tây...

34. Chương 34: Phản Kích (hạ)

So với ngọt ngào trong tình yêu, những chuyện không thoải mái trong công việc có vẻ không có ý nghĩa mấy.

Ngay cả Tiêu Tiểu cũng tranh thủ thời gian rảnh hỏi Đình Đình “Người gặp chuyện tốt tình thần thoải mái, Đình Đình khí sắc của em tốt đến nỗi khiến người ta ghen tỵ, nói xem có chuyện gì vui?”

Đình Đình cười ha ha, sờ mặt một cái, rõ ràng như vậy sao?

Tiêu Tiểu vỗ vai Đình Đình. Cô bé này vui buồn đều lộ ra ở trên mặt, không giấu được tâm sự, trong công việc sẽ phải thua thiệt. May mắn là mọi người trong nhóm họ đều thích Đình Đình.

“Đến lúc đó nhớ mời mọi người ăn bánh kẹo cưới.” Tiêu Tiểu mỉm cười khi thấy cả khuôn mặt Đình Đình từ từ đỏ lên.

“Chị Tiêu!” Đình Đình im lặng, thì ra là chị Tiêu cũng nhiều chuyện như vậy!

Đột nhiên Thiên Tình từ hành lang chạy như điên tới níu cổ tay Đình Đình “Tin tức lớn! Mau mau mau! Đi xem tin tức!”

Đình Đình bị kéo một đường chạy lảo đảo không nhận được nói: “Thiên Tình, chậm một chút chậm một chút! Mình chạy không nổi...”

Thiên Tình dậm chân, “Không nhanh một chút, nói không chừng tin tức sẽ truyền xong rồi!”

“Cậu nói cho tớ biết cũng như vậy thôi.” Đình Đình cười khoác cánh tay Thiên Tình.

“Gần đây cậu rất tiêu sái đó nha...” Thiên Tình nhìn Đình Đình khinh thường.

Hai người cùng đi vào phòng làm việc, trong TV đang phát tin tức.

“... Người bị tình nghi nhận hối lộ, liên quan đến tội danh làm giả tỷ số đã bị ngành có liên quan đưa đi, án này còn chờ điều tra lấy chứng cứ thêm, cổ phiếu của tập đoàn Nghiễm Điện bị tin tức này ảnh hưởng đã rất xuống...”

Đình Đình nhướng mày nhìn về phía Thiên Tình, thật là tin tức điên cuồng, người nào bị bắt?

Thiên Tình chột vồ sau lưng Đình Đình một cái “Ngốc nữ!”

Sau đó nhìn chung quanh, khẽ nói bên tai Đình Đình: “Là Đỗ tổng bị mời đi uống trà, chịu sự điều tra.”

Đỗ tổng, trong đầu Đình Đình hiện lên hình ảnh thoáng qua của một người đàn ông tràn đầy mị lực của phái nam, nhìn ra được lúc tuổi trẻ vô cùng anh tuấn, mỗi cử động đều tràn đầy khí chất thân sĩ Anh quốc.

Nghe nói lúc còn trẻ Đỗ tổng du học Anh quốc, học xong về nước, vào tập đoàn Nghiễm Điện làm việc, đi lên từ vị trí chủ nhiệm ban nghệ thuật. Nhưng chỉ qua mười năm thì thăng tiến tới vị trí tổng giám đốc tập đoàn. Có thể nói sự nghiệp phát triển vô cùng thuận lợi, tiền đồ vô hạn.

Sự hiểu của Đình Đình đối với Đỗ tổng chỉ giới hạn trong những chuyện này.

Nhưng người này dứt khoát kiên định, dũng cảm sáng tạo, rất được trong ngành khen ngợi.

Không nghĩ tới ——

Đình Đình cảm thấy không thể tin được.

“Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, Đình Đình cậu thấy tốt không, cuộc sống tốt của Na Na chấm dứt rồi.” Thiên Tình vòng tay trên vai Đình Đình, nhìn có chút hả hê.

“?” Đình Đình nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thiên Tình, không hiểu cô làm sao chắc chắn như vậy.

“Đình Đình, không phải là cậu không biết chứ?” Thiên Tình mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn Đình Đình.

“Biết cái gì?” Đình Đình rất nghi hoặc. Có cái gì cô phải biết mà lại không biết sao? “Tớ phải biết cái gì?”

“Triệu Đình Đình, cậu là người Hỏa tinh phải không?” Thiên Tình một tay phủ trán, một tay rung vai Đình Đình gầm gừ kiểu bà đồng nhập vào thân “Làm sao cậu có thể không biết? Làm sao cậu lại không biết chứ? Cậu hãy nghe tớ nói đây...”

Bắc Phương thở dài kéo Thiên Tình ra “Em mới là người ngoài hành tinh, em sắp lay Đình Đình đến mục rồi.”

Thiên Tình trừng mắt nhìn bạn trai một cái, “Đình Đình, cậu biết tại sao Na Na lớn lối như vậy không?”

“Cô ta rất biết cách làm nũng, chắc là vì vậy...” Đình Đình làm một động tác nịnh hót.

Thiên Tình chán nản ngay cả Bắc Phương cũng đột nhiên sụp vai xuống.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Không hẳn vậy.” Thiên Tình thần thần bí bí, “Nghe nói cô ta là cái này... của Đỗ tổng.”

Thiên Tình đưa ra ba ngón tay (ý là tiểu tam, nhân tình...)

Đình Đình sững sờ, mới tỉnh ngộ hàm nghĩa trong đó.

“Thật sao?” Đình Đình còn tưởng rằng sự nhiều chuyện của mình đã quá tràn đả vậy mà ngay cả tin tức có lực bùng nổ mạnh như vậy cũng không biết.

“Cậu cho rằng bốn người cạnh tranh lên đài tại sao chỉ mình cô ta có thể có tên trong danh sách ký hợp đồng của đài truyền hình? Tại sao cô ta có thể thay thế vị trí chủ trì Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu của cậu?” Thiên Tình “Cắt” một tiếng, “Cô ta ngoại trừ nũng nịu lanh lợi lấy ánh mắt quyến rũ đàn ông thì còn biết làm gì chứ?”

Đình Đình không muốn nói xấu người khác nên chỉ cười một cái “Không biết có ảnh hưởng gì đối với chúng ta hay không?”

“Cũng không rõ lắm!” Thiên Tình suy nghĩ một chút, cảm thấy không yên lòng, “Tớ đi hỏi thăm một chút.”

Nói xong chạy đi như một làn khói.

Đối với tính tình nói gió là mưa của bạn gái Bắc Phương đã hoàn toàn thất bại, chỉ vỗ vai Đình Đình sai bước đi theo.

Cả ngày, đài truyền hình Nghiễm Điện đều đắm chìm ở trong không khí quỷ dị.

Mặc dù ai nấy đều ra vẻ chăm chỉ làm việc, tuy nhiên ai cũng vĩnh tai lên muốn nghe những tin tức mới của chuyện này.

Đình Đình chú ý tới Na Na có quan hệ mật thiết với lời đồn đãi và chuyện này vẫn không xuất hiện.

Thiên Tình nói cô ta có lẽ tránh đầu sóng ngọn gió.

Nhưng trong lòng Đình Đình lại mơ hồ cảm thấy, đây không phải là phong cách của Na Na.

Lấy tác phong làm việc của Na Na tốn bao nhiêu tâm trí để thay thế công việc chủ trì của cô, cô ta sẽ không dễ dàng buông tha.

Chẳng qua Đình Đình còn chưa kịp đem những suy nghĩ đêm chiều này nói với Thiên Tình thì phó trưởng đài trên lầu đã gọi điện thoại xuống, mời cô đi lên.

Đình Đình hơi kinh ngạc. Phó trưởng đài mời cô đây là lần đầu tiên.

“Thiên Tình, tớ đi lên đó một chuyến.” Đình Đình chỉ chỉ phía trên một cái “Nếu như có điện thoại gọi tớ thì ghi lại giúp, tớ xuống sẽ gọi điện trả lời.”

“Được, không thành vấn đề.” Thiên Tình vỗ ngực.

Tâm trạng Đình Đình hơi thấp thỏm đi lên lầu, đi tới trước cửa phòng làm việc của phó trưởng đài đưa tay gõ cửa.

“Mời vào.” Bên trong vọng ra giọng nam hùng hậu.

Đình Đình nghĩ, nghe nói trước khi Trang phó trưởng đài làm công việc hành chánh là ca sĩ giọng nam trầm, tiếng nói quả thật trầm ấm dễ nghe.

Nghĩ như vậy Đình Đình gơ tay đẩy cửa đi vào phòng làm việc.

Khiến Đình Đình ngoài ý muốn chính là ngoại trừ Trang phó trưởng ra, còn có chủ nhiệm bộ giải trí ở đây.

“Trang đài, Tào chủ nhiệm.”

“Đến đây ngồi xuống, tiểu Triệu.” Trang phó trưởng đài chỉ chỉ một cái ghế sa lon trong phòng làm việc với thái độ thân thiết.

Đình Đình nghe lời ngồi xuống, chờ đợi lãnh đạo nói chuyện.

“Tiểu Triệu, cô vào đài truyền hình mấy năm rồi?” Trên khuôn mặt trắng nõn của Trang phó trưởng đài đầy vẻ tươi cười.

“Hơn ba năm sắp được bốn năm.” Đình Đình theo sự thực trả lời, không hiểu lãnh đạo tại sao muốn quan tâm những vấn đề này.

“Đã lâu như vậy ư.” Trang phó trưởng đài lộ ra vẻ cảm khái, “Cố bé này này cũng thiệt là, sao lại không nói cho chú Trang biết cháu con gái của Triệu xử và Nghiêm đoàn?”

Trái tim Đình Đình chợt sáng như tuyết.

Thì ra đã biết gia cảnh nhà của cô.

Đình Đình mỉm cười “Cũng không phải là chuyện gì quá to tát cho nên không có rêu rao khắp nơi.”

Trang phó trưởng đài rõ ràng bị chặn họng.

Tào chủ nhiệm bộ giải trí lập tức tiếp lời “Mời đầu Tiểu Triệu đến kênh giải trí chúng tôi thực tập mà?”

Đình Đình gật đầu “Phải”

“Tiểu Triệu có muốn trở về kênh giải trí của chúng tôi hay không?” Tào chủ nhiệm ném quả bom ra.

Đình Đình nhú lông mày một cái. Ban đầu là kênh giải trí một cước đá cô ra thì không có chuyện lại vô duyên vô cớ đột nhiên hỏi cô có muốn trở về hay không? Có hậu đài quả nhiên là khác.

“Bây giờ kênh giải trí thay đổi, trong đài định dùng một nhóm người chủ trì có khuôn mặt mới, nhóm người cũ chúng tôi sẽ có an bài khác. Tiểu Triệu có hứng thú hay không?” Tào chủ nhiệm cười hì hì giải thích “Đây là một cơ hội tốt để rèn luyện.”

“Vậy công việc chủ trì hiện tại ở kênh cuộc sống của tôi thì sao?” Đình Đình quan tâm vấn đề này hơn.

“Cường độ công việc chủ trì ở kênh giải trí rất lớn, người điều khiển chương trình thường phải làm hoạt động lớn, chủ trì các loại lễ ban thưởng và hoạt động giải trí hiện trường.” Tào chủ nhiệm hết sức kiên nhẫn giải thích “Nếu như sức lực tinh thần của cô đủ để ứng phó, chúng tôi cũng không phản đối cô tiếp tục làm tiết mục thức ăn ngon. Nhưng hi vọng cô đặt trọng tâm vào kênh giải trí.”

“Giống như Na Na? Đi với khách mời Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu?” Mắt to của Đình Đình mở trừng trừng.

Đôi mắt một đôi mắt trong sáng như vậy khiến cho lưng hai lão hồ ly đổ mồ hôi.

“Chuyện Bảo Na là do cấp trên hết sức đề cử, chúng ta cũng rất khó xử, dù sao không thể chối từ ý cấp trên.” Trang phó trưởng đài nghiêm túc nói “Nếu như cô ấy chủ trì Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu mà tỷ suất người xem không thể vượt qua kỳ trước, chúng ta cũng sẽ không để cô tiếp tục chủ trì. Chúng ta phải nghe phản hồi của người xem.”

Sau đó hai lão hồ ly nói mấy câu giọng quan, “Tiểu Triệu cứ suy nghĩ đi, đây là cơ hội tốt ngàn năm một thuở. Chỉ cần cô tới đây, bên kênh cuộc sống không thành vấn đề, chúng tôi sẽ nói giùm cô.”

“Tôi sẽ suy nghĩ thêm.” Đình Đình đứng dậy “Tôi đang có việc, xin phép đi xuống trước.”

“Đi đi.” Trang chủ nhiệm mạnh mẽ phát tay “Nhớ về suy nghĩ thật kỹ đề nghị vừa rồi của đài.”

Đợi đến khi Đình Đình đi ra khỏi phòng làm việc, phó trưởng đài và chủ nhiệm bộ giải trí cùng thở dài.

Ai, Na Na đắc tội người nào không chọn, hết lần này tới lần khác đi đắc tội phạt lớn ẩn ở trong miếu nhỏ!

Hậu trường của người ta mạnh đến nỗi tổng giám đốc tập đoàn Nghiêm Điện lớn như thế, nói kéo xuống ngựa thì liền kéo xuống ngựa.

Ăn hoa hồng, làm giả tỷ suất người xem, những thứ này đều là bí mật trong nghề ai ai cũng biết nhưng ai mà không mắt nhắm mắt mở chứ? Chỉ cần đừng quá kiêu ngạo thì chẳng người nào nhảy ra tìm phiền phức?

Lần này Đỗ tổng lại bị cấp trên mạnh mẽ điều tra.

Nghe nói là có tổng giám tài vụ của công ty quảng cáo tố cáo với ngành có liên quan trước, lấy ra rất nhiều chứng cứ tài liệu, nhắm thẳng vào Đỗ tổng mới khiến Đỗ tổng mắc tội. Sau đó tìm hiểu nguồn gốc lại tìm ra không ít chứng cứ tham ô đen tối.

Ai, trong toàn bộ tập đoàn Nghiêm Điện sẽ phải thay đổi.

Cũng không biết sẽ do ai thay thế Đỗ tổng.

Lại không bàn về việc cuối cùng người nào sẽ nhân cơ hội leo lên chức trong lần thanh tẩy lớn này, nhưng mà có chuyện này một chút cũng không thể chạm: vạn lần không thể đắc tội với quý tộc màu đỏ (quân nhân)!

Bảo Na cùng Đỗ tổng ăn gan hùng mật gấu lại dám sờ nghịch lân của Phan Công Tử, trực tiếp tạo nên kết cục Đỗ tổng xuống đài, Bảo Na thất sủng.

Đình Đình xuống lầu, trở lại phòng làm việc.

Thiên Tình hỏi đầu tiên “Cấp trên tìm cậu có chuyện gì?”

“Bọn họ hỏi tớ có muốn trở về kênh giải trí hay không?”

“Thiệt sao?” Thiên Tình giật mình, “Cậu đã đồng ý ư?”

“Tớ nói cần suy nghĩ một chút.” Đình Đình thành thật.

“Chuyện này có cái gì mà cần suy nghĩ! Đi! Sẽ khiến Na Na tức chết!” Thiên Tình mạnh mẽ vỗ vào vai Đình Đình “Đoạt lấy chén cơm của cô ta!”

Đình Đình nhe răng “Thiên Tình sức của cậu ghê gớm thật, Bắc Phương làm sao chịu được cậu?”

“...” Thiên Tình đỏ mặt.

Đình Đình mỉm cười, thật ra cô không bỏ được nhóm đồng nghiệp đã cùng nhau phấn đấu hơn hai năm nay.

Trước khi tan sở, Phan Công Tử gọi điện thoại cho Đình Đình “Buổi tối hẹn bạn trai em ra ngoài, cùng ăn bữa cơm.”

Đình Đình suy nghĩ một lát “Để em hỏi xem Triệu Dương có rảnh rồi hay không.”

“Đình Đình em quá khiến anh mất mặt, loại chuyện nhỏ này mà không thể quyết định thay bạn trai sao? Về sau chẳng phải là bị hấn bắt nạt ư?” Phan Công Tử chê cười trong điện thoại.

“Đây là em tôn trọng anh ấy chứ?” Đình Đình hừ một tiếng rồi cúp điện thoại.

Sau đó gọi điện thoại cho Triệu Dương “Phan Công Tử nói buổi tối mời chúng ta ăn cơm.”

Bên kia sáng khoái đáp ứng “Tốt, chờ một chút anh qua đón em.”

“Được, em chờ anh.” Đình Đình cười nói tạm biệt với Triều Dương.

“Eo

ngọt đến vắt ra nước

” Cả người Thiên Tình run lên. “Buổi tối anh Hứa mời khách ăn cơm ca hát, mới nhìn là biết cậu sẽ không đi rồi?”

Hứa Đình Vũ? Đình Đình quay đầu lại liếc mắt nhìn anh Hứa nụ cười tuần lãng ở bên kia “Lý do gì?”

“Anh ấy tới đài chúng ta ba tháng, thời gian thử việc kết thúc, đã ký hợp đồng nhân viên chính thức cho nên mời mọi người đi ra ngoài, không phải cậu không biết chứ?”

“A ——” Đình Đình thật sự không biết.

“Tớ càng ngày càng bội phục cậu đấy Đình Đình.” Thiên Tình che mặt.

Đình Đình cười khúc khích, “Cậu giúp tớ uống thêm hai ly chúc mừng anh Hứa. Hôm nào tớ mời anh ấy bù.”

Bên kia Hứa Đình Vũ không biết Đình Đình và Thiên Tình đang nói cái gì nhưng khi nhìn cô hoa chân múa tay thì tựa như những gánh nặng đè trên người cô bỗng nhiên rơi xuống.

Anh Hứa mỉm cười, Triệu Đình Đình quảng được cục nợ rồi, tôi rất mong đợi xem cô có thể bay cao bao nhiêu?

35. Chương 35: Say Rượu

Phan Công Tử đãi tiệc, chọn địa điểm ở một nhà hàng Tây Ban Nha mới mở.

Đình Đình khoác cánh tay Triều Dương đi vào cửa liền nhìn thấy một dãy bàn ăn ở giữa đại sảnh trống trải, một chùm đèn chiếu bao phủ ở trên, lầu hai có một g lan can làm bằng gỗ rất có phong vị của nước ngoài, sau bố trí bàn dài mảnh, có thể vừa dùng cơm vừa thưởng thức biểu diễn trong sàn nhảy lầu dưới.

Lập tức có cô gái nước ngoài đầy đà xinh đẹp mặc váy dài màu đỏ theo phong cách của Tây Ban Nha tiến tới dùng tiếng Trung thuần thục nhưng không chuẩn lắm cười hỏi: “Xin hỏi mấy vị?”

“Chúng ta đã đặt chỗ ngồi, họ Phan.” Đình Đình không khỏi nhìn vào khe rãnh thật sâu ở trước ngực cô nàng một chút.

Triều Dương cười như không cười, đưa tay vòng qua gáy che mắt Đình Đình “Nhìn chỗ nào đây?”

Đình Đình cười hi hi, đẩy tay Triều Dương ra, không ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt cười tủm tỉm của cô gái xinh đẹp.

Cô gái mời Đình Đình và Triều Dương lên lầu, dừng bước trước một bàn dài bên cạnh cây cột đứng “Mời anh chị.”

Phan Công Tử cười vẫy tay với hai người ở sau bàn.

Triều Dương kéo cái ghế ra cho Đình Đình, chờ Đình Đình ngồi vào chỗ của mình mới ngồi xuống vị trí đối diện Phan Công Tử.

Phan Công Tử cười híp mắt nhướng lông mày về phía Đình Đình “Nhà mỹ thực, cảm thấy hoàn cảnh chỗ này như thế nào?”

Đình Đình nhìn chung quanh phòng ăn “Anh gọi em là nhà mỹ thực nghe thật châm biếm. Hoàn cảnh ở đây rất thanh tịnh nhân nhã, là một địa điểm tốt.”

Bài trí của nhà hàng rất có phong vị của Địa Trung Hải. Lơ đãng chuyển con mắt vào giữa có thể nhìn thấy bình gốm lớn đứng lạng lẹ ở góc tường, bên trong để cây lúa vàng óng ánh chín muồi, trĩu nặng, giống như

còn mang theo hương thơm bùn đất; trên tường treo hình vũ nữ Phất Lạp Minh Qua và người đấu bò anh tuấn, kỹ thuật nhảy tung bay, thân thủ thoăn thoắt, tổng thể lộ ra sự khỏe mạnh và xinh đẹp; trong không khí tràn ngập tiếng nhạc Mạn Đà Linh như có như không, có chút lãng mạn mờ ảo...

Phan Công Tử gạt đầu một cái “Mới vừa khai trương cho nên khách còn chưa nhiều. Chờ thêm một thời gian có danh tiếng, thực khách nghe tiếng tới sẽ không còn được thanh tịnh như vậy.”

Đình Đình đồng ý. Rất nhiều quán nhỏ mới khai trương ở ngõ sâu không người nào biết, nhưng thức ăn ngon miệng, hoàn cảnh u tĩnh nhẹ nhàng, dần dần tạo nên danh tiếng, người biết đến nhiều hơn, thanh nhả lúc ban đầu liền một đi không trở lại.

Nhân khí và nhân nhả, là vấn đề mâu thuẫn.

Cô gái mỹ lệ lúc trước đi rồi quay lại, đầu tiên đưa lên một đĩa thức ăn khai vị, sau đó mới đưa thực đơn lên.

“Đình Đình thích ăn gì?” Phan Công Tử mở thực đơn ra, hỏi Đình Đình ngồi đối diện đang vờ ra lan can nhìn xuống sân nhảy dưới lầu.

Đình Đình nghe vậy xoay người lại, “Khách theo chủ, chỉ cần không phải quá cay, em đều thích.”

“Anh Chương thì sao?”

Triêu Dương mỉm cười “Tôi giống Đình Đình.”

Phan Công Tử bĩu môi một cái, hai người kia lại đồng thanh đồng khí.

Cuối cùng Phan Công Tử làm chủ gọi phần ăn mà đầu bếp chính đề cử.

Tranh thủ thời gian trước khi mang thức ăn lên, Đình Đình vui đầu nghiên cứu một đĩa thức ăn khai vị trước mắt.

Làm tiết mục thức ăn ngon lâu như vậy, mặc dù chưa có làm qua món ăn đặc biệt của Địa Trung Hải, nhưng Đình Đình từng nghiên cứu tài liệu, cho nên rất tò mò đối với món ăn Tây Ban Nha.

Một đĩa thức ăn khai vị trước bữa ăn có lạnh có nóng, có mặn có nhạt, Đình Đình chọn một cái bánh bao có vẻ ngoài tương đối bình thường, bên trong sẽ không quá kỳ lạ khê cắn trong miệng, nhai tỉ mỉ chậm rãi, có thể nhận được vị cà rốt giòn cùng hương vị của lòng đỏ trứng mềm mại.

Sau đó phục vụ cao lớn anh tuấn đưa lên rượu trước bữa ăn.

“Vì Đình Đình đã xả được giận, cạn ly!” Phan Công Tử giơ ly rượu lên.

“Triêu Dương không thể uống rượu, lát nữa anh ấy còn phải lái xe.” Đình Đình nuốt thức ăn xuống trọn mắt nhìn Phan Công Tử một cái, “Một lát anh cũng phải lái xe về nhà, cũng không cho Uống....uồ...ng!”

Phan Công Tử bật cười “Tới nhà hàng Tây Ban Nha, không uống rượu, làm sao gọi là ăn? Em yên tâm, anh sẽ không để cho anh Chương say rượu lái xe. Nhà hàng này có phục vụ sau khi uống rượu, ông chủ bọn họ suy nghĩ rất chu đáo.”

Thấy Phan Công Tử đã nói như vậy, Đình Đình không thể ngăn cản nữa, chẳng qua là dẫn dò hai người “Vậy thì uống ít thôi.”

“Uh!” Phan Công Tử chào kiểu nhà binh, cười hì hì.

Đình Đình không thể làm gì khác hơn là mặc cho hai người đàn ông này cụng ly.

Sau đó hai người đàn ông này cũng khê nhú mắt lại, cảm thụ mùi thơm phức của rượu đỏ lưu lại ở trong cổ họng, sau đó khê ngửa đầu, để cho rượu trượt xuống cổ họng.

Tửu lượng của Đình Đình có hạn, nhìn dáng vẻ hết sức hưởng thụ của Triêu Dương và Phan Công Tử không nhận được tò mò cũng nâng ly uống một hớp nhỏ. Chẳng qua là chua chua ngọt ngọt cùng chút mùi vị khó miêu tả. Đình Đình nếm không ra kết quả gì.

Phan Công Tử than thở nói với Triều Dương “Cô này từ nhỏ không hiểu học vấn trong rượu, nghe thấy người lớn uống rượu thì luôn bịt mũi kêu hôi. Cho cô uống rượu nho chính tông của Tây Ban Nha thì ở trong miệng cô cũng không có khác biệt gì so với nước nho trộn rượu cồn. Ha ha, thật là trâu ăn mẩu đơn.”

Đình Đình nghe Phan Công Tử hủy hoại danh dự của cô, thật muốn hung hăng đập y hai cái dưới bàn.

Triều Dương lại khẽ mỉm cười “Người không thích uống rượu, tự nhiên không hiểu được ảo diệu trong đó.” Sau đó khích lệ Đình Đình uống một hớp nữa “Đây là rượu vua trong rượu nho thông thường của Tây Ban Nha, được phía chính phủ bảo vệ phẩm chất nghiêm khắc, mùi vị đơn thuần, hết sức nhẹ nhàng khoan khoái. Em uống một hớp, đừng lập tức nuốt xuống, trước tiên xoay đầu lưỡi để cho vị giác cảm thụ đầy đủ ngọt và chua của nó, và cả mùi thơm ngát của gỗ cao su.”

Đình Đình theo hướng dẫn của Triều Dương, uống một ngụm nhỏ rượu đỏ ngậm trong miệng, sục sục ở đầu lưỡi rồi nuốt xuống.

“Em vẫn không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt.” Sau đó cô mở to hai mắt nói.

Phan Công Tử làm vẻ cười ngất. “Đúng là đàn gảy tai trâu.”

Triều Dương cũng cười, đưa tay sờ đầu Đình Đình một cái “Xem ra em không thể nhận ra nguyên liệu trong rượu.”

Trong lúc nói đùa, điểm tâm trước bữa ăn được đưa lên nhìn mười phần hấp dẫn.

Đình Đình cảm thấy hứng thú nhất là một loại chân giò hun khói ở khu tự trị Andalusia của Tây Ban Nha. Toàn bộ chân giò hun khói cố định ở trên kệ lều dưới, do đầu bếp tự mình cầm một dao cắt hẹp dài có răng cưa, cắt thành từng miếng mỏng như cánh ve, bung lên trực tiếp ăn sống.

Miếng thịt chân giò kia vô cùng mỏng, dường như trong suốt, màu sắc tươi đến gần như đỏ tía đậm nhưng mùi vị cũng không mặn như tưởng tượng, cũng không quá mềm mà hết sức dẻo dai.

Sau đó là súp đậu garbanzo đặc[3], salad tôm hùm, đùi cừu tươi nướng có tưới nước sốt, còn có kem đưa lên lần lượt theo thứ tự.

“Ngạn ngữ phương Tây nói: ở tại Pháp, đi tại Mỹ, ăn ở Tây Ban Nha. Không lẫn được ta.” Đình Đình cắt xuống một ít thịt đùi cừu tươi nướng đưa vào miệng. Không biết đầu bếp chế biến như thế nào mà một chút mùi cừu cũng không có, sốt hương thơm nồng, ăn thêm nữa cũng không thấy ngán.

Phan Công Tử một tay chống cằm, nhìn vẻ mặt hài lòng của Đình Đình cong môi cười một tiếng “Lần này hết giận chưa? Anh đã thay em xử người khi dễ em rồi, còn mời em ăn bữa tiệc lớn ngon như vậy, em phải cảm ơn anh thế nào?”

“Đại ân không lời nào cảm ơn hết được, lần trước anh nợ em coi như xóa bỏ.” Đình Đình cười híp mắt, mới không cho y được đó.

Phan Công Tử mỉm cười, cô bé này, lừa gạt không được.

Đình Đình ăn sạch thịt đùi cừu nướng, buông dao nĩa đẩy cái mâm ra “Hôm nay Na Na không tới, cô ta không có việc gì chứ?”

“Em quan tâm cô ta làm cái gì?” Phan Công Tử kỳ quái.

Đình Đình múc một muỗng kem ăn “Rất cuộc cô ta cũng là con gái, trải qua việc này, danh dự mất hết, ngay cả công việc cũng khó giữ được, trừng phạt vậy là đủ rồi, không cần thiết phải ép cô ta vào đường cùng.”

“Đồ ngốc.” Phan Công Tử chê cười, “Chỉ có em mới có thể nghĩ như vậy, chỉ sợ nếu cô ta có một cơ hội xỏ em cũng sẽ không bỏ qua cho em đâu!”

Triều Dương ở bên cạnh gật đầu một cái.

Đình Đình suy nghĩ một chút, không nói gì nữa. Dù sao cô không phải là thánh nhân, người đánh cô má trái, cô còn đưa má phải của mình ra sao.

Phan Công Tử thấy Đình Đình có chút buồn buồn không vui, thở dài “Chẳng qua cô ta đi hỗ trợ điều tra, chỉ cần cô ta không dính vào các giao dịch tiền quyền sắc của Đỗ Huy thì sẽ không có vấn đề quá lớn.”

Phan Công Tử không có gì để tranh luận, vấn đề này tuy lớn mà nhỏ, lớn một chút thì có tai ương lao ngục, nhỏ một chút cũng là thân bại danh liệt.

Đình Đình thở dài một tiếng. Bạn học bốn năm, đồng nghiệp ba năm, một thời gian quen biết cuối cùng lại kết thúc như vậy, làm sao mà không tiếc nuối.

Na Na xinh đẹp, cũng không thiếu tài năng, nếu dùng tâm tư ở chỗ nghiêm chỉnh thì làm sao rơi vào kết quả hôm nay?

“Lòng em quá mềm yếu.” Phan Công Tử cầm khăn ăn lau miệng rồi cũng bỏ dao nĩa, nâng ly cà phê hương nồng uống một hớp.

Triêu Dương thấy Đình Đình thích kem, liền đẩy phần của mình tới trước mặt Đình Đình.

Đình Đình liền cười lên gương mặt đỏ bừng.

Triêu Dương đã từng gặp qua Đình Đình say rượu nên trong lòng biết cô đã say.

Xem ra sau này không thể để cho cô uống rượu, chỉ một ly rượu trước bữa ăn, lúc ăn cơm lại uống vài ngụm rượu đỏ mà đã có thể say thành như vậy rồi.

Phan Công Tử liếc mắt Đình Đình một vòng, vẫy tay tính tiền rồi cũng nói với Triêu Dương “Đình Đình say rồi, đưa cô về nhà thôi.”

Triêu Dương gật đầu một cái.

Hai người đỡ Đình Đình xuống lầu, ra khỏi nhà hàng lấy xe để tài xế lái thay.

Phan Công Tử hạ cửa sổ xe xuống vẫy tay với Triêu Dương, “Đình Đình giao cho anh.”

Nói xong chạy BMW đi trước một bước.

Triêu Dương đỡ Đình Đình, cô vừa cười vừa đi xiêu vẹo.

Triêu Dương cười khổ đành phải để cô tựa vào trên vai hắn, sau đó nói địa chỉ đại viện bộ đội với tài xế lái thay.

Triêu Dương kỳ thật cũng nghĩ đến chuyện đưa Đình Đình say rượu trở về nhà mình, sau đó muốn làm gì thì làm. Chẳng qua nếu như vậy, hắn và những tên háo sắc trên phố lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn có cái gì khác nhau đâu?

Triêu Dương cười khổ cúi đầu nhìn Đình Đình tìm được vị trí thoải mái nhất ngủ vùi ở vai mình, mắt đã nhắm lại bắt đầu thở khò khè nho nhỏ, trong lòng có một tiếng nói, dù sao hai người đã là người yêu, sớm muộn cũng phải ở chung một chỗ, hôm nay hay về sau ở chung một chỗ có cái gì đâu?

Nhưng lại có một giọng nói khác đoan chính nghiêm khắc, cô toàn tâm toàn ý tín nhiệm cậu, cậu không thể phụ sự tín nhiệm của cô đối với cậu! Chớ vội vàng nhất thời.

Không đợi thiên nhân giao chiến trong lòng Triêu Dương phân ra thắng bại, Đình Đình đã trượt từ trên vai Triêu Dương xuống, khuôn mặt nằm giữa hai đùi Triêu Dương, hơi thở lửa nóng theo hô hấp phập phồng, giống như qua một lớp vải dày xuyên thẳng đến da thịt.

Triêu Dương có thể cảm giác mình cột sinh mạng giữa hai đùi mình đột nhiên thức tỉnh, cười khổ sâu hơn, đưa tay kéo Đình Đình lên, đặt trên đầu vai, lại nhắc nhở mình một lần nữa, về sau vạn lần không thể để cho cô uống rượu.

Cũng may mười giờ tối rồi, đường xá khá vắng, 40' tài xế đã đưa bọn họ về đại viện bộ đội.

Triêu Dương dặn dò tài xế chờ ở cửa, hắn đưa Đình Đình đi vào liền ra ngay.

Ra ngoài mở cửa chính là bác gái lần trước khoác áo lông cừu cho Đình Đình, nhìn thấy Đình Đình lại say té ở trong cánh tay của cùng một người đàn ông lần nữa, bác gái trợn to hai mắt.

Lúc này Triều Dương vẫn còn có tâm tình nghĩ, thì ra thói quen thích trợn to hai mắt của Đình Đình là giống như bác gái nhà cô.

Bác gái vội vàng phụ một tay, dìu Đình Đình vào trong nhà.

Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa vừa vặn đều ở nhà, cũng còn chưa nghỉ ngơi, đang ngồi ở trên sofa cùng nhau xem phim bộ Điệp Chiến gần đây thịnh hành cả nước, một người thích Dư Tắc Thành, một người thích Thuý Bình, cũng may là cả hai không xung đột.

Nghe cửa vang lên, hai người đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy bác gái và nam tử tao nhã một trái một phải đỡ Đình Đình đi vào phòng khách.

Triệu Kính Quốc đã biết Triều Dương, cho nên cũng không hết sức bất ngờ, nhưng Nghiêm Ái Hoa chưa từng thấy qua Triều Dương, liền không khỏi nhú nhú mày.

Con gái uống đến say khướt ột người đàn ông xa lạ đưa về nhà thì còn ra thể thống gì chứ?

“Chị, phiền chị đỡ Đình Đình lên lầu nghỉ ngơi đi.” Nghiêm Ái Hoa nhẹ nhàng nói, thuận tay dùng điều khiển tắt ti vi “Cám ơn cậu đưa Đình Đình về. Xin lỗi cậu tên là gì?”

Triều Dương bỗng nhiên cảm thấy, đối diện với mẹ Đình Đình lại có áp lực hơn ba Đình Đình.

“Cháu họ Chương, Chương trong sáng sớm, Chương Triều Dương.” Triều Dương một mực cung kính bởi vì đây là mẹ của Đình Đình, mẹ của người hấn yêu.

Nghiêm Ái Hoa vừa nghe, lập tức nhớ tới lần trước con gái tự mình mua thức ăn xuống bếp nấu cơm, người muốn đãi chính là chàng trai tên gọi Chương Triều Dương này, sự không vui trong lòng liền giải tán hơn phân nửa.

Thì ra là chàng trai con gái thích.

Ủ, ngược lại là người thành thực.

Không có thừa dịp cô gái uống rượu say, mang cô về nhà mình, ngược lại đi đường xa đưa cô về trước mặt cha mẹ.

Thoạt nhìn mặt mày đoan chính, ánh mắt sáng sủa, không nhìn đông ngó tây lung tung.

“Bác trai bác gái, cháu đưa Đình Đình về, xin an tâm.” Triều Dương cười một cái, không kiêu ngạo không tự ti “Xe vẫn còn ở cửa chờ cháu, cháu không quá rầy nhiều, tạm biệt.”

“Chờ một chút.” Nghiêm Ái Hoa lên tiếng kêu Triều Dương “Cháu và Đình Đình là quan hệ như thế nào?”

Triều Dương cười lên, thì ra cái kiểu lúc nào cũng nói thẳng ra của Đình Đình là di truyền từ mẹ của cô.

“Chúng cháu là người yêu.”

Nghiêm Ái Hoa nhú lông mày, chàng trai này tâm định khí nhàn, không chút hoang mang, thật chứng chắc.

“Nếu là người yêu thì có tính kết hôn hay không?” Nghiêm Ái Hoa trừng mắt nhìn ông xã muốn chen miệng vào, ý bảo ông im lặng.

Triệu Kính Quốc nhìn Triều Dương một cái, chàng trai, bác không giúp được cháu.

Triều Dương không ngờ Nghiêm Ái Hoa hỏi câu này, sững sốt rồi chột gật đầu “Cháu thành tâm qua lại với Đình Đình, lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết.”

Nghiêm Ái Hoa gật đầu một cái, không nói gì dư thừa, bình dị, rất tốt.

“Nếu đã lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết, thành tâm qua lại với Đình Đình, như vậy, có thời gian..., mời cha mẹ cùng ra ngoài gặp mặt thôi.” Nghiêm Ái Hoa ném ra quả bom nặng ký “Ngày mồng một tháng năm như thế nào? Ngày mồng một tháng năm cô và ba Đình Đình rảnh, bên cha mẹ cháu có bất tiện gì không?”

Triều Dương mỉm cười “Cháu phải hỏi trước cha mẹ đã, nhưng phải có thời gian. Nếu như cô không ngại, ngày mai cháu trả lời chắc chắn cho cô.”

Nghiêm Ái Hoa gật đầu một cái. Không vội đáp ứng, tôn trọng cha mẹ mình, hỏi ý kiến của cha mẹ trước, là một đứa trẻ hiếu thuận.

“Vậy cứ như thế đi, ngày mai cô chờ trả lời chắc chắn của cháu.” Cũng không hỏi Triệu Dương có biết số điện thoại trong nhà hay không.

Triệu Dương vẫn mỉm cười, “Vậy cháu xin cáo từ, tạm biệt bác trai bác gái.”

Đi ra khỏi phòng, Triệu Dương mới thở dài ra một hơi, tính cách của mẹ Đình Đình quá mạnh mẽ.

Bên trong nhà, Triệu Kính Quốc lấy thuốc lá ra muốn hút một ngậm nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đưa tới, không thể làm gì khác hơn là đặt ở dưới mũi ngửi một cái, sau đó ngoan ngoãn thả lại trong hộp thuốc lá, “Em dữ với chàng trai đó như vậy, coi chừng hù dọa hấn chạy mất.”

Nghiêm Ái Hoa cười lên “Ban đầu anh cũng đâu bị cha mẹ em hù chạy.”

“Anh có thể đánh đồng với thanh niên bây giờ sao? Anh là quân nhân chịu huấn luyện chính quy!” Triệu Kính Quốc ưỡn ngực “Còn nữa anh yêu em, đi được chính ngồi được đoàn, anh có cái gì phải sợ?”

“Khác nhau chứ, nếu tiểu Chương thật tâm yêu thích Đình Đình chúng ta thì dù em là Mẫu Dạ Xoa cũng sẽ không hù dọa nó chạy.” Nghiêm Ái Hoa khẽ vỗ thái dương đã lác đác tóc bạc của chồng “Chàng trai này, em thật hài lòng.”

Hai vợ chồng nhìn nhau cười một tiếng mà không nói lời nào.

Đình Đình say ngủ xuống giường không biết, Triệu Dương cứ như vậy đã qua cửa ải này của cha mẹ cô.

36. Chương 36: Thị Phi

Đỗ Huy ngồi ở trên giường nhỏ trong phòng giam hẹp, mặc một bộ quần áo tù, nhìn lên bầu trời thấu qua cửa sổ nhỏ trên mái nhà.

Chẳng biết sao, tâm trạng của ông ta rất bình tĩnh, cũng không có chút xú hy vọng nào muốn vùng vẫy giãy chết.

Ông ta chỉ lo lắng, Na Na ở bên ngoài sẽ khóc.

Ông ta vẫn biết mình không phải là người đàn ông đầu tiên của Na Na, nhưng ông ta cũng không ngại.

Từ trên người Na Na, ông ta nhìn thấy ảnh thu nhỏ của mình.

Con nhà nghèo ra ngoài, vất vả học hết cao đẳng, bước vào xã hội, nếu như không liều mạng leo lên thì chỉ có thể cả đời làm đầy tớ, mặc cho người sai tới khiến đi.

Ông ta đi du học Anh quốc vì bức bách kiếm sống, làm tình nhân của quý bà có tiền, gọi là đến, đuổi là đi, cung cấp tiêu khiển làm vui. Trước khi học xong về nước, bà kia rút cuộc đối xử không tệ, cho ông ta một chỉ phiếu với số tiền lớn.

Trở về nước rồi, ông ta vào tập đoàn Nghiễm Điện làm việc, ngoại trừ năng lực bản thân, nếu như không phải là trong tay có một số tiền kha khá gửi ngân hàng, có thể chuẩn bị nhiều mặt, ông ta cũng sẽ không lên tới vị trí đó nhanh như vậy.

Vợ ông ta vốn là người chủ trì hạng nhất lúc ấy, cũng trải đường cho ông ta, bỏ ra không ít công sức.

Lời đồn đãi vợ ông ta là tình nhân của một lãnh đạo trong thành chưa bao giờ chấm dứt.

Nhưng, chuyện này có quan trọng gì chứ?

Chẳng qua cô ta cần một cuộc hôn nhân còn ông ta thì muốn nhờ cô để thăng tiến. Bọn họ đều có tính toán riêng, cũng không làm thiệt hại đến bên nào.

Bọn họ cúi đầu thần phục với tính toán của mình, từ đó trầm luân không còn đường có thể rút lui.

Đỗ Huy cười lên. Mấy năm đầu, ông ta bận bịu chuyện thăng tiến, căn bản không rảnh suy tính những thứ khác. Cho tới một ngày, khi lãnh đạo cầu kết với vợ ông ta rơi đài thì sự nghiệp của ông ta đã vụt vàng. Chẳng qua là vợ ông ta lại khó có thể tiếp nhận thực tế bị đình chỉ chức vụ, đi ra nước ngoài giải sầu nhiều năm, bỏ ông ta lại một mình ở nơi phồn hoa. Dần dần ông ta phát hiện mình muốn có một người phụ nữ mềm mại dịu dàng bên cạnh.

Nhưng, ông ta không muốn tay ướt dính bột mì khô, muốn dứt cũng không dứt ra được.

Ông ta lẳng lặng chờ cơ hội, cho đến khi gặp Na Na.

Lần đầu tiên gặp Na Na là ở một bữa tiệc. Sếp tổng dự định đi di dân nước ngoài nói trước khi đi mời mọi người ăn cơm từ biệt.

Ông ta nhìn thấy sếp tổng dẫn theo Na Na đi vào phòng, giới thiệu với mọi người, đây là bạn học của con gái hần, tốt nghiệp khoá người chủ trì ở học viện hí kịch, học giỏi mà lên, về sau xin các vị chiếu cố nhiều hơn.

Mọi người đang ngồi, không khỏi hiểu ngầm trong lòng. Có người rục rịch nhìn, có người âm thầm khinh thường.

Ông ta lại không có chút nào khinh bỉ.

Ông ta chú ý từng vẻ mặt thật nhỏ của cô, nhìn cô mỉm cười mời rượu, sau đó đưa lên cạn sạch, giống như hào sảng, cũng là dùng hết toàn lực, không để cho chút tâm tình nào lộ ra.

Hình ảnh đó khiến cho ông ta suốt đời thương tiếc, nhớ tới mọi thứ lúc mình du học.

Vì vậy mà nhớ cô.

Sau đó, ở tiệc tất niên trong đài truyền hình, ông ta lại nhìn thấy cô một lần nữa, cười nói tự nhiên, ngó quanh rục rờ, mềm giọng nói thâm. Ông ta đi tới mời rượu, cô cười uống cạn, rồi chìa chiếc ly trống cho ông ta xem. Ông ta nhìn thấy sự quyến rũ và ước muốn trong mắt to như mèo của cô.

Trong lòng ông ta có một tiếng nói, chính là cô.

Sau đó bọn họ ở chung một chỗ.

Na Na chưa bao giờ kể cho ông ta biết tuổi thơ của cô trôi qua đến tột cùng có bao nhiêu đau khổ. Nhưng có một lần, trong lúc vô tình ông ta nghe cô nói trong điện thoại, lạnh lùng nói với người đàn ông cô từng gọi là cha: “Ly hôn thì có thể, ẹ mười lăm vạn để đền bù tổn thất và phân chia tài sản hôn nhân mấy năm nay ẹ con chúng tôi. Tùy ông trộm cắp ăn cướp đi mượn, trước tiên đưa mười lăm vạn ẹ, còn lại thì dù phí phá bỏ và chuyển đi nơi khác có bao nhiêu cũng không quan hệ với chúng tôi.”

Cúp điện thoại, cô ngồi một mình ở góc rồi đột nhiên đưa tay lên che mắt.

Ông ta biết, Na Na đang khóc, một người ngồi ở đó, lẳng lẽ khóc.

Ông ta muốn đi tới, dùng hết tất cả khí lực ôm Na Na.

Nhưng cuối cùng không làm.

Có những vết thương, chỉ có thể một mình liếm láp mà không cách nào thổ lộ với người khác, giống như những bóng tối đã trải qua trong lòng ông ta.

Chẳng qua là không tự chủ nhưng ông ta nguyện ý trong phạm vi khả năng của mình sẽ quan tâm và yêu thương cô nhiều hơn.

Ngọt ngào, yêu trộm kích thích, cảm giác thỏa mãn và yêu thương một người làm ông ta vô cùng luyến tiếc thời gian bọn họ ở chung một chỗ.

“Đỗ Huy, có người tới thăm!” Bên tai chợt vọng đến tiếng nói lãnh đạm của người canh cửa.

Đỗ Huy thu hồi ánh mắt nhìn về bầu trời, xoay đầu lại.

Người canh cửa kéo cửa sổ nhỏ trên cửa sắt ra “Đứng lên đi tới cửa, vươn hai tay ra.”

Đỗ Huy nhẹ nhàng đứng dậy, đi tới sau cửa sắt, đặt hai tay vươn ra ngoài cửa sổ nhỏ, cảm giác chiếc còng tay cầm ở trên cổ tay thật nặng nề và lạnh như băng.

Đỗ Huy đeo còng tay lên, bị hai người canh giữ áp tải đến phòng thẩm.

Đỗ Huy nhìn thấy một người đàn ông nho nhã xa lạ đeo kính.

Người đàn ông chờ Đỗ Huy ngồi xuống đối diện gã thì giới thiệu với ông ta.

“Ông Đỗ, tôi họ Biện, Biện Tắc Minh là được người đề cử, bắt đầu từ bây giờ sẽ đảm nhiệm vai trò luật sư biện hộ cho Ông.”

Đỗ Huy hơi cảm thấy bất ngờ. Anh Biện không nói “Tôi được nhà nước đề cử” mà nói “Được người đề cử”.

Hôm nay ông ta đã thành tù dưới bậc thềm, mặc dù còn chưa có sa sút đến trình độ người người đòi đánh, nhưng bên ngoài không biết được bao nhiêu người vì muốn phui sạch quan hệ với ông ta mà liên lạc với ngành có liên quan, chủ động khai báo.

Không ngờ vẫn còn có người nguyện ý thay ông ta mời luật sư.

Biện luật sư đẩy đẩy mắt kiếng “Tình thế bây giờ đối với ông Đỗ cực kỳ bất lợi. Những nhân chứng có liên quan đến vụ án đều đẩy hết trách nhiệm lên người ông để bảo vệ mình.”

Đỗ Huy nghe, cười một cái. Đây cũng là thế nhân thường tình. Nếu đổi lại là ông ta, ông ta cũng sẽ làm như vậy.

“Ông Đỗ chỉ còn một cách, chính là ông phải nhớ lại tất cả những chuyện trước đây, mỗi một số tiền hối lộ mà ông nhận đều nộp lại cho đủ, phần còn thiếu thì nghĩ cách mà bổ sung. Chỉ có như vậy mới có thể xin giảm án, hưởng sự khoan hồng.”

Đỗ Huy đặt hai tay lên bàn nhưng vẫn cúi đầu nhìn chằm chằm vào chiếc còng ở cổ tay, không nói lời nào.

Biện luật sư khê thở dài. Nếu sớm biết hôm nay thì ban đầu cần gì làm thế? Mỗi quan to quản lý lớn đến cuối cùng rơi vào lưới pháp luật, không phải đều từng hăng hái, thề phải tạo nên sự nghiệp một phen sao?

“Tôi đọc hồ sơ của bên kiểm sát, có doanh nghiệp bất động sản và doanh nghiệp chế tạo xe hơi vì làm quảng cáo ở đài truyền hình mà tặng khu nhà ở và xe hơi cho ông. Nhưng qua điều tra, những thứ này đều không đứng tên ông. Nếu như có thể thì tốt nhất nói bạn của ông trả lại số tiền mặt tương đương khu nhà và xe hơi bọn họ...”

Đỗ Huy cười khê, thì ra là bọn họ bắt ông ta còn chưa đủ, còn muốn lôi Na Na vào.

“Biện luật sư, anh không cần nói nữa, tôi đã nhận tội, xử lý như thế nào cũng được, tôi sẽ không phản cung.”

Cho dù ông ta khai ra Na Na thì sao? Cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn với việc giảm bớt tội danh.

Biện luật sư bắt đắc dĩ. Gã nhận ủy thác của người, làm việc cho người, nhưng người trong cuộc không phối hợp thì gã cũng không có cách nào khác.

“Ông Đỗ, Ông cứ suy nghĩ đi, ngày mai tôi trở lại.”

Đỗ Huy nghe nhưng cũng chỉ đứng dậy, đi tới bên cửa gỗ cửa, ý bảo người canh giữ dẫn ông ta trở về phòng giam.

Ông ta đã không thể làm gì cho Na Na nữa, chỉ hy vọng mị chuyện của Na Na ở bên ngoài đều tốt.

Ăn xong cơm tối, Đình Đình và Triều Dương ra cửa tản bộ.

Ngày đó Đình Đình say rượu tỉnh lại, nhìn thấy mình nằm ở nhà cha mẹ thì biết ngay Triều Dương đưa mình về nhà.

Mẹ Đình Đình chờ con gái rửa mặt xong, xuống ăn điểm tâm, liền tra hỏi con gái.

“Tại sao lại uống rượu? Biết rõ tử lượng mình kém còn uống?”

“Phan Công Tử mời mà

” Đình Đình không thể làm gì khác hơn là làm nũng với mẹ để mẹ không hỏi gì thêm ở vấn đề này.

Nghiêm Ái Hoa gật đầu một cái, chuyện này coi như là thông qua rồi, tiếp tục.

“Bây giờ con và tiểu Chương quan hệ thế nào?”

“Mẹ

~” Đình Đình nũng nịu nhào qua lắc tay của mẹ.

“Ngồi xuống đối diện thành thật khai báo ẹ.” Nghiêm Ái Hoa vốn là trưởng đoàn công văn bộ đội, chút thủ đoạn này của con gái vẫn nhìn ra được.

Đình Đình không thể làm gì khác hơn là méo miệng, ngồi xuống chỗ đối diện mẹ.

“Con và Triều Dương là người yêu.” Khi Đình Đình nói đến “người yêu”, gương mặt ửng đỏ xấu hổ, rốt cuộc vẫn là cô gái ngây thơ.

“Người yêu có bốn giai đoạn, các con đến giai đoạn nào?” Nghiêm Ái Hoa nhìn con gái một cái, vẫn còn là một đứa con nít. Nhưng bây giờ người trẻ tuổi quá cởi mở, bà ở trong bộ đội và văn nghệ đã thấy nhiều chuyện xấu của những nam nữ kia, mặc dù có tự tin con gái của Nghiêm Ái Hoa bà là một người giữ mình trong sạch nhưng vẫn còn không yên tâm muốn hỏi ra.

Đình Đình cau giận “Mẹ

”

“Mẹ cũng không phải là người cổ hủ nhưng con gái phải hiểu được tự bảo vệ mình.” Nghiêm Ái Hoa liếc mắt nhìn mặt đỏ ửng của con gái “Đàn ông có lúc vì chốc lát kích tình, không tiếc lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt một tấm chân tình của phụ nữ. Nếu con và tiểu Chương là thật lòng thương yêu, mẹ cũng sẽ không ngăn cản các con bộc phát chân tình.”

Đình Đình đỏ mặt mỉm cười “Mẹ, con biết. Hơn nữa, Triều Dương rất tôn trọng con, vẫn rất giữ gìn...”

Cho nên bọn họ thủy chung không có vượt qua ngăn cách cuối cùng.

Nghiêm Ái Hoa gật đầu một cái, “Tối hôm qua tiểu Chương đưa con về, mẹ đã nói với nó, ngày mùng một tháng năm, hẹn cha mẹ nó ra ngoài, hai bên cha mẹ chúng ta gặp mặt.”

Đình Đình hết ý kiến.

Trong nhà này, mẹ không lên tiếng thì thôi nhưng đã nói chính là ý chỉ cao nhất, cô và ba ba chỉ có nghĩa vụ tuân theo.

“Tốt lắm, chớ bày ra cái vẻ mặt mẹ khi dễ bạn trai con, mau ăn sang đi rồi để cho Tiểu Chu đưa con đi làm, nếu không sẽ trễ.” Nghiêm Ái Hoa cười một cái ở chỗ con gái không nhìn thấy. Phát ở tình, dừng ở lễ, bà càng ngày càng thích đứa nhỏ Chương Triều Dương này.

Đình Đình đi làm, tan việc chỉ cần Triều Dương có thời gian rảnh liền đón cô về ăn cơm, sau khi ăn xong nếu như tiết trời tốt thì ra ngoài tản bộ, tiết trời không tốt thì hai người ở nhà, xem báo hay TV chút, ăn trái cây đồ ngọt.

Cuộc sống từ từ khôi phục lại bình thường tựa như sóng to gió lớn xảy ra vừa rồi, chẳng qua là một sự ảo giác.

Đình Đình suy nghĩ mãi cuối cùng vẫn cự tuyệt đề nghị của chủ nhiệm bộ giải trí và phó trưởng đài, tiếp tục ở lại kênh cuộc sống.

Đình Đình không bỏ được Tiêu Tiểu, Thiên Tình, Bắc Phương, đạo diễn, camera, anh biên tập. Hai năm qua cô và họ cùng nhau cố gắng đem một tiết mục vô danh tạo nên danh tiếng như bây giờ, cô không muốn buông bỏ giữa chừng như thế.

Thiên Tình ôm cánh tay Đình Đình, hưng hăng nói “Cậu thật đứa ngốc!”

Nói xong, lại ôm Đình Đình mỉm cười “Đứa ngốc đáng yêu nhất.”

Đình Đình từng gặp Na Na trong đài hành lang truyền hình một lần. Na Na vẫn trang điểm trang nhã, cho dù thoạt nhìn có chút tiêu tụy nhưng cũng không giấu được nét xinh đẹp.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, trong đài bàn bạc mấy lần, cuối cùng thừa dịp kênh giải trí thay đổi đối, điều Na Na về phía sau làm việc. Thiên Tinh nói, có tin tức, hợp đồng của Na Na hết hạn trong đài sẽ không ký tiếp với cô nữa.

Đình Đình ít nhiều cũng có chút tiếc nuối. Cô bội phục Na Na vẫn có thể chịu được áp lực nặng nề mà đi làm; đồng thời cũng tiếc thay Na Na, với tài năng của Na Na, nếu không đi đường ngang ngõ tắt cũng sẽ không có kết quả này.

“Cậu đừng mềm lòng.” Thiên Tinh nhìn thấy vẻ mặt Đình Đình, thọt hông của cô một cái.

Ngay cả anh Hứa ở một bên, cũng yên lặng gật đầu.

Đình Đình cảm thấy ấm áp, tất cả mọi người đều thật lòng mến yêu cô.

Đình Đình kéo cánh tay Triều Dương, kể lại từng chuyện xảy ra trong cơ quan.

Triều Dương cười “Trước sau, thái độ đối với em đều như nhau, đó mới là bạn bè chân chính.”

Nếu trước đó chèn ép, sau đó lại liên tục không ngừng thổi phồng, người này không thể không đề phòng.

Đình Đình “hi hi” cười, “Em biết rồi.”

Tản bộ xong, Triều Dương đưa Đình Đình về nhà, đưa đến dưới lầu, Đình Đình vỗ tay bảo Triều Dương về “Tự em đi lên là được, anh mệt mỏi cả ngày rồi, mau về sớm nghỉ ngơi.”

Triều Dương nghiêng người hôn trán Đình Đình “Được rồi, em cũng đi ngủ sớm đi.”

“Về đến nhà nhắn tin cho em, em mới yên tâm.” Đình Đình xuống xe, nói với Triều Dương ngồi trong xe.

Hai người tạm biệt lưu luyến không rời, Đình Đình đeo túi đi lên lầu.

Đi ra thang máy, Đình Đình liền ngửi thấy mùi thuốc lá tràn ngập trong hành lang, không khỏi cau mày.

Bây giờ toàn thành phố đề xướng cấm hút thuốc nơi công cộng. Ban quản lý của các cư xá cao cấp ở vùng này mở hội nghị, quyết định ở bên trong cư xá cũng phổ biến điều lệ cấm hút thuốc, tất cả các nơi công cộng như phòng tập thể thao, phòng bơi lội, phòng chơi bài cùng với thang máy và trong hành lang công cộng cũng cấm hút thuốc.

Phần lớn dân cư bên trong cư xá đều tự giác tuân thủ.

Bây giờ lại có người ở trong hành lang hút thuốc, là ai nhỉ?

Đình Đình theo bản năng đưa tay vào trong túi, chạm vào điện thoại di động, đưa ngón tay đặt ở trên, nếu tình hình không tốt, cô có thể kêu cứu.

Sau đó, Đình Đình nhìn thấy bóng lưng cô gái phía trước cửa sổ hành lang nhà của cô, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ hút thuốc.

Nghe tiếng động, cô gái kia xoay người lại, dập tắt tàn thuốc trong tay, “Đình Đình, tôi chờ cô đã lâu.”

Đình Đình rất kinh ngạc.

Người đó là Na Na!

37. Chương 37: Thành Bại

Nhìn thấy Đình Đình, Na Na cười một cái, “Đại tiểu thư, không mời tôi đi vào ngồi sao?”

Đình Đình nhìn thấy vẻ mệt mỏi và giữu cột ở đáy mắt cô ta, cuối cùng không đành lòng, lấy chìa khóa mở cửa mời Na Na vào nhà.

Na Na nhìn chung quanh bố trí trong nhà của Đình Đình, lạnh lùng cười chê. Quả nhiên là con cái của nhà có tiền có quyền, từ tiểu học đã múa ba-lê, không phải để nổi danh mà chỉ vì thoạt nhìn thì có khí chất xuất chúng, tương lai sẽ được nhà chồng yêu thích.

Đình Đình nhìn theo tầm mắt Na Na, hơi bĩu môi một cái “Uống gì?”

“Uống rượu, cô có không?” Na Na nhướn mày.

Đình Đình thở dài “Chỗ của tôi chỉ có sữa tươi sữa chua nước lọc.”

Na Na khoát tay “Tôi tìm cô, không phải để uống nước.”

Đình Đình đặt túi đeo lên trên ghế sa lon, cởi áo khoác, khoác lên trên thành ghế, mời Na Na ngồi.

“Cô không sợ tôi hận cô, tới đây tạt a- xít trả thù sao?” Giọng nói Na Na chanh chua.

Đình Đình lắc đầu một cái, “Na Na, giữa chúng ta cũng không có thâm thù đại hận.”

“Không có thâm thù đại hận?” Trong mắt Na Na lóe lên dữ dội “Cô có biết bây giờ cuộc sống của tôi khó khăn cỡ nào không? Khắp nơi trong nhà đều có chó săn thăm dò lý lịch của tôi. Tôi có nhà mà không thể về, đồng nghiệp ở cơ quan thấy tôi chỉ sợ tránh không kịp, như thể trên người tôi có vết lở loét. Viện kiểm sát viện mỗi ngày đều gọi tôi đến lấy lời khai, không cho tôi xuất cảnh...”

“Na Na...” Đình Đình muốn nói gì lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Nếu như cái này cũng chưa tính là có thâm thù đại hận..., thì mẹ tôi đọc báo thấy tôi liên lụy trong vụ án của Đỗ Huy, nhất thời kích động, giận đến chảy máu não, đến bây giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện! Tôi muốn đi bệnh viện thăm bà, nhưng cha kể nói trong điện thoại, mẹ giận tôi đến bể tâm, bây giờ bà không muốn gặp tôi! Cô có thể tưởng tượng được tâm trạng của tôi không? Có thể không?!” Mắt Na Na đỏ lên

“Đây cũng không tính là thâm thù đại hận sao? Chẳng qua tôi hi vọng cuộc sống của mình và mẹ khá hơn một chút mà bà lại không cần quan tâm đến tôi nữa nữa, tôi có lỗi gì? Tôi muốn thăng tiến thì có lỗi gì chứ?”

“Na Na...” Đình Đình chỉ còn biết than thở, “Ước nguyện ban đầu của cô không sai, chẳng qua cô dùng những thủ đoạn sai trái mà thôi.”

“Thủ đoạn?” Na Na cười lạnh, đôi mày thanh tú nhíu lại “Muốn tồn tại giữa thành phố lạnh lùng đầu cơ trục lợi này, ai mà không không từ thủ đoạn đây?”

Đình Đình lắc đầu, trong lòng biết Na Na đã tẩu hỏa nhập ma rồi. Dù cô có nói gì, cô ta cũng không nghe lọt tai. Cô ta vĩnh viễn không cảm thấy mình có lỗi. Sai lầm vĩnh viễn là của người khác, của xã hội này.

“Như vậy cô tìm tôi có chuyện gì?” Chút thương cảm mềm mại trong lòng Đình Đình, từng chút bị nguội lạnh bao trùm.

“Tôi muốn xin các cô bỏ qua cho Đỗ Huy.” Na Na nói rõ ý mình.

Đình Đình trợn to hai mắt. Không hiểu là Na Na ngốc thật hay là giả bộ nữa. Vụ án của Đỗ Huy, cô nói bỏ qua cho là có thể bỏ qua cho sao?

Na Na lại cười lạnh một tiếng “Triệu Đình Đình cô thật là ngu ngốc. Dù phạm sai lầm lớn hơn nữa, chỉ cần phía trên có người muốn bảo vệ, cũng có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.”

“Na Na, cô căn cứ vào đâu mà kết luận như thế, chuyện này có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không?” Đình Đình liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, quyết định nói ngắn gọn “Bây giờ chuyện của ông ta không chỉ liên quan tới cuộc sống, tác phong riêng mà là chuyện liên quan đến vấn đề kinh tế...”

“Hôm nay luật sư của hần gọi điện thoại cho tôi” Na Na ngắt lời Đình Đình “Hần nói chỉ cần tôi trả nhà và xe Đỗ Huy cho cùng với những vật xa xỉ hần mua, đổi ra tiền mặt, hoàn trả đủ số, để cho nhà nước có thể

thu hồi hết những khoản tiền hán nhận hối lộ phi pháp, thấy biểu hiện lập công chuộc tội của hán mà có thể xử lý nhẹ hơn.”

“Vậy cô tìm tôi thì có ích lợi gì?” Đình Đình kinh ngạc không dứt, nếu luật sư đã rõ ràng chỉ ra cơ hội lập công chuộc tội cho Đỗ Huy, Na Na chỉ cần làm theo như hán nói không phải sao?

“Tôi biết, đây chẳng qua là thủ đoạn các cô muốn tôi thân bại danh liệt mà thôi, bởi vì tôi đắc tội người không nên đắc tội.” Na Na cười khê, “Nhưng tôi không thể làm. Tôi còn phải sống, xe nhà vật xa xỉ, tôi cũng có thể nộp lên trên. Nhưng tiền tôi gửi ngân hàng là bao năm nay tôi cực khổ làm việc kiếm được chứ hông phải Đỗ Huy cho. Tôi cũng không hề tham gia mấy giao dịch tiền quyền kia. Cho tới bây giờ hán chưa từng nói với tôi những chuyện đó. Tôi muốn giữ số tiền này của mình ——”

“Tôi nói...”

Nhưng Na Na lại ngắt lời Đình Đình một lần nữa “Tôi sẽ viết lời chứng, chứng minh mình nhận bắt động sản và xe hơi, cùng với vật xa xỉ Đỗ Huy tặng cho, làm tình nhân của hán nếu cần thiết, tôi có thể ra tòa làm chứng.”

Đình Đình sững sốt. Cô vốn tưởng rằng Na Na chết cũng không thừa nhận, khóc kêu tìm cớ, để cô ta thoát thân khỏi chuyện này. Nhưng không có. Na Na hạn cô như thế mà vẫn còn tìm cô để tìm kiếm cơ hội xử lý nhẹ cho Đỗ Huy.

Giữa Na Na và Đỗ Huy, ít nhiều cũng có tình cảm thật.

Đình Đình đem tiếng “Tội gì” nuốt vào trong bụng gật đầu “Tôi không thể bảo đảm chuyện gì, nhưng tôi sẽ đi nói một tiếng thay cô.”

“Có những lời này của cô là đủ.” Na Na mỉm cười buồn bã, sắc nhợt nhạt khiến vẻ ác trên người cũng tan đi rất nhiều “Cô sẽ không nuốt lời.”

Na Na đột nhiên dừng lại “Nếu như cô gạt tôi, tôi sẽ nguyện rửa cô cả đời không được hạnh phúc!”

Giọng nói êm ái nhưng cũng rất nghiêm túc.

Đình Đình cười khổ. Bảo Na, tại sao mỗi một lần cô đều có thể giữa lúc tôi có chút đồng tình với cô mà trong khoảnh khắc phá hủy hết cảm giác tốt đẹp không dễ đến kia?

Na Na đứng dậy “Tôi không quấy rầy cô nữa, Đại tiểu thư.”

“Na Na —— cô ——” sẽ đi đâu? Đình Đình muốn hỏi như thế.

Na Na cũng đã nhanh nhẹn kéo cửa ra, dứt khoát bước đi.

Đình Đình chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp dị thường của Na Na thì trong nháy mắt cửa đóng lại.

Đình Đình ngồi trên sofa, nhìn chỗ Na Na mới vừa ngồi trong lòng không thể không khó chịu.

Đi sai một nước thua cả ván cờ.

Nếu Na Na không dùng hết tâm cơ muốn thay thế cô, trở thành người chủ trì Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu, tất cả sẽ không xảy ra. Vào giờ phút này, cô còn là tiểu chủ trì cười hi hi ha ha kênh cuộc sống, mà Na Na cũng vẫn còn là nữ chủ bá cao cao tại thượng trên kênh giải trí. Các cô sẽ gặp nhau trong hành lang đài truyền hình, nói khách sáo mấy câu, Na Na sẽ trong bóng có kim mà châm chọc cô, mà cô sẽ tỏ ra nghe không hiểu để tránh xung đột...

Nhưng, tất cả đã không thể quay lại.

Cửa vọng đến tiếng chìa khóa mở cửa, Đình Đình ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Phan Công Tử đẩy cửa đi vào.

Tóc Phan Công Tử còn hơi ướt ươn ướt, đen như lông quạ, nhìn ra được, mới vừa tắm rửa.

Thấy Đình Đình ngồi một mình ở trong phòng khách, vẻ mặt sầu khổ, Phan Công Tử giành trước mấy bước, ngồi xuống bên cạnh Đình Đình tỉ mỉ quan sát “Vừa rồi anh hình như thấy Na Na ở đài truyền hình của em. Cô ta lên đây làm gì? Em không bị cô ta khi dễ chứ?”

Đình Đình lắc đầu một cái.

Phan Công Tử hận rèn sắt không thành thép chọc vai Đình Đình một cái “Em đó cô gái gốc này, từ nhỏ không biết tố cáo, lớn vậy mà vẫn không biết sao! Anh sẽ gọi điện thoại, bảo bọn họ đào chuyện này sâu hơn một chút!”

Đình Đình đè tay Phan Công Tử lại, khề cười khở, “Nếu em biết tố cáo, chỉ sợ số lần anh bị đánh chạy mười km, còn phải tăng lên gấp mấy lần.”

Phan Công Tử tức cười. Ủ, nếu Đình Đình biết tố cáo, vậy thì cho dù trời cao hoàng đế xa, y cũng chạy không thoát một bữa dạy dỗ của mẹ.

“Anh Đông Tử, chẳng qua cô ta cầu xin em, cô ta nguyện ý ra tòa làm chứng, nhận nhà xe từ chỗ Đỗ Huy. Cô ta đã thân bại danh liệt, xin chúng ta bỏ qua cho Đỗ Huy.”

Ánh mắt Phan Công Tử chợt lóe lên “Em đáp ứng cô ta rồi sao?”

“Em nói em không có cách nào bảo đảm, nhưng...”

“Nhưng em sẽ nói lời này giùm cô ta, phải không?” Phan Công Tử nhẹ giọng, “Em nghĩ sao?”

“Vương tử phạm pháp, tội như thứ dân. Tội của Đỗ Huy về lý nên do hắn gánh chịu. Chẳng qua là...” Đình Đình giương lông mi, đưa mắt nhìn Phan Công Tử “Hắn cũng có cơ hội được xử lý khoan hồng.”

Phan Công Tử gật đầu một cái, “Anh hiểu.”

Nói xong, sờ tóc Đình Đình một cái, “Em khóa cửa kỹ, không nên ai cũng cho vào. Sớm nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời đứng dậy, chuẩn bị trở về nhà trọ của mình.

“Anh Đông Tử...” Đình Đình bỗng nhiên cất tiếng, gọi y lại.

“Hả? Cảm thấy quan tâm Âu bỏ đi sao?” Phan Công Tử cười híp mắt dừng bước lại.

“Bây giờ em rất tốt, anh không cần lo lắng cho em nữa.” Đình Đình mỉm cười “Anh nên tự mình...”

Phan Công Tử phát tay một cái, sải bước đi ra ngoài, để lại Đình Đình đứng sau lưng.

Nên tự mình cái gì? Tình yêu? Cuộc sống? Thế giới?

Phan Công Tử nhìn cái bóng kéo dài lại rút ngắn dưới chân mình, bĩu môi một cái. Một khi y đã đem thế giới lật nghiêng, phá vỡ những điều hoàn mỹ thành mảnh nhỏ thì có vài thứ, y thấy mình không có tư cách có được?

Vụ án sôi nổi rối loạn của Đỗ Huy, rốt cục kết thúc.

Đỗ Huy nhận tội ở toà. Quan toà và bồi thẩm viên xét thấy thái độ Đỗ Huy nhận tội thành khẩn, lại tích cực phối hợp giao nộp tang chứng tang vật, có tình tiết tự thú, hơn nữa còn vận động tình nhân trả lại toàn bộ bất động sản xe hơi vật xa xỉ đã nhận, có biểu hiện lập công, lấy công chuộc tội nên lẽ ra bị phạt tù 10 năm, giảm xuống còn hai năm.

Đỗ Huy và luật sư ở toà bày tỏ không chống án.

Mà Na Na, bởi vì liên lụy đến vụ án này nên đài truyền hình đã chấm dứt hợp đồng với cô ta. Cô ta tính toán tiền lương với cơ quan xong, liền đi không còn tin tức gì.

“Thật hả giận!” Thiên Tình nói với Đình Đình. “Cái này kêu là ác giả ác báo!”

“Được rồi, từ nay mưa tạnh trời xanh, núi cao nước rộng.” Anh Hứa cười một cái, “Đình Đình phải mời chúng ta ăn cơm mới đúng!”

Đình Đình gật đầu, “Không thành vấn đề, tôi biết một nhà hàng Tây Ban Nha cực đẹp thức ăn ngon miệng, vừa ăn cơm, vừa có thể xem múa Phất Lạp Minh Qua, vô cùng hưởng thụ.”

“Thật sao?” Mắt Thiên Tình sang lên.

“Này, Đình Đình, người nghe có phần, chúng tôi cũng muốn đi!” Anh biên thẩm xoay đầu lại.

Đình Đình cười “Không thành vấn đề, tan việc rồi mọi người cùng đi!”

“Vậy tớ phải ngồi xe Đình Đình.” Thiên Tình khoác cánh tay Đình Đình.

“Tài lái xe của tớ cũng không giỏi, Bắc Phương sẽ không yên tâm.” Đình Đình đã lấy bằng lái, bây giờ mỗi ngày lái xe đi làm. Ngày nghỉ, còn có thể bị Phan Công Tử áp tải luyện xe ở trong sân trường học viện không quân chính trị.

Bây giờ dường như tất cả mọi người trong Không Chính viện đều biết cỗ xe nhỏ này của cô.

Đình Đình lái xe về nhà ăn cơm, vẫn còn bị chú bác cô dì ở đại viện cản lại, trêu ghẹo.

“Hôm nay Đông Tử không có áp tải xe à?”

“Đình Đình đi một mình thì Đông Tử không sợ đến bị hù dọa lên bệnh tim ư?”

“Đình Đình, gọi Đông Tử có rảnh rồi tới nhà bác, bác mời hẩn uống rượu mật gấu, cho hẩn thêm can đảm!”

Đình Đình không biết nên khóc hay cười.

Tiêu Tiểu gõ gõ cửa kính phòng họp, “Mọi người tập trung lại, chúng ta họp.”

Nội dung họp là ngày mùng một tháng năm sẽ có một buổi lễ long trọng về thức ăn ngon của mười xí nghiệp ăn uống lớn, mười nhà hàng tư lớn, mười đầu bếp lớn mà kênh cuộc sống đã phỏng vấn hai năm rưỡi qua, cho người xem nội dung vui tai vui mắt, mời khách quý trình diện nhận giải thưởng vinh dự.

Từ nay đến ngày mùng một tháng năm chỉ còn chưa đầy một tháng, mọi người phải cố gắng. Vận động bỏ phiếu trên điện thoại di động, internet, cũng phải thông báo cả trên tivi.

Tiêu Tiểu phân công xuống mọi người liền bắt đầu làm việc bận bịu đến chân không chạm đất, khí thế ngất trời.

Có lúc Đình Đình tra tài liệu đến nỗi xương cổ phát ra kháng nghị, ngẩng đầu lên, ngẩng nhìn bốn phía, các đồng nghiệp đều chăm chú làm việc, cô liền ưỡn lưng một cái lại tiếp tục công việc.

Đình Đình cảm thấy cuộc sống như thế, thật phong phú.

Chẳng qua là không tránh khỏi bạn trai oán trách.

“Đình Đình, gần đây em bận rộn quá.” Trong điện thoại, tiếng Triều Dương nghe buồn bã.

Đình Đình không thể làm gì khác hơn là an ủi bạn trai, “Sau ngày mùng một tháng năm thì em sẽ rảnh rồi.”

“Em phải nghỉ ngơi tốt, không được để đến lúc đó hai con mắt quầng thâm.” Triều Dương đã hỏi qua ý kiến cha mẹ, ba Chương mẹ Chương vừa nghe phải gặp mặt với cha mẹ bạn gái con trai, kích động không thôi. Làm cho Chương tiểu muội ghen tỵ gần chết, la hét năm đó khi cô muốn kết hôn với bạn trai, ba mẹ cũng chưa có lo lắng trong lòng như vậy, ba mẹ trọng nam khinh nữ!

Đình Đình cười hi hi “Em sẽ bảo dưỡng thật tốt

”

“Mệt mỏi đói khát, cứ tới đây, anh sẽ cho em nôi canh uống.” Triều Dương ở bên kia nói.

Đình Đình hé miệng cười, cô còn tưởng rằng hẩn nói mệt khát thì uống Red Bull.

Cuộc sống cũng tựa như chén canh, từ nước nhạt nhẽo vô vị ban đầu chỉ thêm một chút xú gia vị đã biến thành một chén canh thơm ngon mùi hương tỏa bốn phía.

Thời gian giữa lúc tâm trạng vui vẻ và công việc bận rộn thoáng qua rồi biến mất. Đảo mắt đã đến ngày truyền hình trực tiếp buổi lễ thức ăn long trọng.

38. Chương 38: Cầu Hôn

Đình Đình, Thiên Tình, Bắc Phương, A Thuần, Hứa Đình Vũ làm người chủ trì tiết mục thức ăn ngon bình thường đương nhiên trở thành người điều khiển chương trình thức ăn ngon long trọng.

Vì thế tổ tiết mục đặc biệt xuất ra kinh phí, đặt may hai bộ lễ phục theo yêu cầu ỏi người chủ trì.

Lúc lấy số đo thì A Thuần rất khổ não vì một thân béo phì luyện thể nào cũng không trông thấy hiệu quả giảm cân. Ngược lại Bắc Phương đại hán Đông Bắc đã hoàn toàn tiếp nhận thực tế là mình khó luyện được cơ bụng sáu múi nên tâm bình khí hòa.

Dáng người anh Hứa đẹp nhất, ngay cả nhà thiết kế cũng khen không ngớt, nhiều lần mượn lý do đo lường để giở trò.

Anh Hứa tính khí hoà nhã, chỉ một mực mỉm cười.

Hai viên nữ tướng Đình Đình và Thiên Tình, bị khối lượng trang phục cực lớn trong phòng làm việc của nhà thiết kế hấp dẫn đến không chớp mắt, hận không thể ngã ra đất nghỉ ở phòng làm việc qua đêm. Điều này khiến cho nam thiết kế đeo bông tai mất mề, móng tay sơn màu đen liên tiếp che miệng cười duyên, lúc nào cũng châu đầu ghé tai với Đình Đình và Thiên Tình, nói thì luôn xưng “Con gái chúng ta”.

Đo xong ra ngoài, Bắc Phương rùng mình một cái “Thiên Tình không cho phép em học hần!”

Thiên Tình hừ một tiếng “Không biết người ta có bao nhiêu phẩm vị.”

Đình Đình nhìn mỉm cười, thầm suy nghĩ nếu như Triệu Dương nhìn thấy anh này, không biết sẽ có phản ứng gì?

A Thuần sờ lông măng trên cánh tay một cái “Trang phục nam giới do hần thiết kế có giống với trang phục nữ hay không?”

Mọi người suy nghĩ một chút, cũng không nhịn được cười run lên.

Bắc Phương dấn vào vai A Thuần một quyền, “Please!”

Thiên Tình cũng đồng thanh phiên dịch: “Xin mời!”

Đình Đình và anh Hứa cùng nhìn nhau cười.

Có một đôi oan gia như vậy, cả tổ tiết mục cũng như bị bọn họ truyền nhiễm, tràn đầy sức sống.

Mỗi vị chủ trì trong đài truyền hình được phát 2 vé mời bạn bè, lần này Đình Đình không ngại hiềm nghi, đưa hai vé cho ba mẹ, lại làm mặt dày, muốn thêm 2 vé ngoài quy định cho Triệu Dương.

“Nếu hai bác có hứng thú, mời họ cùng đến xem hiện trường.”

“Lời như vậy, hai vé cũng không đủ.” Triệu Dương cười híp mắt nhận lấy vé, hôn đôi môi Đình Đình, “Em gái của anh sẽ quậy dữ dội.”

“A...” Đình Đình khê khê “Thật xin lỗi, là em suy tính không chu toàn.”

“Không sao” Triệu Dương ôm vai Đình Đình, “Cứ để cô ấy giữ nhà trông trẻ, chúng ta tự do ra ngoài.”

Đình Đình không có chú ý Triệu Dương nói “Chúng ta”, chỉ một mực cúi đầu nghĩ xem trong đài còn ai có thừa vé không.

Mười ba phút trước khi buổi lễ long trọng mở màn, Đình Đình và Hứa Đình Vũ ở bên ngoài chủ trì trên thảm màu xanh lá.

Tất cả minh tinh đã tham gia tiết mục Ngôi Sao Tôi Làm Tôi Nấu cùng với nhân vật đứng đầu của xí nghiệp ăn uống rồi rít bước lên thảm xanh lá.

Đình Đình nhìn các minh tinh đi trên thảm, thấy học trưởng mình từng thích ở đại học. Học trưởng đã hơi mập ra, một tay khoác tay vợ chính là cô bạn đồng học năm ấy, ở dưới cây ngô đồng nước Pháp đã khoác

tay hẳn. Học tử cũng mập hơn, chắc là bởi vì mới vừa sanh con trai, hai người sống vai đi tới, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Giờ khắc này, những chuyện xưa trẻ trung viết trong trí nhớ, xông lên đầu như tốc độ ánh sáng. Sau đó, lúc Đình Đình cười đem micro đưa cho niên trưởng học tử, lạnh lạnh giới thiệu: “Bây giờ đi tới bên cạnh chúng ta là Tiết ảnh để mới của phim Sebastiane cùng với phu nhân của anh...” thì từng điểm từng điểm, từ từ tiêu tán thành mảnh vỡ của hàng ngàn ngôi sao.

Hoặc giả, khi cô già đi thì ở trong biển cát sao, cô sẽ nhặt lên một mảnh cát thuộc về năm tháng trẻ trung nhất

Đình Đình còn nhìn thấy Phan Công Tử dẫn nữ minh tinh trong đám người, nhin xuống lòng muốn cười ha ha, Đình Đình tận lực giới thiệu “Bây giờ đi tới, là Phan tổng của P&T và người mẫu quốc tế Đối An...”

Qua đám người, Phan Công Tử trông thấy Đình Đình. Cô mặc một bộ dạ phục màu nước hồ. Nửa thân trên của lễ phục do tầng tầng lớp lớp voan mỏng cắt may, tạo hình tựa như một đoá sen xanh sắp nở. Từ ngực trở xuống là làn váy bồng bềnh bằng voan mỏng, theo gió đêm thàng năm khê lay động, trong mơ hồ, có thể nhìn thấy dưới voan mỏng mặt nước, lá sen màu mực, theo gió chập chờn.

Đoá sen sao?

Phan Công Tử mỉm cười. Nhà thiết kế thật hiểu Đình Đình. Y cũng cảm thấy, Đình Đình giống như trái ớt cay ngọt nhỏ bằng bột dưới mặt trời rực rỡ, vô cùng ngon miệng, có lúc cay không tưởng được nhưng đại đa số thời gian cũng giòn ngọt trong veo thoải mái, khiến tâm thần người ta sảng khoái.

Suy nghĩ chút, Phan Công Tử nháy mắt với Đình Đình rồi vung tay về phía cô nhưng rốt cuộc không lại gần. Tối nay là sân khấu của Đình Đình, tất cả ánh sáng của y cũng dành lại cho cô thôi.

Đợi đi hết thảm xanh lá, trở lại bên trong hậu trường, Đình Đình và anh Hứa đến phía sau sân khấu tập hợp với người chủ trì khác.

“Đình Đình, tớ thật khấn trương ~~” Thiên Tình tới bên cạnh Đình Đình, cho Đình Đình nhìn hai tay run run của cô.

“Không cần khấn trương không cần khấn trương.” Đình Đình ôm Thiên Tình mặc một bộ lễ phục màu đỏ chói lệt vai “Giống như bình thường chúng ta quay ngoại cảnh thôi, đều là giới thiệu mình với người xa lạ, giới thiệu tiết mục của chúng ta.”

Đạo diễn hiện trường đang đếm ngược thì Tiêu Tiểu chạy tới, tay trái tay phải kéo Đình Đình và Thiên Tình lên sân khấu, mỉm cười khích lệ: “Chị tin tưởng các em, cố gắng lên!”

Khi âm nhạc vang lên, ánh đèn như thác đổ xuống, Đình Đình đi lên sân khấu long trọng của buổi lễ, trong đầu không còn những suy nghĩ khác như cha mẹ ngồi ở đâu? Triều Dương ngồi ở đâu? Bác trai bác gái có tới xem hay không?

Tất cả những suy nghĩ phức tạp đó hóa thành hư không, vào giờ phút đó, trong mắt, trong lòng Đình Đình chỉ còn lại sân khấu này.

Khi Đình Đình cầm thẻ giới thiệu trong tay, ời khách quý công bố xí nghiệp thứ năm tạo nên cống hiến kiệt xuất cho nghề ăn uống - tập đoàn Huy Nhật, Đình Đình nhìn thấy Phan Công Tử và Đối An người mẫu quốc tế thân cao sáu thước Anh (khoảng 1.8m) song song đi lên sân khấu.

Đối An mắt sâu mũi cao, khuôn mặt lai, có dáng người đẹp như ma quỷ, hơn nữa hết sức khôi hài.

“Phan Công Tử, anh thích nhà hàng nào nhất vùng này?” Đối An dẫn đầu hỏi.

“Nhật Lạc Đại Đạo.” Phan Công Tử đứng đắn trả lời.

“Vậy anh thích nhất hội sở nào?”

“Hmm...” Phan Công Tử cố tình làm vẻ suy nghĩ khó khăn chốc lát, “Có rất nhiều nhà a... Nhất định phải chọn thì..., ‘Huy’ bãi.”

“Vậy anh có muốn biết ông chủ của nhà hàng và hội sở anh thích nhất không?”

“Muốn!” Phan Công Tử không chút do dự.

“Vậy thì mời xem VCR thôi.” Cuối cùng Đới An vẫn muốn thừa nước đục thả câu, tay ngọc chỉ vào cái màn ảnh lớn trên sân khấu.

Hình ảnh ngắn gọn trong tư liệu, từ trắng đen đến màu sắc rực rỡ, từ trạng thái tĩnh đến động, đem một gian nhỏ nhỏ, từ từ phát triển lớn mạnh thành tập đoàn ăn uống dây chuyền có thể đếm được trên đầu ngón tay ở vùng này, dưới trướng có năm khách sạn nghỉ ngơi, mười một nhà hàng, ba hội sở lớn, cùng hiện ra ở trước truyền hình ọi người xem.

“Xin mời người sáng lập tập đoàn Huy Nhật, chủ tịch ông Chương Dự Lâm lên sân khấu.” Đới An đọc ra danh sách được thưởng.

Lúc này một người đàn ông trẻ tuổi mặc lễ phục chính thống màu đen, từ hàng ghế ngồi đứng dậy, đi xuyên qua lối đi nhỏ lên sân khấu.

Đình Đình đứng ở bên cạnh khách quý trao giải sững sốt.

Lên sân khấu không phải là Triều Dương sao?

Triều Dương mỉm cười với Phan Công Tử và Đới An, lại gật đầu với Đình Đình một cái, sau đó nhận lấy cúp và chứng thư tượng trưng vinh dự “Cha tôi tạm thời có chuyện, nên nhờ tôi thay mặt ông lên sân khấu nhận thưởng. Cảm ơn tập đoàn Nghiễm Điện, cảm ơn kênh cuộc sống, cảm ơn toàn thể nhân viên ở tổ tiết mục thức ăn ngon, tập đoàn Huy Nhật sẽ tiếp tục vì các bạn nhiệt tâm yêu thích thức ăn ngon và cuộc sống, kiếm tìm và cung cấp nhiều món ngon hơn!”

Chờ Triều Dương phát biểu cảm ơn xong, Đình Đình, A Thuấn, khách quý trao giải và khách được nhận giải đã cùng trở về phía sau đài, để sân khấu lại cho vương tử tình ca biểu diễn.

Trên đường đi ra sau sân khấu A Thuấn đụng đụng eo Đình Đình “Đó không phải là bạn trai của cô sao?”

Lúc trước, những tin tức về Đình Đình gây xôn xao, muốn không biết cũng khó.

Đình Đình hừ một tiếng.

Phan Công Tử ở phía sau cười “Ha ha”, “Đình Đình em không phải là không biết chứ?”

Đình Đình giận, quay đầu lại trừng mắt nhìn Phan Công Tử một cái, “Anh biết sao?”

Phan Công Tử hào phóng gật đầu, “Anh biết chứ”

Nếu không phải trên người mặc lễ phục, Đình Đình tin tưởng mình khẳng định dùng một cước đá y đi.

“Phan Công Tử!” Đình Đình thật ra giận mình. Thật không ngờ lại gốc thế, ngay cả gia cảnh bạn trai cũng không hiểu rõ, để cho Phan Công Tử chế giễu.

Đại mỹ nhân Đới An tò mò nhìn Đình Đình và Phan Công Tử người tới ta đi. Cô cũng không biết thì ra Phan Công Tử cũng sẽ lộ ra vẻ mặt tựa như trẻ con này với con gái.

Triều Dương ba bước thành hai bước, tiến nhanh tới, nắm cánh tay trơn bóng như ngọc của Đình Đình.

“Đình Đình.”

“Triều Dương.” Đình Đình nheo mắt, trước khi bắt đầu buổi lễ long trọng này cô còn gọi điện thoại hỏi hần, hôm nay hai bác có rảnh tới đây hay không.

Hần nói thế nào? Hần nói bọn họ nhất định sẽ tới!

Bây giờ thì sao?

Hần không lộ cho cô một chút tin tức nào!

Nếu là bác Chương lên sân khấu nhận thưởng thì sao? Vì cô không biết, cũng coi như không sao. Nhưng ngày mai sẽ phải gặp gia trưởng mà, lúc đó cô sẽ ngạc nhiên biết bao nhiêu chứ?

Không thích đột nhiên bị tập kích như vậy!

Triều Dương nhìn thấy trong mắt Đình Đình nhen lên một đốm lửa giận thẹn vội vàng tới dập lửa “Cha mẹ nói nhất định tới, nhưng tạm thời thay đổi chủ ý nên kêu anh lên sân khấu nhận thưởng thay cha.”

“Vậy vì sao anh không nước trước với em một tiếng?” Đình Đình cơ hồ muốn học nữ chính phim thần tượng, dậm chân tại chỗ, sau đó che mặt chạy như bay.

Hại cô một chút chuẩn bị cũng không có, ngây ngốc bị Phan Công Tử chọc.

“Muốn cho em một sự kinh ngạc vui mừng chứ sao.” Triều Dương cười một cái.

“Chương Triều Dương, em bóp chết anh!” Rốt cục bạn trẻ Triệu Đình Đình thẹn quá hoá giận. Nói ra người ta cười chết. Ngày mai đã phải gặp gia trưởng mà lại không biết cha mẹ bạn trai là người nào, cô không còn mặt mũi gặp ai nữa!

Triều Dương cười lên, “Vậy phiền em đánh dụ dàng một chút. Ngày mai anh còn phải gặp cha mẹ vợ tương lai.”

Bạn trẻ Đình Đình nổ tung, khuôn mặt đỏ bừng, “Chương Triều Dương, hôm nay không tiêu diệt anh em theo họ anh.”

Nụ cười của Triều Dương càng sâu, giang hai cánh tay “Đình Đình, mặc em xử lý.”

Phan Công Tử đứng một bên cười đến rung cả hai vai, ha ha, hạt tiêu nhỏ Đình Đình mà phát tác cũng rất kinh khủng, y đã từng lĩnh giáo. Trên căn bản, không có lực sát thương thực chất gì nhưng tối thiểu là mấy tháng đoạn tuyệt quan hệ.

Chương Triều Dương, tôi xem anh làm sao dập tắt lửa giận khó gặp của Đình Đình. Phan Công Tử ôm eo nhỏ nhắn của người mẫu, quyết định ở một bên sống chết mặc bay.

Vậy mà chỉ một câu nói của Triều Dương, tựa như làm thuật định thân khiến cho Đình Đình đang định thi triển mười đại hình tàn khốc của Mãn Thanh trên người hắn, đứng bất động.

“Đình Đình, anh yêu em, gả cho anh nhé!”

Một câu vừa ra, càn khôn đã định.

39. Chương 39: Hạt Tiêu Nhỏ Và Lão Hồ Ly

Tiếng người huyền não chung quanh chợt thối lui như nước thủy triều, cả phía sau đài bỗng nhiên im ắng, chỉ vì người đàn ông trước mặt này cùng với câu nói kia: Đình Đình, anh yêu em, gả cho anh nhé.

Từ lúc trên đài, rung động khi đột nhiên biết Triều Dương thì ra là ông chủ nhỏ của tập đoàn Huy Nhật, cũng không rung động tâm can bằng một câu đơn giản “Gả cho anh nhé” này khiến Đình Đình ứng phó không kịp.

Đình Đình há miệng định nói cái gì thì người thay trang phục ở xa đã thúc giục, “Tiểu Đình A Thuần, còn đứng đó làm gì? Mau tới đây thay quần áo!”

Một câu nói đánh vỡ ma chú. Đình Đình nhìn Triều Dương một cái, lại trợn mắt nhìn Phan Công Tử xem cuộc vui một cái, đúng lúc A Thuần nói “Chúng ta mau qua thay quần áo.”

Triều Dương nhìn voan mỏng bao phủ thân ảnh linh lung của Đình Đình, dần bước đi xa lòng buồn bực.

Đây là được chấp nhận hay là bị cự tuyệt?

Phan Công Tử cười tiến nhanh tới một bước, buông bạn gái ra vỗ vai Triều Dương, “Tính khí của cô ấy phát tác, may có cậu ném mùi đau khổ.”

Khóe miệng Triều Dương giật giật, sau đó nở nụ cười khổ. Uh người bộc trực có tính bộc trực, mặc dù bình thường Đình Đình luôn cười nói, đáng vẻ hoạt bát sáng sủa, nhưng chuyện này, đích xác là hắn không nói rõ ràng với Đình Đình.

Hắn cũng không nghĩ đến hôm nay cha mẹ ngồi ở dưới đài xem cao hứng, chợt quyết định làm người xem bình thường, không muốn lên đài náo động, sai hắn đi lên nhận lấy vinh hạnh đặc biệt.

“Chúng ta đi ra ngoài xem tiết mục, chờ kết thúc, cậu từ từ nói với cô ấy, giải thích thật rõ sẽ không có chuyện gì đâu.” Phan Công Tử lấy thân phận người từng trải an ủi Triều Dương.

Triều Dương không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, cùng Phan Công Tử trở lại dưới đài xem tiết mục.

Buổi lễ long trọng kết thúc, Đình Đình thông thả ung dung tháo trang sức thay quần áo.

Thiên Tình Bắc Phương đã song song thay lễ phục ra, tẩy trang, cùng nhau về nhà. Lúc đi qua Đình Đình, Thiên Tình dừng bước lại “Đình Đình, nghe nói vừa rồi bạn trai cậu cầu hôn phải không?”

Tay Đình Đình đang tẩy trang dừng lại, nhanh như vậy đã truyền ra sao?

“Đừng ngỡ ngàng gì, tớ thấy con người Chương thiếu không tệ, cũng chưa từng có xi căng đan nào, là một đối tượng tốt đáng giá trao gửi cuộc đời. Nắm chặt hắn, chớ bỏ qua!” Thiên Tình làm một thế tay “Cố gắng lên”, sau đó bị Bắc Phương kéo đi.

Đình Đình rủ lông mi xuống cười, đã từ “Bạn trai cậu”, biến thành “Chương thiếu” lập tức rồi.

Một lát sau, Hứa Đình Vũ cũng tẩy trang xong, từ đầu kia đi tới, cười vẫy tay với Đình Đình trong gương một cái “Tôi đi trước, Đình Đình. Cô cũng mau chút đi, đừng làm cho bạn trai chờ lâu.”

Chờ Đình Đình tẩy trang xong, người hóa trang Asa giờ lên rương hóa trang tới gõ gõ gương của Đình Đình “Này tiểu Đình, hôm nay tốc độ của cô chậm nhất!”

Đình Đình bật cười, uh, hôm nay tốc độ của cô chậm nhất. Bình thường tốc độ của cô nhanh nhất, thuần thực, đưa mặt mộc ra gặp người.

“Ôi trời chỗ này chưa tẩy sạch sẽ...” Asa thả hộp trang điểm trong tay ra, từ trong hộp bông vải trang điểm trước mặt Đình Đình lấy ra một miếng bông vải trang điểm, chấm một chút xiu dung dịch tẩy trang, ra hiệu Đình Đình nhắm mắt lại, sau đó thuần thực nhẹ nhàng lau sạch bên trong mí mắt giúp Đình Đình

“Hongkong có anh kia, hàng năm đều công khai cầu hôn chị kia nhưng chị kia luôn không đồng ý. Kéo dài tới mười mấy hai mươi năm. Sau đó hai người trước sau bị ung thư, cũng may mạng lớn phúc lớn, nâng đỡ nhau mà qua được. Sau đó chị kia rút cuộc nghĩ thông suốt, cõi đời này, nếu cô sợ ngày sau hắn phụ cô, phí thời gian từng ngày như vậy, sớm muộn gì sẽ phải bỏ qua. Có thể đồng hội đồng thuyền nhiều năm như vậy, nếu như không phải thật tâm, người nào sẽ để ý cô? Nếu như không phải thật tâm, cô cự tuyệt một lần hai lần, ai còn có lần thứ ba?”

Mí mắt Đình Đình khẽ nhúc nhích, đầu ngón tay Asa lại nhẹ nhàng dùng sức, không để Đình Đình mở mắt ra, “Một người nếu thích cô, cho dù bị cự tuyệt một lần, cũng sẽ không buông, còn có thể tiếp tục cố gắng. Sợ nhất không biết mình đến tận cùng muốn cái gì. Không lập tức đáp ứng hắn, không phải là chuyện xấu. Người có lúc, đầu óc sẽ phải nóng lên, cảm thấy không gian thời cơ đã tốt thì lời nói sẽ thốt ra. Lúc tỉnh táo lại sẽ thấy được xung động lúc đó.”

“Asa...” Đình Đình cảm động.

“Nếu như hắn tỉnh táo, vẫn còn cầu hôn với cô thì, Đình Đình, nhất định phải bắt được người đàn ông yêu cô này!” Asa buông tay đè trên mí mắt Đình Đình ra “Mở mắt nhìn một chút.”

Đình Đình mở mắt, kêu khẽ một tiếng.

“Asa anh có một đôi tay thần kỳ.”

Thật, một chút dấu vết trang điểm đậm khi làm người chủ trì cũng không còn, chỉ còn một đôi mắt nhẹ nhàng như nước, sạch sẽ trong suốt.

Asa phất tay đuổi Đình Đình đi, “Nhanh đi, chớ để bạn trai chờ lâu, kiên nhẫn của đàn ông có hạn. Bên này giao cho tôi kết thúc là được rồi.”

“Vây, cảm ơn anh, Asa.” Đình Đình đứng dậy, một cái áo màu tím dài, một cái quần jean bó sát người, một đôi giày thể thao vải bố, hoà vào đám người không thể bình thường hơn.

Từ lối của nhân viên đi ra rạp hát lớn, bên ngoài nhà nhà đã bật đèn.

Pháo hoa nơi xa đã bắt đầu, đang nổ rộ trên trời.

Đình Đình dừng chân, ngẩng đầu nhìn ra xa, nơi đó là tiêu điểm toàn bộ thế giới đang quan sát, sớm muộn gì có một ngày, cô muốn đến hiện trường báo cáo tin tức như vậy.

Cách đó không xa, vọng đến tiếng gọi Triều Dương, “Đình Đình...”

Đình Đình quay đầu lại, nhìn thấy Triều Dương, vẫn mặc lễ phục chính thống màu đen kia, chẳng qua cà vạt đã kéo lỏng, nửa rú xuống ở trước ngực, hai nút áo ở ngực đã cởi ra, lộ ra nửa phiến lồng ngực như ẩn như hiện, đôi mắt sau kính, giữa sắc thái biến ảo rực rỡ của pháo hoa khói lửa đầy trời, có ánh sáng lướt qua.

Đình Đình đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Thì ra Triều Dương luôn luôn vẫn nhả đó ở trong bóng đêm thế này, lại có vẻ dã tính mê người như thế.

Triều Dương từ phía sau lưng biến ra một cốc kem blueberry, tiến lên nửa bước, đưa tới trước mặt Đình Đình.

“Thật xin lỗi, Đình Đình.” Hắn cúi đầu, nhìn chớp mũi Đình Đình một cái, “Còn giận anh không? Đừng giận đừng giận nữa, anh nhận lỗi với em.”

Đình Đình hừ một tiếng. Mặc dù chủ trì tiết mục cả đêm, bởi vì khẩn trương mà tập trung cao độ khiến cho cả đêm cô cũng chưa có thực sự ăn gì, thậm chí là uống một hợp nước, lúc này không suy nghĩ nhiều nhận lấy ly kem kia. Nhưng cô còn chưa tha thứ cho hắn.

Cũng may sau đó trong quá trình chủ trì, cô kiên cường tự tập trung tinh thần, không phạm sai lầm. Nhưng nhạc đệm nho nhỏ ngoài ý muốn đứng ít nhiều ảnh hưởng sự phát huy của cô.

“Cái này cũng không được à?” Triều Dương cười, “Cái này thì sao?”

Nói xong một cái tay khác từ phía sau lưng biến ra một củ —— cà —— rốt?

Đình Đình sững sờ sững sốt.

Chợt nhớ tới mình từng lật tạp chí cũ trong nhà Triều Dương, bên trong quảng cáo: một người đàn ông mặc âu phục, sau lưng cầm bó hoa, chẳng qua là một người đàn ông muốn nổi bật, cầm không phải hoa mà lại là một bó cà rốt tươi mới, còn nguyên cả lá cây xanh ngắt.

Lúc ấy Triều Dương từng cười hỏi cô, nếu như có một ngày, cô gặp một người đàn ông, mang theo cà rốt như vậy, đứng ở trong một đám đàn ông cầm hoa tươi, cô sẽ bỏ qua hoa tươi lựa chọn hắn sao?

Cô nhớ lúc ấy cô nói: sẽ!

Vì người đàn ông đó đủ đặc biệt, ở trong một đám hoa tươi, đem cà rốt hiển lộ ra trước mắt, thật rất thực dụng. Hoa tươi cuối cùng sẽ khô héo, mà cà rốt ít nhất còn có thể ăn được.

Không nghĩ tới Triều Dương vẫn nhớ.

Đình Đình hừ một tiếng, “Trễ như thế, anh tới chỗ nào tìm cà rốt mới như vậy?”

Triều Dương thấy Đình Đình rất cục đáp lời, lúc này mới thở phào một cái ở trong lòng, sau đó cười lên, “Em quên nhà anh làm cái gì à? Lầu cuối Nhật Lạc Đại Đạo có một ruộng thí nghiệm rau cải. Đây chính là do nơi đó cung cấp.”

Lúc này Đình Đình mới chợt tỉnh ngộ. Đúng rồi, Nhật Lạc Đại Đạo cũng là sản nghiệp của tập đoàn Huy Nhật!

Vừa nghĩ như thế, Đình Đình trừng mắt nhìn Triều Dương một cái, lại không muốn để ý đến hắn.

Triều Dương nhìn ra đầu mối, cảm thấy hướng gió không đúng lập tức cúi thấp làm nhỏ. Lúc này không phải là thời điểm lấy uy phong nam tử hán đùa bỡn với bạn gái “Không thích ư? Thế này thì sao?”

Triều Dương quỳ một chân trên đất.

Dưới đầu gối đàn ông là vàng?

Không thể nào!

Bạn gái vui vẻ là quan trọng nhất.

Cứng đầu bướng bỉnh, cuối cùng bạn gái chạy mất, vậy mới phải trợn mắt.

Lúc này Đình Đình mới luống cuống.

Mặc dù cô ra ngoài trễ, nhưng rốt cuộc còn có rất nhiều nhân viên rạp hát và nhân viên đài truyền hình còn chưa hoàn thành công việc. Nếu như bị bọn họ nhìn thấy, ngày mai trong đài sẽ lại truyền đi ồn ào huyên náo.

“Anh mau đứng dậy đi!” Bạn học Triệu Đình Đình rất cục giậm chân.

“Không đứng lên! Em tha thứ anh anh mới đứng lên!” Bạn học Chương Triều Dương rất cục cũng vô lại.

“...” Đình Đình buồn bực, trước kia cô không biết thì ra Triều Dương cũng có một mặt vô lại như thế.

Triều Dương lại vui vẻ, thì ra Đình Đình còn có thể giậm chân, thật đáng yêu!

“Ôi trời cô gái nhỏ, mau để cho hắn đứng lên thôi, trên đất lạnh, coi chừng về sau sẽ có bệnh.” Đột nhiên không biết nơi nào nhảy ra một bác gái quét sân, kéo cây chổi lớn vừa quét quét quét, vừa nói với Đình Đình. “Bây giờ giới trẻ thật hào phóng...”

Đình Đình quỳnh lên, vội vàng kéo cánh tay Triều Dương “Anh mau dậy đi...”

“Vậy em tha thứ cho anh sao?” Trong đôi mắt sau mắt kiếng của Triều Dương đều là nụ cười, đáng tiếc, Đình Đình không nhìn thấy.

“Tha thứ anh, tạm thời!” Đình Đình suy nghĩ một chút, cảm thấy không cam lòng, “Anh vẫn còn ở kỳ khảo sát, hừ!”

Triều Dương cũng không phản bác, chẳng qua là đưa kem blueberry cho Đình Đình lần nữa, “Mau ăn thôi, sắp tan rồi.”

Lúc này Đình Đình mới nhận lấy kem, mở cái nắp, lấy muỗng nhỏ xuống, múc một miếng đưa vào miệng, cảm thấy cả người cũng thư giãn, phát ra tiếng than, um um um, ăn quá ngon...

Triều Dương vội vàng từ cánh tay Đình Đình lấy túi lớn ra, xách trên tay mình, lại sờ gáy Đình Đình một cái, rất muốn học theo bộ dạng thủ lĩnh thổ phỉ trong phim nói một câu: đi theo tôi sẽ có cơm ăn.

Nhưng suy tính bạn gái vẫn còn đang nổi nóng, nên đùa giỡn ít đi thì tốt hơn.

“Ngày mai anh tới đón em?”

“Hừ, không muốn! Tự em biết lái xe!” Đình Đình vừa ăn kem, vừa từ chối đề nghị của Triều Dương.

“Nghĩ gì chứ, cho anh cơ hội lấy công chuộc tội

” Triều Dương đột nhiên cảm giác được làm nũng với bạn gái là một việc rất vui thú, bởi vì bên tai bạn gái đã đỏ ửng lên.

Đình Đình ăn một miếng kem, lơ hẩn đi.

“Honey, cho anh một cơ hội

” Triều Dương không ngừng cố gắng.

“Em suy nghĩ đã...” Đình Đình nói, suy nghĩ một chút, không đúng, “Xem biểu hiện của anh thế nào!”

“Biểu hiện thế nào?” Triều Dương tay trái xách cà rốt, trong khuỷu tay đeo túi lớn của bạn gái, tay phải khoác eo bạn gái, mặt không đỏ hơi thở không gấp, “Về nhà cho em giết gà? Hay là ——”

“Một cước đá bay!” Đình Đình sáng giọng.

Hai người đi càng lúc càng xa, cho nên Đình Đình không chú ý tới, bác gái quét sân lúc trước đột nhiên lấy khẩu trang xuống, cởi áo bảo vệ môi trường ra, giơ cây chổi lên leo lên một chiếc xe chờ ở ven đường, nói với tài xế: “Trở về Nhật Lạc Đại Đạo! Tôi mệt chết rồi, làm quản lý kho nhiều năm như vậy mà lập tức gọi tôi quét đường cái, thật đúng là không quen.”

Tài xế quay đầu lại cười ha ha “Trở về bảo ông chủ nhỏ thêm tiền công cho cô!”

“Ông chủ nhỏ cũng thật là kỳ quái, tặng cái gì không tốt, lại tặng bạn gái cà rốt, còn phải tươi mới nhất!”

40. Chương 40: Hội Gia Trưởng

Ngày ba tháng năm, năm giờ tối, Triệu Kính Quốc và bà xã Nghiêm Ái Hoa chỉnh trang xong, cuối cùng kiểm tra đối phương thấy không có điểm nào thất lễ, lúc này mới cùng lên xe, đi đến địa điểm ước hẹn.

Đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ gặp gia trưởng của bạn trai con gái, không thể không coi trọng.

Tới địa điểm ước hẹn, Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa gõ cửa. Không lâu lắm phía sau cửa có người trả lời, sau đó có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ trong đi ra ngoài, kéo cửa ra, lộ ra một khuôn mặt con gái nhu thuận ôn nhả.

“Xin chào hai vị buổi tối, xin hỏi có hẹn trước không?” Giọng cô gái nhu hòa, không có một chút khinh nhờn, cũng không quá nhiệt tình, nghe hết sức thoải mái.

“Triệu tiên sinh chỗ Triệu tiểu thư đặt.” Triệu Kính Quốc mỉm cười. Trong ngõ hẻm thật sâu, có cô gái dịu dàng chào đón khiến người ta vui tai vui mắt.

Nghiêm Ái Hoa liếc trượng phu một cái, trong lòng biết ông hài lòng đối với chỗ con gái chọn này.

Cô gái kia cười ôn hoà “Tôi là Ôn Đế, xin mời hai vị đi theo tôi.”

Dứt lời xoay người, dẫn Triệu Kính Quốc Nghiêm Ái Hoa vào sân nhà.

Đây là một sân viện sạch sẽ, mái nhà cong xuống toả ánh đèn sáng màu vàng ấm tiết kiệm năng lượng, những con thiêu thân nhỏ trong đêm tối mạnh mẽ lao vào ánh đèn ấm áp.

Nếu như không nói thì không ai đoán ra đây là một nhà hàng riêng, chỉ cho là một chỗ dân cư bình thường, khắp nơi lộ ra tâm tư của chủ nhà.

Ban công lầu hai dựng mui che mưa bằng thuỷ tinh trong suốt, nhìn ra, có thể trông thấy sắc trời dần dần tối xuống.

Ôn Đế dẫn hai vợ chồng Triệu Kính Quốc lên lầu hai, đưa hai người tới ban công dưới mui giả che mưa trong suốt.

Một cặp vợ chồng già đã đến trước bọn họ một bước, đang ngồi đối nhau ở trong ghế gỗ lê hoàng hoa uống trà.

Nhìn thấy vợ chồng Triệu Kính Quốc Nghiêm Ái Hoa, đầu tiên là sửng sốt, sau đó hai bên cũng bình tĩnh hiểu ra nở nụ cười.

Ở buổi lễ thức ăn ngon long trọng, bọn họ không phải ngồi sát nhau sao?

Nhưng vì lúc ấy ánh sáng không đủ, lúc xem tiết mục cũng không rõ đối phương, cho nên chỉ lễ phép bắt tay, bày tỏ tôi ngồi kế anh thôi.

Bây giờ nghĩ lại, Đình Đình đưa bốn tờ vé kia, lại là số liền nhau.

“Chương tiên sinh, Chương phu nhân, con gái tinh nghịch, cũng không thông báo một tiếng trước đó, lại khiến cho chúng ta gặp như không quen biết, thất lễ thất lễ.” Giọng quan của Triệu Kính Quốc không tự chủ được liền phát ra.

Nghiêm Ái Hoa thọt thọt eo ông xã. Đây là thông gia tương lai, anh nói giọng quan cái gì chứ?

Triệu Kính Quốc hiểu ý, vội cười ha ha “Chương tiên sinh và Chương phu nhân đợi lâu không?”

Chương Dự Lâm mỉm cười “Chúng tôi cũng mới vừa đến, ông chủ cũng vừa mới bưng trà Minh Tiền Long Tĩnh lên.”

Lúc này Ôn Đế mới tiếp lời “Xin hỏi hai vị uống gì?”

“Trà Minh Tiền Long Tĩnh là được.” Triệu Kính Quốc đối với trà cũng không yêu cầu cao. Trước kia còn khổ, thức uống chỉ là lá trà kém nhất, giờ cuộc sống có điều cải thiện thì cho ông uống trà ngon ông cũng nếm không ra.

Chương mẹ là người sáng khoái, cởi mở cười với Nghiêm Ái Hoa “Đừng gọi tôi là Chương phu nhân, không được tự nhiên. Tôi họ Lâm, Lâm Phượng Đề, năm nay năm mươi hai là mẹ Triều Dương.”

Nghiêm Ái Hoa nghe được ra đây là một phụ nữ chất phác nhiệt tình vùng này, liền cũng nhiệt tình theo “Tôi là mẹ Đình Đình, Nghiêm Ái Hoa, nhỏ hơn chị bốn tuổi, năm nay bốn mươi tám. Nếu mẹ Triều Dương không ngại, tôi gọi chị một tiếng chị Lâm, chị kêu tôi Tiểu Nghiêm là được.”

Mẹ Triều Dương liền tiếp khoát tay, “Không ngại, không ngại. Làm sao có thể gọi em là Tiểu Nghiêm? Phải gọi em Nghiêm, em Nghiêm chứ.”

Hai mẹ ở bên kia nói chuyện, hai ba cũng không nhàn rồi, hơi khách sáo chút liền khen con đối phương.

“Triều Dương là một đứa trẻ cứng chạch, tôi và mẹ Đình Đình cũng rất thích hẳn.”

“Đình Đình là một đứa trẻ hoạt bát, tôi và mẹ Triều Dương đều xem mỗi một tiết mục của cô.”

Bốn người ở trên ban công tán gẫu đến lửa nóng thì trong sân vườn lại truyền tới tiếng người. Mẹ Đình Đình và mẹ Triều Dương từ lan can ban công khắc hoa cổ kính nhìn xuống thì thấy ông chủ dẫn Đình Đình và Triều Dương vào cửa.

Lầu dưới, Đình Đình kéo cánh tay Triều Dương, đi vào sân.

Ông chủ Ôn Lang nháy mắt với Đình Đình “Khách của anh chị đã đến.”

Đình Đình nghe, không nhận được nắm cánh tay của Triều Dương.

Triều Dương bị đau, lặng lẽ nâng tay, đè lại bàn tay nhỏ của Đình Đình đang bấu hấn, tránh cho ông chủ phát giác.

Không ngờ Ôn Lang đã nhìn thấy, chỉ hé miệng cười một cái nhưng cũng không nói gì, mời hai người lên lầu.

Triều Dương cười với Đình Đình, về nhà em muốn xử lý anh thế nào cũng được, bây giờ ngoan một chút.

Đình Đình trừng trừng nhìn Triều Dương, lo cho đại cục, tạm thời bỏ qua anh.

Cha mẹ hai bên hẹn ước hôm nay gặp mặt, trong lòng Đình Đình mặc dù vẫn có chút oán giận đối với việc Triều Dương không nói rõ ràng gia thế của hắn với cô, khiến cho Phan công tử chê cười, nhưng Đình Đình cũng biết, Triều Dương cũng không phải cố ý giấu giếm, chỉ là một lời khó nói nên không có nói với cô cặn kẽ thôi.

Cho nên buổi chiều khi Triều Dương tới đón cô, cô không có nhìn mặt đối với Triều Dương nữa.

Triều Dương được khích lệ, cười híp mắt dặt tay Đình Đình, “Ngày hôm trước em nói, bây giờ anh còn đang ở kỳ khảo sát, em muốn khảo sát thế nào?”

Đình Đình liếc mắt nhìn thang máy, lại liếc mắt nhìn cầu thang, nhớ tới Phan Công Tử đã từng rất buồn nôn nói với cô: nếu như bị cúp điện, em liền gọi điện thoại cho Âu bỏ đi, Âu bỏ đi có phải công cũng công em xuống lầu.

Đình Đình nhìn lại thân hình cao to vẻ như nho nhã, nhưng lại rất cường tráng của Triều Dương, chu miệng, “Công em từ nơi này xuống lầu!”

Rất có vẻ nữ vương.

Triều Dương nhìn Đình Đình rồi nhìn lại cầu thang, cười một cái, nửa ngồi xuống, lưng quay về phía Đình Đình nghiêng đầu, “Không thành vấn đề, nhất định công bà sẽ xuống lầu an toàn.”

“Ai là bà xã của anh?!” Đình Đình nửa thẹn thùng nửa giận dữ.

“Trư Bát Giới công vợ chứ sao. Em là vợ, anh là Trư Bát Giới!” Triều Dương cười quỵn rũ, một chút cũng không có dấu hiệu bị đả kích.

Triều Đình Đình hết nói nổi.

Chương Triều Dương anh bị người Hỏa tinh bám vào người sao?

Sao trước kia em không biết anh ngọt ngào thế này?

Triều Dương vòng hai tay về phía sau, làm một tư thế “tới thôi”, “Đi lên nào.”

Đình Đình suy nghĩ một chút, liền leo trên lưng Triều Dương. Nếu là kỳ khảo sát, phải sắp đặt mấy cửa ải khó cho hắn mới được.

Hai tay Triều Dương nâng đầu gối Đình Đình, đi tới đầu cầu thang, ghé đầu nhìn chung quanh một chút sau đó bắt đầu xuống lầu.

Đây chính là thời điểm vừa mùa hè, nam nữ trẻ tuổi ngực lưng kề nhau, lúc xuống cầu thang phập phồng ma sát nên chỉ mới đi xuống một tầng lầu, Đình Đình đã biết đề nghị của mình không ổn cỡ nào.

Đình Đình bởi vì muốn gặp gia trưởng bạn trai, nghĩ tới nghĩ lui, chọn một cái áo dài cổ tròn, bên ngoài mặc một áo choàng không tay màu xám bạc mỏng, phối với quần jean màu đậm, có vẻ người thon dài cao gầy chút. Chẳng qua y phục mỏng, Đình Đình mặc thêm một cái áo lót tơ tằm.

Lúc này bởi vì ma sát, bộ phận non mềm mẫn cảm ở ngực, tựa như viên đậu đỏ, lặng lẽ cứng rắn chống đỡ trên lưng Triều Dương.

Người đàn ông huyết khí phương cương, làm sao chịu được hấp dẫn như thế?

Chợt Triều Dương dừng bước lại, đặt Đình Đình xuống, đột nhiên xoay người, chộp lấy môi hồng của Đình Đình, hôn xuống thật sâu. Vừa dùng tay, chui vào dưới vạt áo, xoa vuốt làn da bóng loáng nhẵn nhụi.

Chỉ chốc lát, hai người đã thở hổn hển.

Nếu không phải Đình Đình còn giữ lại chút lý trí, nghĩ đến cha mẹ hai bên đã hẹn gặp mặt trong Thực Tứ, sợ rằng hôm nay hai người thật muốn đồng loạt lỡ hẹn với trưởng bối.

Tìm được chút lý trí, Đình Đình miễn cưỡng kéo tay Triều Dương từ dưới vạt áo của mình ra, nũng nịu trừng mắt nhìn hắn một cái “Tóc của em có rối không? Son môi bị anh liếm hết không? Y phục có nhăn không?”

Triều Dương liên tục bảo đảm, tóc son môi y phục vẫn còn hoàn mỹ nhưng Đình Đình làm sao tin hắn, chỉ đành phải đi lên lầu lại, vào phòng ngủ soi gương kiểm tra một lần.

Quả nhiên tóc có chút xộc xệch, son môi đã bị liếm sạch sẽ, lộ ra đôi môi hơi sưng đỏ, chỉ có y phục còn khá, vết nhăn cũng không rõ ràng. Nhưng nếu nhìn cẩn thận, vẫn có thể tìm được dấu vết.

Đình Đình đành phải chải đầu lần nữa, tô chút son môi, kéo lại áo choàng, lúc này mới ra cửa lần nữa.

Triều Dương nhìn Đình Đình, rất muốn hỏi một câu: còn muốn anh công em xuống lầu không?

Nhưng lo lắng Đình Đình da mặt mỏng, không thể làm gì khác hơn là nhớ lại nụ hôn ở cầu thang vừa rồi trong đầu.

Trì hoãn như vậy, hai người xuống lầu lên xe đi. Đúng lúc gặp triển lãm Vạn Quốc, chiếc xe bị kẹt lại, nhường đường cho giao thông công cộng, Triều Dương phải vòng đường đi, mới đi đến Thực Tứ. Lăn qua lăn lại như thế, hai người đã tới hơi muộn.

Đợi đến khi cả hai cùng lên lầu, Triều Dương cung cung kính kính, “Bác trai bác gái, cha, mẹ.”

Đình Đình nhìn về phía bác trai ngồi ở trong ghế thái sư cũ kỹ nói chuyện phiếm với ba, nhất thời cảm thấy vô cùng quen mặt, chờ nhìn về phía bác gái hoà nhã hơi mập ở chung một chỗ với mẹ, không nhận được kêu “A” một tiếng, “Chú Chương cô Lâm?”

“Ha ha tiểu Đình, mau tới đây, để cho bác xem một chút, dường như con gầy đi?” Mẹ Triều Dương thân thiện vỗ Đình Đình.

Triều Dương bấu môi một cái, xem ra Đình Đình sắp nhớ lại.

“Triều Dương...” Đình Đình quay đầu lại nhìn Triều Dương, Triều Dương gật đầu một cái.

“Con chào bác trai bác gái.” Đình Đình đã nhớ tới, mình từng phỏng vấn hai nam nữ trung niên ở đầu đường, khi đó hai người còn rất nhiệt tình nói với cô chúng tôi ủng hộ cháu, tiểu Đình, phải cố gắng lên!

Lúc này ông chủ mỉm cười hỏi Triều Dương “Khách đã đến đông đủ, anh muốn bắt đầu dọn thức ăn lên chưa?”

Triều Dương gật đầu một cái, sau đó đi tới ôm vai Đình Đình, “Bác trai bác gái, ba mẹ, các vị đừng đứng nói chuyện thế, mời ngồi vào vị trí thôi.”

Gia trưởng đối phương càng nhìn con của đối phương càng thích, khích lệ con cái đối phương hiểu chuyện, hiểu thuận, năng lực tốt, là người chân thành.

Đình Đình khẽ nói với Triều Dương “Nghe, giống như không phải là đang nói chúng ta.”

Triều Dương sờ gáy Đình Đình một cái “Tự coi nhẹ mình thế.”

Ông chủ lục tục đưa thức ăn lên.

Thực đơn là Triều Dương và Đình Đình chọn, đều là thức ăn cha mẹ hai bên thích, ba Chương mẹ Chương thích ăn món ăn bốn bang nhiều tương dầu, ba Triệu thích ăn món tươi ngon vùng Ninh Ba (Ningbo), mẹ Triệu thích ăn món ngọt vùng Tô Châu.

Bốn người vui vẻ, tán gẫu tận hứng, một bữa cơm ăn đến ba tiếng đồng hồ.

Cuối cùng ông chủ đưa đồ ngọt lên.

Một chung trà sứ trắng nho nhỏ, bên trong có những viên đá nhỏ màu trắng, màu đỏ, màu quýt, màu cà phê, mỗi một viên ăn vào miệng dù thấm lạnh cũng bị nhiệt độ trong miệng từ từ hòa tan, toả ra một mùi vị mát mẻ đặc biệt, hương vị mỗi một viên đều không giống nhau.

Có lúc cùng ngậm hai viên đá màu sắc khác nhau ở trong miệng cho hòa tan, liền tạo thành cảm giác hết sức mới lạ, không thể nói rõ khiến cho người ta nảy ra vô số liên tưởng lan tràn.

“Um... Ăn ngon thật...” Đình Đình dùng thìa bạc nho nhỏ múc một muỗng mấy viên nước đá, bỏ vào trong miệng, um

viên này là dâu tây... A

viên này là cà phê

Ôi? Viên này là —— nam việt quất (cranberry)?

Triều Dương nhìn Đình Đình ăn một chén đồ ngọt cũng ăn đến nổi lộ hết cả thất tình ra, trái tim mềm mại vô cùng.

“Ông chủ, đồ ngọt này tên gọi là gì?”

Ông chủ cười thần bí “Gọi là ‘tư vị yêu’.”

Bốn cha mẹ vừa nghe, cũng không nhịn được mỉm cười. Đúng thật, chỉ có có người yêu mới có thể thể nghiệm tư vị trong đó.

Tình yêu, không phải là có lúc ngọt, có lúc chua, có lúc chát, có lúc đắng sao?

Bốn cha mẹ cao hứng mà đến, tận hứng mà về, đồng thời cự tuyệt đề nghị đưa bọn họ về nhà của con cái.

“Đi, người trẻ tuổi hưởng thụ thế giới hai người đi!”

Để lại một đôi trẻ tuổi, cuối cùng không cần phải lo lắng thời gian, ôm nhau thật chặt, thưởng thức nóng bỏng của nhau, tư vị yêu...

41. Chương 41: Bước Chân Hôn Lễ

Cuộc sống từ từ bình thường trở lại.

Chấn động từ vụ án của Đỗ Huy cũng dần dần giảm đi. Dù cấp trên chưa điều Tổng kinh lý mới đến nhận chức, nhưng nội bộ đài truyền hình đã tiến hành điều chỉnh nhân sự. Những lời đồn đãi về hành tung của Na Na không rõ cũng thành mê hoặc. Những thứ này cũng không có bao nhiêu quan hệ với Đình Đình, cô chỉ lo làm tốt công việc của mình.

Thay đổi lớn nhất chính là xì căng đan về thân phận của “Tuấn nam không biết tên”, rốt cục đưa ra ánh sáng. Thì ra hẳn là Chương thiếu luôn luôn thần bí của tập đoàn Huy Nhật.

Tự có người hiểu chuyện tiến thêm một bước điều tra thân thế bối cảnh lý lịch của Chương Triều Dương, sau đó mọi người không khỏi “Oh” một tiếng.

Oh không ngừng.

Không nghĩ tới Chương Triều Dương ngoại trừ thân phận ông chủ nhỏ của một tập đoàn ăn uống dây chuyền, còn là một trong ba cổ đông lớn của một công ty khoa học kỹ thuật đưa ra thị trường. Mặc dù chưa chắc đi vào bảng phú hào của Forbes hoặc là Rupert Hoogewerf, nhưng mấy triệu luôn sẵn có.

Trong đài truyền hình không thể thiếu những lời chua chát truyền tới.

Tương lai của Triệu Đình Đình rộng rãi như thế còn liều mạng như vậy làm cái gì?

Đúng vậy, đâu cần giành chén cơm với dân chúng nhỏ vì ba đấu gạo mà khom lưng như chúng ta?

Trong lỗ tai Đình Đình, ít nhiều gì cũng đã nghe được một chút.

Nhưng có cái gì quan trọng đâu?

Con người cần phải lớn lên, không thể bởi vì hai ba câu nói linh tinh, mà khóc lóc kể lể với người khác. Phương pháp tối ưu là làm việc đến độ họ tìm không ra nửa điểm xấu.

Tránh cho lại có người nói, ừ, chẳng qua cô ta dựa vào cha mẹ bao che, làm việc gì sai cũng không cần chịu trách nhiệm.

Triều Dương nhìn thấy cô chăm chỉ làm việc, đáng vẻ hận không thể sinh ra ba đầu sáu tay thì càng thương yêu thêm, cưng chiều thêm, hơn nữa cũng thêm nhiều tự hào.

Kênh cuộc sống mở một tiết mục đặc biệt, mỗi tuần giới thiệu một món ăn ngon đặc sắc của quốc gia trong hội chợ Vạn Quốc.

Giai đoạn trước công việc, không thể nói là không khổ cực.

Mọi người nhốt ở bên trong phòng họp mở bản kế hoạch, chọn đề tài, sau đó viết đại cương, chia nhau đi tìm tài liệu. Chờ kịch bản giao vào tay người chủ trì thì đã có một rừng công việc. Nếu không làm được việc thì thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Trên công việc Triều Dương, không giúp được Đình Đình cái gì, chỉ quan tâm lo lắng cho việc ăn uống của Đình Đình nhiều hơn.

Thức ăn bổ máu dưỡng nhan, nuôi não nuôi thần, ngày ngày đổi nhiều loại đưa lên. Có buổi tối Đình Đình bởi vì làm việc, không ở chỗ Triều Dương ăn cơm tối, ngày hôm sau Triều Dương liền chuẩn bị thức ăn tình yêu, để cho Đình Đình mang tới cơ quan.

Thiên Tình nhìn thấy hai mắt sáng lên, “Đình Đình, cậu thật tốt số! Không nghĩ tới Chương thiếu lại làm được thức ăn ngon thế, cậu thật có phúc.”

Bắc Phương ở sau lưng Thiên Tình hừ một tiếng “Nếu em không sợ mập..., ngày ngày anh sẽ nấu canh cho em uống.”

Thiên Tình co cổ lại.

Đình Đình nhìn buồn cười.

Buổi tối Triều Dương đón Đình Đình qua ăn cơm, nghe cô nhắc tới đôi oan gia vui vẻ Thiên Tình và Bắc Phương, cười híp mắt gấp cho Đình Đình một con tôm vàng rộm thơm mùi tỏi, “Em thích cuộc sống tình nhân cãi nhau ầm ĩ sao?”

Nếu như phải, có lẽ hẳn có thể suy nghĩ lại.

Đình Đình lắc đầu một cái, đó là tính tình thôi, không liên quan thích thú.

Muốn cô mỗi ngày cãi nhau ầm ĩ, cô có thể không cần ăn, ầm ĩ chuyện nhỏ, tranh cãi ồn ào, vậy thật là mệt.

Ăn cơm xong, Đình Đình ngồi trong góc phòng khách, tra tài liệu, viết lời chú giải.

Triều Dương tự đi rửa chén đổ rác. Đến lúc hẳn dọn dẹp sạch sẽ tất cả nguyên liệu trong bếp trở lại phòng khách thì đã nhìn thấy Đình Đình nằm ở trên bàn trà ngủ rồi. Tóc buộc thành một túm nhẹ nhàng rơi xuống gáy, nổi bật lên da trắng nõn như ngọc, gương mặt đầy đặn.

Trong trái tim Triều Dương chợt nhu tình như nước, nhẹ nhàng ngồi xổm người xuống, lấy laptop bên tay Đình Đình đặt ở trên ghế sa lon bên kia, lại đem tài liệu lộn xộn trên bàn trà sắp xếp lại chỉnh tề theo thứ tự. Sau đó, rón rén vào phòng ngủ tìm một cái chăn cotton mỏng trở ra phòng khách, từ từ nhẹ nhàng đắp lên trên người Đình Đình.

Làm xong tất cả, Triều Dương đi tới đầu kia phòng khách, ngồi ở dưới đèn đọc sách.

Trong phòng tĩnh mịch thanh thản, giống như có thể nghe thanh âm nguyên tử va chạm trong không khí “Ông ơng”, tâm Triều Dương vô cùng an bình.

Lúc Triều Dương từ trong sách ngẩng đầu lên, nhìn về phía đồng hồ thì đã gần mười giờ.

Triều Dương nhìn vào ghế sa lon, Đình Đình vẫn ngủ, ngực khẽ phập phồng, dáng vẻ hết sức ngọt ngào.

Triều Dương đứng dậy, đi vào trong sân rồi lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một chút gọi điện thoại tới nhà Đình Đình.

Nghe điện thoại chính là bác gái “Xin chào, nhà của Triều xử trưởng.”

“Bác gái, cháu là tiểu Chương.” Triều Dương biết bác gái nhà Đình Đình dường như cũng coi là một người mẹ khác của Đình Đình, cho nên đối với bác gái hết sức tôn kính.

“A, là Triều Dương. Tìm Đình Đình sao?” Bác gái hỏi.

“Đình Đình ở chỗ của cháu, cháu muốn tìm bác trai hoặc bác gái.” Triều Dương xoay người lại, nhìn ánh đèn ấm áp trong phòng khách cùng với người nằm trên sofa một cái.

“Cháu đợt chút.” Bác gái bỏ điện thoại xuống, đi gọi Nghiêm Ái Hoa nghe điện thoại. “Điện thoại của Tiểu Chương.”

Nghiêm Ái Hoa nhận lấy điện thoại “Alo, Triều Dương?”

“Bá mẫu, là cháu.” Triều Dương một tay lấy xuống mắt kiếng của mình ẩn mi tâm một cái, “Đình Đình ở chỗ của cháu, có lẽ gần đây quá cực khổ, ăn cơm xong liền ngủ mất.”

“Đình Đình không sao chứ?” Nghiêm Ái Hoa biết con gái vì không để người ta nói “Ừ, chẳng qua cô ta dựa vào cha mẹ mới có công việc tốt” cho nên đối với công việc cực kỳ dụng tâm, người ta dùng hết sức, Đình Đình liền muốn dùng hoàn toàn tâm trí, làm sao mà không khổ cực chứ?

“Mệt quá mà thôi.” Triều Dương đeo lại mắt kiếng, “Cháu muốn xin phép bác gái, hôm nay sẽ để cho Đình Đình ở chỗ cháu, để em khỏi phải chạy hai bên...”

Nghiêm Ái Hoa đầu kia gật đầu một cái. Mấy người trẻ tuổi bọn họ bình thường đơn độc ở ngoài, nếu hẳn có tâm muốn Đình Đình ở chỗ hẳn qua đêm bây giờ không phải là việc khó. Nhưng —— quản lý an ninh ở cư xá của Đình Đình là một thuộc hạ của Triệu Kính Quốc ở Nam Không, giải ngũ về rồi, không có nghề thành thạo liền làm an ninh, dần dần làm được đến quản lý an ninh ở cư xá lớn.

Khi hai vợ chồng bọn họ đi mua nhà cho con gái thì hai bên gặp lại rất cảm khái. Triệu Kính Quốc liền nhờ hẳn lưu ý ra vào của con gái. Cũng không phải muốn nắm giữ hành tung con gái, chẳng qua là hi vọng Đình Đình bình an thôi.

Đó cũng là người nói chuyện đình là đình, mao là mao, nhận ủy thác của người thì hết lòng làm việc cho người. Mấy lần thấy lão Triệu, đều giơ ngón cái lên nói: Con gái Triệu xử dạy dỗ, thật là đứa bé ngoan. Chưa từng ở ngoài ban đêm chứ đừng nói là dẫn người khác phái về.

Hôm nay nhận được cuộc điện thoại này của Triều Dương, Nghiêm Ái Hoa cảm khái trong lòng. Con gái rốt cuộc trưởng thành, đã hai mươi bảy tuổi rồi, bạn trai muốn giữ con gái qua đêm còn phải gọi điện thoại tới đây xin phép.

Nghĩ tới đây, Nghiêm Ái Hoa mỉm cười, “Vây phiền cháu chăm sóc Đình Đình rồi, con bé có y phục tắm rửa bên chỗ cháu chưa?”

Triều Dương sững sốt, hẳn thật không có suy nghĩ nhiều như vậy, “Không có.”

“Vây chờ một chút bác bảo bác gái đưa qua?”

“Làm phiền bác gái ạ.” Triều Dương ở chỗ này cũng mỉm cười. Đình Đình có một người mẹ thật tốt. Vừa nghe điện thoại của hẳn, liền không nói gì nhiều cũng không dặn dò hẳn “Không cho phép cậu đụng một cọng lông tơ của con gái tôi”....

“Triều Dương.” Trước khi cúp điện thoại, Nghiêm Ái Hoa chợt gọi Triều Dương, “Cháu và Đình Đình, định lúc nào thì kết hôn?”

Triều Dương nghe vậy, suy nghĩ một chút, “Dĩ nhiên cháu hi vọng càng nhanh càng tốt, nhưng tất cả phải tôn trọng ý kiến của Đình Đình.”

Mỗi ngày thấy được, sờ được, nhưng không ăn được, đối với bất kỳ một người đàn ông nào mà nói đều không chỉ là một loại hành hạ.

Chẳng qua là Triều Dương cam tâm tình nguyện chấp nhận loại hành hạ ngọt ngào đến thống khổ này.

Nghiêm Ái Hoa cười lên, con gái của bà bà hiểu rõ nhất. Tính cách của Đình Đình, không phát tác thì thôi, nếu phát tác thì không cho người ta một cơ hội nào, thật đúng là vô cùng khó khăn. Triều Dương không nói rõ cho Đình Đình gia thế của hẳn, chuyện này sau đó bà đã nghe nói, không khỏi cười đến gần chết.

Hai vợ chồng bọn họ cho là Triều Dương sẽ nói, Phan Đông Tử cho là hai vợ chồng bọn họ sẽ nói, cuối cùng lại không ai nói với Đình Đình. Mặc dù Đình Đình kinh ngạc quá đến cáu thẹn. Nào lại có người muốn gặp cha mẹ đối phương mà còn không biết cha mẹ đối phương là ai?

Nghe nói Triều Dương cầu hôn, Đình Đình còn chưa trả lời chắc chắn rõ ràng cho hẳn, có lẽ cũng vì chuyện này.

“Con bé Đình Đình này, đôi khi phải có người ở phía sau thúc đẩy. Chủ nhật, mời cha mẹ ra ngoài, chúng ta tụ họp lần nữa.”

“Cháu biết rồi, bác gái.” Giọng Triều Dương bình tĩnh.

Đình Đình tỉnh dậy, phát hiện mình nằm ở trong phòng ngủ của Triều Dương, bên ngoài trời đã sáng trưng. Triều Dương từ trong phòng vệ sinh đi ra, nhìn thấy cô đã dậy, thần thanh khí sảng, mỉm cười với cô.

“Dậy rồi a.”

“... Rồi.” Tiếng hạt tiêu nhỏ dậy sớm nghe khàn khàn, thần khí còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

“Quần áo thay anh đã đặt cạnh gối đầu, em nhanh chóng đánh răng rửa mặt thay quần áo, anh đi xuống làm điểm tâm.” Nói xong, đi tới hôn lên trán của Đình Đình, sau đó đi xuống lầu.

Để lại Đình Đình ngu ngơ ngồi ở trên giường, nghĩ lại tại sao mình ngủ ở trong phòng ngủ của Triều Dương?

Bỗng nhiên tất cả trí nhớ giống như thủy triều dâng lên, Đình Đình bất giác đưa tay che mặt. Ngày hôm qua cô ăn cơm xong, mệt mỏi vô cùng lại ngủ thiếp đi.

Triều Dương cũng không chịu đánh thức cô dậy?

Đình Đình đỏ mặt, đứng dậy đi đánh răng, thay quần áo sạch xuống lầu.

Triều Dương đã rán bánh rán hành xong, đang ở bên trong pha mật ong vào sữa tươi nóng, nhìn thấy Đình Đình một thân nhẹ nhàng khoan khoái, trên người thoang thoảng mùi sữa tắm của hân, trái tim mềm mại vô cùng.

Chờ Đình Đình đi tới, Triều Dương nghiêng đầu hôn xuống môi Đình Đình, “Ăn đi.”

“Uh.” Đình Đình ngoan ngoãn ngồi xuống, lấy sợi trứng gà rau cải muối ớt dùi thịt hun khói cuốn vào trong bánh rán hành thật mỏng, chấm một chút xíu tương ngọt, cắn vào miệng, mềm nhũn thơm ngọt, ăn cực ngon.

“Đúng rồi, bác gái nói, Chủ nhật chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Triều Dương như thể lơ đãng nhắc tới “Mời cả cha mẹ anh.”

“Uh...” Đình Đình ngây ngốc ăn một miếng bánh cuốn, suy nghĩ một chút, không đúng!” “Cái gì?”

Triều Dương chỉ để ý cười, đem sữa tươi đã pha thêm mật ong đưa cho Đình Đình, “Ừ, dưỡng nhan nè.”

Đình Đình ngây ngốc nhận lấy sữa tươi, nhúu mày lại: mẹ muốn làm gì đây?

Nghiêm Ái Hoa muốn làm gì chứ?

Đáp án rất nhanh được công bố.

Bà đứng trên vấn đề hôn sự của con gái, đưa bàn tay xinh đẹp xú xiu đặc biệt của phái nữ, nhẹ nhàng đẩy một cái.

Cái đẩy này, liền đem hôn sự của Đình Đình và Triều Dương chính thức nâng lên chương trình nghị sự.

Cần nhắc đến sự ảnh hưởng của Triệu Kính Quốc và Nghiêm gia ở Nam Không, hôn lễ của Đình Đình và Triều Dương cần phải làm một lần ở vùng này và Nam Kinh. Nếu không không thể giao phó với mọi người.

Tất cả phía vùng này do nhà trai làm chủ, lựa chọn ngày hoàng đạo, địa điểm tiệc cưới, làm mấy bàn tiệc, quy cách tiệc rượu.

Đình Đình vẫn trong trạng thái tương đối mờ mịt.

Chẳng qua mình ngủ một đêm ở nhà Triều Dương thì liền phải gả cho hân sao?

Triều Dương cũng vui vẻ đến nỗi khiến Đình Đình chẳng phải làm gì. Công việc của cô đã đủ bận rộn, những chuyện vụn vặt này, để cho hân gánh hết là được. Hân nhất định sẽ cho Đình Đình một hôn lễ hoàn hảo nhất.

Thời gian hôn lễ ở bên này định trong lúc quốc khánh, địa điểm chọn ở một hội sở cạnh hồ trên núi của tập đoàn Huy Nhật. Ngày kết hôn, tất cả khách đều do xe riêng đón tới hội sở, sau đó ngồi du thuyền đến hiện trường tiệc cưới bờ bên kia.

Đình Đình nghe, cũng không dị nghị.

Trừ cha mẹ hai bên và thân thích gần xa, Đình Đình và Triều Dương mời bạn tốt của mình và những cộng sự tới tham gia hôn lễ.

“Triều Đình Đình cậu muốn kết hôn sao?” Thiên Tình nhận được thiệp mời, hét lên một tiếng, làm ai nấy đều nhìn sang.

Bắc Phương che mắt lại, bạn gái em quá không bình tĩnh!

“Cậu mới biết hần bao lâu mà sắp kết hôn rồi?” Thiên Tình tiến tới nắm lấy Đình Đình, “Tớ cũng thật muốn kết hôn!”

Đình Đình cười liếc Bắc Phương một cái, này, tiếng lòng cô gái muốn gả, anh có nghe thấy hay không?

Bắc Phương cười một cái, không dám nhận nhiệm vụ.

Trước kia Thiên Tình đã từng nói, thu nhập một tháng không đủ năm vạn, không ở nhà diện tích cao hơn một trăm thước, không có xe riêng để khỏi đi bộ, cô sẽ không gả.

Bắc Phương biết trong lời này của Thiên Tình, thì nói giỡn chiếm ít nhất một nửa. Nhưng, hần là đàn ông, hần hi vọng mình có thể thỏa mãn tất cả những điều kiện này rồi mới cầu hôn bạn gái.

Cho nên —— Thiên Tình, nếu như em có thể đợi, vậy thì cố đợi thêm một thời gian thôi. Anh sẽ cố gắng đạt được yêu cầu của em.

Đáng tiếc, cô gái đang hận gả Thiên Tình không chú ý tới ánh mắt kiên định của Bắc Phương, vẫn ở bên kia giờ chân giờ tay.

Đình Đình cười một cái, “Đúng vậy, tớ muốn kết hôn.”

Vào giờ phút này, cô mới rốt cục có cảm giác mình sẽ phải kết hôn.

42. Chương 42: End

Nhận được điện thoại của Phan Công Tử, Triều Dương cũng không quá bất ngờ.

Phan Công Tử hẹn hần ra ngoài, không ngoài mấy nguyên nhân, trong đó quan trọng nhất, đại khái chính là vị “Anh trai nhà gái” này, muốn “liên lạc tình cảm” với hần thật tốt.

Triều Dương cũng không để ý, chẳng qua là ý nguyện đi gặp cũng không hết sức mãnh liệt.

Đình Đình có kể sơ lược một vài chuyện tình khi còn bé với y, Phan Công Tử và nhóm thiếu niên làm sao lạnh lùng với cô, mà cô thì bị Phan Công Tử khi dễ như thế nào.

Đều không phải là chuyện gì to tát, vậy mà trẻ em sẽ luôn luôn ghi nhớ ở trong lòng.

Rồi sau đó, chuyện Phan Công Tử và những anh khác dần dần thân thiết với cô.

Triều Dương nghĩ, phải chăng chính tính cách trong sáng vô tư của Đình Đình mới chính thức vượt qua được sự thân cận của họ?

Đình Đình của hần biết bỏ đi dục vọng mới thành đại sự, bởi vì không yêu cầu gì đối với những người đó cho nên, bọn họ ngược lại nguyện ý giúp Đình Đình.

Triều Dương đi ô-tô đến địa chỉ Phan Công Tử nói, không bất ngờ khi thấy một căn biệt thự riêng, có đường xe trực tiếp đi thông đến nhà để xe, ra vào hết sức bí mật.

Triều Dương tiến vào phòng khách biệt thự, Phan Công Tử và mấy người khác đã đến.

Nhìn thấy Triều Dương đi vào, Phan Công Tử ngồi ở trên ghế sa lon vẫy Triều Dương, “Em về tương lai, đến đây, ngồi chỗ này.”

Triều Dương cười một cái, đi tới, “Anh Phan.”

“Còn gọi anh Phan? Quá xa lạ rồi, gọi anh Đông Tử thôi, Triều Dương.” Phan Công Tử mỉm cười, mở ra một chai bia đưa cho Triều Dương, đưng cổ chai một cái, “Giới thiệu cho anh biết, mấy người này đều là anh trai nhìn Đình Đình lớn lên, tiểu Quân, Quân Trọng Sinh.”

Nói xong, tự Phan Công Tử cũng không nhịn được cười, “Tiểu Quân tên cha cậu đặt cho cậu thật hay!”

“Hừ!” Quân Trọng Sinh xì mũi hả giận, “Tên ba cậu đặt cho cậu không hay sao?”

Phan Công Tử sờ sờ lỗ mũi, tự giấu cười, “Đó là bác sĩ nghễnh ngãng, khoe hay gì?”

Mọi người cười ầm lên. Phan Công Tử chỉ chỉ một người đàn ông trắng trẻo nằm vùi ở trên sofa miễn cưỡng uống rượu, “Đây là Lý Áo.”

Lại chỉ chỉ người đôi mắt nhỏ giống như sắp ngủ thiếp đi, “Đây là Trương Hướng Dương, tên hai người các cậu đọc có chút khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.”

Mắt hí nhỏ giờ giờ chai rượu với Triều Dương, nếu như không có hành động của hắn, Triều Dương thật sự nghĩ là hắn đã ngủ.

“Đại Lang đâu?” Lý Áo trắng trẻo hỏi.

“Hắn đang ở nhà cho em bé bú!” Mắt hí nhỏ Trương Hướng Dương không nói thì thôi, vừa nói liền khiến người phun rượu ra.

Mắt hí nhỏ còn cố tình không hiểu hỏi, “Tớ nói sai sao? Hắn đang ở nhà cho con bú...”

Phan Công Tử nắm một hạt điều ném qua, “Coi chừng Đại Lang thu thập cậu.”

Mắt hí nhỏ co cổ lại, không dám nói thêm gì, lập tức lại như đang ngủ.

“Nếu khách đã tới, chúng ta bắt đầu thôi?” Quân Trọng Sinh cười hỏi ý kiến của Phan Công Tử.

“Bắt đầu thôi.” Phan Công Tử đứng dậy, cười một cái với Triều Dương “Em rể tương lai, chờ cậu và Đình Đình kết hôn rồi, chúng ta sẽ thời thời khắc khắc để ý cậu, nếu cậu có lỗi nhỏ tí tẹo với Đình Đình, chúng ta đều phải cho cậu biết thế nào là tốt! Có điều đó là chuyện sau khi cưới. Bây giờ hai người còn chưa cử hành nghi thức, chúng ta chuẩn bị cho cậu lễ vật độc thân cuối cùng, cậu cần phải hưởng thụ thật tốt...”

Phan Công Tử nhẹ nhàng vỗ tay, đèn trong phòng khách đột ngột tắt ngúm xuống, ngay sau đó vang lên điệu nhạc dịu dàng lãng mạn, giống như đôi tay vô hình, trêu chọc thính giác, trêu chọc dục vọng của đàn ông.

Triều Dương cau mày, Phan Công Tử rút cuộc chuẩn bị cái gì đây?

Mới nghĩ như vậy, đã nhìn thấy ở bên trong âm u có ánh nến sáng lên, u ám xuất hiện.

Triều Dương phải nheo mắt lại mới có thể thích ứng ánh nến mờ mờ trong bóng tối này, rồi sau đó trợn mắt há hốc mồm.

Một cô gái múa, cô mặc váy múa mỏng nhẹ trong suốt, lòng bàn tay trái tay phải đều cầm một cây nến, chậm rãi múa ra ngoài.

Cơ thể cô gái múa thoát y kia vô cùng linh hoạt mềm mại, dù động tác như thế nào cũng có thể giữ vững lòng bàn tay hướng lên, cây nến không ngã, ở bên trong mờ mờ, dáng vóc bên trong lụa mỏng mềm mại và ánh nến chập chờn, tạo nên một khung cảnh đẹp đẽ quỷ dị.

Tiết tấu âm nhạc dần dần mãnh liệt hơn khiến bước chân cô gái cũng phiêu dật nhẹ nhàng, từ từ trở nên cuồng dã, chỉ thấy vai của cô nhún xuống, váy lụa mỏng như cánh ve đầu vai liền chảy xuống như nước, lộ ra bộ bikini bên trong cũng chẳng kém lòe lẹt, chỉ miễn cưỡng che kín ba điểm, lại càng xinh đẹp quyến rũ.

Cây nến trong lòng bàn tay cô gái đã tắt từ lúc nào. Cô giống như Eva lơ lửng trắng trợn, hấp dẫn Adam, múa về phía Triều Dương.

Triều Dương chợt hiểu, đây không phải là lễ vật, đây là thí luyện —— thí luyện xem hắn có thể trải qua được những hấp dẫn nơi phồn hoa hay không.

Triều Dương nhìn mọi người “Thật xin lỗi, tôi muốn đi về.”

Nói xong, đầu cũng không quay, đi ra ngoài.

Phan Công Tử ra hiệu những người khác xem tiếp, mình đuổi theo Triều Dương.

“Tức giận sao?”

Triều Dương chỉ một mực đi thẳng vào nhà để xe, định lên xe về nhà.

Phan Công Tử cười lạnh, “Thật không đùa nổi cậu Chương.”

Triều Dương bỗng nhiên dừng bước, xoay người nhìn lại Phan Công Tử.

“Đây không phải là đùa giỡn! Đây là sỉ nhục đối với tôi, đối với Đình Đình, đối với chính anh!”

“Sỉ nhục?” Phan Công Tử nhướn mày.

“Tôi không thể tiếp nhận phương thức của anh, Phan tiên sinh!” Triều Dương cũng cười lạnh, “Tất nhiên Đình Đình đối với anh quan trọng, nhưng Đình Đình đối với tôi, cũng là người sau này sẽ làm bạn chung sống cả đời. Từ giây phút tôi cầu hôn với Đình Đình, trên thế giới này, những cô gái xinh đẹp mê người khác với tôi chỉ là cảnh đẹp. Tôi sẽ thưởng thức, nhưng tôi sẽ không mang phong cảnh kia đi. Anh hiểu chưa? Tôi sẽ không ngăn cản Đình Đình tỏ lòng yêu thích với nam diễn viên anh tuần lúc xem phim, giống như Đình Đình sẽ không cần yêu cầu tôi từ nay về sau không nhìn những cô gái khác. Cho nên lần sau có xem múa thoát y, xin mời cả Đình Đình.”

Phan Công Tử bỗng nhiên cười khẽ, “Tôi tin anh.”

Triều Dương than thở, vậy vừa rồi anh còn làm cái gì vậy?

“Mặc dù tin tưởng, tôi vẫn muốn xác định mới có thể yên tâm hoàn toàn.” Phan Công Tử có chút mệt mỏi tựa vào đầu xe Triều Dương. “Đình Đình là người có tính cách, cho dù chịu khổ, bị thua thiệt cũng sẽ không oán trách. Tôi chỉ sợ sau khi em ấy kết hôn, phát giác mình chọn không đúng người, cũng không biết nói với chúng ta thế nào.”

Triều Dương nghe xong trừng mắt với Phan Công Tử một cái.

Phan Công Tử lơ đãng, “Anh có biết trước kia Đình Đình học khiêu vũ không?”

Triều Dương gật đầu một cái.

“Vậy cô có kể với anh, vì sao sau đó cô lại không tiếp tục học khiêu vũ nữa không?” Phan Công Tử rút bao thuốc lá ra, đưa cho Triều Dương.

Triều Dương khoát tay.

Phan Công Tử nhún vai, tự rút một điếu ra ngậm lên miệng, nhưng không đốt thuốc “Đình Đình từ nhỏ đã học khiêu vũ, cô vốn có điều kiện có cơ hội vào học viện vũ đạo tiếp tục học sâu hơn.”

Triều Dương không xen vào bởi vì Đình Đình chưa từng kể với hắn, tại sao cô từ bỏ vũ đạo, chuyển sang làm người chủ trì.

“Khi tôi trẻ tuổi khinh cuồng, đã làm không ít chuyện phóng đảng.” Phan Công Tử cắn đầu lọc thuốc lá, cười một cái.

Triều Dương liếc y một cái, không hiểu tại sao y lại nói sang chuyện khác.

“Phóng đảng rồi thì liền quên mất, sau đó lại tiếp tục sống. Nhưng, những quá khứ hoang đường kia, cũng lưu lại dấu ấn trong số mệnh người khác.” Phan Công Tử ngẩng đầu lên, nhìn nóc nhà để xe “Vào năm Đình Đình thi tốt nghiệp trung học, lần đầu tiên tôi thất tình bởi vì sự phóng đảng năm xưa. Chị họ của cô gái đó đã từng đã tham gia trò chơi phóng đảng của chúng tôi, mặc dù người tình ta nguyện, nhưng — sau đó cô lại mang thai ngoài ý muốn, lại không nói rõ cha của đứa trẻ là ai, chỉ biết là trong mấy người chúng tôi.

“Tôi thật lòng thích cô bé kia, nhưng sau khi tôi nói thích cô ấy cô lại trả lời là chỉ muốn nhìn xem thứ người như chúng tôi, rốt cuộc có trái tim hay không, rốt cuộc có hiểu cái gì là yêu hay không. Sau đó cô nói, cô chưa từng thích tôi, cô cảm thấy ghê tởm tôi.

“Tôi biết sớm muộn gì cũng phải gặp báo ứng. Nhưng chuyện như vậy, tôi không thể nói với mấy người bạn của mình. Vừa đúng lúc Đình Đình ở nhà ôn tập chờ thi. Tôi liền lấy có trước thi tốt nghiệp trung học, không thể khẩn trương quá, cần để cô thoải mái nên kéo cô theo tôi ra cửa giải sầu. Sau đó —— chúng tôi xảy ra tai nạn xe cộ.”

Nghe đến đó, Triều Dương như muốn tặng cho Phan Công Tử hai cú đấm thật mạnh.

Phan Công Tử cười khổ, “Tôi chỉ bị bể đầu, nhưng xương chân Đình Đình lại gãy nát, phải luồn tẩm thép vào mới có thể nối xương. Bác sĩ nói, người trẻ tuổi sẽ khôi phục tốt, về sau đi bộ không có vấn đề, nhưng khiêu vũ thì không được.”

“Sau khi cô Nghiêm biết, ôm Đình Đình, chỉ dám khóc âm thầm chứ không dám khóc lớn, cô sợ Đình Đình đau khổ. Lúc mẹ tôi biết, từ thủ đô chạy tới như muốn đánh chết tôi. Bà luôn luôn thích Đình Đình, coi như chính mình sinh ra. Ngược lại Đình Đình nói với mọi người là do em ấy ở nhà học tập đến khô khan chán nản, muốn ra cửa hóng mát một chút. Chuyện đó không liên quan đến tôi... Ha ha, chuyện không liên quan đến tôi... Chuyện đó sao lại không liên quan đến tôi chứ?”

Phan Công Tử quay đầu, nhìn ánh mắt Triều Dương, “Chân Đình Đình bó thạch cao, tham gia thi tốt nghiệp trung học. Sau đó liền vào ban chủ trì học viện hí kịch. Cho tới bây giờ tôi nghĩ là em ấy muốn được gần sân khấu một chút. Em ấy chính là cô bé ngốc, có chuyện gì mà mình có thể gánh thì tuyệt đối sẽ không yêu cầu cha mẹ bạn bè ra mặt thay em ấy. Em ấy biết làm nũng nhưng nếu gặp chuyện không vui luôn chịu đựng một mình. Cho dù em ấy chưa bao giờ tỏ ra oán giận vì chuyện tai nạn xe cộ mà khiến em ấy không thể tiếp tục thực hiện mơ ước vũ đạo yêu thích nhưng, tôi lại không thể tha thứ chính mình.”

Cho nên trong cuộc sống của Đình Đình, dù là cô không cần, anh cũng dùng mọi phương thức của anh mà cưng chiều cô, trợ giúp cô có phải hay không?

“Đình Đình và tôi không liên quan đến tình yêu.” Phan Công Tử nhìn thẳng Triều Dương, “Nhưng nếu như anh để cho Đình Đình thương tâm, tôi quyết sẽ không bỏ qua cho anh!”

Triều Dương nghe xong chỉ hung hăng vung tay đánh vào bụng Phan Công Tử. “Một đấm này, là tôi đánh thay Đình Đình. Từ nay về sau, quan tâm đến yêu cầu chịu đựng tưng, cũng để tôi làm!” Anh có thể nghỉ ngơi đi!

Nói xong, Triều Dương lên xe, cũng không thèm nhìn tới Phan Công Tử thống khổ khom lưng ở một bên, phát động máy xe, nghênh ngang rời đi.

Hồi lâu, chờ đau đớn trên bụng dần dần bớt đi, Phan Công Tử từ từ đứng lên, khoe miệng lộ ra một tia cười khổ.

Đình Đình, giao em cho hắn, anh có thể yên tâm đúng không?

Ngày hôn lễ, sáng sớm Đình Đình đã bị bác gái lôi từ trong chăn ra.

Đình Đình còn buồn ngủ, mặc bác gái hý hoáy, thỉnh thoảng ngáp nước mắt chảy ra.

Nghiêm Ái Hoa đi vào phòng ngủ con gái liền nhìn thấy con gái tay che miệng mũi đang ngáp dài “Tối hôm qua mấy giờ ngủ mà không có tinh thần như vậy?”

Đình Đình muốn lắc đầu, nhưng bác gái đang nắm tóc cô thắt bím lại, không thể làm gì khác hơn là nói “Con không biết.”

Tối hôm qua Triều Dương chợt gọi điện thoại tới đây, hai người cũng không nói gì cụ thể, nhưng chẳng ai muốn cúp điện thoại, nói linh tinh cũng nói đến nửa đêm, lại thêm hôm sau sẽ phải đối mặt với hôn lễ quan trọng nhất trong đời, tâm tình ít nhiều có sự khẩn trương kích động, cho nên lần qua lần lại đến rất khuya mới ngủ.

“Sáng nay phải làm gì?” Nghiêm Ái Hoa hỏi bác gái. Lúc trước bà kết hôn, vẫn cần tổ chức phê chuẩn, tất cả thứ khác đều không cần quan tâm, không thể so sánh với bây giờ. Bây giờ người trẻ tuổi kết hôn, quả thật muốn mạng già của cha mẹ bên: chỗ cưới tiệc cưới xe hoa số ghế thực đơn, người nấu ăn cũng không thể có sai sót, thật sự mệt mỏi.

Cũng may Đình Đình không quan tâm, cô hận không thể du lịch kết hôn.

Bác gái giúp Đình Đình buộc chặt tóc, từ trong túi lấy ra quyển vở nhỏ, mở ra, ngón trỏ từ trên vạch xuống “Đắp mặt nạ tinh hoa trắng đẹp, tẩy lông.”

Đình Đình liếc mắt nhìn cánh tay coi như trắng nõn của mình, tẩy lông ư? Không cần chứ?

Chẳng bao lâu, trong nhà họ Triệu liên náo nhiệt lên. Chiến hữu của Triệu Kính Quốc Nghiêm Ái Hoa trong đại viện tù lại một phòng. Cuối cùng Triệu Kính Quốc cũng có cơ hội ra phía sau ban công hút thuốc lá cùng bạn cũ.

Chín giờ, thợ trang điểm Asa đúng hẹn đến hóa trang cho Đình Đình.

Nhìn thấy Triệu gia một nhà quân nhân, Asa sợ sệt chốc lát, thì ra Đình Đình lớn lên trong hoàn cảnh này...

“Đây chỉ là đồng nghiệp phòng địa sản ba tôi quản lý ở vùng này, bên Nam Không còn rất nhiều chú bác cô dì chưa có tới.” Đình Đình đang làm tóc cười nói với Asa, “Những chú bác cô dì này còn chứng chặc văn nhả, bên Nam Không cầu vai thật nhiều, điên lên cũng dọa chết người.”

Đình Đình le lưỡi, không chú ý đến biểu lộ trên mặt Asa.

Đến bữa cơm trưa, Triều Dương và rể phụ tới đón cô dâu.

Trong nhà một đoàn quan quân và người thân quan quân, làm khó mấy đứa trẻ, cực kỳ hăng say. Hát quân ca, hít đất ngược, một cái cũng không thể thiếu

Có một bác gái trắng trẻo nõn nà, nói chuyện nhỏ nhẹ, liếc qua Phan Công Tử đang nói chuyện phiếm với người khác cười cười nói, “Từ nhỏ Đông Tử đã vì Đình Đình chịu không ít lần bị cha phạt chạy mười km. Bây giờ chàng trai kia muốn lấy Đình Đình của chúng ta về nhà, không thể tỏ ra thiếu quyết tâm chứ?”

“Được! Đông Tử chịu phạt, hai vạn năm nghìn dặm đều có rồi! Chàng trai ngoài kia, nghị lực chạy mười km có chứ?”

Phan Công Tử nghe, cười như không cười liếc qua Đình Đình ngồi ở trên sô pha dựng thẳng lưng lông mày trừng y, anh không có giựt giây nha.

“Thím Đối, Triều Dương...” Đình Đình định câu cạnh thay Triều Dương.

Bác gái kia cười vỗ mu bàn tay Đình Đình “Nếu ngay cả chút khả năng này cũng không có, làm sao cưới Đình Đình của chúng ta về?”

Đình Đình cười lên “Thím Đối, chờ anh ấy chạy xong mười km, trời đã tối rồi.”

“Đình Đình của chúng ta đau lòng a.” Mọi người rồi rít ồ ào lên.

“Vây đổi thành đeo vật nặng năm cây số đi.” Có người đề nghị.

Ngoài cửa Triều Dương nghe được lời bên trong đưa ra không chút do dự, gật đầu đáp ứng. Lập tức có người đưa lên túi trang bị tiêu chuẩn.

Triều Dương bật cười, thậm chí ngay cả cái này cũng chuẩn bị xong từ sớm.

Hai rể phụ lén lút nói với Triều Dương, ý là chạy chút là được, trang bị cũng không cần đeo.

Nhưng Triều Dương không chịu.

Hắn biết đây là khảo nghiệm cuối cùng, nếu ngay cả chuyện này hắn cũng kiên trì không được, như vậy về sau trong bao nhiêu năm tháng của cuộc sống hôn nhân, nếu hắn gặp phải khó khăn có phải cũng dễ dàng buông tha không?

Lúc Triều Dương cởi ra tây trang, nhận lấy trang bị vác lên sau lưng, Đình Đình đứng ở bên trong cửa, xuyên qua tấm kính nhìn nhìn rõ ràng tất cả.

Khi Triều Dương chạy ra khỏi tầm mắt Đình Đình, cô chỉ mỉm cười, thủy chung đứng ở phía trước cửa sổ, không nhúc nhích.

“Đình Đình, tới đây ngồi một lát thôi, chú rể vẫn không biết lúc nào thì mới có thể chạy về tới đây.” Có người khuyên Đình Đình.

Trong trường hợp đó Đình Đình chỉ mỉm cười “Dì Hứa, cháu thật muốn cùng chạy với anh ấy.”

Cả phòng nhất thời đều yên tĩnh, sau đó mọi người lại ào ào cười lên “Ôi Đình Đình đau lòng kìa!”

Chỉ có Phan Công Tử nhận ra sự nghiêm túc trong lời nói của Đình Đình, cô thật muốn cùng Triều Dương chạy xong năm cây số.

Nhưng, chân của cô làm sao chịu nổi?

Phan Công Tử đột nhiên đứng dậy “Anh đi ra ngoài xem một chút.”

“Anh Đông Tử, không cần, Triều Dương sẽ chạy về tới thôi!” Đình Đình kiên định đứng ở phía trước cửa sổ.

Cho nên khi Triều Dương dùng 40’, chạy xong năm cây số đeo vật nặng mà cho dù lính đặc biệt cũng phải dùng gần 30 phút mới có thể hoàn thành, thì cửa lớn nhà họ Triệu không có chút nghi ngờ rộng mở về phía hắn.

Nhìn Triều Dương mồ hôi ướt đầm áo, từng bước một đi về phía Đình Đình, Phan Công Tử biết, y có thể yên tâm đem Đình Đình giao cho người đàn ông này.

Triều Dương đón Đình Đình, cùng dâng trà cho ba mẹ Đình Đình, lại thay một cái áo sơ mi sạch sẽ xong mới lên xe, đưa Đình Đình đi dâng trà cho cha mẹ mình.

Một phen rối loạn thì đã đến gần năm giờ chiều.

Thật ra thì lấy thực lực của Triệu gia cũng không phải là không thể dùng xe cảnh sát mở đường để cho xe hoa một đường thông suốt dễ dàng. Nhưng Triệu Kính Quốc và Nghiêm Ái Hoa cũng không định sử dụng đặc quyền này. Nếu tỏ ra bọn họ sẽ diện trước mặt nhà trai thì hết sức không ổn.

Cuối cùng tất cả thuận lợi, vào thời điểm trước khi mở tiệc, xe hoa chạy tới địa điểm tiệc cưới, mọi người rời xe lên thuyền.

Đình Đình và Triều Dương vai kề vai, ngồi ở đầu ca nô, sau lưng bọt sóng tung lên. Tối gần tháng mười gió hồ mát mẻ, áo cưới màu trắng sau lưng Đình Đình khẽ lay động, nhiếp ảnh gia đi theo liên tiếp bấm máy chụp.

Đình Đình cũng không có để ý, cô cảm thấy tất cả giống như giấc mộng: ở khách sạn nghỉ ngơi bên hồ cử hành hôn lễ, cùng người mình yêu, ngồi thuyền đến vùng đất hôn lễ mơ ước...

Cho đến khi ca nô cặp bờ, chân bước lên đất, Đình Đình mới rốt cục tìm về cảm giác chân thật —— cô choáng.

Triều Dương buồn cười ôm Đình Đình chân đã nhũn ra dặn dò cô, “Từ từ đi, không cần gấp gáp, hôm nay cô dâu phải xuất hiện trước mặt mọi người trong trạng thái tốt nhất, khách mới không xoi mói.”

Đình Đình gạt đầu một cái, “May mắn ba em là không quân, nếu như người là hải quân...”

Bạn học Triệu Đình Đình không dám nghĩ sâu hơn.

Triều Dương rốt cục cười ra tiếng “Vậy bây giờ em sớm đã là bọt trong sóng.”

Hai vợ chồng rì rầm nói nhỏ, rể phụ dâu phụ sau lưng cùng nhìn rồi mỉm cười.

Thợ trang điểm Asa đã sớm đến hiện trường, nhìn thấy Đình Đình tới, vội vàng chạy đến giúp Đình Đình trang điểm lại, sửa sang lại đầu tóc váy áo. Đến khi trang điểm lại xong, thợ âm nhạc thợ ánh đèn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ tín hiệu.

Xa xa cuối đường xử nữ, người điều khiển chương trình nhìn thấy chú rể cô dâu đã vào vị trí, vội vàng hắng giọng, xin tất cả quan khách chú ý, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Khúc quân hành hôn lễ vang lên. Đình Đình nắm tay Triều Dương đi trên đường xử nữ, xuyên qua dải hoa hồng trắng tinh trang trí cùng một hàng trụ hoa dài, đi về phía đài hôn lễ của họ.

Không khí hôn lễ của hai người cũng như những hôn lễ khác, không có gì đặc biệt. Chỉ là vì có đám người Phan Công Tử mà chuyện vui xuất hiện càng nhiều mà thôi.

“Về sau tiền lương giao cho ai trông nom?”

“Việc nhà do ai làm?”

“Khi gây gổ người nào cúi đầu nhận sai trước?”

“Ai là chủ trong nhà?”

Những vấn đề tương tự lần lượt tung đến cho Triều Dương.

Cũng may Triều Dương đã sớm có chuẩn bị, chú rể ở trong hôn lễ khó tránh khỏi phải bị người trêu cợt.

Về chuyện đốt thuốc lá, bởi vì ở chốn công cộng cấm khói liền đổi làm đốt nến, không thể thiếu tạo lỗi, đổi tim nến thành tim đã ngâm qua nước, hay là lúc cô dâu rót rượu, tay cố ý run tới run đi, gây thêm khó khăn.

Một hồi náo nhiệt qua đi, rốt cục hôn lễ tiến hành đến hồi cuối, người điều khiển chương trình mời cô dâu ném hoa cô dâu.

Đàn ông và phụ nữ đã kết hôn đương nhiên không tham gia chuyện náo nhiệt này, nhưng một đám nữ hận gả ở hiện trường đồng loạt chạy tới mảnh đất trống sau lưng cô dâu.

Đình Đình quay đầu lại liếc mắt nhìn Thiên Tình trong một đám nữ hận gả, nháy nháy mắt cô, sau đó quay đầu nhắm mắt lại, ở trong đầu nhớ lại vị trí Thiên Tình rồi hai tay dùng sức ném về phía sau.

Chẳng qua là lực đạo nắm giữ không tốt, một bó hoa to, bay lướt qua cả đám nữ hận gả, bay thành một đường vòng cung, thẳng tắp bay về phía một cô gái trắng mập ngồi ở bàn bên cạnh, đang cầm kem xem náo nhiệt.

Cô gái trắng mập như đậu phộng kia nhìn thẳng bó hoa bay tới cô, chẳng những không có vẻ vui mừng, ngược lại gờ tay cầm muống lên, làm động tác đánh bay.

Chỉ thấy bó hoa kia, mang theo một đồng kem vani, lại bay vòng rồi lách cách một tiếng rơi xuống ngực một người đàn ông nào đó ngồi ở bàn đối diện cô gái kia rồi rơi xuống đất, để lại một dấu ướt trắng chi chít cùng với một người đầy cánh hoa rơi.

Người đàn ông kia không khỏi ngạc nhiên, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn về cô gái trắng mập, ánh mắt bình thản.

Cô gái trắng mập co cổ lại, hồng bét, người này dường như là người chủ trì nổi tiếng...

Tất cả nhìn chằm chằm người bị bó hoa rơi trúng, ai cũng ngạc nhiên.

Bên kia, Đình Đình cùng Triều Dương, nhìn Hứa Đình Vũ bị hoa dính kem nện trên ngực, cùng em gái tiểu Nguyệt trắng mập của Triều Dương đang chột dạ, cùng cười thầm.

Tình yêu giữa bọn họ, chính bởi vì một chuyện ngọt ngào nho nhỏ ngoài ý muốn mà bắt đầu.

Triều Dương nháy mắt với Đình Đình, sau đó hai người tay trong tay, bỏ lại tất cả khách khứa chạy vào trong khách sạn.

Về phần ngoài sân cỏ kia có bắt đầu một đoạn chuyện xưa ngọt ngào khác hay không, vậy thì phải chờ vận mạng an bài...

Ở một bên, Phan Công Tử nhẹ nhàng nhặt tấm thẻ trên bàn, nhìn một bài thơ ngắn, mỉm cười.

Cành xanh lá xanh quả thì dài, cay cay ngọt ngọt mặc người nếm.

Áo đỏ tươi đẹp tính ngay thẳng, duyên dáng yêu kiều trêu nắng gắt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-vi-se-duyen-anh-voi-em>